

СЮЗАН ДЕНЪРД

ВЕТРОВЕЩ

ВЕЩЕРИЯ
КНИГА ВТОРА

ЕГМОНТ

СЮЗАН ДЕНЪРД ВЕТРОВЕЩ

Превод: Александър Маринов

chitanka.info

Понякога враговете ни са единствените ни съюзници...

След като експлозия унищожава кораба му, светът смята, че принц Мерик е мъртъв. Белязан, но жив, той е решен да докаже предателството на сестра си. Преди да достигне препълнената с бежанци кралска столица, той обитава улиците, защитавайки по-слабите, което води до появата на слухове за обезобразен полубог, който носи справедливост на потиснатите.

Когато кървовещът Едуан разбира за обявената награда за главата на Изьолт, той прави всичко възможно да я намери пръв, докато тя не му предлага сделка... Сега те трябва да работят заедно, за да прекосят вещерските земи, чудейки се кой от двамата ще предаде другия пръв.

След изненадваща атака и корабокрушение Сафи и императрицата от Марсток едвам спасяват живота си. Всеки миг представлява риск, а следващата стъпка на пиратите е да обявят война на Вещерия...

На Дженифър и Дейвид.

ПО-РАНО

Кръв по пода.

Тънката струйка се стича настрани, събира се в локвичка под един лунен лъч, а сетне полюшването на кораба я връща обратно.

Принцът измъква дръжката на меча и с разтуптяно сърце се отдръпва несигурно две крачки назад. Никога преди не е убивал човек. Пита се дали това ще го промени.

Острието остава да стърчи забито в дървото дори и докато набученият под него мъж се мъчи да се надигне. При всяко движение на нападателя дупката в корема му се разширява. В полумрака вътрешностите му лъцият като сребърни монети.

— Кой си ти? — изрича принцът с дрезгав глас.

Първият звук, който издава, след като сянката в каютата му го бе събудила. Слава на Ноден, че мечовете на баща му висяха над леглото, готови да ги грабне, когато го нападнат.

— Тя... те чака — отвръща самозваният убиец.

Още веднъж се опитва да се повдигне и този път хваща дръжката с окървавената си лява ръка.

Кутрето му липсва, забелязва разсеяно принцът, докато повтаря мислено думичката тя. Има само една жена, която би сторила това. Само една жена, която искаше да го види мъртъв — и неведнъж сама му го беше казвала.

Принцът се обръща, устните му се разтварят, за да извика „тревога“, но тогава чува смеха на мъжа зад гърба си. Разсичащ звук, който се стоварва отгоре му отвсякъде. Тежко.

Завърта се пак към него. Ръката на мъжа се свлича от меча. Той пада на дъсчения под сред още кръв, сред още смях. Дясната му ръка измъква нещо от джоба на палтото му. Пада глинено гърне. Изтъркулва се по дъските. През кръвта. От другата ѝ страна чертае по пода на каютата дълга, лъскава линия.

Сетне младежът убиец изпуска за последно сподавен, кървав смях и прошепва:

— Пламък.

Принцът се олюлява върху голата скала, гледа как корабът му гори.

Горещината го блъска, черните пламъци на морския огън почти не се забелязват над вълните. Проблясват само белите им алхимични сърца.

Шумът поглъща всичко. Насмолените греди, понесли смело повече бури и битки от годините на принца, пращат и пукат яростно.

Той трябва да е мъртъв. Кожата му е обгоряла до черно, косата му е напълно опърлена, а дробовете му пламтят като живи въглени.

Не знае как оцеля. Как възпря морския огън, докато мъжете и жените на борда се спасят. Навярно няма да оживее. Едва се крепи на краката си.

Екипажът му наблюдава от брега. Едни ридаят. Други вият. Двама-трима дори претърсват крайбрежието, вълните. Но повечето просто гледат втренчено като принца.

Те не знаят, че на кораба е имало убиец. Не знаят, че тя чака новината за гибелта му.

Принцесата на Нубревна. Вивия Нихар.

Научеше ли, че този опит се е провалил, тя пак щеше да се опита да го убие. И тогава хората му, екипажът му отново щяха да бъдат изложени на риск. Ето защо, докато се отпуска на земята, той решава, че моряците никога не бива да узнават, че е жив. Нека мислят, че е мъртъв, също като Вивия.

Един в името на многото.

Мракът изпълзява в очите му. Те най-сетне се склопяват и той си спомня нещо, което веднъж леля му му каза: „Най-светите души пропадат най-надълбоко“.

Така е, помисли си той, аз съм съвършеното доказателство за това.

И така, Мерик Нихар, принц на Нубревна, потъва в черен и безпааметен сън.

ЕДНО

Да си мъртвец си имаше предимства.

На Мерик Нихар, принц на Нубревна и бивш адмирал на Нубревненския флот, му се щеше отдавна да се бе сетил да умре. Като труп вършеше много повече работа.

Точно както в момента. Той си имаше причина да дойде на площад „Присъда“ в сърцето на Ловац и тя беше скрита в ниска къщурка, продължение на затвора зад нея, където се пазеше архивът. Мерик се нуждаеше от информация за един определен затворник. Мъж с липсващо ляво кутре, който вече живееше отгатык последния риф, дълбоко в морския ад на Ноден.

Мерик се скри дълбоко в качулката на светлокафявото си наметало. Вярно, че заради изгарянията лицето му беше неразпознаваемо, а косата му едва-що бе покарала, но под качулката се чувстваше в безопасност сред блъсканицата на площад „Присъда“.

Или „Гошорн“, както го наричаха понякога заради огромния гошорнски дъб в средата му. Избелелият дънер, широк колкото морски фар и почти толкова висок, беше нащърбен чак догоре, а клоните му от години не бяха виждали зеленина. *Това дърво, помисли си Мерик, докато оглеждаше най-дългия клон, скоро ще ми стане спътник в смъртта.*

Цял ден на площада хората се стичаха на талази, водени от любопитство. Кой ще бъде подложен на публично опозоряване? Окован за каменната стена без храна и покой. Кой ще усети изгарящото скъсване на въжето, следвано от студената целувка на Миногите на Ноден?

Отчаянието привличаше тълпи от хора. Семейства идваха да измолят милост от нубревненските войници за близките си, а бездомниците — да просят храна, подслон, изобщо някакво състрадание.

Но тези дни милост рядко се намираше. Даже и у Мерик Нихар.

Той вече беше се отказал от каквото можа в името на търговското споразумение с имението Хастрел в Картора. Малко му беше останало да се споразумее и с рода Марсток, но смъртта го бе застигнала твърде рано.

Някакво семейство препречи пътя му. Жена с двете ѝ момчета крещяха по всеки минувач.

— Гладът не е престъпление! — деряха се те в един глас. — Дайте ни хляб и свобода! Дайте ни хляб и свобода!

По-голямото момче, избуяло високо и мършаво като змиевидна морска звезда, се нахвърли срещу Мерик.

— Гладът не е престъпление! — приближи се то. — Дайте ни хляб и свобода...

Мерик го заобиколи, зави наляво покрай братчето му и накрая прехвърча покрай майката. С избелялата си от слънцето коса и набраздено от ярост лице, тя беше най-гласовита от тримата.

Мерик отлично познаваше чувството, защото точно яростта му даваше сили да продължи. Даже когато тялото му се раздираше от болка, а мехурите по гърдите му се бяха разранили от грубото домашно платно.

И други на площада подхванаха виковете. *Дайте ни хляб и свобода! Гладът не е престъпление!* Мерик забърза с отсечена крачка в ритъма на крясъците. Толкова малко хора във Вещерските земи владееха магията, още по-малко истински потребната магия. Оцеляваха по прищявка на природата или на вещиците и чрез собствената си непримирима упоритост.

Мерик стигна до бесилките на дебелия ствол на дъба. От средния клон висяха шест възета, праметнати свободно в предпладнешката жега. Но докато заобикаляше празното скеле, той зърна нечия снажна фигура, белоглава и едра.

Кълен. Името проряза сърцето му, изсмука въздуха от дробовете му, докато мозъкът му се опитваше да го настигне. *Не, не Кълен. Само не и Кълен.*

Той беше пръснат в Лейна преди две седмици. Беше умрял преди две седмици в Лейна. И никога нямаше да се върне.

Без да мисли, Мерик удари рязко с юмруци по площадката на бесилката и в кокалчетата му избухна болка — едновременно отрезвяваща. И действителна.

Пак удари. Този път по-силно, като се питаше защо вътрешностите му се обърнаха. Беше си изплатил вината на Къленовия дух. Беше купил храма на превала с последното златно копче от адмиралската си куртка и се бе молил на Миногите да пуснат приятеля им да премине бързо отвъд последния риф.

След това болката трябваше да изчезне. *Трябваше да изчезне.*

Най-накрая едрата фигура си тръгна и разкървавените кокалчета на Мерик го заболяха по-силно от миналото. Той се насили да продължи с разперени лакти и ниско нахлупена качулка. Ако Сафия фон Хастрел можеше да стигне до онзи пристан в Лейна въпреки спънките на династията Марсток и пръснатите, ако можеше да стори това за чужд за нея народ, заради едно търговско споразумение със семейството ѝ, то значи и Мерик можеше да довърши това, за което беше дошъл.

Но се прокле, че си спомни за нея. Избягваше да мисли за Сафи след експлозията. След края на стария и началото на новия му свят. Не защото не искаше. Ноден да му прости, но онзи последен път с нея...

Не, не, няма да мисли за това. Какъв смисъл да си спомня вкуса на кожата ѝ върху устните му, когато сега те бяха в белези. Когато цялото му тяло беше в рани и будеше отвращение.

Пък и нали мъртъвците не се вълнуваха от подобни неща.

Той продължи напред през прахоляка и миризмата на пот. Тълпата спираше хода му. Безока стихия. Болката от всеки удар по раменете и ръцете му пробягваше през него.

Стигна до оковите. Петдесет затворници чакаха тук, приковани за стената и опечени на слънцето. Опасваше ги ограда, безразлична към хората, които напъваха отвън.

Те се молеха на стражите да дадат вода на синовете им. Сянка на жените им. Избавление на бащите им. Но двамата войници на портата, които пазеха от вътрешната страна, за да не ги стъпчат, оставаха толкова безразлични към гладните в Ловац, колкото и към поверените им затворници.

Всъщност бяха толкова отегчени, че играеха таро, за да убият времето. Единият носеше траурна ирисовосиня лента в горната част на ръката си в знак на почит към мъртвия принц. Другият я беше провесил на коляното си.

Щом я зърна да лежи захвърлена така, нов яростен вятър пламна в гърдите на Мерик. Беше дал толкова много на Нубревна, а ето че беше заслужил празна, престорена скръб. Външна показност, като венците и провесените из града знамена, които не можеха да прикрият безразличието на хората към смъртта му.

Вивия се беше погрижила за всичко.

Слава на Ноден, че Мерик скоро стигна до къщурката, защото фитилът му беше почти прегорял и той едва съдържаше ветровете и гнева си.

Навалицата го изплю пред оранжеви, оцвъкани от птиците стени и Мерик тръгна право към вратата от южната страна. Вечно заключена, но не непристъпна.

— Отвори! — викна принцът.

Почука веднъж — грешка. Прясно разцепената кожа на кокалчетата му се обели.

— Знам, че си вътре!

Никакъв отговор. Поне Мерик не чу нищо, но това не представляваше проблем. Той остави топлината в тялото му да нарасне. Да заякне. *Да бликне.*

И пак почука, усещайки как вятърът се увива около него.

— Побързай! Навън е блъсканица!

Резето се вдигна. Вратата изскърца... И Мерик се мушна вътре. С юмруци, със сила, с вятър.

Войникът от другата страна нямаше никакъв шанс. Той падна назад и цялата постройка потрепери от силата на удара. Преди мъжът да смогне да се изправи, Мерик беше затворил вратата. Приблужи се към него, докато ветровете му се разфучаха. Циклонът разпръсваше документите и чувството беше страшно приятно.

Много отдавна Мерик не беше пускал ветровете си да вилнеят. В корема му се разгоря огън — бушуваща, унищожителна ярост, която го беше zasiщала, когато храната не успяваше. Въздухът наоколо му се надигна и се понесе навън и навътре с дъха му.

Войникът, на средна възраст и с жълтеникава кожа, остана на пода с вдигнати ръце, за да предпази лицето си. Явно беше решил, че ще е най-сигурно да се предаде.

Колко жалко. Мерик копнееше за битка. Но се застави да претърси стаичката с поглед. Помогна си и с ветровете, като ги насочи

навън. Остава вибрациите на въздуха да му кажат къде се спотайват другите тела. Къде се е сгърчил дъхът им. Но в тъмните ъгли не се криеше никой, а вратата към главния затвор стоеше все така здраво заключена.

Накрая, като гледаше да се владее, Мерик върна поглед върху войника. Магията му се успокои, пусна документите на пода, а той свали качулката си, като стискаше зъби срещу пробягалата по скалпа му болка. Зачака да види дали военният ще го познае.

Нищо. Още щом свали ръцете си, мъжът се отдръпна.

— Какво си ти?

— Ядосан — Мерик се приближи с една-единствена крачка. — Търся човек, който наскоро е бил освободен от втората си присъда в оковите.

Мъжът хвърли уплашен поглед на стаята.

— Ще ми трябва повече информация, сър. Възрастта, престъплението или датата на освобождаване...

— Не ги знам.

Мерик направи нова крачка напред и този път войникът ужасено се изправи на крака. Отдалечи се и грабна близките документи.

— Срегнах затворника — *Убих затворника* — преди единайсет дни — Мерик замълча и си спомни лунния лъч. — Беше с тъмна кожа и дълга черна коса; под лявото му око имаше две татуирани ивици.

Две ивици. Два престоя в оковите на площад „Присъда“.

— И... — Мерик повдигна лявата си ръка. Кожата беше хванала червено-кафява коричка, с изключение на прясната кръв, избила по кокалчетата. — Кутрето му липсваше.

— Гарън Лийри! — възкликна войникът и закима. — Да, да, помня го. Беше част от Деветките, преди да разбием бандите от Леговището. Макар че втория път го арестувахме за дребна кражба.

— Така. И какво стана с Гарън, след като излежа присъдата си?

— Беше продаден, сър.

Ноздрите на Мерик се разшириха. Не знаеше, че затворниците можеха да се продават, и при тази мисъл в дробовете му се събуди жар и отвращение. Той не им се противопостави, а ги остави да изхвърчат навън и да раздухат листовете хартия в краката му.

Един от тях се преобърна и се лепна за прасеца на войника. И ето че тозчас мъжът пак затрепери.

— Това не се случва често, сър. Да се продават хора, искам да кажа. Само когато затворът отеснее, а и продаваме единствено осъдените за дребни престъпления. Вместо да лежат, те изработват присъдата си.

— И на кого — Мерик наклони глава — продадохте този мъж на име Гарън?

— На Иглената кула, сър. Оттам редовно купуват затворници за работа в болницата. Дават им втори шанс.

— Аха.

Мерик едва сдържа усмивката си. Иглената кула беше приют за най-бедните в Ловац. Идеята беше на майка му, а след смъртта на кралицата той премина право в ръцете на Вивия.

Ама че лесно. Без да се напъва, Мерик беше открил връзката между Гарън и Вивия. Липсваше му само вещественото доказателство, нещо, което да пъкне в ръцете на Върховния съвет и което да покаже отвъд всяко съмнение, че сестра му е убийца. И не беше годна да управлява.

Ето че сега имаше диря. И то добра.

Но преди да може да се усмихне, стаята се изпълни със стържене на метал в дърво.

Ех, това беше лош късмет.

За стража.

Навън се отприщиха ветровете на Мерик и вдигнаха мъжа като кукла. След това го засилиха и той полетя право към принца.

Чийто юмрук чакаше в готовност.

Раздраните кокалчета на Мерик посрещнаха ченето на стража. Със стремглава бързина. Ураган срещу планина. Стражът мигом изгуби свят, безжизненото му тяло рухна и Мерик хвърли поглед към първия войник.

Но по-възрастният мъж вече беше на вратата на затвора, мъчеше се отчаяно с ключалката и си мърмореше:

— Много съм стар за това. Много съм стар.

Водите на ада. Вината прониза Мерик в гърдите. Беше получил това, за което дойде, и ако не побързаше, щеше да си намери белята. Затова остави войника да избяга и се спусна към отворената врата на къщурката.

Но на средата на пътя се закова, защото вътре се шмугна врещяща жена:

— Гладът не е престъпление! Дайте ни хляб и свобода!

Беше *онази* същата и двамата ѝ сина се намъкнаха след нея. Ноден да го обеси, не му ли стигаха засечките за един ден?

Отговорът беше не, явно не му стигаха.

Щом зърна припадналия страж и голото лице на Мерик, жената тутакси се умълча. Застина неподвижно. В кървясалите ѝ очи се показва смътна надежда.

— Ти — промълви тя. Сетне се запрепъва напред с протегнати ръце. — Моля те, Ярост, ние не сме сторили зло.

Мерик вдигна качулката си и за кратко болката заглуши всички звуци. Заслепи го, докато жената и синовете ѝ се приближаваха.

Тя го стисна за ръката.

— Моля те, Ярост! — повтори и вътрешно Мерик се сгърчи от името. Наистина ли беше толкова уродлив? — Моля те, сър! Ние сме добри и отдаваме почит на храма ти! Не заслужаваме гнева ти, искаме само хляб за семействата си!

Мерик се освободи от нея. Кожата му се обели под ноктите ѝ. Всеки миг войниците щяха да се изсипят от архивния отдел, а не му се щеше да привлича внимание, като набие момчетата и майка им.

— Хляб и свобода казваш, а? — Мерик взе халката с ключовете от колана на припадналия страж. — Дръж това.

Проклетата жена се отдръпна уплашено от протегнатата му ръка.

А ето че времето му вече изтече. Отвън гърмеше познатият звук на ветробарабана. *Свикват се спешно войници, гласеше ритъмът, на площад „Присъда“.*

Мерик хвърли ключовете на по-близкото момче и то непохватно ги улови.

— Ако искате, пуснете затворниците на свобода, но побързайте. Защото сега е моментът всички да бягаме.

След това се вряза в тълпите, снижи глава и забърза. Защото ако на жената и синовете ѝ не им стигаше здрав разум да побягнат, на Мерик Нихар той не му липсваше.

Даже мъртъвците имаха живот, който не искаха да изгубят.

ДВЕ

Това не беше Азмир.

Като ученичка на Сафия фон Хастрел географията не ѝ вървеше, но дори *тя* позна, че сърповидният залив не е столицата на Марсток. Макар че, да я опикаят невестулките, щеше ѝ се да е.

Всичко друго би било по-занимателно от взирането в еднообразните тюркоазени вълни вече цяла седмица, които изпъкваха така странно на фона на черната, непроходима джунгла отвъд тях. Защото тук, на най-източния край на Спорните земи — дълъг полуостров от ничия територия, който не принадлежеше нито на пиратските клики в Салдоника, нито на империите, — изобщо нямаше какво да се прави.

Зад Сафи, почти едновременно с морското вълнение, изшумоля хартия, а над шепота ѝ пропя безгранично спокойният глас на императрицата на Марсток. По цял ден тя четеше официалните писма и съобщения на ниската масичка в средата на кабината ѝ и спираше само колкото да уведоми Сафи за някой сложен политически съюз или скорошна промяна в южните граници на империята.

Това беше тягостно и досадно и простичката истина беше, поне по мнението на Сафи, че на красивите хора трябва да им се *забрани* да четат лекции. Нищо не убиваше по-бързо красотата от скуката.

— Домна, ти слушаш ли ме?

— Разбира се, Ваше Величество! — Сафи се обърна и бялата ѝ рокля се изду.

Тя изпърха с мигли за допълнителна доза невинност. На Ванес номерът не ѝ мина. Сърцевидното ѝ лице беше станало сурово и Сафи си помисли, че *не* си въобразява как железният колан на императрицата се размърда и заусуква като две разминаващи се змии.

Според учените Ванес беше най-младата и най-могъща императрица в историята на Вещерия. А според легендите тя беше също така най-силната и най-зла железовеца, живяла някога, и едва седемгодишна беше повалила цяла планина. И естествено, според

Сафи, Ванес беше най-красивата, най-елегантната жена, удостоявала някога света с присъствието си.

Но какво от това, *подземни* богове, след като беше скучна.

Нямаше игри на карти, нямаше смешки и вълнуващи разкази край огневещерското огнище — нищо, което да направи чакането по-поносимо. Бяха пуснали котва преди седмица, за да се скрият първо от един карторски катер. После от карторска армада. Всички се бяха приготвили за морско сражение...

Което така и не последва. И макар Сафи да знаеше, че това е хубаво нещо — войната *беше* безсмислена, както вечно повтаряше Хабим, — тя беше разбрала, че *чакането от сутрин до вечер* беше нейният личен, собствен ад.

Особено след като преди две седмици и половина животът ѝ се беше преобърнал. Неочакваният годеж с императора на Картора я беше въвлякъл във вихрушка от конспирации и бягства. Тя беше научила, че чичо ѝ, човек, когото беше мразила от люлката, стоеше зад мащабен и крупен план за мир във Вещерия.

А сетне, сякаш животът на Сафи не се беше объркал достатъчно, тя беше открила, че с нишкосестра ѝ Изьолт са митичните Каар Ауен, чийто дълг беше да лекуват магията във Вещерия.

Императрицата се покашля изразително и върна мислите на Сафи към настоящето.

— Договорът ми с Бейдидските пирати е ужасно важен за Марсток — Ванес повдигна строго вежди. — Много години трябваше да минат, за да се споразумеем с тях, и хиляди животи ще бъдат пощадени благодарение на него... Ти дори не ме слушаш, домна!

Обвинението *не беше* съвсем неоснователно и въпреки това Сафи се обиди от тона на императрицата. Най-сетне тя си беше надянала физиономията на свършената ученичка и беше редно Ванес да оцени това. Сафи никога не си беше правила труда да си придава такъв израз на лицето с наставниците си Матю и Хабим. Нито дори с Изьолт.

Гърлото ѝ се стегна. Инстинктивно взе нишкокамъка на гърдите си. На всеки две-три минути вадеше необработения рубин и се взираше в проблясващата му сърцевина.

Ако Изьолт попаднеше в беда, той щеше да грейне. Но ето че досега не беше мигнал даже. Това отначало успокояваше Сафи, а и тя

нямаше на какво друго да се уповава.

Това беше *единствената* ѝ връзка с нишкосестра ѝ. Нейната по-добра половина. Нейната разумна половина, която винаги я измъкваше от неприятностите. Момичето, което никога нямаше да се съгласи Сафи да тръгне с императрицата.

Като погледнеше назад, тя виждаше що за глупав пазарлък беше склучила, като предложи веровещерството си на императрицата, за да изкорени подкупничеството от марстошкия си съд. Беше си помислила, че е о, тъй благородна и о, тъй жертвоготовна, защото, тръгвайки с Ванес, Сафи помагаше на търговията на загиващия нубревненски народ.

Истината обаче беше, че стои на кораб. Насред нищото. Само с Императрицата на Скуката за компания.

— Седни при мен — нареди Ванес и прекъсна самоналожените ѝ страдания. — След като явно не даваш пукната пара за бейдидската политика, навярно това писмо ще те заинтригува.

Сафи се оживи. *Писмо*. Ето че днешният следобед се бе оказал по-интересен от вчерашния.

Тя сложи ръце на собствения си железен колан и прекоси полюшващата се каюта до празната скамейка срещу императрицата. Ванес прегледа купчината разнородни листа и едва-едва сбърчи вежди.

Това припомни на Сафи нечие друго лице, което често се мръщеше мрачно. Друг предводител, който, както императрицата на Марсток, винаги поставяше живота на хората си над своя собствен.

Мерик.

Дробовете ѝ поеха жадно въздух. Предателските ѝ бузи пламнаха. Бяха си разменили само една целувка, затова руменината можеше да спре.

Сякаш в отговор на мислите ѝ Сафи зърна едно-единствено име най-отгоре на листа, който Ванеса извади: *Принцът на Нубревна*. Сърцето ѝ се разтупка. Може би най-сетне щеше да получи новини от света и от хората, които беше напуснала.

Но преди да успее да научи нещо, вратата на императорската каюта се отвори широко. Вътре влетя мъж, облечен като моряк в марстошко зелено. Той зърна Сафи и Ванес и за миг-два остана вторачен в тях.

Лъжа. Думата пробяга по гръбнака на Сафи, веровещерството ѝ се разбуди. Предупреждение, че вижда лъжа. А лицемерието я гледа в очите, докато мъжът вдига ръка.

— Пази се! — Сафи се опита да скочи към принцесата, да я събори на пода, където да се скрият.

Но беше твърде бавна. Морякът бе дръпнал спусъка на пищова си. Оръжието изгърмя.

Изстрелът така и не стигна мишената. Спря напред въздуха — въртяща се топка желязо на сантиметри от лицето на императрицата.

А после мечът прониза гърба на нападателя и окървавеният му стоманен връх изхвъркна от корема му. Свистящ удар, който посече гръбнак, вътрешности, кожа.

Мечът беше изтеглен обратно. Тялото се свлече. Появи се началникът на личната стража на Ванес, облечен в черно от глава до пети, от стоманата капеше кръв.

Главната Усойница.

— Убиец — изрече думата съвсем спокойно. — Знаете какво да правите, Ваше Величество.

И излезе, без да каже нищо повече.

Железният куршум най-сетне падна с тропот на пода и се търкулна, но шумът се изгуби сред внезапно надигналите се викове отвън.

— Ела — беше всичко, което каза Ванес.

Сетне, като че ли от страх, че Сафи няма да я послуша, тя стегна железния колан на кръста ѝ и я повлече към вратата с магията си.

На Сафи не ѝ остана друго, освен да побърза да я настигне въпреки надигания се в гърлото ѝ страх. Въпреки въпросите, които прехвърчаха през ума ѝ.

Стигнаха убиеца. Ванес забави крачка, колкото да погледне надолу. Подуши го презрително, повдигна черните си поли и прекрачи трупа. Краката ѝ оставиха кървава следа от другата страна.

Междувременно Сафи се постара да заобиколи мъжа.

И да не поглежда в мъртвите му очи. Сини и вперени право в смолистия таван.

Отвън се беше възцарил хаос, но Ванес го посрещна спокойно. Едно махване с ръка и железните окови на китките ѝ се претопиха в четири тънки стени, които обвиха двете им със Сафи. *Щит.* След това

императрицата тръгна наляво през палубата. Гласовете крещяха на марстошки, до един приглушени и тенекиени.

И все пак напълно разбираеми. На борда имаше втори убиец и Усойниците заедно с екипажа трябваше да го намерят.

— По-бързо — заповяда Ванес на Сафи и коланът я затегли по-силно.

— Къде отиваме? — извика тя в отговор.

Вътре в щита не се виждаше нищо, освен съвършено ясното небе отгоре. Но съвсем скоро Сафи получи отговор. Стигнаха спасителната лодка, която висеше на кърмата, готова за спускане във вълните. Ванес претопи предния щит в стълбица, по която побърза да се изкатери.

Озоваха се в поклащащата се лодка, а желязото я обгърна по краищата. Предпазни стени. Но без покрив, без защита срещу гласовете, които ревяха:

— *В трюма е!*

Ванес погледна Сафи в очите.

— Дръж се — предупреди я тя.

Ръцете ѝ се вдигнаха, веригите издрънчаха и лодката се наклони.

Паднаха във вълните. Сафи едва не се прекатури от мястото си, а вътре се разхвърчаха пръски от пяната, последвани, когато се надигна, от лепкавия, солен бриз. Тук долу всичко беше толкова мирно, притихнало. Коленете ѝ заподскачаха — как е възможен такъв покой, когато наблизко вилнееше жестокост?

Спокойствието се оказа измамно, защото миг по-късно над щитовете избухна ослепителна светлина, бляскава и мощна. Лодката отлетя назад и застрашително се килна.

Накрая отекна гърмежът. Раздиращ. Зноен. *Жив.*

Корабът се беше взривил.

Пламъците атакуваха щита, но императрицата удържа яростното им нападение. Тънки като хартия, стените обгърнаха цялата лодка. Предпазиха Ванес и Сафи от изпепеляващия пожар и заглушиха рева на адските огънове.

От носа на императрицата покапа кръв, а мускулите ѝ затрепериха. Знак, че нямаше до безкрай да удържи щита срещу опасността.

И тъй, Сафи взе греблата от дъното на лодката. И за миг не се замисли дали постъпва правилно, точно както нямаше да се *замисли*

дали да плува, ако се озовеше приклещена под прилива. Имаше гребла и бряг, към който да се насочи, затова се залови за работа.

Щом видя намерението ѝ, Ванес направи две дупки в щита за греблата. Вътре влязоха пушек и горещина.

Сафи не им обърна внимание даже когато пръстите ѝ се опариха, а дробовете ѝ се напълниха със солен дим.

С всяко загребване с Ванес се отдалечаваха от смъртта, докато накрая лодката се *удари глухо* в черния чакъл. Докато накрая императрицата остави железния щит да се разпадне. Той се нави отново около китките ѝ в декоративни белезници и разкри пред погледа на Сафи черните горящи пламъци.

Морски пожар.

Черната му жажда не знаеше насита. Вятърът не можеше да го угаси. Водата само разпалваше още по-нависоко смолистите му пламъци.

Сафи обгърна отпадналата императрица и я свали в спокойните вълни. След като се бе спасила от нападението, не си отдъхна. Главата ѝ не се замая от щастие, че е стигнала брега. Усети единствено растяща празнота. Сгъстяващ се мрак. Защото това беше животът, който я чакаше. Не досада и лекции, а адски пламъци и убийци. Кланета и безконечно бягство.

И само тя можеше да се спаси от него.

Мога да побягна, помисли си и огледа дългата крайбрежна ивица, мангровите дървета и палмите зад нея. *Императрицата дори няма да забележи. Нито ще я интересува.*

Ако тръгнеше на югозапад, все някога щеше да стигне до Пиратската република Салдоника. Единствената цивилизация, ако можеше да се нарече така, и единственото място, където щеше да намери кораб, за да се измъкне оттук. Но беше почти сигурна, че нямаше да оцелее сама в онази човешка клоака.

Пръстите ѝ се повдигнаха към нишкокамъка, защото точно когато животът на Сафи висеше на острието на ножа, рубинът най-сетне беше светнал.

Ако Изьолт беше тук, Сафи щеше да хукне към джунглата, без да се замисля. С нея Сафи беше смела. Беше силна. Безстрашна. Но Сафи не знаеше къде е нишкосестра ѝ, нито кога, нито *дали* изобщо ще я види отново.

Това означаваше, че засега шансовете ѝ бяха по-добри с императрицата на Марсток.

Щом от кораба остана само горящият му скелет и огнената вълна от нападението се отдръпна, Сафи се обърна към Ванес. Императрицата стоеше закована, вдървена като желязото, което контролираше.

По кожата ѝ имаше следи от пепел. Две кървави черти засъхваха под носа ѝ.

— Трябва да се скрием — изграчи Сафи. Подземни богове, пиеше ѝ се вода. Студена, утоляваща, сладка вода. — Огънят ще привлече каторската армада.

Едва-едва императрицата отлепи поглед от хоризонта и го прикова върху Сафи.

— Може да има оцелели — изръмжа тя.

Сафи сви устни, но не възрази. И може би точно заради това раменете на Ванес увиснаха леко надолу.

— Тръгваме към Салдоника — беше всичко, което каза императрицата на Марсток след това.

И с ядосаната Сафи зад гърба си пое през каменистия бряг към сгъстяващия се мрак.

ТРИ

Покой, каза си за хиляден път от зазоряване Изьолт дет Мидензи. Покой от пръстите на ръцете до пръстите на краката.

Не че усещаше едните или другите. Струваше ѝ се, че цяла вечност беше тичала надолу по склона в ледения планински поток. Два пъти беше паднала и два пъти бе цопнала цялата.

Но не биваше да спира. Трябваше да тича. Макар че въпросът *накъде* не ѝ даваше мира. Ако беше разчала правилно тази сутрин картата, преди пръснатите да надушат миризмата ѝ и да се спуснат по дирите ѝ, тогава се намираше някъде в близост до най-северната точка на Спорните земи.

А това означаваше, че няма да има селца, в които да се приюти. Нито хора, които да я спасят от преследвачите ѝ.

Вече седмица Изьолт се придвижваше към Марсток. Пустеещите низини около Лейна накрая бяха преминали в баири. Чукари. Тя никога не беше стъпвала на места, където билата скриваха небето. О, беше виждала заснежени върхове и назъбени подножия на картинки и беше слушала разказите на Сафи за тях, но никога не беше предполагала колко *дребничка* щяха да я накарат да се чувства. Колко откъсната от света и хваната като в капан, когато хребетите притулваха небето от погледа ѝ.

Всичко се утежняваше още повече от пълното отсъствие на нишки. Изьолт беше нишковеца и виждаше нишките, които съграждаха, нишките, които свързваха, и нишките, които разкъсваха. Денем хиляди багри трептяха във всеки миг над главата ѝ. Само дете без хора нямаше и нишки, а без нишките нямаше цветове, които да пълнят очите и ума ѝ.

От дни Изьолт беше сама. Беше вървяла по килим от борови иглички и само безбройните дървета, които проскърцваха на вятъра, ѝ правеха компания. И въпреки терена тя се бе придвижвала предпазливо. Никъде не остави отпечатък, никъде не остави следа и неизменно, неизменно следваше пътя на изток.

До тази сутрин.

Четирима пръснати бяха надушили дирите ѝ. Изьолт не разбираше нито откъде се бяха взели, нито как я бяха проследили. Наметалото от саламандрово платно, което кръвовещият Едуан ѝ беше дал преди две седмици, трябваше да прикрие миризмата ѝ от тях, но ето че не стана така. Изьолт усещаше черната гнилоч на нишките на пръснатите, които още я преследваха.

И с всяка минута я настигаха.

Трябва да увия нишкокамъка, помисли си разсеяно Изьолт, откъслечна нишка от вътрешния диалог, която се оплиташе между тропота и плясъка на стъпките ѝ. Да го увия в парче плат, за да не ме дращи, докато тичам.

Беше прехвърлила в ума си поне стотина пъти точно този рефрен, защото не за първи път ѝ се налагаше да търчи с всички сили през неравни гористи местности. Но всеки път, когато най-сетне смогваше да поспре и да се скрие под някой дънер, за да си поеме дъх и да напъне магията си за някакъв знак от преследващи нишки, тя все забравяше да увие нишкокамъка. Поне докато той не започна отново да я драска.

Друг път пък Изьолт се унасяше дълбоко в мислите си и за известно време забравяше напълно къде се намира. Представяше си какво би било наистина да бяха Каар Ауен.

Двете със Сафи бяха ходили на Кладенеца на произхода в Нубревна. Бяха се докоснали до извора му и земята се беше разлюляла от трус. *Аз намерих Каар Ауен, беше им казала монахинята Иврен, а вие събудихте водите на Кладенеца.*

За Сафи това звание беше съвсем естествено. Тя беше слънчево сияние и непринуденост. Естествено, че тя ще бъде половинката от Каар Ауен, наречена носителя на светлината. Не че Изьолт беше нейна противоположност. Не беше нито звездно сияние, нито потайност. Изобщо не беше нищо.

Освен ако не съм. Освен ако не мога да бъда.

И с тези сгриващи я мисли Изьолт се унасяше в сън.

Но днес за първи път нишкокамъкът беше грейнал — сигнал, че се намира в опасност. Само се надяваше, че където и да беше Сафи в този час, тя не се бе уплашила от собствения си мъждукащ рубин.

Изьолт се надяваше още, че камъкът светеше заради нея, защото ако и Сафи беше в опасност...

Не, не бива да се тормози така. Единственото, което можеше да направи в момента, беше да бяга.

Едва две седмици бяха минали, откакто адските огънове бяха пламнали в Лейна. Откакто марсточаните ѝ бяха отнели Сафи, откакто беше спасила Мерик от срутената сграда и независимо от всичко беше решила, че ще последва нишкосестра си.

След това Изьолт беше претърсила призрачната Лейна, докато не откри изоставеното кафене на Матю. В кухнята намери храна, също и чиста вода. А в избата — даже и кесия сребърни монети.

След като осем дни никой не я потърси, ще — не ще, Изьолт прие, че никой нямаше да дойде. Дом Ерон навярно беше чул, че императрицата на Марсток е отвлякла Сафи и вероятно заедно с Хабим и Матю бяха тръгнали след нея.

На Изьолт не ѝ остана друг избор, освен да тръгне с равномерно темпо на североизток, като денем спеше, а нощем пътуваше. Защото в горите на Вещерия се срещаха два вида хора: тези, които се *опитваха* да те убият, и тези, които *успяваха*. Най-добре беше човек да избягва и двата лагера.

Но в нощния мрак дебнеха и сенки, полъхът на вятъра и спомени, които Изьолт не можеше да прогони. Мислеше си за Сафи, за майка си, за Корлант и проклетата му стрела, която едва не бе отнела живота ѝ. Мислеше си за пръснатите от Лейна и за белега с формата на сълза, който ѝ беше останал от тях.

Мислеше си и за Кукловода, която постоянно превземаше сънищата ѝ. Беше се нарекла становеща и настояваше, че Изьолт била като нея. Но Кукловода пръскаше хората и контролираше нишките им. Изьолт не можеше и никога не би направила това.

Но най-много от всичко мислеше за смъртта. Нейната собствена. В края на краищата разполагаше с една сабя и вървеше към бъдеще, което може би не съществуваше.

Бъдеще, което много скоро можеше да свърши, ако пръснатите зад гърба ѝ най-накрая я застигнаха. *Когато* я застигнаха, защото Изьолт не я биваше много да бяга. Ето защо разчиташе толкова много на Сафи, която се оставяше на интуицията на краката си да я спасяват.

В опасни ситуации като тази Изьолт си беше най-злият враг, защото страхът удавяше разума ѝ на нишковеца.

Додето не зърна петуниите. Цял килим покрай потока. Диви, както изглеждаше. Безобидни.

Но не бяха диви. Нито безобидни.

Тозчас Изьолт излезе от потока. Скованите ѝ нозе се препънаха, докато се изкачваше по брега. Падна, улови се с ръце, китките ѝ се огънаха назад.

Тя не забеляза, не я интересуваше, защото, накъдето и да погледнеше, беше пълно с петунии. Почти невидими на шарените сенки, но ако човек знаеше как да гледа, нямаше да ги пропусне. Нямаше, ако беше номатец.

Макар да приличаше на проста животинска пътечка, прорязана между боровете, Изьолт можеше да разпознае номатския път, щом го зърнеше. Осеяни с капани, просеките имаха за цел да предпазват племената от натрапници и означаваха сигурна смърт за всеки неканен в кервана гост.

Вярно, че Изьолт не беше канена, но като една от тях, номатците едва ли щяха да гледат на нея като на „чужденка“.

Тя тръгна сковано навътре по пътечката. Без да бяга, защото една погрешна стъпка щеше да изпусне отрововещерската омара, която се криеше в петуниите.

Ето там. Клонка на земята с формата на копнежна кост, единият ѝ извит връх сочеше на север, а другият на юг.

Единият — навън от пътеката. Другият — навътре.

Изьолт забави още повече крачка, като полека заобикаляше боровете по пътя си. На едно място се надвеси над мъхест камък, на друго запристъпва на пръсти, без да смее да си поеме дъх.

Пръснатите бяха вече съвсем наблизо. Черни нишки се просмукаха в съзнанието ѝ, гладни и противни. След минути щяха да я заловят.

Но точно пред нея се показва следващата клонка, забита в земята, сплетена невидимо в гората. *Назъбени капани за мечки*, предупреждаваше клончето.

Пръснатите обаче нямаше да разчетат посланието. Не и преди краката им да попаднат между здравите железни зъби, които никой човек не можеше да разтвори.

Краката ѝ потръпнаха от желанието да побегне. Да префучи покрай мечешките капани, скрити сред ефирните папратови листа в сечището пред нея. Тя стисна здраво нишкокамъка си и продължи с равна крачка. *Покой, покой, покой.* Докато стигне от другата страна, изброи шест капана.

Вече можеше да побегне. И точно навреме, защото зад нея номатският път се разбуди. В далечината се издигнаха горещи облаци от отрововещерската омара. Разнесоха се във въздуха, отъркаха се в гърба на Изьолт.

Пръснатите бяха пуснали отровата, но ето че тя не подейства. Преследвачите ѝ все тъй приближаваха.

Изьолт се затича още По-бързо. Дишаше на пресекулки. Ако можеше да се отдалечи още малко, сигурно щеше да успее да се спаси.

Капаните за мечки защракаха мелодично, като среднощен звън на камбани. От противните гърла се изтръгна вой. Четири от нишките се откъснаха и се забориха с желязото, захапало краката им.

Изьолт не намали. Трябваше да си спечели преднина, докато може. Нозете ѝ газеха папратовите листа и боровите иглички. А тя не знаеше къде ще попаднат при следващата крачка. Виждаше единствено мачтите от борове. Млади дръвчета, дънери, коренища, които подминаваше тичешком. Кълчеше глезените, измяташе коленете си.

Бързината беше грешка. Номатските пътища не бяха прокаравани, за да се тича по тях. Те искаха време. Настояваха за уважение.

И тъй, когато Изьолт стигна до една полянка, нищо чудно нямаше, че твърдата земя ненадейно хлътна. Нищо чудно нямаше, че оттам изхвъркна мрежа.

Тя изскимтя. Сетне полетя право нагоре към върхарите, където спря, клатушкайки се насам-натам.

Въздухът проряза дробовете ѝ. Изсвистя рязко навън. *Поне сабята още е с мен,* каза си тя разсеяно. Макар че за какво ли ѝ беше, когато висеше на двайсет стъпки височина. И когато един от пръснатите стигна до средата на сечището, оставяйки подире си черна кървава следа. Беше се привел. Половината му крак го нямаше, а кожата му беше раздрана от разсичащата го отвътре магия. Но ето че мъжът се движеше изумително съсредоточено. Нямаше и помен от безмозъчната, неистова жестокост, типична за пръснатите.

Тогава Изьолт се досети *защо*. Над него лениво се подаваха нишки, които стигаха до небето. Почти незабележими.

Кукловода. Точно както беше сторила с марстошките Усойници и моряците в Лейна, тя беше пръснала тези хора от разстояние. И в момента ги контролираше.

Изьолт тъкмо схвана това и нишките започнаха да изчезват. Един по един пръснатите умираха заклещени в железните капани. Сякаш *Кукловода* беше решила, че времето им е дошло.

Но мъжът долу беше още жив. Продължаваше да я търси и на нея не ѝ остана друг избор: трябваше да пререже мрежата и да убие пръснатия, преди той да убие нея.

Но докато замахне, преследвачът ѝ стъпи върху втори капан. От земята изникна мрежа и го издърпа във въздуха. Въжетата изскърцаха. Мъжът зарита, нададе вой едва на няколко крачки от Изьолт, после внезапно млъкна, а черните му нишки се разпаднаха със съскане.

Кукловода го беше убила и Изьолт остана сама на номатския път.

И без да иска, се разсмя. Най-сетне си беше получила почивката, от която тъй отчаяно се нуждаеше. Най-сетне се беше отървала от преследвачите си и ето къде се беше озовала.

Смехът ѝ набързо пресъхна. Стопи се връхлетян от ледена мисъл.

Ако Есме беше пратила по дирите ѝ тези пръснати, то значи щеше да прати нови.

Ще му мислиш после, каза си тя. Засега нямаше врагове и най-голямата ѝ грижа беше да среже мрежата и да слезе долу, без междуременно да си изпотроши костите.

— О, кози цицки — измърмори тя под носа си една от любимите ругатни на Сафи и стисна угасналия вече нишкокамък заради силата, която, както обичаше да се преструва, той уж ѝ даваше.

Сетне без повече да говори и да му мисли, Изьолт съсредоточи нишковещерството си и се зае да се освободи от мрежата.

ЧЕТИРИ

Свел глава, Мерик си проправяше път по оживения „Ястребов друм“, който от единия до другия край разделяше Ловац на две, вървейки покрай река Тимец, и се молеше приближаващата буря да почака още няколко часа. Това щеше да му стигне да си намери свестен подслон. А може би дори и сваятна вечеря.

Трябваше да си възстанови силите, преди да тръгне към Иглената кула.

Всяка глътка въздух беше напоена с мириса на предстоящия дъжд. Гръмотевиците отекваха ниско из града под песента на ветробарабаните. *Свикват се спешно войници на площад „Присъда“.*

За негов късмет, Мерик се намираше на цял километър от площад „Присъда“, скрит сред суматохата на „Ястребов друм“ с неговите лабиринти от мостове и криволичещи пресечки. Сградите се бяха наклонили като моряци след нощен запой и на всяко кръстовище от единия ъгъл до другия висяха венци от миналогодишни есенни листа от дъбовете.

Кехлибарените и жълтите нюанси непрестанно привличаха погледа му, докато вървеше. В годините, докато живееше в Нихарските земи, те така и не бяха видели събирането на есенната реколта и пролетното пробуждане за нов живот. Голяма част от почвата все още беше разкапана от далмотската отрова.

Но тя не бе успяла да стигне на североизток до Ловац, затова тук още имаше дъбови листа, сплетени с градински чай и мента и греещи в огнено и зелено. Тези венци бяха за кралското погребение след три дни. Погребението на *Мерик*.

Ама че уродливо чувство за хумор имаше Ноден!

Мерик забърза, а призивът към войниците продължи да кънти силно даже когато изтича нагоре по изтритите гранитни стъпала към древния храм на „Ястребов друм“. Светилището беше старо колкото самия Ловац и времето беше изгладило шестте колони, които стояха на пост пред сенчестия праг.

Миногоите. Пратениците на бог Ноден, чиято задача беше да преведат мъртвите оттатък последния риф, до палата му в дълбините на морското дъно. Сега от скулптурите бяха останали само железните обръчи на кръста и съвсем беглите очертания на лицата им.

Мерик тръгна по една светла ивица, която водеше към най-далечната стена на храма. С всяка крачка въздухът ставаше по-прохладен, зовът на ветробарабаните отслабваше. Постепенно слънчевата светлина изчезна и се смени от две безжизнени лампи, които висяха над трона на каменния Ноден в сърцето на храма.

По това време на деня вътре беше почти празно. Само две стари жени се бавеха, но и те тъкмо си тръгваха.

— Дано да има хляб на погребението — рече едната старица. Пискливият ѝ глас отекна в гранитното божество. — На погребението на кралицата родът на Линдей раздаваше хляб. Помниш ли?

— Не се вълнувай толкова — измърмори в отговор спътницата ѝ. — Чух, че можело и да няма погребение.

Това привлече вниманието на Мерик. Той се шмугна зад трона и заслуша.

— Племенникът ми Райът е прислужник в двореца — продължи втората жена — и той ми каза, че когато чула вестта за убийството на брат ѝ, принцесата не трепнала.

Естествено. Мерик скръсти ръце на гърдите си и пръстите му се забиха в чувствителните горни мускули на ръцете му.

— А племенникът ти научил ли е кой го е убил? Месарят в края на „Ястребов друм“ ми каза, че били марсточаните, но после съседът ми рече, че били карторците... — гласът ѝ заглъхна, а Мерик се отказа да ги последва.

Беше чул достатъчно. Повече от достатъчно. Разбира се, че Вивия ще отмени погребението. Той чу провлечения ѝ глас в ушите си: *Защо да пилеем храна за хората, вместо да я дадем на войската?*

Само властта интересуваше сестра му. И короната, която Върховният съвет, слава на Ноден, засега не ѝ беше дал. Но ако заболяването на краля се влоши, ако той умре, както всички вярваха, че е станало с Мерик, тогава нямаше да има кой да спре Вивия да възседне трона.

Мерик се отдели от статуята на бога и отиде при двете фрески в дъното.

Отдясно стоеше света Бейл, покровителка на промяната, сезоните и кръстопътищата. Дясната ръка на Ноден, така я наричаха. Огънят от лампата огряваше златния житен клас в лявата ѝ ръка и сребърната пъстърва в дясната. Кожата ѝ беше нарисувана като нощното небе — черна, осеяна с бели точки, а лисичата маска на лицето ѝ сияеше в синьо. Жената стоеше посред зелено поле, а цветовете на фреската наскоро бяха освежени заедно с думите в златисто под нея:

*И да не виждаме понявга
сполуката, когато губим.
Дарява ни със сила нашата закрилница
и от бедата винаги ще ни избави.*

Мерик изви поглед към медната урна до нея, която преливаше от дървени и сребърни монети. Дарения за милостта ѝ. Молитва към Бейл, за да прошепне в ухото на Ноден: *Помогни им.*

В основата на урната на ярки купчини лежаха венци от миналогодишни листа, градински чай, мента и розмарин — почит към паметта на мъртъвците. Мерик се зачуди дали някой е положил венец за Кълен.

И тогава гърдите му се свиха. Той се обърна и впери поглед във втория стенопис. Лявата ръка на Ноден. Светецът покровител на справедливостта, разплатата, страстта.

Ярост.

Нали така му беше казала жената на площад „Присъда“? Беше го изрекла като сан. Като молитва.

Олисял, белязан и тромав, светецът на разрухата носеше името на истинската си природа. На единственото си призвание. Той раздаваше справедливост на озлочестените и наказание на лукавите и докато Бейл беше красива като самия живот, Ярост беше по-уродлив и от Миногите.

Моравата и черна пигментация на тялото му беше избледняла, за да не бъде възстановена никога, точно като сивия мрачен пейзаж зад гърба му и думите под разкривените му ходила:

*Защо в едната си ръка си стиснал нож?
За да напомня остротата ми на хората.
Защо в другата държиш парче стъкло?
За да им напомня, че виждам всичко.*

— Ето за кого ме взе онази жена — измърмори Мерик на себе си. Това чудовище беше зърнала тя в него.

Принцът се обърна към празната урна на Ярост. Вечно празна, защото никой не желаше да привлече по невнимание погледа му, за да не осъди светецът и него.

Отвън бурята най-сетне се разрази. Дъждът затропа силно и сепна Мерик. Той хвърли поглед към колоните, като очакваше да види народа да притичва насам на сушина, но само една фигура влезе вътре с широки крачки. От нея по каменните плочи се застича вода.

Кам. Единственият му съюзник.

— Сушено агнешко? — рече тя, щом наближи достатъчно.

Гласът ѝ отекна в гранита. И тя като Мерик беше облечена в светлокафява връхна дреха с качулка върху бежова риза и черни панталони, всичките ръчно тъкани, всичките мръсни.

— Месото се понамокри съвсем малко.

Мерик се насили да я изгледа гневно. Да я скастри:

— Какво съм казвал за краденето?

— Това означава ли — подхвана тя, а на светлината от лампата в черните ѝ очи проблесна дяволитост, — че не го щеш? Нали знаеш, че винаги мога да го запазя за себе си.

Мерик го измъкна със сила от ръцете ѝ. Гладът, беше научил той, всеки път надвива честността.

— Така си и мислех. — Злорада усмивка разполови лицето ѝ и разтегли белите петна по кафявата ѝ буза. — Даже мъртъвците трябва да ядат.

Цялото тяло на Кам беше осеяно с тези ивици бяла кожа. От дясната страна на врата ѝ те се разпростираха по лявата предмишница, по дясната ѝ длан. Гледа ли ги човек, ще му избодат очите, но иначе не се забелязваха.

Мерик досега не ги беше виждал. Той дори не беше в състояние да си спомни името ѝ — тя беше просто *новият наемник*. Впрочем той

дори не беше разбрал, че тя е момиче. На „Жана“ изглеждаше като всяко друго корабно момче.

Мерик нито веднъж не беше отворил дума за пола ѝ. И след като тя беше решила да го запази в тайна, той продължаваше да я нарича момче. В края на краищата какво значение имаше? Само тя беше останала да го издирва, докато другите от екипажа отишли в селцето Дара на Ноден.

Имах усещането, че не си загинал, обясни тя на Мерик, затова търсих, търсих, докато не те открих.

— Опасно ли е навън, момче? — попита той с пълна с жилаво месо уста. Агнешкото е било опушвано твърде дълго.

— Мхм — изхъмка Кам с пълни бузи. — Но не благодарение на теб, сър. Кралските войски са побеснели. Точно затова — тя отхапа ожесточено, за да подчертае думите си — трябваше да ме оставиш да те придружа.

Мерик изпъшка. След експлозията с Кам водеха този спор поне по веднъж на ден. Всеки път, когато Мерик се бе промъквал в някое селце за провизии или отиваше да хване нещо за вечеря по брега на реката, Кам го бе молила да го придружи. И всеки път Мерик беше отказвал.

— Ако беше дошла — възрази той, — тогава Кралските войски щяха да издирват и теб.

— Ни най-малко, сър — Кам замахна във въздуха с парчето агнешко. — Ако аз бях с теб, щях да остана на пост. И тогава онази джебчийка нямаше да ти задигне това... — момичето извади от палтото си тънка кесия и я размаха под носа на Мерик. — Ти забеляза ли изобщо, че са те обрала, сър?

Принцът изруга тихо. После дръпна кесията си.

— Не съм забелязал. А ти как се сдоби с нея?

— Както с всичко друго.

Момичето размърда пръстите си пред лицето му. Лъскавият, щърбав белег по ръба на лявата ѝ ръка проблесна.

Кам заразказва как се е забавлявала на приключението му от един покрив наблизо, а в това време Мерик се остави на познатия ритъм на разказа ѝ. Недодялано, грубо, непристойно — ето как разказваше тя. Ту провлачваше ефектно думите, ту снишаваше глас до напрегнат, страховит шепот.

През изминалите две седмици момичето все говореше. А Мерик слушаше. И все по-често се улавяше, че не иска да се откъсва от тези мигове, когато се изгубваше в гласа ѝ. Когато яхваше вълната и гребена на историята ѝ и забравяше за кратко, че животът му беше пометен от водите на ада.

— Улиците гъмжат от войници, сър. Но — довърши Кам, като показва една от непринудените си усмивки — с този дъжд мога да те отведа до Стария град, без никой да ни види. Само че първо се наяж.

— Добре, добре — измърмори той.

Макар че би предпочел да хапне на спокойствие — пресвети Ноден, бая време беше минало, — Мерик глътна набързо последното парче от пушеното агнешко. Сетне се изправи и рязко рече:

— Води, момче. Води ме.

Вивия Нихар стоеше пред масивните врати на Залата за битки, а шарките по светлия, небоядисан дъб се смиваха като струпалите се навън облаци. Отвътре се дочуваха загрижени, приглушени гласове.

Никакви угризения, помисли си тя и придърпа ръкавите на военноморския си редингот. Продължавай напред. Приглади блузата си отдолу. Същите думи си казваше всяка сутрин на събуждане. Същите думи трябваше да си повтаря, за да преживее денем и да вземе тежките решения. За да запуши вечно зеещата дупка в гърдите си.

Никакви угризения, продължавай напред... Къде е слугата? *Принцесата на Нубревна* не биваше сама да си отваря тежките врати. Още по-малко, когато всичките тринайсет визера от Върховния съвет чакаха от другата страна и претегляха всяко нейно движение.

По цял ден прислужниците от двореца, градските съветници и подлизурковците от аристокрацията не я оставяха на мира. Но ето че когато действително се нуждаеше от помощ, наблизо нямаше никой.

Стиснала смръщено устни, Вивия присви очи към светлото петно в края на дългия, мрачен коридор. Два силуета се бореха да затворят огромните врати — значи облаци навън скоро щяха да се сгъстят и бурята да връхлети.

О, по дяволите! Беше загънала до гуша в работа, за да чака прислугата и урагана. Както повтаряше кралят, *бездействието е най-бързият път към лудостта.*

Дъбът изскърца, пантите простенаха, визерите в просторния салон притихнаха. Вивия влезе и тринайсет чифта очи се обърнаха от единствената дълга маса в средата на залата...

Към нея. Зяпнаха я като глупаци, всички до един.

— Какво? — Тя пусна вратите, те изпъшкаха и се затвориха. — Нима Ноден е откликнал на молитвите ми и Миногите най-сетне са ви откъснали езиците?

Един от визерите се закашля. Единайсет погледнаха встрани. А последният, онзи, който най-много се опълчваше на Вивия, си загриза нокътя.

Визер Серит Линдей. Вечно безучастен. Вечно отегчен. Вечно трън в петата ѝ.

Пръстите ѝ се свиха, ръцете ѝ пламнаха. Понякога принцесата се чудеше дали това не е прочутият нихарски нрав, който баща ѝ тъй отчаяно се надяваше да е наследила.

Но не, не беше. Пламъкът вече гаснеше, а маската си беше на лицето ѝ. *Продължавай напред.*

Тя пое към челното място на масата и зачатка нарочно по-силно и по-шумно с токовете си по плочите. Нека да си мислят, че се е овладяла.

През единствения стъклен прозорец в Залата за битки се процеждаше притъмняла слънчева светлина, падаше върху увисналите флагове от отминалите поколения и огряваше натрупаната навсякъде прах.

Едно от дузината стъкла беше счупено и заковано с дъски и за да стигне до челото на масата, Вивия трябваше да прекоси суровата му сянка.

Докато вървеше, шестима от визерите я поздравиха, седем не помръднаха.

Съпротива. Ето, с това се сблъскваше напоследък, а брат ѝ беше най-ожесточен от всички. Беше оспорвал всяка нейна заповед и всеки неин ход.

Е, поне той вече нямаше да ѝ се пречка. Ако можеше сега и Върховният съвет да го последва...

Ще заприлича ли на майка си, питаха се всичките визери — *с кралска кръв в жилите, но с лудостта в главата ѝ? Или ще стане*

като баща си, нихарския визер, който управлява в момента като регент и издава нарежданията си с лекотата, с която диша?

Вивия вече знаеше отговора. Знаеше го, защото отдавна беше решила да бъде Нихар до мозъка на костите си. Никога нямаше да стане като майка си. Никога нямаше да остави умопомрачението и лудостта да я обсебят. Тя ще бъде владетелят, който Върховният съвет очакваше.

Трябваше само да си играе ролята. Да продължава напред. Всеки път малко по-надалеч и без да се обръща назад. Без съжаление. Защото дори Върховният съвет да ѝ връчи най-накрая титлата, която ѝ се падаше по право, те винаги можеха да ѝ я отнемат — точно както бяха сторили с майка ѝ в последните ѝ дни преди тринайсет години.

Вивия стигна края на масата с похабения лак и олющените ъгли. Дебели пергаментови карти покриваха надупчената от времето повърхност. Нубревна, Сирмайските планини, Стоостровието — цяла Вещерия се разстиляше под носа им.

Точно сега бяха разгънали картата на града и дебели камъни затискаха извитите ѝ краища. *Проклети* да са! Негодяите бяха почнали срещата без нея.

От войната до унищожаването на боклуците — нищо не ставаше без участието на Върховния съвет. Но окончателните решения бяха на краля регент.

А откакто Серафин не ставаше от леглото, последна дума имаше Вивия.

— Принцесо — изрече напевно Серит Линдей и се надвеси над масата.

Той беше едва с няколко месеца по-възрастен от двайсет и трите години на Вивия, но се обличаше в старомодни мантии. От онези, които бяха предпочитани от марстошките учени и старите моми, и като всички Линдеевци носеше вещерския си знак за тревовещерство на опакото на ръката си — а тя в момента почукваше нетърпеливо по масата.

— Тъкмо обсъждахме плановете ви да поправите язовирната стена и смятаме, че е най-добре да се изчака. Поне докато мине погребението. Бенът издържа пет-шест години — още две-три няма да му навредят.

Превзет глупак. Гневът на Вивия припламна, но тя запази отегчения израз на лицето си.

Чак не ѝ се вярваше, че бяха отраснали заедно. Серит, с когото си бе играла като дете, сега беше визер Линдей и за по-малко от година, откакто смени в съвета споминалия му се баща, се бе превърнал в най-злия от тринайсетте благородници, изправени пред Вивия.

Благородници. Всичките до един все мъже. А трябваше да бъде другояче. Родовете Линдей, Квинтей, Сотар и Илтар всички имаха жени наследнички... които не искаха да се разделят с удобството в земите си. *О, не може ли вместо нас да дойдат братята/съпрузите/синовете ни?*

Не. Ето това щеше да им каже Вивия, веднъж да станеше кралица. *На тази маса щяха да стоят само наследници с визерска кръв.* Но дотогава принцесата трябваше да живее със завещаното от праядо ѝ.

— И тъй, Ваше Височество — продължи Линдей и се усмихна спокойно на масата, — направих изчисленията, както беше пожелано, и цифрите са съвсем ясни. Ловац не може да изхрани повече хора.

— Не си спомням да съм ви искала изчисления.

— Защото не сте — усмивката на Линдей се разшири до нещо крокодилско. — Съветът ги поиска.

— Ваше Височество — обади се друг глас.

Толкова креслив звук можеше да издаде само визер Илтар. Вивия обърна погледа си към пълничкия мъж.

— Колкото повече народ приижда в града, толкова повече визерите трябва да намаляват дажбите си, а това е невъзможно! Семействата и прислугата на всички ни пристигат за погребението на принца и при сегашното снабдяване аз не мога да изхраня собственото си обично семейство!

Вивия въздъхна.

— Пристига още храна, Илтар.

— Така казахте и миналата седмица! — изписука мъжът. — А ето че погребението е след шест дни! Как ще изхраним града?

— Освен това — отвори уста визер Куихар — колкото повече хора пускаме да влязат, толкова по-вероятно е сред нас да се промъкнат врагове. Докато не научим кой уби принца, трябва да затворим Пазачите и да държим новодошлите вън от града.

Това му спечели хор от одобрения край масата. Само един човек остана смълчан — широкогръдият и чернокож визер Сота, единственият мъж в цялата зала, който мислеше с главата си.

Той хвърли съчувствен поглед на Вивия, а тя... е, това ѝ се хареса повече, отколкото беше склонна да си признае. Двамата с дъщеря му Стейша, която служеше като неин първи помощник-капитан, си приличаха много. Ако тя беше тук сега и ако това бяха корабът и екипажът на Вивия, Стикс тозчас щеше да даде на тези слабоволеви визери да се разберат. Безмилостно. Тя имаше нрава, който нубревненските мъже най-много ценяха.

Но днес, като добър първи помощник, Стикс инспектираше градските наблюдателни кули, а Вивия седеше затворена тук и гледаше как мазният Серит Линдей ръкомаха, за да укроти визерите.

— Аз имам предложение за Върховния съвет. И за вас, Ваше Височество!

Вивия забели очи.

— Разбира се, че имате.

— Пуристите ни предложиха храна и техните поселища. В Нубревна и извън нея. — Той посочи картата, която визер Илтар разви в подходящия момент. — Ако стане нужда, народът ни ще бъде в безопасност даже извън границите ни.

Сотар се покашля и с глас като удар на камък върху камък заяви:

— Настаняването на наши хора извън Нубревна се нарича нашествие, Линдей.

— Да не говорим — Вивия сложи ръце върху масата, — че това ще ни струва пари. Никой, даже и „благородните“ пуристи, не върши нещо без заплащане.

Но още докато изричаше довода си, тя се озова лице в лице с разгънатата карта. Тя представляваше прости контури на Вещерия, но там, където вражеските сили се намираха най-близо до Нубревна, беше покапана боя. На изток и на юг беше поръсено жълто за Марсток. На запад — пръснато черно за Картора. Южните морета синееха за Далмотия.

А накрая червено, гъсто като кръв, за Бейдидските пирати и Червените платна опасваше Салдоника и армиите на Краля на обирджиите, все тъй далеч на север... засега. Заради проливните дъждове Сирмайските планини бяха затлачени и непроходими.

Но с настъпването на зимата това щеше да се промени.

Вивия вдигна очи от картата. От боите и от безсмислената смърт, в която те някой ден щяха да се превърнат.

— Какво искат пуристите, визер Линдей? Каква е цената за храната и зидовете им?

— Войници.

— *Не!* — думата изгърмя от гърлото ѝ. Взриви се като гърне с барут.

Но още докато се изправяше, Вивия обгърна с поглед масата и мигом забеляза любопитството, настанило се върху спокойните визерски лица на съвета.

Те са знаели какво е смятал да предложи Линдей, и отдавна са дали съгласието си.

Серит Линдей заслужаваше да бъде кастриран заради това.

Вивия хвърли поглед към единствения си съюзник и видя, че Сотар се бе затворил в себе си. Погнусен. Поне той се бе изненадал от политическия завој, колкото и принцесата.

— Пуристите ще обърнат народа ни срещу владееенето на магията. — Вивия закрачи около масата. — Считат я за грях, но точно тя, вещици, спаси Нубревна и запази независимостта ѝ. Вие, Линдей, сте тревовец! И не виждате защо не бива да даваме на пуристите хората и войниците си?

Линдей се подсмихна, когато Вивия мина покрай него, но освен че леко наклони глава назад, си замълча.

— Ами камъковещерството на вашето семейство, Куихар? Или чаровещерството на сина ви, Илтар? Ами гласовещерството на жена ви? — и продължи така, докато припомни на всички визери магиите, които бяха най-важни за тях.

Всеки глупец, покрай когото минаваше Вивия, ненадейно забиваше заинтригувано поглед в ръкавелите си. Или в ноктите на ръцете си. Или в някое петно на стената, което само той виждаше.

Докато принцесата се върна на челото на масата. Тогава, изглежда, дребничкият визер Илтар изведнъж набра кураж и изписука:

— Ако хората ни отидат при пуристите, поне ще имаме по-малко гладни гърла за погребението на принца.

За миг думите се заблъскаха из главата ѝ. *Принц. Погребение.* Безсмислен припев на такта, който биеше в гърдите ѝ.

После думите се уталожиха като песъчинки в развълнуван вир и Вивия взе най-близката карта. Стисна я с побелели кокалчета. Нямаше нужда да се преструва на гневна, защото само преди седмица беше спорила срещу това погребение, докато остана без дъх. *Разхищение на средства, беше крещяла. Разхищение на скъпоценности, хора и време! Язовирната стена трябва да се поправи, а хората трябва да се изхранят!*

Но съветът не я чу. Нито пък баща ѝ. Естествено. Мерик беше любимецът на всички. Той бе притежавал нихарския гняв и бе проявил здравия разум да се роди мъж. Животът му вечно е бил лек. Без противници. Каквото беше поискал, беше го получил.

Даже смъртта му беше лека.

Преди Вивия да успее да подхвърли още две-три пиперливи думи за погребението, се обади Линдей:

— Съвсем вярно, Илтар. Трябва да отдадем достойна почит на мъртвеца, а това няма как да стане при толкова много хора в града.

Миногите да го вземат! Сега, като се замисли, ама наистина като се замисли, Вивия реши, че кастрацията беше прекалено милостива за Линдей. Той заслужаваше да бъде удавен, разсечен на четири и накрая изгорен, докато от гнилото му същество не останеше и пращинка.

— Освен това — продължи той по-енергично, след като бе привлякъл вниманието на залата — скоро ще пристигнат семействата ни. Няма да се налага да ограничаваме своите дажби, за да изхраним пренаселения град...

Мигом. Безпощадно.

От стомната в средата на масата бликна вода. Тринайсет безупречни спирали, по една за всеки визер, даже и за Сотар.

— Достатъчно! — изрече Вивия с тих глас и водата застина на сантиметри от гърлата на мъжете. Половината бяха стиснали здраво очи, а другите се бяха извърнали настрани. — Край с тези пуристи! Завинаги. Храната пътува насам и ние ще продължим да пускаме нубревненците в града.

И като приближи водния си камшик на *йота* по-близо до визерите, додаде:

— Пък и на никого от вас няма да му навреди да поизтънее в талията, затова от утре дажбите ви ще бъдат намалени с още четвърт.

Ако семействата ви не са сити, тогава им кажете да си стоят по домовете. — Тя отстъпи от масата и се завъртя, сякаш се канеше да си тръгне...

Но се поколеба. Кое беше онова нещо, което баща ѝ правеше тъй умело? Ах, да. Смразяващата нихарска усмивка.

Тя я надяна на лицето си и погледна назад към масата. Към глупците, които седяха край нея. И спокойно върна водата в стомната.

Напомняне, че не беше само някаква си принцеса, нито капитан на кораб. Нито просто законната кралица на Нубревна — стига съветът да се съгласи да ѝ връчи короната.

Вивия Нихар беше приливовеща и ужасно могъща при това. Можеше да ги удави с мисълта си, тъй че нека Серит Линдей и останалите от Върховния съвет пак да се опитат да я разлютят.

Край вече на безизходиците, защото я мислят за неподходяща и смахната.

Край на стъпването на пръсти, защото жените не бива да тичат. Да крещат. Да управляват.

Но най-вече: *край на глупавото разкаяние.*

ПЕТ

Кръвовецията Едуан ненавиждаше пуристите.

Не толкова, колкото мразеше марсточаните и карторците, но почти колкото тях.

Най-много го ядосваше тяхната увереност. Снизходителната им, непоколебима сигурност, че всеки магьосник трябва да гори в огньовете на ада.

Ако не друго, каза си той, докато приближаваше неприветливата им колония в най-източния край на нубревненската граница, *поне се отнасят към всички хора с еднаква злоба*. Обикновено пазеха кръсъците *Покай се, демоне! Изкупи греховете си!* специално за Едуан. Колко хубаво, че сееха омраза навред.

Едуан закъсна с пристигането си. Още преди два дни трябваше да се срещне с човека на баща си, но вместо това две седмици наред беше бродил надлъж и шир из Нубревна, за да гони един призрак.

Но ето го тук, на стотици километри разстояние, изправен пред разкривените дървени стени, кацнали на върха на варовиковата скала. Колонията изглеждаше рухнала и гола като земята, на която беше вдигната, и Едуан мина през нацепените дънери и пепелявата почва, за да стигне до двамата пазачи пред високата порта.

И двамата мъже бяха облечени в еднаквите кафяви плащове на пуристите, но никой от тях не приличаше на благочестив противник на магията, а и кръвта им миришеше по-различно. *На бойни полета и катран*. Това бяха хора на насието и го доказаха, когато вдигнаха арбалетите си срещу Едуан, докато той приближаваше.

— Търся един от духовниците ви — извика им и вдигна ръце.

— Кой от всичките? — попита по-мършавият от двамата, чиято кожа беше тъмна като на марсточанин.

— Мъж на име Корлант — Едуан забави крачка, за да видят пазачите, че не носи оръжие — ножовете му естествено бяха скрити под закопчаното му догоре палто. — Пристигнал е наскоро.

— Как се казваш? — попита другият с катраненочерната кожа и южняшки говор, но от кой народ, Едуан не можа да определи.

Щом си каза името, двамата мъже свалиха арбалетите. Южнякът го поведе през странична вратичка до главната порта.

Отвътре колонията беше още по-неугледна от отвън — кокошки кудкудякаха, навсякъде кал и груби бараки, които един по-решителен бриз щеше да срути. Върволица от мъже и жени се подпираха на главната стена с кошници или празни чували и чакаха да влязат в близката барака. Всички мълчаха.

— Слушат един от нашите духовници — обясни южнякът. — После получават храна за семействата си.

— Не са ли пуристи?

— Още не, но ще станат.

Още не изрекъл думите, и едно момче излезе несигурно от бараката и примигна като че събудено от сън. В ръцете си държеше кошница.

Неканен спомен изплува в съзнанието на Едуан. Друго дете, друга кошница, друг живот и една монахиня на име Иврен, която го беше спасила. Нейна грешка. Трябваше да го остави.

— Закъсня — думите пресякоха двора, като тиня по речен бряг се плъзнаха в ушите на Едуан и се стекоха по гърба му.

Мигом магията му се раздвижи. *Влажни пещери и побелели от стискане кокалчета. Ръждясали катинари и вечен глад.*

От избелялото дърво на бараката се отлепи неясна фигура. В един миг се виждаха единствено засенчените дъски. В следващия до тях стоеше върлинест мъж с изпити номатски черти.

Самото присъствие на духовника възбуждаше силата на Едуан с някакво първично чувство, че нещо не е на мястото си. Все едно наблюдаваше стоножка, която пълзи през стаята. Желанието да стъпче Корлант неизбежно се намотаваше в мускулите му при всяка тяхна среща.

Корлант махна лениво на водача на Едуан и му нареди:

— Върни се на поста си.

Южнякът се поклони.

— Блажени са чистите.

Корлант почака, докато мъжът излезе от двора, после плъзна поглед като змия към Едуан. Двамата дълго се взираха един в друг, а

веждите на духовника се повдигаха все По-нависоко. Дълбоки черти прорязаха бледото му чело.

— Някой казал ли ти е — попита накрая, — че с всеки изминал ден заприличваш все повече на майка си?

Едуан разбра, че го предизвикват. И все пак мъжът беше приятел на баща му. Бяха отраснали в едно и също племе и сега жадуваха да си отмъстят на трите империи. Тъй че колкото и да му се щеше да смаже Корлант и дори от време на време да си представяше, че го прави, това беше мечта, която никога нямаше да задоволи.

Щом стана ясно, че Едуан няма намерение да му отговори, Корлант премина направо на въпроса:

— Къде са парите, момче?

— Ще ги донеса.

— О? Значи не са тук?

Ноздрите на духовника се разшириха, но не толкова от гняв, колкото от глад. Беше надушил, че нещо не е наред, както пиявицата надушва кръв върху водата.

— Обещахте ми сребърни талери.

— И ще си ги получиш. Само че не днеска.

Корлант завъртя веригата из ръцете си, усмивка изви устните му.

— Изгубил си парите, нали, момче? Откраднаха ли ти ги?

Едуан замълча. Истината беше, че когато се върна до дървото, където беше скрил спечелените от принц Леополд фон Картора пари, беше открил празно ковчеже и шепа монети.

Около кутията витаеше позната миризма на кръв. На чиста езерна вода и мразовити зими. Беше същият човек, който беше влязъл в разговор с принца срещу него, и затова той тозчас пое по следата.

Но след като седмица вървя по нея на запад, миризмата изчезна напълно и на Едуан не му остана друг избор, освен да се откаже и да пристигне тук с празни ръце. Със или без пари, той трябваше да се срещне с Корлант, за да получи новите му заповеди.

— Баща ти знае ли? — притисна го Корлант. — Аз с радост ще му съобщя при следващата ни среща.

Едуан се загледа многозначително наблизно и тогава отговори:

— Кралят не знае.

Смях като лай от духовника. Мъжът пусна веригата с глухо дрънчене на гърдите си.

— Това е неочаквано, нали?

Завъртя се и се насочи към скупчените в задната част на поселището бараки. Останал без избор, Едуан го последва.

Кокошките се разбягаха от пътя на Корлант, точно като мъжете в кафявите плащове. Мъже, забеляза Едуан, пуристите винаги бяха мъже. Той внимаваше да върви на крачка зад духовника. Не защото мислеше, че онзи заслужава да върви отпред, а защото му доставяше удоволствие да гледа как мъжът непрестанно извива врат, за да говори.

— Намираме се на интересен кръстопът — рече той през рамо.
— Аз искам от теб да свършиш една работа, а ти трябва да скриеш нещо.

— Не разбирам за какво говориш.

Корлант го стрелна с очи.

— Ти явно се мислиш за по-могъщ, отколкото си, момче.

Спря пред една отворена врата. Зад нея няколко стъпала се спускаха в мъглявата мрачина под земята.

— Ти си син на Рагнор, но аз познавам краля много преди теб. Стане ли дума на кого е предан...

— На нито един от нас — прекъсна го Едуан. — Кралят ще пожертва и двамата ни, за да спечели войната.

Корлант въздъхна гневно, докато накрая се съгласи:

— В това отношение си прав, момче. И точно затова трябва да си помагаме. Трябва да открия един човек. Хората ми удариха на камък, но може би твоите... умения ще се окажат по-полезни.

Любопитството на Едуан се събуди, защото, щом този мръсник Корлант искаше да открие даден човек, то той едва ли беше някой случаен и навярно с нещо го грозеше.

Но с усилие Едуан най-напред попита:

— Какви са заповедите на баща ми?

— Да изпълниш волята ми — усмихна се Корлант.

А Едуан за пореден път си представи как го стъпква като стоножка.

— От теб, момче, искам да издириш една номатска нишковеца. За последно чух, че била в град на име Лейна, на нубревненския бряг.

Нещо злокобно и гнусно премина по черепа на Едуан.

— Как се казва?

— Изьолт дет Мидензи.

Сенките плъпнаха по врата му.

— Защо ти е това момиче?

— Това не е твоя работа.

Едуан скръсти ръце зад гърба си и сви пръсти в невидими юмруци. Лицето му остана безизразно.

— Какво мога да науча тогава? Информацията ми помага да проследявам хората, а допускам, *духовник* Корлант, че искаш да открия бързо това момиче.

Корлант повдигна вежди, трите гънки се появиха отново.

— Това означава ли, че имаме сделка, момче?

Едуан се престори, че обмисля предложението. Четири вдишвания и издишвания. Сетне:

— Не противоречи ли на клетвата ви да работите с човек с моите... дарования? — не искаше да обявява на глас силата си, не и сред хора, които бяха против всяка магия.

Корлант схвана намека и в очите му блесна гняв.

— Да, ти си нечестив, но също така си син на краля и точно като теб и аз искам нещо. Ще предам на баща ти, че парите са пристигнали по план, а в замяна ти ще ми доведеш девойката.

Пръстите на Едуан се изопнаха. Желанието да смрази кръвта на Корлант, да изтръгне отговорите направо от гърлото му закипя в жилите му. Но въпросите щяха да повдигнат нови въпроси.

Той кимна.

— Разбирам.

Челото на Корлант се изглади.

— Отлично.

Усмихна се с противната си усмивка, мушна ръка под яката на мантията си и затършува в някакъв вътрешен джоб, докато накрая измъкна остро парче желязо.

Тънка като игла стрела. Номатска изработка, с кръв по нея.

— Това е нейната кръв — Корлант му я подаде, а Едуан я пое, като внимаваше да остане невъзмутим. — Когато стигнеш при нея, момче, няма да я убиваш. Тя държи нещо, което ми принадлежи, и аз си го искам обратно. А сега ми кажи колко време ще ти трябва?

— Колкото — толкова.

Усмивката посърна.

— Тогава се моли да стане бързо, преди търпението ми да се изчерпи. Моли се на Луната майка, на Каар Ауен или на когото там почиташ.

— Аз не се моля на никого.

— Твоя грешка.

Едуан се престори, че не го е чул. Вече се обръщаше да си върви.

В края на краищата нямаше време за молитви. Особено след като знаеше, че няма кой да ги чуе.

ШЕСТ

Мерик влезе в Стария град с дълги енергични крачки, следвайки мократа къдрава глава на Кам.

Още не можеше да свикне с остриганата ѝ коса — тази сутрин беше отрязала плитките, които всички нубревненски момчета носеха на корабите. *Защо ми е да приличам на моряк, когато вече не съм?* — беше попитала на ферибота към столицата. *Пък и така никой няма да ме познае.*

Мерик не беше съвсем сигурен за това. Хора с петна по кожата се срещаха рядко, а тези на Кам изпъкваха още повече заради мургавината ѝ. Като се добавеше и грозният белег на лявата ѝ ръка, човек едва ли можеше да я забрави.

И тя като Мерик беше нахлупила ниско качулката си, докато вървяха по плувналите във вода улици. Тук, в Стария град, в най-северозападния край на града и на няколко километра западно от площад „Присъда“, сградите се бяха накривили една към друга. Често в една тясна къщурка се тъпчеха по четири семейства, а улиците гъмжаха от хора.

Но тук Мерик можеше да намери подслон и да се приготви за отиването си в Иглената кула.

Кам вървеше решително през човешкия мравуняк с тънки и подвижни като на бекас крака. Беше отраснала по улиците на Ловац и познаваше най-преките пътища през града. Освен това отдалеч надушваше кога ще се появят войници.

А това беше хубаво нещо, защото войниците обикаляха навсякъде и залавяха всеки с татуировка под лявото око на площад „Присъда“. На всеки няколко пресечки Кам се обръщаше назад, за да поведе Мерик по някоя подгизнала странична уличка. Дори когато не се виждаха войници, тя пак свиваше я по тясна улица, я по сенчест път, докато накрая Мерик зърна позната сграда.

— Спри — нареди той. — Ще влезем тук — и посочи тясна къща, залепена за множество други.

На табелата пишеше, че това е магазин за играчки, но затворените капаци говореха друго.

— Сега е жилищен дом — каза Мерик на Кам, сякаш това обясняваше защо бяха дошли тук.

Това нищо не обясняваше, но Кам не пита повече. Тя никога не искаше да знае повече. Доверяваше се на бившия си адмирал и бивш принц даже когато Мерик явно нямаше никакъв план. Или идея.

Той беше рибата от масата, примамен в пещерата от златото на кралица Рак, а Кам беше слепият брат, който щастливо и глуповато го следваше. Право в черната паст.

В порутеното магазинче Мерик мина покрай децата, които си играеха, и прекрачи сгушените им прегладнели баби. Беше много по-претърпкано от последния път, когато беше идвал тук, и коридорът се беше превърнал в място за живеене. Продължение на всеки набързо пригоден дом.

Ще дойде храна, поиска да им каже Мерик, защото, каквото и да бе твърдяла Вивия преди седмици, нубревненците нямаше да откажат храната само защото пристигаше от една от империите.

Бедрата му пламнаха, докато с Кам изкачат трите етажа. Той се наслаждаваше на болката — тя откъсваше мислите му от онова, което го очакваше. Напомняше му, че можеше да бъде мъртъв. И дължи всеки сантиметър от все още живата си плът на помощта на Ноден и пророческия стомах на Кам.

Стомахът ми, беше му казала, след като го намери. *Винаги ме предупреждава, когато се задава опасност, и досега не ме е подвеждал.* Точно на такива небивалици Мерик беше склонен да махне пренебрежително с ръка... Само дето стомахът на Кам беше единствената причина още да е жив, а и този загадъчен орган беше отървал кожата им поне шест пъти по време на пътуването до Ловац.

— Седемнайсет, осемнайсет, деветнайсет — броеше Кам зад него.

На всяко стъпало имаше число и всяко число излизаше по-запъхтяно от предишното. През последните няколко дни раменете на момичето бяха почнали да стърчат през ризата и на Мерик не му убягна как Кам даваше по-голямата част от яденето на него. И нищо че той винаги настояваше да делят поравно, подозираше, че тя не му се подчинява всеки път.

Кам стигна до два̀йсет и седем и двамата с Мерик стъпиха на площадката на най-горния етаж.

Нови дванайсет стъпала по претъпкания коридор ги отведоха до нисичка чамова врата. След като Мерик се огледа предпазливо и на двете страни, той почука за̀клинанието ключ по рамката.

Сърцето му за̀би учестено. Дървото се разми в далечни и неясни шарки.

Магията щракна. Железният лост отвътре се плъзна и Мерик зяпна неподвижно резето. Познатата дупка в дървото под него. Но не можа да отвори. Беше мислил, че ще успее, но сега, когато беше тук, разбра, че е бъркал.

— Сър — обади се тихо Кам, — ще влезем ли?

Кръвта на Мерик забуча като ураган в ушите му.

— Тук живееше... Кълен.

— Първият помощник — Кам сведе глава. — Досетих се, сър.

Внезапно Мерик бутна вратата и понечи да нахълта. Очите му срещнаха познатото жилище и той понечи да тръгне рязко напред, но застина с наклонена глава. Увисна във въздуха като забравен на примката труп.

Един-единствен лъч светлина пропълзя в стаята през тесния прозорец. Почти весело. И несъмнено присмехулно зашепна по широките дъски на пода, боядисаните в червено стени и откритите ниски греди.

Твърде ниски, за да може Кълен да се движи свободно из стаичката. Удрял си е главата в тях всеки път, точно както правеше на „Жана“. Точно както е правил в колибата, където беше отрасъл в нихарския имот далеч на юг.

— Хайде, сър — мазолестата длан на Кам докосна ръката му. — Хората зяпат. Трябва да затворим вратата.

Когато Мерик не помръдна, тя го помести две крачки напред. Шумен удар разтърси стаята и магията за̀праця зад него, когато за̀клинанието ключ се възобнови.

— Пламък? — изрече въпросително Кам, сякаш се надяваше, че привързаните за̀ ниските греди лампи се палят с огневещерска магия.

Така беше и при командата те светнаха живо и огряха трапезарията вляво.

Навсякъде имаше захвърлени книги. Всяка с различна на цвят корица, с кожа от различно животно, с различно заглавие, напечатано на гърба. Книги в шкафа, книги на масата, купчини от книги на трите различни стола.

Един за Кълен. Един за Мерик. И един, най-новият от трите — за сърценишката на Кълен.

Райбър. Гърдите му се свиха при името, пред красивото черно лице, което извикваха. След смъртта на Кълен тя беше изчезнала, като остави на Мерик само една бележка. И макар да беше вярно, че Мерик така и не се бе сблизил с нея и така и не разбра какво ги свързваше с Кълен, точно сега компанията ѝ щеше да бъде добре дошла. Тогава поне един човек щеше да разбере какво чувства принцът.

Мерик извърна поглед надясно, където Кам чакаше предпазливо на няколко крачки зад него.

— Ще те оставя сам, сър. Ако искаш. Ще ида да намеря истинска вечеря — тя се хвана за корема, който напоследък беше хлътнал. — Не знам за тебе, но това агнешко хич не ме засити.

— Чакай — промълви Мерик. — Тук трябва да има... мартени... — думите му заглъхнаха.

Той се запрепва към леглото. Неоправено и с още захвърлени книги по него. Под възглавницата беше скътана кесия, от която Мерик извади един-единствен сребърен мартен. Но Кам заклати глава, бузите ѝ пламнаха, червени като морска звезда.

— Не мога да го взема, сър. Хората ще си помислят, че съм го откраднал — и посочи мръсните си дрехи, сякаш това обясняваше всичко.

И сигурно беше така.

— Правилно — той бръкна по-надълбоко в кесията, докато напипа един дървен мартен. После още два. — Ето, дръж.

— Благодаря, сър. Скоро ще се върна.

Тя удари с юмрук по сърцето си и зачака Мерик да я освободи. Да ѝ даде знак. Все едно какъв.

Но той не можа. Беше пресъхнал като кладенец. Нямахте ярост. Нямахте магия. Само едно...

Нищо.

Обърна ѝ гръб и Кам схвана намека. Миг след това магията изсвистя зад него и вратата се отвори и затвори. Той остана сам.

Тръгна към трапезарията. Към книгите на масата и по столовете. В самото начало на познанството им Райбър беше подарила на Кълен книга. От човек, който не беше прочел и един ред през живота си, въздуховешият се превърна в страстен любител на четенето и купуваше всеки роман или историческа книга, до които се докопаше.

Двамата с Райбър не говореха за нищо друго. Вечно стояха приведени над прочетена книга или обсъждаха по-тънките въпроси на някой философ, чието име Мерик никога не беше чувал.

Едно гръбче привлече погледа му — познато заглавие, което Кълен четеше на „Жана“ часове преди смъртта си.

„Истинската история на дванайсетте храбреци“.

Дъхът му секна. Той грабна книгата от масата, чу се стържене от кожата, вдигна се облак прах. Мерик разгърна корицата...

Друг екземпляр. Въздъхна тежко. Първата страница на това издание беше откъсната, а онова, на „Жана“, беше непокътнато. По листовите на това имаше бял прах, подчертани абзаци и заградени изречения, докато по книгата на „Жана“ не беше писано.

Естествено, че екземплярът ще е друг. Онзи, на кораба, беше станал на пепел, а дори и да беше същото издание, какво от това? Една книга не можеше да замени нишкобрата му.

Мерик остави страниците сами да се разтворят и отвътре му намигна карта със златен гръб. Той я обърна. *Храбрецът на хрътките*. Беше от колодата карти таро, които Райбър винаги носеше със себе си — само толкова можеше да каже Мерик, — а под нея имаше ограден абзац: „Храбреците, заключени от нас, някой ден ще се завърнат. Гладни за мъст, с необузdana ярост, защото тяхната мощ никога не ни е принадлежала. Но само в смъртта те могат да проумеят живота. И само в живота ще променят света“.

Мерик бе ни жив, ни мъртъв и какво му оставаше? Без кораб. Без екипаж. Без корона.

Но с нишка, по която да върви. Убиецът Гарън беше свързан с Вивия и това беше първата крачка към доказването, че зад експлозията и нападението стоеше принцесата. Несъмнено при подобни факти Върховният съвет никога не би позволил на Вивия да управлява.

Самата мисъл за нея запрати нова гореща вълна по гърба му. Тя се разпростря по ръцете и пръстите му. Загоря буйно, сладко. През всичките тези години Мерик се бе опитвал да опитоми нихарския си

гняв. Да се пребори с нрава, който беше донесъл слава и могъщество на рода му. Най-сетне точно той го бе тласнал съвсем млад към Вещерското изпитание и беше убедил крал Серафин, че е по-силен, отколкото беше в действителност.

И през всичките тези години принцът беше потискал гнева си, за да се отличава от Вивия, но докъде го беше довело това?

Не беше спасило Кълен от собствената му буря.

Не беше спасило Сафия фон Хастрел от марсточаните.

И сигурно като водния ад на Ноден не беше спасило Нубревна от глада и войната.

Затова Мерик прегърна яростта. Остави я да изтече с всяко издишване. С всяка мисъл. С този гняв можеше да помогне на гладувания си град. Да защити умирация си народ.

Защото макар най-светите души да пропадаха, а Мерик беше паднал надълбоко, те успяваха да изпълзят отново.

Камбаните удариха четиринайсет пъти в бурните ветрове, когато Вивия успя да слезе под града, дълбоко навътре в сърцевината на платото.

През изминалите девет седмици беше идвала тук всеки ден, независимо от обстоятелствата. И всеки път правеше едно и също: оглеждаше езерото, сетне търсеше из тунелите изчезналия митичен подземен град.

След като излезе от Залата за битки, Вивия откри хаос. Ветробарабани биеха тревога за подкрепления на площад „Присъда“, а когато тя пристигна там, бунтът беше в разгара си.

След като час неуспешно се мъчиха да вкарат избягалите затворници обратно в оковите, а с всяка минута небето притъмняваше все повече, Вивия нареди на войниците да се откажат.

Нямаше смисъл, не и след като заваля. Повечето от хората в оковите бяха извършили престъпление с едничката цел да ги арестуват, водени от погрешната вяра, че ако ги вкарат на топло, ще се радват на закуска и вечеря. Но затворът в Ловац вече се пукаше по шевовите и тези мними, отчаяни престъпници изкарваха присъдата си в оковите, където, разбира се, храна нямаше.

Все пак шепа опасни затворници оставаха на свобода. Да не споменаваме този звяр, който ги беше пуснал.

— Ярост — прошепна Вивия на себе си, докато влизаше още по-навътре под земята.

Ама че глупаво име, този само си просеше гнева на Миногите. Хората на площад „Присъда“ може и да вярваха наивно, че отмъстителният светец на Ноден е дошъл да ги спаси, но Вивия знаеше, че който и да беше той, беше човек.

А хората можеха да бъдат издирени. Арестувани. *Обесени.*

Тя закрачи по-бързо. Толкова надълбоко под повърхността въздухът беше вечно студен и почти никакви създания не вирееха тук. Светлината на фенера ѝ пълзеше по грубите варовикови тунели. Един, след него друг. Изобщо не приличаха на съразмерните и облепени с тухли резервоари над земята, където вървяха каналите и водовещерските тръби. Когато Вивия се връщаше горе, кожата, косата и униформата ѝ бяха поръсени с прах.

Ето защо още една униформа неизменно я чакаше в градината на майка ѝ, скътана в суха кутия. Работеше сама, защото тези оронени пещери бяха винаги празни, винаги тайни. Доколкото ѝ беше известно, Вивия беше единственият жив човек, който знаеше за съществуването на този магичен свят и реката.

Или поне тъй ѝ беше казала майка ѝ, преди да я доведе тук долу преди петнайсет години. Тогава Жана още беше кралица на власт. Лудостта и Върховният съвет не ѝ бяха отнели короната.

Това е източникът на силата ни, лисиче, беше казала тя на Вивия. *Причината нашето семейство, а не друго да управлява Нубревна. Тази вода ни познава. Тази вода ни е избрала.*

Тогава Вивия не беше разбрала какво искаше да ѝ каже Жана, но сега разбираше. Сега чувстваше магията, която свързваше кръвта ѝ с тези подземни реки.

Тя влезе в последния тунел, където една древна огневещерска лампа сгря погледа ѝ. По-ярка от фенера ѝ, тя накара очните ѝ ябълки да затуптят.

Продължавай. Поне тук не трябваше да се насилва. Тук можеше да се вижда в тъмнината отвъд и ѝ беше все едно дали майка ѝ гледа оттам.

Мастилените води се разстилаха пред нея, докдето стигаше присвитият ѝ поглед. Подземната река се вливаше и извираше от необятното езеро — сърцето в платото на Ловац. Тук се криеше истинската сила на Нубревна. Тук туптеше пулсът на града.

На брега на езерото лежах останките на древна лодка с гребла, на която Вивия закачаше фенера си и овесваше дрехите си. Така стори и сега, като започна от ирисовосинята лента в горната част на ръката си.

Протоколът изискваше до погребението всички мъже и жени в Кралските войски да носят траурни ленти, но това беше досадно. Лъжа. Повечето войници не бяха познавали принца и пет пари не даваха за него. Мерик беше отрасъл на юг и за разлика от Вивия, която със собствени сили и пот на челото се беше издигнала на поста си, брат ѝ беше получил даром кораба, екипажа и лъскавите капитански копчета.

А няколко години след това, като крайна обида за Вивия, Мерик беше произведен в адмирал. И въпреки възмущението по онова време на другите моряци и войници, с които бе учила, явното недоглеждане на Серафин я огорчи не по-малко.

С лекота, с лекота. Всичко в живота на Мерик беше ставало с *лекота*.

Вивия рязко издърпа ботушите си и свали редингота си. Сетне продължи както обикновено и изсъска:

— Угасни.

В пещерата се възцари мрак, тя затаи дъх и зачака очите ѝ да привикнат... Ето. Звездната светлина започна да примигва.

Не беше истинска, а ивици, пръски, капчици светещи гъби, които предлагаха предостатъчно светлина, щом веднъж зрението ѝ посвикнеше. Четири основни лъча пълзяха по скалата и се срещаха в средата на тавана. Фосфоресцираща светлина, беше казала майка ѝ.

Лъчите трябваше да бъдат шест и допреди девет седмици бяха толкова, но тогава най-далечната ивица в отсрещния край на езерото беше угаснала. И остави пет лъча за още три седмици... Когато още едно поточе изчезна.

Светлината не беше загивала никога през живота на Вивия, нито по времето на кралица Жана. От два века насам нито един от шестте лъча не беше угасвал.

Било е знак, че народът ни е твърде слаб, за да продължава да се бори, беше обяснила Жана. И още — че кралското семейство е твърде слабо, за да продължи да го закриля.

И тъй, хората се скрили под земята, в просторния град, издълбан в пещерите. Там светлината нараснала в такива огромни магически размери, че стигнала да поникнат растения или поне била достатъчно тревовестите да им помагат да виреят.

Подземният град е голям колкото Ловац, лисичето ми. Могъщи вещици, каквито днес вече не се намират, построили укритието преди векове, за да запазят народа ни жив.

Вивия беше поискала да научи повече. *Как е бил построен градът, майко? Защо вече няма могъщи вещици както някога? Как светлината разбира, че сме твърде слаби? Къде е градът?*

Чудесни въпроси бяха това, но Жана нямаше отговор за тях. След като предците им за последно използвали града, той бил затворен. Не останали записки, нито следи от него.

Но имаше един въпрос, който Вивия никога не се осмели да зададе: *Ще доведеш ли тук Мерик?* Не бе искала да знае отговора, не бе искала да рискува да посее мисълта в главата на майка си. Това беше тяхното местенце, на майка и дъщеря.

А сега беше нейно. На Вивия. И на никой друг.

Тя пристъпи с лека походка до ръба на езерото. Зелената светлина се плисна по повърхността и затанцува в такт с течението. От време на време проблясваше рибка или черупчеста животинка. Силата на водата се вля в нея още преди пръстите ѝ да докоснат края. Нейната връзка с вълничките и приливите, силата и безвремието.

Езерото тозчас прегърна Вивия. Приятел, който я закриляше. Водата охлади пръстите на краката ѝ и щом потопи ръце в необятното ѝ пространство, очите ѝ се притвориха. Тогава се запровира покрай всяка капчица, която течеше през платото. Това беше нейната сила. Това беше домът ѝ.

Магията на Вивия се плъзна като змия през езерото, докосна се до гадинките, които от цяла вечност обитаваха мрачния свят. Покрай скалите и камъните, и отдавна изгубени, забравени съкровища. Закатери се нагоре по течението. Спусна се надолу. Времето се стопи до нещо пусто — човешко понятие, за което водата нехаеше и от което не се нуждаеше.

С езерото всичко беше наред. И Вивия се завърна в себе си, а по краищата на съществото ѝ се настани чувството за загуба. Винаги ставаше така, когато връзката ѝ с езерото се прекъсваше. Ако можеше, би останала тук безкрайно. Ще пусне корени, ще потъне в него завинаги...

Вивия се отърси. Не. Не. Трябваше да се движи. Като реката, като приливите.

С ръце, обвити здраво около гърдите ѝ, тя излезе от водата. За нула време нахлузи ботушите, мокрите ѝ пръсти се свиха в сухата кожа и тя пак вдигна фенера. Вчера беше обходила няколко пещери, които образуваха спирали над езерото. Те бяха свършили при едно срутване, а от другата страна Вивия беше надушила вода. Движеща се вода — като големите приливи, които прочистваха резервоарите.

Искаше да разчисти пътека през отломките от срутването и макар че от другата страна навярно я чакаха буйни бързеи, те не представляваха пречка за една приливовеща.

Вивия тъкмо стигна до едно ключово разклонение в тунелите, когато нещо я удари по главата.

Тя се сви, ръцете ѝ се вдигнаха към скалпа. В косата ѝ се вплетоха крака, крака, крака. Тя удари. Силно. Черно петно падна на пода на пещерата.

Вълчи паяк, чудовищно голям и мъхест. Той побягна, като разпъваше широко крака, и остави Вивия да си поеме дъх. Да успокои бумтежа на сърцето си.

От гърлото ѝ се надигна истеричен смях. Тя можеше да сплаши целия флот. Можеше да се спусне по водопад от планински връх чак до края на някоя долина. Можеше да победи в битка всеки мъж или жена.

Но един паяк... Тя потрепери и вдигна рамене. Тъкмо да продължи изправена напред, зърна движение близо до краката си. И нагоре по стените.

Вълчийт паяк не беше единственото създание, което драпаше към повърхността и трепереше от страх. Една стоножка, не, дузина стоножки се заизвиваха навън от процепите близо до краката ѝ. По стените плъзнаха саламандри.

Пресвети Ноден, откъде идваха всичките тези твари?

И по-важното, от какво бягаха?

СЕДЕМ

Половин ден ходене пеш.

Половин ден жажда.

Вървенето не беше чак толкова тежко. Сафи беше изгубила обувките си във вълните, но дори боса, тя беше обучена на издръжливост. И даже с премазания си от желязното млатило крак отпреди две седмици пак можеше да върви километри наред.

Но жаждата... Това беше ново изпитание, а безкрайната солена вода, която пъплеше през мангровите дървета и не ставаше за пиене, го утежняваше още повече.

Нито Сафи, нито императрицата бяха продумали. И бездруго нямаше смисъл. От джунглите на Спорните земи се вдигаше достатъчно глъчка и за двете им.

Часове наред вървяха те на югозапад, навътре от брега. По-далеч от карторската армада, която навярно ги търсеше, и от всеки убиец, който ги дебнеше. Минаха през блатиста местност, която ги засмука до колене. През мангрови коренища и кипарисови издатъци. Пълзящи, увивни растения ги спъваха, шипове ги бодяха, а буболечките бръмчаха и ги хапеха.

Накрая трябваше да спрат за почивка.

Първа седна Ванес. На Сафи ѝ бяха нужни няколко немощни крачки, преди да забележи ненадейната тишина зад гърба си. Рязко се обърна назад. Пуста джунгла и зелени, зелени сенки. Сърцето ѝ заседна в гърлото. Ванес беше точно зад нея.

Там. Очите ѝ зърнаха превитата фигура върху едно паднало мангрово дърво. Черната рокля на Ванес се сливаше с листата и сенките.

Сърцето на Сафи се успокои.

— Ранена ли си?

— Хъм — каза императрицата, главата ѝ клюмна напред и потната ѝ коса се разсипа по лицето ѝ.

Сафи се върна назад. Вода, вода — думата пулсираше в ума ѝ, докато приближаваше. Ванес се нуждаеше от вода, Сафи се нуждаеше от вода. Нямаше да могат да продължат, без да пийнат.

Но тя откри, че дребничкото тяло на Ванес трепери не от обезводняването. А от сълзи. Скръбта на императрицата беше тъй чиста, че се лееше от нея. Жарки вълни искреност, които докосваха кожата на Сафи. Тя дори видя тъгата ѝ — погребална песен се разнесе навред из гората и от нея поникнаха свършени черни корени.

Сафи я погали, но от гърлото ѝ не излезе нито една утешителна думичка. Тази горест беше твърде голяма за нея.

Желязото не бе създадено да плаче.

Ванес явно разбра. Оковите издрънчаха, тя обгърна лице с дланите си. Изтри и обърса сълзите си, после рече с глух глас:

— Те бяха моето семейство — думите ѝ се загубиха в безконечния врясък на джунглата. — Усойниците. Моряците. Познавам ги, откакто се помня. Те ми бяха приятели... моето семейство — гласът ѝ секна. Тя замълча. — Не мислех, че войната ще се върне толкова скоро. Примирието свърши едва преди две седмици... — гласът стихна и остави неизречената истина да потъне между дърветата.

Аз сложих край на Спогодбата, като те отвлякох в Нубревна. Аз сама си навлякох бедата.

После Ванес се поизправи и подобно на желязото, което контролираше, изпъна твърдо гръб. Когато срещна погледа на Сафи, от сълзите ѝ нямаше и помен. Още по-малко сянка на съжаление.

— Ще убия карторците, които сториха това, домна.

— Откъде знаеш, че са били карторци?

Но още докато задаваше въпроса, Сафи знаеше, че империята от детството ѝ, империята, която беше пратила армадата по дирите ѝ, беше единственото логично обяснение за нападението.

Освен ако... нещо куцаше тук. Като ключ, натикан в погрешната ключалка, мисълта отказваше да щракне. Защо ще иска императорът да убива Сафи? Много по-вероятно беше да запази жива своята безценна веровещица.

А може би предпочиташе да я изгуби навеки, отколкото тя да мине на страната на врага му. Освен това убиецът беше имал сини очи.

— Хенрик — Ванес изплю името, сякаш прочела мислите на Сафи. — Целият му флот... ще ги намеря аз. Ще ги избия до крак.

— Знам.

И това беше истината, която лумна от Ванес. Тя изгори кожата на Сафи, закипя в корема ѝ. Самата тя щеше да се наслаждава на краха на император Хенрик, когато часът удареше. Онзи крастав жабок с потни длани, който ръководеше Карторската империя и беше опитал да принуди Сафи да се ожени за него, за да сграбчи в ноктите си веровещерството ѝ.

Сафи подаде ръка на императрицата и за нейна изненада Ванес я прие. Ръцете ѝ бяха учудващо нежни. Пръстите ѝ не бяха хващали оръжие, кожата ѝ никога не беше виждала мазоли.

Но Ванес нито веднъж не се бе оплакала днес.

Желязото може и да плачеше, но не се пречупваше.

Охлузванията и драскотините, които Сафи не беше забелязвала досега, изведнъж взеха да се надпреварват за вниманието ѝ. Изранените ѝ крака бяха решили, че няма да търпят повече да ги пренебрегва. Особено десният, който още заздравяваше. Но тя се насили да каже:

— Трябва да продължим, Ваше Величество. Все още сме много близо до брега.

— Знам... домна — Ванес произнесе смръщено титлата. — Не мога да продължавам да те наричам така. Не и щом пристигнем в Салдоника.

— Сафи тогава. Казвай ми Сафи.

Ванес кимна и произнесе беззвучно на себе си *Сафи*, сякаш никога досега не беше се обръщала към някого с малкото му име.

— Ами аз как да ти казвам? — попита Сафи и се оживи пред възможността да ѝ измисли прозвище. — Неси? Ван? Ви? Сен... ав?

На Ванес ѝ прилоша. Вече съжаляваше, че изобщо беше отворила дума.

Сафи обаче едва сега загаряваше. Измислянето на прякори винаги беше любимата ѝ част от кражбите, за голяма досада на наставника ѝ Матю.

Чувство на страх прониза гърдите на Сафи, когато си помисли за него и за всички мъже и жени, които работеха за чичо Ерон. Те не

знаеха къде да я търсят. И по-лошо, сигурно си мислеха, че е умряла, и *никога* нямаше да дойдат да я спасят.

Тя преглътна и поотпусна пресъхналото си гърло. Сетне зарови тревогите си дълбоко, дълбоко, където да ги забрави. Нямаше какво да се прави, освен да продължат напред.

И естествено, да измисли име на императрицата.

— Желязо — предложи тя, когато поеха отново на запад към слънцето и Салдоника. — Стомана? О, Ирония^[1].

Това я накара да се разсмее.

Но не и Ванес, която я изгледа кръвнишки.

— Стой, сетих се! — Сафи плесна с ръце, възхитена от гения си. — Ще ти казвам Невъзмутимата императрица^[2].

— Моля те — рече хладно Ванес, — престани незабавно.

Сафи нямаше такова намерение.

Четири часа вървяха двете с Ванес. Мангровите дървета се сгъстиха в джунгла. Махагони и дъбове, бамбук и папрат, прекъсвани от пасища жълта трева.

Когато можеше, Сафи избягваше откритите ливади, в случай че имаха преследвачи, а и гъстата, висока до кръста трева беше кажи-речи непроходима. В гората навесът от клони растеше тъй нагъсто, че през него слънцето не успяваше да проникне и по земята нямаше растения, които да им пречат, а това означаваше, че имат видимост надалеч. Освен това тук се намираще вода. На два пъти младите жени пресякоха плитко поточе. И двата пъти край тях се изви кална струя, но все беше нещо. Варовита, мътна и с вкус на пръст, но все беше нещо.

Тъкмо бяха заобиколили още една широка ливада, когато Сафи забеляза струпващите се облаци. Скоро щеше да се разрази буря, затова спряха при един паднал дънер. Но с това болката се завърна с десеторна сила. Ходилата на Сафи писнаха. Глезените ѝ изпъшкаха. А жаждата...

Още щом приклепна до дънера, ѝ се зави свят. За малко да падне на ръце. Императрицата не беше в по-цветущо състояние с отпадналите мускули около уморените си кости. Ванес трябваше да изцеди и последната си енергия, за да изпълзи под обраслите увивни растения.

Поне императрицата не беше придирчива, помисли си разсеяно Сафи. Тя понасяше теглото си и чувството за хумор на спътницата си

стоически като Изьолт.

Преди Сафи да се мушне под дънера при Ванес, една капчица падна на главата ѝ. Последваха още, потекоха по ръката ѝ и оставиха бели следи в прахоляка, потта и пепелта.

Трябваше да събере дъжда, без значение колко много ѝ се щеше да си почине.

— Можеш ли да направиш бутилка? — попита тя Ванес. — Трябва ни съд за водата.

Ванес кимна едва. Беше стигнала отвъд изтощението и пак се давеше в скръб. Но след малко две кръгли кутии лежаха в гладката ѝ длан. По една от всяка окова. Сафи ги взе внимателно, сякаш резките движения щяха да уплашат принцесата.

Очите ѝ бяха тъй пусти в мрачината.

— Ще се върна до последното сечище, през което минахме. На открито ще бъде по-лесно да ги напълня с дъжд.

— Да — рече Ванес глухо. — Върни се дотам, Сафи — и се сви под дънера, изпълнена с доверие, че момичето няма да я изостави.

А може би вече не я интересуваше, даже да останеше завинаги сама.

Сафи намери едно място досами сечището, където по земята лежаха пръснати древни колони, а също и полурухнала стена. Макар че видя мрамор под папратите и увивните растения, тя не позна останките. Някоя забравена раса, погълната отдавна от една или друга империя.

Които и да са били онези хора, сега те нямаха значение. Имаше значение единствено дъждът. А той се сипеше чист и обилен по кожата ѝ, по тялото ѝ и в устата ѝ. Попиваше в изцапаната ѝ рокля и възлестата ѝ коса.

Усещането беше приятно. На вкус също. Ето защо барабаненето му заглуши приближаващите стъпки. Високата трева скри приближаващите тела.

Сафи вдигна ръце и затърка скалпа си, стиснала безразсъдно очи. За миг, о, само за миг, съзнанието ѝ беше погълнато от чистата вода върху устните ѝ и тогава в гърба ѝ се заби стоманен връх.

Сафи не шавна. Не затвори уста, с нищо не издаде, че е усетила острието.

— Не мърдай, еретичке, и няма да ти сторим нищо лошо.

Четири неща в заповедта му тозчас се сблъскаха в главата на Сафи. Човекът с меча беше мъж, говореше калтарски с планински диалект, каза *ние*, сякаш имаше и други в сечицето и я беше нарекъл *еретичка*.

Ад-бард.

Сафи ококори широко очи. Дъждът се промъкна през ресниците ѝ, накара я да примигне и когато сведе поглед, откри точно каквото очакваше да види.

На пет крачки от нея се извисяваше ад-бард. Въпреки че лицето му беше скрито от стоманен шлем, нямаше как да не забележи огромния му врат. Това беше най-едрият мъж, когото беше виждала някога, и двете вдигнати секири във всяка от ръцете му бяха дълги колкото краката на Сафи. Дъждът проблясваше по металните плочки на алената му броня, по ръкавите от метални брънки и кожените му ръкавици сигурно са дрънчали доспехи. Как не е чула, нито видяла приближаването на тази канара?

Тя завъртя главата си, колкото да зърне онзи, който говореше зад гърба ѝ. Гледката не вещаеше нищо добро. Макар да не беше едър колкото великана, този ад-бард също имаше едър, як силует. Облечен от глава до пети в доспехи, той стискаше изкусно в две ръце дълги мечове, а алените ленти по ръкавиците му показваха, че е офицер.

Командирът им.

Ако човекът е по-добре въоръжен или по-добре обучен, беше ѝ повтарял Хабим, тогава се подчини на заповедите му. По-добре да останем жива и да търсиш пътища да се измъкнеш, отколкото да умреш, защото са те надвили.

— Какво искате от мен? — попита тя командира.

— Засега искаме да останеш на мястото си.

Гласът му отекна в шлема и нищо в магията ѝ не реагира. Сякаш не беше изрекъл истина и все пак не беше излъгал.

— Тук вали — опита тя отново.

— Не се преструвай, нищо ти няма.

Имаше ѝ. Пръстите на краката ѝ се бяха вдървили. Коленете ѝ се бяха превърнали в игли. Но тя знаеше кога да замълчи, особено когато вещерството явно ѝ изневеряваше пред ад-барда. Всичко се бе свило до дъждовните отблясъци в бронята на мъжа. До застиналата поза на втория ад-бард, който ѝ заприлича на мраморните стълбове наоколо.

От детството си Сафи бягаше от този миг и сега обучението ѝ дойде на помощ. Всички тренировки, уроци, практически упражнения с Хабим, всички лекции и мрачни разкази от чичо Ерон бяха станали част от нея. Много преди да срещне Изьолт, учителите на Сафи ѝ бяха повтаряли до втръсване, че е силна, че може да се бори и защитава и никой никога няма да успее да я притисне в ъгъла.

Сафи беше вълк в свят на зайци.

Но не и когато се намираше пред елитната бойна част, известна като ад-бардска бригада. Тяхната единствена цел беше да изкоренят вещиците в Карторската империя и Сафи цял живот се бе крила от тях заради ценната си магия.

От първото ѝ пътуване до карторската столица, когато беше на пет години, чичо ѝ и учителите ѝ бяха казали на Сафи, че срещу ад-бардовете не бива да се бие. Не бива да се защитава. Чичо Ерон, самият той позорно освободен ад-бард, знаеше по-добре от всеки друг на какво е способна бригадата. *Когато зърнеш алените им доспехи, вечно ѝ повтаряше той, хуквай на обратната страна, защото, ако се приближиш твърде много, те ще надушат магията ти. Ще те видят такава, каквато си.*

Сафи беше вълк, но ад-бардовете бяха лъвове.

Ванес е още под дънера, помисли си тя. С вещерството си принцесата можеше да спира взривове, да смазва цели планини — един лъв би бил нищо срещу Желязната императрица.

Ванес все ще забележи отсъствието ѝ. Рано или късно ще тръгне да я търси и ще види тези преливащи тенекии.

— Зандър — викна командирът и мечът се заби още повече в гърба на Сафи. — Помогни на Лев.

Великанът кимна, извърна се и изчезна безшумно в тревата. Неестествено тихо.

Сафи се завъртя към командира, без да обръща внимание на острието, което проби роклята ѝ, на кръвнишкия му поглед, на трепкащите очета под тъмния шлем.

— Пусни ме — рече тя с гърлени карторски гласни, извисявайки глас с най-кралското си произношение.

Неговият говор беше този от детството ѝ, наречието на неуките планински поселения. Тя щеше да го смаже с гласа на кралска особа.

— Ти не ме искаш за твой враг, ад-бард.

Мечът се заби още по-навътре. Болка, далечна и ледена, прониза плътта ѝ.

А след това тих звук разцепи дъжда. Мъжът се смееше. Странен, чужд звук, подобен на внезапен порив на вятъра. Ново усилване на бурята.

Когато пак заговори, думите му бяха изпъстрени с веселие:

— Права си, Сафия фон Хастрел, че не те искам за враг.

Щом чу името си, сърцето ѝ падна в петите. Обзе я усещането, че пропада, пропада с невероятна бързина.

— Но истината е — продължи той, без да забелязва надигащата се в гърлото ѝ жлъчка, — че още по-малко искам годеника ти за враг. Император Хенрик държи хомота ми и аз вървя, накъдето той каже. И залавям този, когото той пожелае.

Той спечели, помисли си Сафи слисана. Император Хенрик беше разрушил кораба, а сега я беше заловил.

Императорът беше изтеглил картата със слънцето в една зле раздадена ръка. *Картата с императрицата още е в колодата.*

Но не беше. Императрицата също беше изтеглена и само след минути тази истина прониза Сафи. Дъждът тъкмо премина в лека роса и в сечището се появи нова фигура. С арбалет в ръка, третият ад-бард засега беше най-дребният от тримата.

— Командир Фиц Григ — рече ад-бардът с женски глас. — Водим императрицата.

Тогава се появи великанът. Зандър. В ръцете му с дебела дървена яка на врата лежеше отпуснатата Ванес.

Сафи знаеше яката. Беше я виждала толкова пъти, докато растеше, че както ад-бардовете, страхът от нея беше също част от детството ѝ. *Те слагат на пленниците си яката на еретиците*, не спираше да повтаря чичо Ерон. *Тя обезврежда опасната магия. Дори вълците се превръщат в зайци.*

За част от секундата страхът ѝ взе връх. Вече нямаше спасение. Не можеха да се борят, не можеха да бягат. Сафи се беше забъркала в каша и нямаше кой да я избави.

Какво би сторила Изьолт?

Отговорът дойде незабавно. Това беше любимият урок на Хабим: Изьолт щеше да изучи противниците си. Щеше да изучи терена, а после да избере умно бойното поле.

— Колко време ще остане в безсъзнание императрицата, Лев? — командирът се обърна към най-дребничкия ад-бард, докато връзваше китките на Сафи на гърба ѝ с мокро и грубо въже.

Тя не се съпротивяваше. Но при всичкото си покорство, беше стиснала юмруците си навътре и китките ѝ се бяха разширили докрай.

— Дозата беше голяма — отвърна ад-бардът на име Лев. Говорът ѝ беше дрезгав и неясен. Наречие от праганските бедняшки квартали. — А Нейно величество е дребна жена. Според мен ще остане така поне няколко часа.

— Ще можеш ли да я носиш толкова дълго? — този път командирът зададе въпроса на великана и за последно опита въжетата на Сафи.

По ръцете ѝ се стрелна болка. Юмруците ѝ вече я боляха. Но тя стискаше зъби. Докато мъжът не се отдалечи.

— Да, командир — отвърна Зандър. Гласът му прозвуча тъй тихо, че почти се изгуби в преминаващия дъжд. — Но преди час подминахме едно селище. Там може да намерим кон.

— Или поне обувки за дамите — обади се Лев.

— Добре — съгласи се командирът и накрая, *най-накрая*, се отдалечи.

Сафи отпусна ръце. Неголямо облекчение, но ръцете ѝ останаха доволни. Кръвта отново проникна в пръстите ѝ.

Селището означаваше почивка, а почивката означаваше възможност. Особено ако дотогава успееше да научи нещо за противниците си. Не тя беше започнала това, но адските огънове да я погълнат, ако не го довършеше.

И тъй, когато командирът излая: „Ставай, еретичке!“, Сафи стана.

А когато излая: „Върви, еретичке!“, Сафи тръгна.

[1] Игра на думи: *iron* — желязо; *iron-у* — ирония (англ.). — Б.пр. ↑

[2] От *un-empresed*; игра на думи, съчетание между *empress* (императрица) и *unimpressed* (невъзмутим). — Б.пр. ↑

ОСЕМ

След като си тръгна от колонията на пуристите, Едуан пое по обратния път през нубревненските иглолистни гори. Не вървеше към никое определено място, но тъй като Корлант беше пратил двама съгледвачи, трябваше да си дава вид, че има цел.

Той ги остави да го следват известно време, а сетне пусна вещерството си с пълна сила. И се затича бързо, и по-бързо, докато мъжете изчезнаха напълно от сетивата му. Докато се отдалечи дотолкова, че можеше да спре необезпокояван на една горска поляна, където храстите растяха нагъсто, но снопове мъглива светлина се процеждаха през клоните. Тук Едуан огледа стрелата.

Нищо. Никакъв мирис на кръв — точно като нишковещите.

Но имаше други миризми. Слаби и омесени една с друга, сякаш стрелата беше преминала през много ръце. Под кървавите петна се усещаше мириса на Корлант. А над него се долавяше миризма на домашно огнище и сълзи.

Но ни следа от нишковещата Изьолт.

Едуан искаше да разбере защо. Дали кръвта ѝ изобщо нямаше мирис, или той не можеше да го надуши?

Прокара палец по стрелата и си припомни нещо. Отначало смътно. *Лице от лунна светлина и сенки. Древен фар и песъчлив бряг. Нощно небе, а в средата му — лицето на нишковещата.*

В онази нощ тя го беше надхитрила, беше го забаламосвала, докато приятелката ѝ избяга. После се хвърли от морския фар и скокът щеше да я убие, ако Едуан не се бе хвърлил след нея. Но тя беше знаела, че той ще скочи и в крайна сметка ще я спаси.

А когато на плажа нишковещата пощади живота му, лицето ѝ беше сгърчено от болка и кръвта беше цъфнала върху превръзката на ръката ѝ.

Рана от стрела, проумя сега Едуан, която по неясен начин свързваше момичето с Корлант. Противният духовник пурист на служба при баща му?

Едуан си отдъхна. Пръстите му се увиха около стрелата.

Имаше два избора пред себе си, два призрака, след които да потегли: момичето, чиято кръв нямаше мирис, или талерите, които бяха потънали вдън земя.

Тогава решението беше взето вместо него. Той надуши сребърните си талери.

Преди да остави ковчежето в кухнята на дървото, Едуан беше покапал монетите с кръвта си. Той познаваше кръвта си и винаги можеше да я открие. Но ето че досега не беше успял да надуши белязаните монети, а какво оставаше да ги проследи и да си ги върне. Все едно бяха лежали скрити под саламандрово платно и едва сега Едуан бе успял да ги надуши.

Ето пак леко гъделичкане по вещерството му, поклащаща се по реката стръв.

Тозчас той хукна в бяг, подхранван от магията му и двойно побърз от преди, макар че надали щеше дълго да издържи с тая скорост. Но приближаваше. Миризмата на талерите беше току под носа му и той не можеше да рискува да я изгуби.

Разсеяно забеляза и други кръвомириси. Отвратителни. Кисели. Но хората тъй рядко биваха заплаха за него, че той не им обърна внимание и продължи да тича. Над поток, през поляна от съсухрени грамофончета, после право през обрасло с папрати сечище.

Едва когато мечият капан щракна точно под дясното му коляно, железните зъби ожулиха кокала му, а миризмата на собствената му кръв текна през гората, Едуан разбра, че е налетял право на номатска пътека.

Глупак! Трижди проклет глупак. Че не можеше да преминава безопасно номатските пътища, не можеше, но поне можеше да ги избягва. А сега, все едно дали искаше или не, тялото му щеше да се изцери. Той не можеше да решава кога ще се разбуди тази страна на вещерството му. Ако беше ранен, магията лекуваше раната.

Кръвта рукна, оцвети в червено боровите иглички и папратите и запълзя по осветената от слънцето пролука, където само на няколко крачки от него го чакаха талерите му. Пълна чанта с талери. Не повече от четирийсет по негова догадка.

Четирийсет от хиляда и петстотин.

Едуан погледна трите проблясващи на слабото слънце монети. Бяха паднали от чантата — сребро с кафяви петна. Те му се подиграваха. Надсмиваха му се.

Две седмици беше издирвал кралските талери и ето къде го доведе търсенето му. До сечище с мечешки капани, окървавен десен крак и шепя талери, които нямаше да му стигнат даже и за кон.

Едуан скръцна със зъби, звукът отекна в ушите му и той сведе бавно поглед към капана. Кракът му беше смазан. Всичко под коляното беше на пихтия. Прасецът му беше разкъсан до кокал, парчета мускули и плът се развяваха свободно.

Скоро щяха да долетят мухи.

Болеше го, макар че Едуан можеше да загърби болката. В края на краищата тя не беше нещо ново.

Той напълни дробовете си с въздух, който изду корема му и премина по гръбнака му. Това беше първото нещо, на което се учеха новите монаси — как да дишат, как да се отделят. Човекът — това не е неговият ум, не е неговото тяло. Това са сечива, с които да се сражава.

Едуан въздъхна, заброи методично и загледа кървавата струйка. С всяко ново число и всяко издишване светът се отдалечаваше. От бриза по костта на пищяла му, през накачалите върху месата му мухи, до изтичащата кръв — всичко се отдръпна на заден план.

Докато накрая изчезнаха всички усещания. Той не бе нищо повече от сбор от мисли. Действия. Той не беше своят ум. Не беше тялото си.

Когато и последният дъх излезе от дробовете му, Едуан се наведе и стисна челюстите на капана. Сумтене, мощно напъване и желязото се разтвори с пышкане.

Полека, като се бореше срещу бучащата в слепоочията му силна топлина, от която му прилоша, Едуан извади крака си от капана.

Тряс! Капанът щракна и из сечището се разхвърчаха парчета плът. Едуан се огледа, но наоколо нямаше други клопки. Надуши трупове наблизко, но те не бяха заплаха. Затова седна — капка по капка кръв, вещерството му вече го лекуваше.

Но това отнемаше толкова много енергия. Твърде много. А тъмнината бавно пълзеше към него.

Точно преди да изпадне в несвяст, мирис като от мокър пушек подразни носа му. Като угасени от дъжда огньовете. Против волята и

желанието на Едуан, лицето на майка му изникна в спомените му заедно с последните й думи.

Бягай, момчето ми, бягай!

След като насочи нишковещерските си сетива, докдето стигаха, и разбра, че наоколо не се спотайват други пръснати, ловци и каквито и да било форми на живот, Изьолт преряза мрежата и се освободи.

Падна тежко на земята и едва съумя да се превърти, а после се зае да изследва местността сантиметър по сантиметър. Всички знаци сочеха, че наскоро оттук беше минало номатско племе. Бяха разпънали бивак в гората и ако се съдеше по капаните, следите и разхвърляните навсякъде останки, бяха отпътували набързо.

Прекалено набързо, за да раздигнат капаните от пътя, но каквото и да ги беше подплашило, вече си беше отишло. И тъй, Изьолт събра всичко полезно, което успя да открие, и се зарадва, че не срещна никого. Не й се наложи да доказва, че и тя е номатка.

Докато тършуваше, си направи списък наум от какво има нужда. *Масло за сабята ми. Точило. Повече преносими прибори за хранене. И по-голяма раница, за да побере всичко това.*

Тя навлезе по-навътре в лагера, като на всяка крачка се спираше. Насочваше магията си навън и се мъчеше да долови някакви нишки или нещо живо.

Това беше първият урок, който Хабим беше набил в главата й: постоянно, *постоянно* да наблюдава кой я заобикаля. Понякога дори я проследяваше, за да види колко време ще й трябва, докато го забележи. Приближаваше се зад гърба й. Вадеше нож от колана си.

Първия път го усети малко преди да я нападне. Накрая нишките му го бяха издали. Но Хабим не бе очаквал това и в този момент Изьолт беше осъзнала предимството си.

Тя виждаше самата тъкан на света. Във всеки миг можеше да се оттегли в себе си и да почувства кой е наоколо. Къде какви нишки се усукват, кои хора какво изпитват и как това я засяга.

Започна да тренира усещанията си. Те натрапчиво я обзеха и накрая почти ежеминутното оттегляне в тъканта се превърна в естествен инстинкт. Обхватът й също се разшири. Колкото по-надалече стигаше, толкова по-надалече откриваше, че може да отиде.

На десетия път, когато Хабим я проследи по улиците на Веняса, тя успя да го забележи цяла пресечка по-рано и да се мушне в страничка уличка, преди той да я настигне.

Днес Изьолт се движеше по същия начин в изоставения лагер. На всеки няколко удара на сърцето си опипваше тъканта на гората. Разположението на нишките.

Наблизо нямаше никой.

И тъй, малко по малко, девойката намери всичко, което ѝ трябваше. Нещата, които ѝ се сториха полезни и които номатите бяха изритали под камъните или скрили в тревата, тя натика в чантата си. Огневещерски кибрити, готварски шиш, керамична купа и малко точило.

Но най-хубавото ѝ откритие беше изоставен в близкото поточе тръстиков капан. Замаяна, Изьолт го изтегли и вътре откри да се мятат три съомги и една пъстърва. Изчисти люспите им. Изкорми ги. А сетне тръгна да намери сушинка от приближаващия дъжд.

Първото място, което откри, беше един варовиков навес и с останките от огъня под него реши, че е отличен за лагеруване. Точно навреме, защото дъждът зашиба под скалата, напоявайки мъха и увивните растения, изпъззели в тесния заслон. Мълниите падаха начесто. Присвяткваха над подгизналия лагерен огън, който Изьолт разпали наново.

Опече си едната съомга, като гледаше разсеяно как кожата ѝ почернява. Едва когато свали рибата от слабия огън, разбра, че си е изгубила парите. Три светкавици паднаха, докато тя умуваше как да постъпи.

Можеше да ги остави там, където и да бяха. Само че думите на Матю ѝ зашепнаха: *Няма как да знаеш какво ще те споходи, а парите са език, който всички разбират.*

Добре. Ще трябва да се върне. Но първо ще си хапне съомгата. И тя лакомо излапа крехката, апетитна, прясна риба. После сготви и изяде втората с наслада, без да бърза толкова.

Накрая пороят премина в ситен дъждец и след като сготви останалите две риби за после, тя угаси огъня и се върна обратно. Чак до мечите капани.

Чак до кръвовещия.

Няколко дълги минути Изьолт го изучава. Мъжът явно лежеше в безсъзнание, проснат по гръб наред калта. Дрехите му бяха подгизнали и окървавени. Кракът му беше накъсан на ивици.

Хиляди въпроси препуснаха през ума ѝ. Но нямаше по-умен от заповедта: *Бягай!*

Тя обаче стоеше като закована. Дори не дишаше и без помощта на Сафи и нейните нишки, които да ѝ покажат какво чувства, Изьолт можеше само да се чуди защо дробовете ѝ се издуваха така. Защо сърцето ѝ биеше толкова бързо.

Торбата с парите чакаше в средата на полянката. Макар че дъждът беше измил части от сцената, Изьолт видя стъпките на кръвовеция. Следите от запад, откъдето беше дошъл. Сетне следваха по-дълги и по-дълбоки крачки там, където се беше втурнал право към талерите.

Той е проследил среброто, предположи тя, и макар че нямаше начин да разбере *как* и *защо*, не можеше да спре увереността, от която гърбът ѝ настръхна. Сребърните талери бяха важни; кръвовецият ги искаше.

Както обичаше да казва Хабим, *използвай всички възможни средства*.

Изьолт влезе предпазливо в сечището. Когато кръвовецият даже не трепна от тихото джапане на калта под краката ѝ, тя продължи по-дръзко. Стигна до торбата с пари и надникна. Те ѝ намигнаха отвътре точно както ги помнеше — двуглавите им орли бяха опръскани с кафяво. Покрити с кръв.

Проследил е кръвта.

Тя се обърна към кръвовеция. До ръката му лежеше изцапан мечешки капан, накачан от мухи. Парчета кожа и сухожилия висяха от затворените му нокти. Кръвовецият е стъпил право в него и сега се лекуваше.

Прах и мъртва плът капеше от браздите в раздрания мускул и заглушаваше дъжда с шумното хрущане и съскане.

Гледката беше изумителна. Нечовешки дар беше този да цериш собственото си тяло. Силата на Пустотата. Силата на демон.

Но когато Изьолт погледна спящото, изцапано с кал лице на кръвовеция, не видя ранен демон.

Тя преглътна.

Три пъти беше срещала досега Едуан, но за първи път успя да го огледа. Да го *види*.

Не беше очаквала това.

Сигурно защото в съня го нямаше напрежението на мускулите преди атаката. Нямаше го презрително вирнатия нос. Нямаше го хищническото чувство, което забулваше очите му.

Лицето му изглеждаше спокойно, главата му беше отпусната на една страна, а вратът му се бе изпънал. Бледите му устни бяха леко разтворени и дългите му гъсти мигли потрепваха при всяко вдишване.

Беше по-млад, отколкото си беше представяла Изьолт. Не повече от двайсетгодишен според нея. Но ѝ се бе сторил възрастен с грубия си глас. С официалния си език.

Това личеше и по държанието му, сякаш беше вървял по света хиляда години и възнамеряваше да върви още толкова.

Този младеж беше следил Изьолт във Веняса. Беше ѝ се усмихнал жестоко и кристалните му очи се бяха налели в червено. А след това я беше спасил в Лейна. С едно саламандрово наметало и едно изречение: *Mhe varujta*. Довери ми се, сякаш душата ми е твоя.

Изьолт се беше учудила откъде ли знаеше той думите. Как беше научил езика като номат.

Но сега... сега разбираше. С прилепнатите към надигащите му се гърди подгизнали дрехи, човек не можеше да сбърка стройната му фигура. Беше мускулест, но слаб. Това беше тяло, родено за бързина.

Тяло на номат, както показваше и кожата под разкъсаните му бричове. Светла като луната.

Mbe varujta.

Но не беше чистокръвен номат. Очите му не бяха така издължени като нейните, косата му не беше черна като нощното небе.

По-внимателно и по-тихо, отколкото си мислеше, че може, Изьолт коленичи до кръвоवेशия. Ремъкът на ножовете му лъщеше под дъжда, дръжките им се повдигаха едновременно с дишането му. Пръстите на Изьолт се протегнаха към дебелата желязна катарамата, която лежеше във вдлъбнатинката между гърдите и рамото му. За да я разкопчае, трябваше да докосне голата кожа, защото катарамата се беше закачила в ризата и беше направила широка дупка в памучния плат.

Гола кожа. Светла, номатска кожа.

Мъжка кожа.

— Префърцунен глупак — изплю накрая тя и бързо-бързо откопча катарамата. Кожата на Едуан беше топла. И то учудващо при студения проливен дъжд. Пръстите ѝ бяха ледени до...

Дъхът му секна. Тя застина.

Но кръвовещият не се събуди и след като се повзира в спящото му лице за миг, тя продължи работата си. Изтегли бързо кожения каиш изпод тялото му.

Богиньо, ама че беше тежък.

Едно повдигане. Второ. Презрамката се измъкна сред звънтящата мелодия на дръжките на ножовете и закопчалките. Устните на Изьолт се извиха в триумфална усмивка и тя се отдръпна на колене.

След като свали ремъка, забеляза кръвта по ризата на Едуан. Не беше от една рана, а от шест по-малки, на еднакво разстояние една от друга и по два сантиметра широки. Две под ключицата, две на гърдите и две на корема.

Изьолт преметна ремъка с ножовете през рамо и внимателно се отдалечи. Остави торбата с монетите на предишното ѝ място и се върна в лагера си.

Там скри ножовете на кръвовещия и зачака събуждането му.

ДЕВЕТ

Шестнайсетте удара на камбаните отзвучаха, но Кам не се появи с храна. Като не го свърташе на едно място, защото, както казваше леля Иврен, това бе най-бързият път към лудостта, Мерик се застави да стане и подреди книгите от кухненската маса, шкафа и леглото.

Почукване. Мерик се завъртя и изпусна една книга. Магията му бликна...

Беше прозорецът. Отвореният капак се беше ударил в кривото стъкло. Сърцето на Мерик бавно се върна в гърдите му. Но ветровете му не се успокоиха, докато не отиде до прозореца.

Навън дъждът ръмеше. Сива мъгла захлупваше тъмния град. На слабата лампа зад гърба си той видя своето отражение.

Яростта се взря в него.

Подут и уродлив заради дефектното стъкло, но голият череп и червените петна си бяха на Мерик. Последници от експлозията. Той побърза да отвори прозореца, напипа с пръсти непознатата дръжка, после затвори здраво външния капак.

Но с дървените капаци отражението и приликите станаха отчетливи. На цялата дясна страна на лицето му и на ухото също имаше голямо парче яркочервена кожа с тясна черна ивица по края. Кир, реши той, тъй като от много дни не се бе къпал.

Експлозията беше блъснала Мерик от тази страна, затова дясното му рамо, дясната ръка, десният крак бяха поели цялата сила на огъня.

Мерик хвърли предпазлив поглед към входната врата, но тя стоеше заключена. Кам нямаше да може да влезе, когато се завърнеше, не и без Мерик да почука заклинянето ключ. И тъй, той свали с методична предпазливост ризата си. Единайсет дни вече наблюдаваше раните, но досега беше виждал само част от общата картина. Парченце от истинското чудовище, което стоеше сега пред прозореца.

С притворени клепки той разгледа подробно тялото си в стъклената повърхност. Мръсотията, ако това беше мръсотия, осейваше новата розова плът, която покриваше дясната му страна.

Черното слизаше надолу и се събираше най-гъсто на гърдите му. Върху сърцето му.

Трябваше да се изкъпе, щом му останеше време. Щом Кралските войски спрат да пъплят по улиците. Щом веднъж се сдобиеше с онова, което търсеше от Иглената кула.

Пристъпи наляво и се завъртя, за да огледа гърба си. Мръсотията продължаваше надолу по плешките му. А също и изгарянията, макар че бяха много по-малко.

— Избран от съдбата да стане велик? — измърмори той, докато си надяваше ризата. — Все това повтаряше, Къл, но я ме виж сега. Аз трябваше да умра, а ти да останеш жив.

Щом изрече това, един спомен изплува на повърхността. *Ти трябваше да умреш, а майка ни да остане жива.*

Мерик изсумтя мрачно. Леля Иврен казваше някога, че Вивия не е искала да измърмори това на погребението. Че гледката от смазаното тяло на майка им след скока от водния мост беше подтикнало Вивия към прибързана жестокост.

Но още тогава Мерик знаеше истината, както я знаеше и сега. Вивия вечно го винеше за майчината им меланхолия. Всеки път, когато Жана се скриваше в леглото за дни наред, опираше нож в китките си, заключваше децата си за цели седмици, Вивия охладняваше. Все повече и повече. Защото в нейното съзнание майка им беше слязла в мрака едва след раждането на Мерик.

Може би това беше вярно, нищо че леля Иврен непрекъснато твърдеше друго. *Лудостта на Жана се събуди, когато се омъжи за брат ми,* казваше тя. *А не след раждането ти.* Но Мерик не й вярваше. Особено след като отношенията на Иврен с брат й не бяха по-добри от тези между Мерик и Вивия.

Разбира се, Вивия беше отишла една крачка по-нататък от Серафин и беше опитала изцяло да премахне Мерик. Това не само щеше да й разчисти пътя към управлението, но щеше да отмъсти за самоубийството, което Мерик не бе причинил.

Но сестра му не беше успяла да го убие.

И сега беше ред на Мерик.

Когато Кам се прибра, беше се измокрила до кости. Мерик отвори на почукването ѝ и тя влезе, а от нея течеше вода и оставяше мокри следи.

Мерик изчака вратата да се затвори и огледа храната, която Кам стискаше до гърдите си. Корав хляб, увехнали зеленчуци и спаружени плодове — всичките увити в съдрано парче рехав плат.

Мерик взе продуктите от студените ѝ, хлъзгави от дъжда ръце, коремът му изкъркори и след като благодари грубо под носа си, отиде на сухата мивка. Някои от къщите в Ловац имаха водовещерски водопроводи, но апартаментът на Кълен не беше сред тях.

Когато Кам остана на мястото си, той ѝ хвърли поглед назад.

— Какво има?

Преглъщане. После Кам тръгна напред, като потриваше влажните си ръце и избягваше да погледне Мерик в очите.

— По улиците ти казват Ярост, сър.

Ах! Значи му лепнаха прякора.

— Войниците намаляха — продължи жената, — но тези, които още са навън... Ами търсят те. Търсят... Ярост.

Мерик въздъхна остро и пусна зеленчуците и плодовете в мивката — повехнала глава целина, четири тлъсти репички с пръст и шест сини сливи, които леко бяха почнали да загниват. Кръглият самун ечемичен хляб беше достатъчно стар, че да си строши някой зъб, затова Мерик го уви в мокрото парче плат и го остави на масата да се напои и омекне.

Свъсеният му поглед се задържа там.

— Ще успеем ли да стигнем до Иглената кула? След като толкова много войници ме търсят?

Той изви очи към момичето, което беше свило устни настрани. Израз, който значеше, беше научил Мерик, че се е замислила.

— Сигурен ли си, сър... Искам да кажа...

Тя се покашля, внезапно отиде до мивката и с учудваща бързина се зае да търка репичките с кокалчета. Белегът на лявата ѝ ръка се набръчка и разпъна.

— Какво? — настоя Мерик и се приближи с една крачка.

Кам зачисти още по-настойчиво.

— Сигурен ли си, че искаш да отидеш в Иглената кула, сър? Ами ако... ами ако друг се е опитал да те убие, а не сестра ти?

По врата на Мерик изби червенина.

— Тя е била — без емоции, без натъртване. — Знаех го преди площад „Присъда“, а сега не се съмнявам.

— Това, че управлява Иглената кула — възрази Кам, — не значи, че тя е изпратила убиеца.

Топлината се надигна по гърба на Мерик.

— Знам, че е била тя, Кам. Откакто се преместих в столицата, аз съм пречка за плановете ѝ. А сега, сега — продължи той и горещината обхвана дробовете му — намерих директна връзка между Вивия и убиеца. Трябва ми едно последно доказателство, момче. Нещо, което да дам на Върховния съвет. Сигурен съм, че ще го открия в Иглената кула.

— Ами ако не го откриеш? — изписука Кам, но нещо в тънкия ѝ глас го накара да се замисли.

Той сви пръсти. Ставите му изпукаха.

— Откъде дойде това?

Тя затърка още по-усилено и силното дращение продължи под думите ѝ:

— Чух нещо на улицата, сър. Нещо лошо. Нещо, което ме кара да мисля... Ами кара ме да си мисля, че сестра ти не стои зад това.

— И какво си чул?

— Че е имало втора експлозия — и с тези думи историята ѝ бликна. — Точно като на „Жана“, сър, и хората говорят, че били карторците. Или далмотийците. Но казват, че които и да са били, същите хора взривили и другия кораб.

— Какъв друг кораб? — попита Мерик, а сърцето му падна в петите.

— О, сър — Кам спря на средата на репичката с клюмнало напред тяло. — Корабът на императрицата на Марсток и всички на борда загинали. Включително... включително онази домна, която возехме на „Жана“. Сафия фон Хастрел.

Вивия не откри нищо ново под земята, освен още бягащи паяци, стоножки и земноводни, и макар че както ѝ се струваше, часове наред беше местила камъни, преградата от отломъците не изтъня.

Но ядът ѝ беше добре дошъл. Той я караше да мести челюст насам-натам, докато крачеше по „Ястребов друм“ през вялата буря. Изостряше маската ѝ в непробиваема насмешка и когато стигна най-голямата от градските наблюдателни кули, отново беше Нихар.

Тя се заизкачва в кулата, като кимаше отсечено на войниците, отдаващи чест един по един с юмрук до сърцето. Тук беше различно от Залата за битки. Нямаше ги подигравателните погледи. Нямаше го очакването, че ей сега ще се препъне, ще падне и ще се провали. Вивия вярваше на тези мъже и знаеше, че те също ѝ вярват.

— Бормин, Ферик — назова тя по име мъжете пред вратата на най-високото ниво на кулата и чак тогава излезе навън на дъжда.

Отиде до офицера на терасата — високата, широкоплещеста Стейша Сотар, или Стикс за всички, които я познаваха достатъчно добре, за да заслужат тази привилегия.

Черната кожа на Стикс лъщеше мокра от дъжда, бялата ѝ, вързана отзад коса бе залепнала за черепа. Тя помахна на Вивия и вещерският ѝ знак — обърнат надолу триъгълник за цялостно водовещерство — се разтегна.

Ако Вивия умееше да контролира водата единствено в течното ѝ състояние, то Стикс я контролираше във всичките ѝ форми. От лед, през пара, до росенето на дъжда. И ако Вивия се нуждаеше от водата, за да черпи сили от нея, то Стикс можеше да привика парата от въздуха.

Както винаги Стикс присви късогледите си очи и щом разбра кой приближава, отдаде чест.

— Сър.

Винаги наричаше Вивия така, а не *Ваше Височество* или *принцесо*. За Стикс Вивия беше капитан на кораб.

За Вивия Стикс беше... *Твърде е добра за мен.*

Вивия нагоди лицето си в синхрон със строгата и намръщена физиономия на Стикс, после извади далекогледа от шинела си. От върха на кулата, най-високата точка в града, ясно можеха да се видят разнородните покриви, долината и отвъд нея чак до степните ферми в далечината. Въпреки дъжда живописните фермерски къщи изпъкваха сред ярката зеленина.

Вивия обичаше морето. Безспирното надигане на синьо-зелените вълни. Простото съзнание, че всичко, което стоеше между живота и

смъртта, беше малко насмолено дърво и вярата в щедростта на Ноден.

Но още повече обичаше тази гледка. Тежестта на Ловац под нея. Злачният живот, който трептеше пред погледа.

Това беше домът ѝ.

Морето позволяваше на мъжете и жените да преминават през него за известно време, но това беше смутен съюз. Непостоянният му нрав донасяше бури по прищявка. Като рода Нихар. Земята посрещаше радушно хората, стига да ѝ даваха това, което искаха да вземат от нея. Партньори. Приятели. Нишкосемейства.

Вивия навлажни устни и завъртя далекогледа наляво. Надясно. Но ни една заплашителна светкавица не мина пред погледа ѝ. Само сивота, мъглива сивота над цялата долина. Даже силуетите на Пазачите на Ноден в края на южния воден мост се открояваха ясно на фона на пладнешкото небе. Язовирната стена над северния воден мост както винаги изглеждаше безинтересна и слънцето огряваше калпаво поправеното скъсване, което разсичаше сърцето ѝ.

Още едно нещо, което Върховният съвет отказваше да свърши, както се полагаше.

Тя въздъхна и обходи с далекогледа си водните мостове на Стефин-Екарт, които се простираха от опасващите долината планини до Ловашкото плато, всеки с ширината на реката, от която се захранваше. Те се извисяваха тъй нависоко над долината, че облаците се сучеха на ивици под и край наблъсканите един до друг кораби.

Толкова многобройни съдове, толкова много нубревненци, че не беше останало място за всички. *Не и докато не открия подземния град.*

Стикс се покашля.

— Добре ли сте, сър? Виждате ми се... неразположена.

Вивия се сепна и едва не изпусна далекогледа. Сбърченото ѝ чело се изглади. *Никакви угризения. Продължавай напред.* Тя затвори уреда твърде силно.

— Какви са новините от Лисиците, помощник-капитан?

Стикс прокара език по зъбите си, сякаш умуваше защо Вивия се направи, че не чу въпроса ѝ. Но сетне лицето ѝ се отпусна и тя рече:

— Добри, сър. Даже току-що пристигнаха. Малката ни пиратска флотилия е заловила още два търговски кораба днес. Един с далмотска пшеница, а другият с карторски семена.

О, слава на Ноден! Семената бяха победа. Те щяха да изхранват Нубревна години наред, стига земята и времето да им помагат. Вивия нямаше търпение да каже на баща си.

Естествено, пред Стикс запази безизразната си маска.

— Отлично — отвърна официално.

— И аз така си казах — Стикс се усмихна лукаво и оголи искрящо белите си зъби с малкото разстояние отпред.

Гърлото на Вивия се стегна. *Твърде добра е за мен.* Тя се извърна настрани.

— Ами... изчезналият кораб?

— Още нямаме вести, сър.

Вивия изруга и си отдъхна, когато Стикс сви лице. От *тази* реакция се нуждаеше. Точно същата, която баща ѝ щеше да си спечели.

От два дни не бяха получавали сведения от най-малкия кораб на Морските лисици. Вивия допускаше най-лошото. Но нямаше какво да стори. Лисиците бяха тайна. Резервен план, който бяха замислили със Серафин, за да изхранят Нубревна. Екипажите бяха щателно подбрани и бяха положили клетва, че ще пазят тайна — всички знаеха какъв беше залогът. Всеки от моряците беше изгубил близък във войната и глада, затова те толкова силно искаха Лисиците да успеят, колкото Вивия и Серафин.

Но дотогава никой не биваше да узнава, най-малко пък Върховният съвет. Пиратството не беше съвсем законно.

— Освен това получихме вести от шпионите ни — изрече равно и делово Стикс. — Който и да е организирал убийството на принца, изглежда, не е бил някой от...

Земята се разтресе. Без предупреждение силно се разлюля. Толкова мощно и неочаквано, че коленете на Вивия се подкосиха. Тя залитна към Стикс, която политна назад и размаха ръце. Вивия я улови и я издърпа, преди да е паднала през парапета. Двамата войници нямаха такъв късмет. Разбиха се в камъните долу.

Сетне всички зачакаха, а телата им потръпваха едновременно с отшумяващото земетресение. Стикс беше зяпнала Вивия, а Вивия гледаше зинала язовира. И пукнатината, която от дълги години растеше в средата на бента.

Но камъните издържаха и накрая Стикс измърмори:

— Земетресение.

Думата отекна в тялото на Вивия. Невъобразима дума. Дума, която от поколения не беше поразявала Ловац.

Дума, която можеше, ако това се случеше отново, да заличи града преди глада и пренаселването.

— Да — съгласи се тя грубо.

Щом се увери, че язовирната стена е останала непокътната, и светът притихна задълго, мислите ѝ се спуснаха във всички посоки.

Накрая премести поглед върху Стикс. Бяха толкова близо една до друга, че не се налагаше първият помощник да присвива очи. Прекалено близо, от онзи вид близост, която Вивия избягваше, защото Стикс бързо-бързо щеше да забрави този миг, докато тя щеше да го преживява до безкрай, да го премисля и безнадеждно да копнее.

И както внезапно беше връхлетяло земетресението, както внезапно Вивия и Стикс се бяха притиснали една в друга, така внезапно отново се възцариха глъчката и оживлението. Войниците се развикаха. От улицата долетяха крясъци. Вивия пусна набързо Стикс и отстъпи рязко крачка назад. И двете жени пригладиха ризите си, наместиха яките си.

— Провери положението в града — нареди Вивия, — а аз ще отида да огледам бента. След два часа искам отчет за щетите. Ще те намеря в Иглената кула.

Стикс отдаде чест разтреперано, но и твърдо.

— Тъй вярно, сър! — и потегли с отсечена крачка, а войниците предано я последваха.

Вивия остана да огледа водните мостове. За разлика от бента, те бяха омагьосани от същите могъщи вещици, които преди векове бяха построили подземния град. Само магия можеше да крепи масивните конструкции над спускащата се хиляди крачки долина под тях.

Вивия тръгна разтревожено към вратата — ако магията под земята умираше, тогава какво щеше да стане с магията във въздуха? Най-сетне, каквото се случваше над земята...

Се случваше и под нея.

Мерик почувства, че пропада. Сякаш се бе хвърлил от воден мост посред нощ, като майка си, и сега сенчестата долина приближаваше бързо. Черно небе и студени облаци.

А Миногите чакаха с отворени усти да го уловят.

Сафия фон Хастрел е мъртва.

Кам не спираше да говори. Далечно жужене, от което отделни думи стигаха до ушите на Мерик. „Мислиш ли, че сестра ти е взривила и този кораб?“, „Защо ѝ е било да го прави?“ или „В това няма логика, сър“. Но Мерик не чуваше нищо.

Сафия фон Хастрел е мъртва. Думите проникнаха в него. Вцепеняващи и студени. Те смалиха света до един-единствен оглушителен хор в ушите му. *Сафия фон Хастрел е мъртва.*

Това беше нелепо. Сафи не беше от хората, които ще се оставят да умрат. Тя беше от тези, които подчиняваха света на волята си. Целуваха живота със страст, жизненост, порив. Усмиваха се предизвикателно в лицето на смъртта, а сетне със смях отстъпваха встрани, преди Миногите да ги завлекат на дъното.

Това не беше възможно. Не отново. Не още един любим човек. Ноден му беше взел вече достатъчно.

Мерик се запрепъва към вратата. Студените ръце на Кам го сграбчиха.

— Сър, сър, сър.

Но Мерик я отблъсна и продължи.

Магията от заклинанието ключ премина по него и за кратко прекъсна звъненето в ушите му. После той изхвърча от дома на Кълен и затича по стълбите. Като през мъгла премина покрай хора, глад, шум, докато накрая излезе на претъпканата улица. Дъждът беше намалял до роса — никога ли нямаше да спре? — и всяка следваща стъпка на Мерик отекуваше по-силно от последната.

Ти си виновен, каза си. Точно той беше настоял Сафи да стигне до Лейна, където марсточаните чакаха да я заловят. Де да беше зарязал договора си с дом Ерон фон Хастрел... Де да беше останал на скалата при Сафи, вместо да хуква за срещата с Кълен.

Накрая и бездруго го беше изгубил. *Но можех да спася Сафи, трябваше да я спася.*

И Ноден да го прокълне, но колко пророчески се бяха оказали последните ѝ думи: *Имам чувството, че никога вече няма да те видя.*

И вината за това беше на Мерик.

Той затътри краката си по една пряка, без да знае накъде върви. Още с падането си дъждовните капки се изпаряваха от улицата и от

нея се надигаше мъгла. Светът се превръщаше в неразлично цяло. Всички фигури си приличаха, всяка сграда се сливаше с тази до нея.

Още веднъж сви наляво и този път стигна до познати колони. Изкачи се нагоре и влезе в мрака на храма. Въздухът тозчас стана похладен, сенките го обгърнаха.

Още двацет мъчителни крачки по каменните плочи и той отново се изправи пред фреските на Ноденовите светци.

Тогава земята затрепери и го повали на колене. Секунда-две — камъните хлопаха. Градът тътнеше с грохот. После земетресението отмина тъй бързо, както беше дошло, и остави Мерик с разтуптяно сърце и изопнато тяло, готово за още.

Но когато нов трус не последва, той си пое дъх, за да се успокои, и вдигна глава към стенописа на Лявата ръка на бога.

Към звяра, в който се беше превърнал.

— Какво да направя, Къл?

Мерик се вираше в противното лице на фреската и почти очакваше то да му отговори. Но лицето мълчеше. Винаги щеше да немее. Кълен и тези камъни щяха да останат навеки безмълвни.

В тишината обаче го споходи мисъл. Нещо, което леля Иврен му казваше, когато го гълчеше: „Ярост никога не забравя, Мерик. Стореното от теб ще се завърне с десетократна сила и ще те преследва, докато не изкупиш вината си“.

Мерик бавно разкърши китките си, като изпитваше доволство от протеста на новата кожа. От разкъсването на мехурите и ивиците мръсотия. Грешките му не му даваха покой, но може би... Ако наклонеше главата си под правилния ъгъл, щеше да види това не като прокоба, а като дар.

Убиецът в нощта. Пожарът на „Жана“. Жената на площад „Присъда“. Всяка случка беше водила Мерик дотук, до храма на Ноден. До фреската на Лявата ръка на бога.

А само глупак отказваше даровете на Ноден.

Защо в едната си ръка си стиснал нож?

— За да напомня остротата ми на хората — прошепна Мерик на камъните.

Защо в другата държиш парче стъкло?

— За да им напомня, че виждам всичко.

Взemi божия дар. Превърни се в Ярост.

Време беше да въплъти чудовището, което е бил досега. Край на притъпената дистанция. Край на борбата срещу нихарската същност. Само зъл, гладен гняв.

Един в името на многото; мъст за хората, които беше изгубил.

Време беше да изкупи вината си. Време беше да отдаде справедливост на онеправданите. Време беше да въздаде наказание на коварните.

И Мерик знаеше отлично откъде да започне.

ДЕСЕТ

На Сафи ѝ се щеше да беше умряла. Тогава поне щеше да се завърне като призрак, за да сплаши ад-бардовете.

Така и не ги заведоха с Ванес в поселището. Дори не бяха спрели наблизо. Само жената, Лев, се беше отделила от групичката и беше изчезнала в джунглата. Но Сафи не знаеше в коя посока беше тръгнала.

В един миг Лев беше там и вървеше безшумно като сърна зад командира, който крачеше зад Сафи. Сетне изведнъж изчезна, а когато Сафи се извърна назад да огледа зеления гъсталак, получи смушкване с меч в най-горния прешлен.

— Върви, не се оглеждай, еретичке.

Еретичка. Това беше думата за нерегистрираните вещици в Карторската империя. Дума за бегълците от закона.

А ад-бардовете бяха положили клетва да ги разпознават и премахват. Те усещаха тайното вещерство. Откриваха скритите вещици.

— Краката ме болят, ад-бард.

— Тъкмо ще ти е за урок.

— Китките също ме болят.

— Прекрасно.

Сафи му се усмихна мило през рамото си.

— Кучи син.

Никаква реакция от вътрешността на шлема. Само металическото:

— И други са ми го казвали.

Само че Сафи сега подгриваше.

— Къде отиваме?

Командирът замълча. Затова тя настоя:

— Кога ще пристигнем?

Пак мълчание.

— Каква отрова дадохте на императрицата? Имате ли намерение да ни нахраните, или ще оставите глада да ни умори? Всички ад-бардове ли са като теб и се клатушкат като патици, когато ходят?

Когато мъжът пак не ѝ отговори:

— Ще се *разпищя*, да знаеш.

От шлема се чу въздишка.

— А аз ще ти *завържа* устата, еретичке. Този номер с китките? Няма да се получи, когато ти запуша устата.

Това накара Сафи да замълчи. Не заради заплахата в думите му, а просто не остана какво друго да каже. Нямахше истина, нямахше лъжа. Вещерството ѝ не регистрираше никого от ад-бардовете. Как, искаше да знае тя, беше възможно това?

Откакто я заловиха, това беше единственото нещо, което беше научила за враговете си, а то с нищо не ѝ помагаше за бягството. Но появеше ли се все пак възможност, тя беше готова за нея.

Ванес се събуди.

Не дойде на себе си постепенно и замаяно, а скочи внезапно, уплашена като хищник. В един миг императрицата лежеше отпусната в ръцете на великана, докато Зандър минаваше през ниско дърво. Той трябваше да се приведе напред, за да се изкачи по склона, и тялото му се беше привело под странен ъгъл.

В това време Сафи се беше спряла на десетина крачки и мечът на командира я държеше мирна. Тя наблюдаваше Зандър и се възхищаваше на лекотата, с която носеше Ванес по възвишението.

Но по средата му Ванес се превърна във вихър.

Зарита. Запищя. Падна на земята, докато Зандър се мъчеше да остане прав.

Императрицата скочи на крака, преди умът на Сафи да успее да обработи събуждането ѝ. Хукна да бяга, преди великанът, командирът — или пък Сафи — да я последват.

Но не стигна далеч. Краката на Зандър бяха два пъти по-дълги от нейните и за секунди мъжът я улови отзад. Тя запищя като пръсната.

Това даде достатъчно време на Сафи. Предостатъчно даже. Тя падна на колене и се превъртя назад. С тяло подкоси командира, после го шибна в слабините с лявото рамо. Сигурно го заболя въпреки дългата броня.

Мъжът тупна и гърбът му се удари в стената на речното русло.

Сафи силно го изрита странично с пета в оголеното гърло.

Но пропусна и вместо това уцели облеченото в кожа рамо.

Командирът изрева. От болка. Много по-силна, отколкото беше ритникът ѝ. Той изгърва дългия си меч, сякаш мускулите в ръката му бяха отказали.

Ранен е, осъзна Сафи. И още веднъж го срита в лявото рамо.

Мъжът се преви одве.

Тя пак ритна.

Коленете му се извиха.

Момичето продължи да го рита, докато ад-бардът падна по гръб и стисна с ръка рамото си. Главата му клюмна назад. Шлемът се отвори и разкри лицето му.

Сафи застина.

Трябваше ѝ част от секундата, за да схване какво вижда. Мъжът ѝ се виждаше познат... и същевременно чужд.

Може би заради наболата брада по челюстта му, а може би заради засъхналата кръв по лявата страна на лицето му, сякаш ухото му е било продупчено и кръвта е текла няколко дни наред.

А може би вероятността шлифованият измамник да се озове тук като командир на ад-бардовете...

Това беше немислимо. Невъзможно.

Командир на ад-бардовете... какво беше казала Лев? Фиц Григ. Кейдън Фиц Григ.

Сафи никога, *никога* нямаше да се досети, че това е шлифованият измамник. Виновникът тя да се намира тук сега. Той беше откраднал парите ѝ след игра на таро и шмекерията му беше запалила фитила на всички последвали събития.

Ако Кейдън не ѝ беше откраднал парите, на следващия ден Сафи нямаше да се опита да си ги върне. Ако не беше опитала да си ги върне, нямаше да обере грешната карета. Ако не беше обрала грешната карета, кръвовещият монах нямаше да надуши миризмата ѝ. И ако не я бе надушил, сега навярно Сафи щеше да бъде на свобода.

На свобода и с Изьолт до себе си.

Сафи никога нямаше да предположи, че мъжът зад шлема е Кейдън. Тя бе плюла всеки път, когато произнасяше името му, и бе дала клетва, че ако пак го срещне, ще одере кожата от лицето му.

Зад Сафи битката продължаваше. Чуваха се виковете и ритниците на Ванес. Пъшканията и дрънченето на бронята на Зандър. Но Сафи почти не ги забелязваше. Само се взираше в лицето на шлифования измамник и се мъчеше да нареди парченцата от сюжет, който не разбираше.

Може би ако бе имала истински шанс да избяга, щеше да се опита. Може би ако беше видяла начин да измъкне Ванес от лапите на Зандър и от тази проклета яка, и това щеше да направи.

Но това не ѝ се удаде, а и имаше твърде много въпроси, които жужаха като разтревожено гнездо оси.

Ето защо Сафи не забеляза завръщането на Лев от разходката ѝ до селището. Ето защо не се опита да се бие, когато Лев изскочи зад гърба ѝ и я изрита в коленете. А когато шлифованият измамник свали със сгърчено лице шлема си и пак стана командир на ад-бардовете, Сафи го изгледа безмълвно. Даже когато вързаха глезените ѝ с въже, за да не може да тича, рита или да се бие, тя пак не се възпротиви.

Но когато командирът я изви грубо и изрева: „Добър опит, еретичке“, Сафи най-сетне реагира. И му се ухили.

Опитът беше добър и си струваше подутото дясно коляно. Защото беше научила повече за противниците си, отколкото очакваше. Узна, че великанът е силен, но бавен. Командирът пазеше дясната си страна, защото беше ранен и старите му рани можеха да се отворят.

Но най-важното беше, че ад-бардовете не искаха да я ранят. Командирът можеше да го стори още в началото на схватката. Можеше да я пореже, колкото да я забави, а Лев можеше да я повали с повече сила, отколкото беше използвала.

Но нито единият, нито другият беше наранил Сафи или Ванес. Това означаваше, че ги искаха живи. Невредими. *Тоест императорът на Картора ни иска живи и невредими.*

Това вдъхна сила на Сафи въпреки вързаните ѝ крака и яката на императрицата.

Следващия път, когато Съдбата ѝ подхвърлеше сгоден случай, Сафи щеше да бъде готова.

Когато Едуан се събуди, слънцето се беше скрило зад дъждовните облаци. Той не можа да прецени колко време е бил в

несвяст, но беше сигурен, че е траяло повече от всеки друг път. Магията му беше поискала енергия отнякъде и след като нямаше храна, оставаше припадъкът.

Беше спал леко. От онези случаи, в които сънищата се сливат с действителността. В които си мислеше, че е буден, а когато наистина се събуди, видя колко странен е светът. Мечешки капани с човешки бой. Борови иглички, лепкави от кръв, която никога нямаше да засъхне. Дъжд, който шибаше новата кожа.

И неизменната миризма на сребърни талери в носа му.

Очите му се разтвориха широко. Едуан се надигна и седна, а мускулите му възроптаха и кожата му се опъна твърде силно. Дрехите му бяха подгизнали.

Озърна се бързо, но не видя нищо друго, освен сивото купесто небе отгоре и прясната кал наоколо, а когато подуши, не откри опасност наблизо. Пак насочи вниманието си към заздравяващия си крак. Бричовите му бяха разкъсани и новата розова кожа блестеше на облачната светлина. Сърбеше го, но той не обърна внимание и запълзя сковано на четири крака към талерите.

Чантата не беше мръднала, откакто той налетя сляпо в мечешкия капан. С леко разтреперени от изтощението ръце повдигна торбата и надникна в нея.

Изпука клонче.

Едуан скочи прав. Завъртя поглед, но не надуши никого.

— Не мърдай — изрече глас на номатски. Точно зад гърба му.

Нишковещата. И кой ли друг да бъде, но ето че Едуан не можеше да реши дали това беше дар от Съдбата, или проклятие.

Спря се на второто, когато нишковещата рече:

— Взех ти ножовете. Скрити са.

В безумния си стремеж да грабне парите, напълно беше забравил оръжията си. *Глупак.*

Той се изви към нея и извика на далмотски:

— Ножовете не са ми нужни, за да те убия, нишковеща!

Дъждът заби по врата и скалпа му. Момичето въздъхна рязко, сетне навлезе по края в сечицето. Беше си сложила наметалото на Едуан, но обърнато наопаки. Умно, нищо че това беше против правилата на Манастира. От една крачките ѝ станаха десет, додето

спря на разстояние, безопасно срещу всеки друг, само не и срещу кръвовещ. Едуан можеше да се справи с нея, преди да е мигнала.

Но предпочете да отпусне ръце до тялото си. Можеше да я нападне, но от разговора най-лесно се изкопчава информация. Така поне казваше монахинята Иврен.

Но тя беше казала още, че това момиче било половинката от Каар Ауен — митичната двойка, която Манастирът бе дал обет да закриля. Едуан обаче не вярваше нито в това, нито че Каар Ауен изобщо съществуват.

— Къде са ми останалите пари, нишковеща?

Мълчание и две-три секунди двамата се оглеждаха в дъжда.

Капките се стичаха по лицето ѝ и оставяха бели следи сред мръсотията. Изглеждаше по-слаба от преди две седмици. Скулите ѝ стърчаха през прозрачната кожа, очите ѝ бяха хлътнали.

— Къде са ми останалите пари? — повтори Едуан. — И как ги откри?

Нослето ѝ се сбърчи. Знак, предположи Едуан, че мисли.

Дъждът се усили и в калта се образуваха локви. Водата струеше по манастирския плащ, който Едуан си искаше обратно. Собственото му мърляво вълнено палто се бе просмукало с вода.

Сякаш проследило мислите му, момичето изрече на номатски:

— Намерих подслон.

— За нас? — попита Едуан все така на далмотски. — Ти какво мислиш, че е това, нишковеща?

— Съюз.

Той се засмя. Груб звук, който излезе с тътнеж от корема му и се сблъска с далечния гръм в небето. С нишковещата бяха врагове. В края на краищата бяха го наели да я отведе при Корлант.

Но Едуан беше заинтригуван. Хората рядко го изненадваха, а още по-рядко го предизвикваха. Нишковещата стори повече от това.

Тя го объркваше. Той не знаеше какво ще му каже. Какво ще направи.

Кръвовещият пак подуши въздуха. Вещерството му не усети никаква миризма на кръв, но нещо подразни носа му...

Влажният дим. *Бягай, момчето ми, бягай!*

— Вечеря — обясни нишковещата и мина покрай Едуан.

Вървеше, сякаш между тях не бе се случило нищо. Сякаш не валеше и тя не му беше откраднала карауенските ножове. И сякаш да обърнеш гръб на кръвовец не беше глупав ход.

Едуан тръгна бавно. Направи две-три крачки със заздравелия си крак. Наведе се сковано, за да вдигне изоставените монети. И след като нито един капан не го заклеци и кракът не го заболя, той се затича леко след нишковещата.

Ботушите на Сафи бяха крайно големи. На петите ѝ направиха мехури, но това не беше нищо в сравнение с раните по китките ѝ, където въжето на ад-барда се забиваше и се търкаше в оголеното месо. Междувременно въжето на глезените ѝ беше хлътнало в широките ѝ ботуши и беше обелило кожата.

Всяка стъпка я изгаряше.

Сафи се радваше на болката. Тя откъсваше мислите ѝ от огъня в гърдите ѝ.

Командирът на ад-бардовете Фиц Григ.

Кейдън.

Шлифованият измамник.

На брадичката изпод шлема му се подаваше и онзи белег. Помнеше го от Веняса. Както помнеше самоуверената му усмивка и обичая му да гледа човека право в очите, без да мига. Без да извързва глава встрани.

Преди много време във Веняса тази усмивка и настойчивият поглед се бяха сторили на Сафи... интересни. Дори привлекателни.

Сега момичето не искаше друго, освен да издере лицето му и да ги махне оттам.

Ботушът ѝ се закачи в един корен. Тя се препъна, въжетата прорязаха и бездруго разкъравените ѝ китки и въпреки гордостта си тя пое шумно дъх.

— Спри, еретичке.

Командирът развърза въжетата, после мине отпред и ѝ помогна да стане. От чантичката на колана си извади две платнени бежови превръзки за рани.

— Дай ми ръцете си.

Сафи се подчини и за нейно изумление, той уви китките ѝ, за да попречи на грубите въжета да дразнят разранената ѝ плът.

— Трябваше да ги сложа още в началото.

В тона му нямаше нито оправдание, нито обвинение. Просто наблюдение.

И докато се взираше във върха на мръсния му шлем, Сафи осъзна нещо, от което за миг дробовете ѝ спряха да дишат.

Ами ако Кейдън беше казал на карторския император за магията ѝ? Ако император Хенрик беше научил, че Сафи е веровещица, и я беше поискал за своя годеница заради този ад-бард тук?

Шлифованият измамник я беше изиграл. А след това командирът на ад-бардовете я бе заловил.

Не беше ядосана. Ни най-малко. Такъв беше животът ѝ — вечно бягаше, вечно минаваше от едни вражески ръце в други, докато накрая врагът не ѝ отсечеше врата. Беше неизбежно. Магията ѝ я бе проклела от деня на раждането ѝ.

Ами Изьолт...

Изьолт също бе принудена да бяга. Да се откаже от живота си във Веняса заради Сафи. Заради шлифования измамник.

Студена ненавист се разпростря в тялото ѝ. Запулсира в китките ѝ, във върховете на изприщените пръсти на ръцете и краката ѝ.

Когато поеха отново на път, омразата се усили. Часове на агония, докато накрая ад-бардовете спряха за почивка. Зандър завърза Сафи за един обрасъл в лишеи бук и тя не се противи. Дори когато остатъците от старите клони се забиха в гърба ѝ, тя не се задърпа. Дори когато вдигна нагоре ръцете ѝ и ги изпъна така, че гърбът ѝ се изви. После върза въжетата нависоко, много нависоко, а краката на ниско. Пристегна я като патицата, която Матю винаги печеше за рождения ѝ ден.

Сафи не можа да види как връзват императрицата за дървото отзад, но чу същото опъване на въжета. Същото изпукване на изпънатите рамене. Скоро нямаше да могат да се измъкнат, нито да се бият.

Чу как императрицата поиска много мило и учтиво:

— Може ли малко вода, моля ви?

Великанът изсумтя на Лев и когато жената отиде при Сафи с водата, тя разбра, че командирът никакъв не се вижда. Погледна косо

наляво, надясно... Но ад-барда го нямаше. Беше изчезнал в гората.

— Къде е командирът? — попита Сафи, след като излочи четири великолепни глътки от застоялата вода. — Беше ранен. Трябва да го нагледаш.

От шлема на Лев отекна металически смях.

— Не мисля.

И продължи да се смее, а щом завърза меха за кръста си, жената свали шлема.

Тъмночервената светлина през листака разкри младо лице. Най-много на възрастта на Сафи. Къса кестенява коса, широка челюст, която се спускаше до деликатен връх. Хубавка, даже с нагънатите като от бръснач белези по бузите и зад ухото ѝ.

Лев се поусмихна и показва нащърбените си кучешки зъби, а белезите ѝ болезнено се опънаха. И зальщяха.

— Откъде си? — попита я Сафи, макар че вече се догаждаше за отговора.

— Прага. В Ангелщат.

Северните бедняшки квартали, точно както беше предположила по говора Сафи, макар че вещерството ѝ си мълчеше. Никакво чувство за истина или лъжа при думите на ад-барда.

Момичето размърда челюстта си, като се бореше с изкушението да попита защо не може да разчита ад-бардовете. Навярно нямаха представа, че тя е веровещица. Да, командирът я беше нарекъл еретичка, но може би само той знаеше.

Вместо това Сафи попита:

— Как стана ад-бард?

— По същия начин като всички.

— И какъв е той?

Лев замълча. Засмука въздух с език, а светлозелените ѝ очи обходиха опънатото въже и обтегнатите ръце на Сафи. Накрая и лицето ѝ — като ад-бард, който разглежда еретичка. Макар че веровещицата дори не можеше да гадае какво виждаше и чувстваше Лев.

— Чакаше ме или хомотът, или секирата — каза накрая жената. — И аз избрах хомота. Още вода?

Тя надигна меха, а когато Сафи поклати глава, додаде:

— Както искаш.

Под разсеяния поглед на Сафи Лев прилекна наблизо и взе да проверява оръжията си, най-напред арбалета. Изведнъж магията ѝ бликна неприятно на повърхността.

Лъжи. Зад гърба ѝ.

Усещането, вълната по голите ѝ ръце я сепнаха. Толкова отдавна никой не беше лъгал в нейно присъствие и тя не беше успявала да го долови. Но не толкова леещите се от езика на императрицата думи звучаха фалшиво, колкото тонът и драматизмът им.

— Ти си родом от Северното море, нали? — попита Ванес с измамно мил и нежен тембър. — Аз също отраснах близо до водата. Но не до студено море като вашето. А до топла, слънчева река — гласът ѝ премина в далечен звук, който отново се отърка във вещерството на Сафи. — Бях на път към онова езеро със семейството ми. Не кръвното, а нишкосемейството ми. Избраното от мен. Малко ни оставаше да стигнем. Може би още ден-два...

Дълго мълчание, в което се чуваха единствено припевът на дървесните скакалци и въздишката на бриза.

— Вие ли унищожихте кораба ми?

— Не — изрече Зандър.

Достатъчно високо, че да го чуе Сафи. Да усети как мъжът се напрегна от неочаквания въпрос. Ванес го бе примамила с ласкавостта си.

— Лъжец — продължи императрицата, захвърлила захаросания тон. Остана само желязото. — Вие сте убили хората, които обичах, и ще си платите за това. Ще оставя кръвта ти да изтече, докато не умреш, ад-бард от Северно море. Затова се надявам, заради теб самия, че нямаш нищо общо с подпалването на кораба.

В думите на императрицата звънна истината. Силен акорд чистота, чиято мощ погълна значението на обещанието.

Сафи се усмихна. За втори път този ден. Защото тя щеше да стори същото, ако ад-бардовете бяха отговорни за взрива. А дори и да не бяха, тя пак щеше да пусне кръвчицата на командира, докато онзи умре. Шлифованият измамник, който бе запалил адския огън и бе изгорил до основи живота ѝ.

Тя ще го накара да си плати.

Ще го накара да кърви.

ЕДИНАЙСЕТ

— Не сега — сопна се Вивия на осемхилядния прислужник, който я настигна, откакто се беше завърнала в замъка. Беше потна, гладна и закъсняваше. Но набръчкания градинар това не го интересуваше, докато подтичваше зад нея през кралските паркове.

— Но, Ваше Височество, бурята обрули половината от сливите, преди да са узрели...

— Мислиш ли, че ме е грижа за сливите ти?

Нея я беше грижа, но за подобни разговори си имаше протокол. Освен това неизбежното неодобрение за закъснението ѝ на краля регент ѝ действаше по-стимулиращо от градинаря. Затова Вивия го измери с най-противния си нихарски поглед и додаде:

— Не сега.

Мъжът схвана намека и накрая изчезна сред сенките на споменатите сливови дръвчета, които действително имаха окаян вид. Както всичко в Нубревна.

Вивия се беше забавила при бента. О, за нула време беше прекосила с лодката си северния воден мост на Стефин-Екарт и древната язовирна стена заедно с пролуката в средата ѝ бързо беше изплувала на фона на гаснещото небе. Нагоре, нагоре по шлюзовете, докато накрая стигна водите горе. Там беше топнала пръстите на краката си в ледената вода, протягайки силата си във всички посоки, докато почувства всяка капчица, навлязла в контролираните от вещерската магия отливни тръби. Всичко беше наред. Цепнатината все още беше само на повърхността на камъните.

После се бе завърнала в Ловац, където попадна в задръстването от корабите, превозващи нубревненците към града, и това ѝ бе изгубило всичкото време. Слънцето преваляше, когато навлезе в Северния пристан, и почти се бе скрило зад Сирмайските планини, преди да успее да стигне земите на двореца на върха на Хълма на кралицата и да влезе в двора, обграден от всички страни от кралските покои.

Лакеят трябваше да разтърси три пъти счупеното резе на главната порта, преди да я отвори, а пантите изкряскаха като врани на бойно поле.

Когато влезе в преддверието, Вивия съвсем буквално налетя на най-младия паж на баща си. *Прислужник осем хиляди и едно.*

— Ваше Височество — изписука момчето. — Кралят регент е готов да ви приеме.

Носът му се разшава и от това рехавите му мустачки затрепериха. Най-сетне стана ясно защо другите пажове го наричаха Плъха. Вивия винаги беше мислила, че е заради името му — Райът^[1].

— Готова съм — рече тя сковано и изтупа униформата си.

Плъха я поведе. Стъпките им отекнаха в дъбовите стени по коридора. Нямаше ги вече килимите, за да поглъщат вървежа, нямаше ги гоблените, за да заглушават тропота на краката. Преди дванайсет години Серафин беше свалил цялата украса, която му напомняше за Жана, и я бе захвърлил в хранилищата под двореца, където тя бе гнила, а истинските плъхове гуляеха с рисуваните лица на отдавна забравени крале.

Преди две години Вивия продаде всички картини. Една по една и по не съвсем законни канали. Далмотските гилдмайстори се надпреварваха да продават тайно зърно и продукти, щом на масата стоеше истинско нубревненско изкуство.

Когато Вивия най-сетне стигна до бащиното си крило, откри неизбежния мрак. От болестта очите на Серафин бяха станали чувствителни към светлината и сега той живееше в свят на сенки. Плъха изприпка напред, за да отвори вратата и да обяви пристигането ѝ.

Щом момчето приключи, Вивия премина трескаво край него. Покоите на краля бяха два пъти по-големи от нейната спалня, но също тъй оскъдно обзаведени. Едно легло до стената вляво, със стол до горната табла. На дясната стена — недокоснатото огнище, в което виеха ветровете. Затворени капаци, спуснати завеси.

Вивия изпъна тялото си. Не се поклони. Не отдаде чест. Не го поздрави с дума. *Запази силите си за съвета*, би казал той. С мен можеш да бъдеш себе си.

Посивялата глава на краля лежеше на възглавницата. Дъхът му хриптеше навътре... навън... и пак навътре. Той даде знак на дъщеря

си да се приближи. Дори с болнавите му, щръкнали от нощните му одежди рамене и с всепроникващата смрад на смъртта, надвиснала като мъгла над сутрешния прилив, Серафин изпълваше стаята с надмошье.

Щом стигна при него, тя се отдръпна ужасена. Лицето, очите на баща ѝ бяха съсухрени. Всяко ново посещение беше по-лошо от предишното, но поне вчера кралят беше с разсъдъка си.

По врата ѝ полази хлад. Болестта бе преминала отвъд физическото безсилие. Тялото му беше развалина, скоро същото щеше да се случи с ума му.

— Седни — изграчи той и лакътят му се подхлъзна назад.

Беше се опитал да се надигне. Вивия му помогна. Острите му ребра се забиха в пръстите ѝ. Щом кралят седна изправен, тя се настани на стола до леглото му.

— Облякла си капитанска куртка — изрече Серафин с по-крепък глас и със същите неприятни съгласни като на леля Иврен. — Защо?

— Стори ми се, Ваше Величество, че вие поехте позицията на адмирал.

Това ѝ беше казал преди две седмици, по време на разговора, в който му съобщи за смъртта на Мерик.

„Значи флотът се връща при мен“ — беше казал тогава Серафин. Но днес само въздъхна.

— Приличам ли на човек, който може да управлява флотилията ни? Не ми отговаряй — додаде с припламнала искрица на суховатия си хумор. — По цял ден лечителите ми казват, че се подобрявам — лъжци! Подлизурковци и глупаци, до последния! — и продължи да говори в същия дух.

Какво му казали лечителите, колко силен бил на младини, за годините, когато бил адмирал, крал и...

Какво още и Вивия не знаеше. Не го слушаше, а честите ѝ хъмкания и да-та бяха заблуда. Опитваше се да внимава наистина, но Серафин говореше единствено за миналото и предъвкваше все стари разкази, които беше слушала стотици пъти.

Ноден да я обеси, тя беше лоша дъщеря. От години бе чакала този триумфален миг — да я посочи за адмирал — а ето че не можеше да се насили да го слуша.

Преглътна, набързо оправи маншетите си, а баща ѝ продължи да бръщолеви. В момента подхвърляше остроумия по адрес на Върховния съвет, анализираше многобройните недъзи на визерите и Вивия се изсмя пронизително в отговор. Това поне беше лесно, а смехът винаги ѝ спечелваше одобрителна усмивка.

А понякога, както стана днес, дори и подигравка:

— Ние си приличаме като две капки вода. Нихар до мозъка на костите си. Чух какво е станало днес в Залата за битки. Отличен номер с водата. Покажи им нрава ни.

Гърдите на Вивия се сгряха. А сетне каза точно онова, което знаеше, че той ще се зарадва най-много да чуе:

— Те са глупаци. Всички до един.

Старецът се усмихна според очакванията ѝ, а сетне пое дъх и се задави от храчките. Сърцето на Вивия прескочи... Но не. Баща ѝ беше добре.

— Какво каза днес съветът? Разказвай.

— Сто четирийсет и седем кораба — отсечено рече тя, — са преминали Пазачите тази седмица. Повечето са били пълни с нубревненци, Ваше Величество. Визерите се страхуват за храната...

— Храната пристига — прекъсна я Серафин. — Благодарение на нашите Лисици. Под двореца натрупахме значителни припаси и те ще ни стигнат да изкараме войната. Договорът с карторците също ще помогне — добре че брат ти си използва акъла.

Дробовете на Вивия се стегнаха. *Аз също си използвам акъла, искаше ѝ се да каже. Лисиците бяха моя идея и аз се трудох много.* Но не смееше да каже това на баща си. Той държеше да споделят триумфа на добрите решения, както и обвиненията за нескопосаните.

Заля я чувство на вина. Тя никога не беше казвала на краля за митичния подземен град и за езерото и колкото и да се заблуждаваше, че е заради клетвата пред майка ѝ, в сърцето си знаеше истината. Тя беше себична дъщеря и не искаше да дели славата, ако някога успееше да открие подземния град.

— Ами преговорите с марсточаните? — продължи кралят. — Още една победа на брат ти, която ще ни държи сити.

Очите на Серафин се позадържаха върху траурната лента на ръката ѝ. Той още не си беше сложил такава, което отпърво

озадачаваше Вивия, защото баща им не спираше да хвали Мерик, поне откакто той се бе преместил в Ловац и беше влязъл в Кралските сили.

Но отсъствието на траурната лента я беше зарадвало, защото това означаваше, че кралят обича повече нея.

Себична дъщеря.

— Марсточаните ли? — Вивия повтори насила въпроса и повдигна рамене към ушите си.

Кралят ѝ хвърли обичайния си кос поглед и очите му светнаха. Той искаше точен отговор и чакаше да види как тя няма да може да му го даде.

Вивия облиза устните си, изпъчи гърди и внимателно заговори:

— Все още преговаряме с Марстошкото султанство, Ваше Величество, но ще ви уведомя, щом постигнем съгласие...

— О? — той протегна съсухрената си старческа ръка и грабна лист хартия от леглото си, който досега беше стоял скрит в сенките. — Тогава защо тази сутрин научих, че си прекратила преговорите с тях?

Стомахът на Вивия се изпълни с празнота. Страницата, зашумолила пред нея, беше съобщението, което тя беше пратила по гласовещата на марстошкия посланик преди седмица. Как, в името на адските води, Серафин се бе докопал до него?

— Не мисля, че сделката беше добра — заговори тя трескаво и се усмихна нехайно.

Когато каменното изражение на Серафин не трепна, тя промени тактиката си. Надяна си нова маска — хаплива, ядовита.

— Трябваше да хвърля бегъл поглед върху предложенията на марсточаните, за да видя, че Нубревна няма да спечели от договора. Съюзът трябва да служи на нашите интереси, не на Марстошката империя. А освен това имаше и дребна пречка с нападението на Марстошките военноморски сили отпреди две седмици, Ваше Величество.

— Тревожа се единствено за теб — рече той със същото изражение на лицето. — Не ми се ще съветът да си помисли, че си проявила слабост и не си могла да преговаряш по-умело.

Вивия се уплаши. Думите заваляха По-бързо:

— Но Ваше Величество, аз си помислих, че вие никога няма да се съюзите с тези гълтачи на огън. Вие сте твърде умен за тях и де да можехте да видите само предложенията им в договора! А сега, когато

императрицата навярно е мъртва, те сигурно сами щяха да прекратят преговорите!

— Но ти не си могла да знаеш предварително, че императрицата ще умре. Освен ако... — част от леда на Серафин се стопи. Част от доброто му настроение се завърна. — В смъртта ѝ няма нещо повече, отколкото си мисля.

Вивия му отвърна с крайно измъчен смях. Старецът се отпусна на таблата.

— Нали ти казах — тревожа се за теб. Знам, че си силна, но съветът не го знае.

И кралят се впусна да разказва нови истории, а в това време Вивия се помъчи да успокои сърцето си. Помъчи се да се престори, че го слуша, но истината беше, че ръцете ѝ трепереха. И трябваше да седне отгоре им, за да скрие това.

Винаги ставаше така с краля регент. Когато беше недоволен, тя затреперваше като птиче — глупаво от нейна страна. И срамно, защото баща ѝ я обичаше. Както сам беше казал, той се тревожеше за нея.

Серафин беше добър крал, могъщ владетел и ако съумееше да действа умно, Вивия щеше да стане като него. Ако се държеше за него. *Споделяй славата, споделяй вината.* Като си напомни отново това — нещо, което напоследък правеше все по-често, — тя придаде на позата и на лицето си внимателен интерес. И през следващите два часа изслуша разказите за подвизите на баща си, за великолепието и изкусните му ходове в нубревненската политика.

Пред кралското крило Вивия се срещна с дворцовия стюард и десет изпънати войници. Войниците отдадоха чест, докато тя приближаваше през вътрешния двор, а стюардът — дребничка жена, която Вивия познаваше от люлката — се усмихна и се поклони.

Това бе вечерният им обичай: след като разкажеше всичко на баща си, Вивия и стюардът ѝ се разхождаха из земите и назъбените парапети на двореца. Вивия слушаше, докато стюардът изчиташе всички прошения, петиции и оплаквания от деня, а дворцовите работници имаха правото да се приближат.

Сега беше моментът онзи градинар да се оплаче за сливовите си дръвчета.

Те тръгнаха с отмерена крачка, а вятърът край тях се усили, зашумоля в градините, а на хоризонта се струпаха нови облаци.

Някога чакълениите пътеки били уединени, а растенията подкастрирани и съвсем декоративни. Но преди осемнайсет години кралица Жана дала на дворецовата прислуга свобода. За две-три лета до централния фонтан хванали корени ред до ред ябълкови и крушови дръвчета. Стъблата на тиквичките с тежките жълти цветове запълзели по пътеките и около розовите храсти, а в западния край поникнали повече зелки от главите в двореца.

Погледът на Вивия се стрелна към единственото кътче в кралските градини, останало непокътнато: неголямо място на североизточната страна, оградено от високи плетове и с езеро с лилии в средата му. Това беше любимото място на Жана, защото вътре чакаше вратата към подземното езеро. Но Вивия се питаше...

— Почакайте тук — измърмори тя и тръгна право натам.

Краката ѝ я отведеха под обраслата арка, през ръждясалата портичка в градината на майка ѝ. Тя изглеждаше както винаги. По земята бръшлянът беше подивял и само езерцето и трепкащият наоколо му папур го възпираха. Една плачеща върба протягаше дългите си пръсти към брега, а на отсрещната стена боровинковите храсти избуяваха.

Всеки ден Вивия минаваше забързано по чакълената пътека — единственото място, което бръшлянът не беше завзел — насочена към капака зад храстите с боровинки. И всеки ден търсеше следи дали някой друг не е влизал в градината.

Самотна пейка стоеше на няколко крачки от езерцето и към нея се упъти сега Вивия. Жана винаги седяше тук. Вивия се отпусна на пейката, както правеше някога майка ѝ. После се загледа като нея в грозда брадати ириса.

Цветята още се държаха в глинените делви зад папура. Това бяха единствените черни ириса, които Вивия беше виждала някога. Повечето бяха сини, червени или лилави, но не и тези, които майка ѝ беше обичала тъй много.

Докато се вираше в тях, Жана говореше. Отново и отново рецитираше един стих от „Скръбта на Еридиси“, песента, която пияните моряци и нещастните влюбени обичаха да пеят. *Но само в смъртта те могат да проумеят живота. И само в живота ще*

променят света. А после я рецитираше отначало. И пак, докато не докараше до лудост всички край себе си.

За кратко Вивия се вгледа в цветята, макар че мислите ѝ се бяха изгубили в миналото. В образа на майка ѝ, която се взираше и монотонно напяваше. Отначало нарядко, а сетне веднъж седмично. Веднъж дневно...

Докато завинаги изгуби разсъдъка си.

Вивия приличаше на майка си в някои неща, но беше по-силна от Жана. Тя щеше да се пребори с мрака в себе си.

При тази мисъл младата жена скочи от пейката и тръгна към свода. В тази градина нямаше нищо стойностно, освен капака. Тук живееха само сенките и лудостта. Само спомените и скръбта.

[1] От англ. *rat* — плъх, което по звучене се приближава до името на героя Райът. — Б.пр. ↑

ДВАНАЙСЕТ

Леговището.

Най-мръсната, най-претъпканата част на столицата. Даже в цяла Нубревна.

— У дома — рече Кам, докато водеше Мерик напред.

Първата ѝ дума, откакто бяха тръгнали от жилището на Кълен, и я изрече с такава тежест, че той не можа да измисли сносен отговор. Сякаш момичето трябваше да събере всичките си сили, за да я отлющи от езика си. Даже в умиращите Нихарски земи на юг бе имало пространство. Храна.

А тътнещите над главите им гръмотевици и дъждовните капки, които падаха на две-три минути — слабо, но все пак заплашително, — с нищо не помагаха. Земетресението също беше оставило отпечатъка си. Паднали водосточни тръби, срутени колиби и ням ужас в очите на хората. Но можеше да бъде и по-лошо — Мерик беше слушал разкази за трусове, които събаряли цели сгради.

Кам се движеше ловко през бъркотията, дългите ѝ крака нещо прескачаха локвите и заобикаляха пияниците, а Мерик я следваше според силите си. Два стиха от старата детска песничка не спираха да се въртят из главата му, докато вървяха.

*Брат Филип Глупеца поведе брат Дарет Слепеца
дълбоко в черни недра.*

И все не можеше да реши, той брат Филип Глупеца ли беше, или брат Дарет Слепеца.

После забрави съвсем за тях, защото Кам рязко сви наляво. За секунди изчезна надолу по сенчестата уличка и Мерик трябваше да я догони. Буреносният вечерен светлик изчезна и пред очите му изплуваха сенки.

— Насам — изсъска Кам и го дръпна в една теснина между две сгради.

Мерик я зяпна, а Кам затисна уста с белязаната си лява ръка, сякаш за да заглуши дъха си. Когато така и никой не се появи по уличката, тялото ѝ се отпусна. Тя свали ръка.

— Извинявай — измърмори. — Помислих, че ни видяха.

После подаде глава зад ъгъла. Тялото ѝ се приведе. Поведението ѝ по нищо не приличаше на криволиците и хитростите ѝ по-рано през деня. А когато я попита „Кой ни следеше?“ и тя отвърна „Войници“, не беше много сигурен, че ѝ повярва.

Но не настоя.

— Може ли да продължим? Градът се нуждае от нас.

За да спрем Вивия, прищя му се да каже. Да се сдобием с още храна, още стоки. Но замълча, защото Кам не заслужаваше да я хока. Лицето ѝ вече беше пламнало от срам.

— Разбира се, сър. Извинявай, сър.

И пак тръгна към Иглената кула, но току придърпваше качулката си и трепваше, щом някой пресечеше пътя им.

Скоро двамата заобиколиха купчина дървени навеси и пред тях изникна славната Иглена кула. Древна, по-древна от Стария град. По-древна от градските стени и даже от водните мостове на Стефин-Екарт. Мерик позна това по камъка, от който беше издялана. Гранит, пламнал в оранжево под жаркия огън на залеза.

Когато първите хора се заселили в Нубревна, те донесли от родните си земи черен гранит, готови да подчинят новата земя на волята си. Но с времето Нубревна се превърнала в отделна нация. Отделен народ, който на свой ред използвал неизчерпаемия местен варовик.

Дървени дъски и паднали колиби стояха облежани в основата на кулата, а над вечерната глъчка се носеха болнави покашляния и писък на пеленачета. Всеки звук в Леговището беше по-силен, отколкото Мерик си спомняше. Всичко беше по-смрадливо и много по-пренаселено. От сводестия проход, който водеше към кулата, се точеше опашка от хора — едни куци, други без ръце и крака, едни задавени от кашлица, отпаднали, други едва-що свалили пелените.

Мерик изруга:

— Може ли да прередим всички, момче?

От дълбините на качулката си Кам му хвърли кос, многозначителен поглед.

— Тъмнината не всякога е враг, сър. Насам!

И ей така момичето подмина опашката, зави зад кулата и накрая влезе през една ръждива порта. Тук дебелата кула се опираше в градската стена от същия гранит. На две крачки след портата неравният калдъръм на пътечката рязко се спускаше надолу, сякаш някога е имало стъпала.

— Почакай там — Кам посочи едно място сред сенките, където залязващото слънце вече не достигаше. — Ще отворя вратата, а ти ще се вмъкнеш вътре, когато никой не гледа.

Мерик се поколеба. Не искаше Кам да влиза с него, помощта ѝ му бе нужна дотук, а от този момент бе смятал той да поеме водачеството. Но момичето вече се повлече към вратата и вдигна ръка, за да почука.

Дори когато глас, подобен на Сафииния, полази по врата му — *Имам чувството, че никога вече няма да те видя*, — той изпълни заръката на Кам и се сви в най-далечния ъгъл.

Когато се шмугна навътре в сенките, светлината на залеза падна върху кулата под такъв ъгъл, че освети буквите, издълбани над вратата. Най-напред се появи „И“, следвано от празнина, където дъждът, времето и курешките от птиците бяха загладили буквите. Накрая се показа „ГЛЕНАТА КУЛА“.

Това отговори на въпрос, който Мерик си задаваше от дете: защо приютът се наричаше Иглената кула. Под името, със ситни букви се четеше:

„ТЪМНИНАТА НЕ ВСЯКОГА Е ВРАГ, РЕШИШ ЛИ
ДА ПРЕКРАЧИШ ТОЗИ ПРАГ.“

Ето какво искаше да каже Кам.

Момичето почука веднъж по ниската вратичка и след секунди тя се разтвори широко. На талази навън лъхнаха пара и горещина.

— Кой е? Отпред се вие опашка... *Кам!* — извика жената от другата страна.

После дръпна момичето вътре толкова бързо, че разкопчаното ѝ палто се развя зад нея като крилца на молец.

— Вармин! Никога няма да повярваш кого са ни довели Миногите!

— Няма, я — чу се приглушеният отговор.

— Камила Лийри!

Вратата започна да се затваря. Мерик се спусна към нея и едва не се препъна в собствените си крака. Мушна се вътре точно преди да я затворят. И чак тогава, застанал в слабо осветената и претъпкана кухня, му хрумна, че жената беше казала Камила.

Значи не Кам — той никога преди не беше чувал това име, — а Камила. Солидно нубревненско женско име.

Ето че това даваше отговор и на друг въпрос, който го занимаваше.

След като намести качулката си, Мерик тръгна през кухнята на Иглената кула. Неколцина работници го изгледаха навъсено, но иначе никой не му обърна внимание.

На площад „Присъда“ той мина покрай четирима души с татуировки под очите и гърдите му се стоплиха. Дъхът му припламна. Убиецът Гарън е бил продаден тук; чувстваше, че това беше сърцето на сестринските му планове.

Когато най-сетне излезе от кухнята, пред него се простря тесен проход. Ниските тавански греди от черно дърво му напомниха вътрешността на кораб, но вместо отвън, вълните се разбиваха отвътре.

Иглената кула живееше, дишаше, а народът се изливаше в три отделни врати. Една група влизаше в светлата стая на няколко крачки от него. Болнична стая — работниците с лечителските наметала не можеха да се сбъркат. Другата група се движеше наляво, към по-тъмно, по-тихо място, а последният поток течеше право напред към оживената глъчка и смях.

Над тези бурни морета не можеше да се чуе нищо отчетливо — ни разговор, ни отделни гласове, ни мисли. Врявата в Иглената кула изпълни всяко кътче в главата на Мерик.

Мускулите му се отпуснаха. Част от вечно присъстващия гняв в душата му се успокои и бе изместен от нещо по-отстъпчиво. Нещо по-старо. Нещо... скръбно.

Два пъти седмично кралица Жана идваше тук и два пъти седмично Мерик и Вивия покорно я придружаваха. До деня, в който баща им не разбра, че магията на Мерик не е толкова силна като тази на сестра му. До деня, в който Серафин го бе изпратил да живее при прокудената му леля на юг.

Мерик затвори очи. Не беше дошъл тук заради себе си. Беше тук заради онеправданите и злите.

— Сър? — Кам нежно го хвана за ръка.

Докосването беше хем познато, хем добре дошло. Котва в бурята.

— Добре съм — Мерик заопипва неспокойно ръкавите си. — Търся някакъв кабинет или усамотено място, където пазят архивите. Някакви идеи?

— Да.

Тя се усмихна напрегнато. Даже крадешком. Мерик се досети защо. *Камила*. Тя се тревожеше, че е дочул името ѝ, затова той се постара да каже с цялата грубост, която успя да изцеди:

— Накъде, момче? Нямаме време за губене.

Усмивката ѝ се разшири до нещо истинско.

— През главното помещение.

Тя хвана Мерик за наметалото и го повлече грубо, като теглените от мулета лодки в канала.

С всяка крачка към главното помещение на кулата усещането за музика се усилваше. Първо тътнежа в подметките му. После вибрациите се разпростряха в корема и в гърдите му. Докато накрая Мерик влезе през вратата и песента и гласовете го заляха.

Двамата с Кам се озоваха в огромна и слабо осветена зала, но преливаща от миризмата на потни тела, поръсени с благоуханието на розмарин. И овнешки бульон.

Устата на Мерик се напълни със слюнка. Не помнеше кога за последно беше ял топла манджа. Сигурно е било на „Жана“. Стомахът му изкъркори и се преобърна.

Кам посочи едно спираловидно стълбище в далечния край.

— На горния етаж някога е имало килер, но сега там е кабинетът. Отлично.

— Вземи малко храна — нареди Мерик. — Скоро ще се върна.

— Идвам с теб — Мерик се обърна и тя понечи да тръгне след него, но той я прикова под суровия си, хладен поглед.

— Не, момче, оставаш тук. Аз работя сам.

— Само че всеки път те залавят...

— Остани. Тук.

Мерик се мушна в тълпата, преди тя да успее да го последва. Щом стигна стълбите, се измъкна и изкачи две стъпала. Тук спря, за да нагледа Кам. Но момичето се оправяше и се бе напъхало на опашката за яхния. Макар че продължаваше да гледа към Мерик и нервно да подръпва качулката си.

Той си пое дълъг, плитък дъх и сви пръсти. Домогна се до силата си, както го беше учил Кълен преди повече от десет години, когато бяха момчета, играеха си на плажа и се опитваха да разберат магиите си.

После изпусна дъха си, горещият ластар се заизвива нагоре по стълбите и влезе в стаята над него.

Ветровете не срещнаха никого. Помещението беше празно.

След като за последно хвърли поглед на Кам, Мерик се загърна в наметалото си и се качи.

Кабинет и спалня. Това откри той над столовата в Иглената кула. Таванът между стаята и покрива беше преустроен в тясна всекидневна.

Въпросът беше кога. След смъртта на Жана управлението на Иглената кула беше преминало в ръцете на Серафин, който на свой ред го повери на прислужниците. За първи път Мерик бе чул, че Вивия е поела кулата, когато преди три години се бе завърнал в Ловац. Но тук навсякъде личеше нейното присъствие.

Едно канапе се бе настанило под отворен прозорец. Облегалката, въпреки проядените от молци ъгълчета, беше застлана с грижливо надиплена кувертюра с избродираната морска лисица на рода Нихар. Подобни завеси потрепваха от единия край на прозореца и показваха, че лошо поставените капаци не правят нищо, за да спрат течението.

Мерик не можеше да откъсне очи от завесите. Те извикаха спомен за друг прозорец, друга стая, точно като тази, но закътана в едно забравено крило на двореца.

Вивия я беше намерила. Беше я украсила. И известно време пускаше Мерик при себе си в нея. *Лисичата ми дупка*, така я

наричаше, а той си бе играл с войниците, докато тя четеше книга след книга... след книга.

После майка им беше умряла и след като подпали траурните венци, хвърли ги от водните мостове и се върна мрачно обратно в двореца, Вивия побърза да се заключи в лисичата си дупка.

И повече никога не пусна Мерик вътре.

Един молец размаха криле на влажния буреносен бриз и привлече погледа му. Върна го в настоящето. Изпърха към най-светлия ъгъл на стаята, където дъските служеха хем да подпират стената, хем за лавици.

Мерик се промъкна дотам. Внимаваше да не бърза, погледът му търпеливо огледа всяко гръбче. *Движи се с вятъра*, беше го учил майстор-ловец Йорис. *Движи се с реката. Избързаш ли, принце, и жертвата ще те усети много преди да си стигнал до нея.*

Йорис ръководеше войниците на Нихар, а Мерик и Кълен часове наред вървяха по петите на жилестия воин. И повтаряха всичко, което той правеше.

Сега по същия начин принцът започна търсенето си бавно. Внимателно. Възпирайки желанието си да се втурне. Докато накрая на най-високия рафт намери заглавие, което щеше да му свърши работа. „Продажби от площад «Присъда», година 19“ пишеше на него и ъгълчетата на устните му се поизвиха в усмивка. Тя се разшири, щом откри името на Гарън вътре.

„Получен от площад «Присъда» в Г19Д173. Разменен срещу храна със Серит Линдей за работа на полето.“

— Разменен — повтори Мерик беззвучно. — Със Серит Линдей.

Той примигна. Прочете името още веднъж. Но не, нямаше грешка. Това Мерик не беше очаквал да открие. Е, не че се бе надявал да намери бележка, на която пишеше, „Изпратен в залива на Нихар да убие брат ми“, но бе очаквал нещо, което да свърже Гарън с нападението на „Жана“.

А ето че откри напълно нова брънка във веригата. Той изруга тихо и затвори книгата. Думите на Кам отекнаха в ушите му. *Ами ако друг се е опитал да те убие, а не сестра ти?*

Но кой друг? Тя беше единственият логичен виновник. Да не говорим, че най-младият Линдей, глупак и благородник до мозъка на костите си, беше приятел на Вивия от детството. Друга брънка или не, веригата пак водеше до сестра му.

Докато Мерик върне книгата на мястото ѝ, молецът се бе заклешил в огневещерския фенер. За секунди изгоря и вонята на пушек за кратко уби острия дъх на лимон.

За миг Мерик се вторачи в ярко блесналия пламък. В дима, който се изви от молеца. После с усилие премести поглед към бюрото на Вивия. Кое в действителност си беше маса. Без чекмеджета, където да се скрият важните писма, без заключени шкафчета отдолу. Но Мерик бързо се зае да прегледа купчините документи. Провери между, под и зад тях.

Прелисти шестте купчини, но в тях нямаше нищо интересно. Безкрайни описи и отчети със ситен, наклонен почерк, който беше тъй прилежен, че приличаше на напечатан.

Очите му се спряха на друга купчина, изписана с изчисления, сметки и бележки. Четливо, но под такъв остър наклон, че цифрите бяха почти хоризонтални.

И всичките зачеркнати. Задраскани с гневен молив. Броят на прииждащите хора (дневно) срещу количеството пристигаща храна (дневно, минус приноса от двореца), а отдолу изхарчените пари, за да се заплати за всичко.

Сметките не излизаха. Цифрите се разминаваха. Гладните и бездомните превишаваха постъпващите средства и храна. Дъхът на Ноден, ама че голямо число. Всеки ден шестнайсет души пристигаха с надеждата за легла, а още четирийсет и четирима идваха за храна.

Това бяха хората, които намираха подслон, ядене и лечение в Иглената кула, но колко не успяваха? Мерик знаеше, че родината му е в окаяно положение вече двайсет години, а напоследък затъваше още по-надълбоко във водите на ада. Но тези цифри...

Те говореха, че Нубревна е в по-тежко състояние, отколкото си беше мислил.

Той си пое дъх, за да се успокои, и премина към последната купчина върху бюрото. Най-отгоре лежеше голям лист хартия с гънка по средата.

Карта на резервоарите — обширната мрежа от тунели под града, които пренасяха водата и отпадните нечистотии. Мерик се наведе възторжено, защото на картата имаше място, обозначено с дебел X, а в единия ъгъл — и шест периода, един от които беше ограден. Мястото и часът на среща може би?

Мерик измъкна картата от купчината и я сгъна по линиите. Тъкмо я мушкаше в колана си, когато го полази хлад. Лед, сила и един глас рече:

— Остави я, ако обичаш.

Ох, Ноден да го обеси! Мерик познаваше този глас.

Стейша Сотар беше пристигнала.

Мерик завъртя едва-едва главата си, а качулката прикри лицето му. Трябваше само да стигне до отворения прозорец. Един скок оттам и щеше да е на свобода.

Или така си мислеше, докато около краката му не бликна вода. Тя се плъзна като змия, уви се и го пристегна в окови от лед. Как беше могъл да забрави? Стикс беше опасна *водовеца*. На Мерик не му остана друг избор и той се предаде на мрака.

Превърна се в Ярост.

Ветровете му забучаха. Ледът се спуска. Той вдигна крак, готов да побегне.

Ледът се стопи. Издигна се в пара нагоре, попари и изгори недъгавото му лице.

Мерик не се сдържа. Зарева от болка, после се хвърли през бюрото и падна от другата му страна.

Ледът се разлетя на пръски, заби по стената, сцепи му скалпа. Качулката му беше паднала. Но той вече се движеше. Пълзеше на четири крака към прозореца. Усети как Стикс повика нова магия. С такава лекота, сякаш битката едва сега започваше.

Тя тръшна крак и тозчас водата в стаята се превърна в мъгла. Мерик не виждаше нищо.

Той духна и слабите му ветрове разчистиха пътека към прозореца. Мъглата се оттегли. Мерик стана и се затича.

Но както се опасяваше, Стикс изникна на пътя му. Той свърна надясно, ветровете му повяха, за да я забулят в собствената ѝ мъгла. Но преди да я подмине, ръката ѝ се стрелна и го улови за китката.

Ледът се спусна по предмишницата му и го прикова към нея.

Очите им се срещнаха — нейните, тъмни като ада на Ноден, се разшириха. Стесниха се, а устните ѝ се разтвориха.

Тя ме позна. Най-лошият възможен изход, освен смъртта. Това щеше да сложи край на всичките му планове.

Само че от гърлото на Стикс не се изтръгна Мерик, *принце или адмирале.*

— Ярост — отрони тя и тозчас мъглата се превърна в сняг.

Снежинките заваляха безобидно край тях.

— Ти си... истински.

Нов студ, този път отвътре, порази Мерик в гърдите. Ето колко осакатен е бил. *Колко* неузнаваем. И колкото да се мъчеше да си внуши, че Стикс е късогледа и нямаше да го познае, ако не се бе надвесил на сантиметри от нея... Той знаеше истината. Лицето му будеше ужас. Той беше Ярост.

Но това прекъсване беше дар. Миг, от който да се възползва.

— Аз съм Ярост.

При тези думи и това признание гневът пробяга по гърба му. Той се остави яростта да го понесе.

Сила, сила, сила.

— Пусни ме — нареди.

Стикс се подчини. Ръката ѝ се отдръпна; ледът отстъпи, но все пак първо раздра ръкава му. А също и кожата.

Мерик се хвърли към прозореца. С главата напред, покрай капациите и лимоновата трева. Покрай мазилката и улциите. С главата напред към древната, тясна уличка долу.

Ветровете му го уловиха. Обгърнаха го и той се превъртя, после се приземи на разкривения калдъръм.

Щом ботушите му докоснаха земята, побягна. Два пъти се извърна назад. Първо — за да види дали Кам е нейде наблизко, но момичето го нямаше, а Мерик не можеше да се върне да го търси.

После — за да види дали Стикс го преследва.

Но не. Тя го наблюдаваше от отворения прозорец, обкръжена с ореола на светлината от свещта и падащия сняг.

ТРИНАЙСЕТ

Изьолт и Едуан се хранеха в мълчание. Челюстта му дъвчеше методично. А той не бе обелил думичка, откакто изоставиха мечешкия капан.

Изьолт и не очакваше това от него. Никога досега обаче не беше копняла повече за нишките. Без хора наблизко светът беше пуст и безцветен и седмици бяха минали, а нея само отдалеч я бе докосвала по някоя и друга плитка. А сега, когато най-сетне насреща си пак имаше човек, той беше сив. Без нишки. Безинтересен.

Езикът на тялото и израженията бяха загадка, която на Изьолт никога не се бе налагало да тълкува. Но след като кръвовещият нямаше нишки, които да излизат от него, тя трябваше да се взира внимателно във всяка промяна на лицето му. Във всяко потрепване на мускулите му.

Не че те бяха много. *Студена като нишковеца*, казваше майка ѝ. Гречя го изричаше като комплимент, защото нишковеците не трябваше да показват емоции. Но думите жилеха обидно Изьолт, защото никога не биваха отпращани към нея. Гречя ги използваше за другите, за онези, които владееха покоя по-добре, отколкото дъщеря ѝ някога щеше да се научи.

Колкото по-дълго Изьолт изучаваше Едуан, толкова по-силно усещаше чувството, което той излъчваше. Недоверие.

Личеше си по скованата му поза, готов да скочи, докато се хранеше. По очите му, които не я изпускаха, докато тя обикаляше из стана им. *Той ми спаси живота*, помисли си Изьолт, *и сега ме ненавижда за това*.

Но Изьолт беше калена срещу недоверието и омразата. Ако те можеха да убиват, тя отдавна щеше да бъде мъртвец.

— Още? — тя посочи огъня и последната съомга на шиша.

Кръвовещият се покашля.

— Къде са ми ножовете, нишковеца?

Той твърдоглаво продължаваше да говори на далмотски. Затова Изьолт твърдоглаво отвърна на номатски:

— Скрих ги.

— А останалите ми талери?

— Далеч оттук.

Пръстите на кръвовещия се свиха. Той стана.

— Мога насила да измъкна отговора от устата ти, ако поискам.

Не можеше, и двамата го знаеха. Беше изгубил силата си над нея, когато си призна във Веняса, че нито може да подуши кръвта ѝ, нито да я контролира.

Изьолт зае неговата поза с високо вирната брадичка и изпънати назад рамене, и в същото време пак усети как сърцето ѝ заби твърде бързо. Дотук всичко в плана ѝ мина, както беше предугаждала, както се бе надявала. Но сега... сега дойде време за последния възел в примката.

— Ще ти върна парите — заяви тя, зарадвана, че заекването ѝ беше на много левги разстояние оттук — само ако ти ми издириш един човек.

Цялото му тяло се изопна като на змия. Няколко мига нищо не се случи. Някъде далеч отекна гръм. Вятърът задуха в клоните над главите им и ги опръска. Но ни едно мускулче по Едуан не трепна.

Накрая той промърмори:

— Значи... имаш нужда от мен.

— Да. Искам да откриеш Сафия фон Хастрел.

— Веровещицата.

Изьолт трепна. Едва забележимо, но Едуан видя. И тя разбра, че той забеляза.

— Веровещицата — съгласи се накрая и се учуди колко странно беше да произнесе на глас тази дума.

Дума, която шест години и половина не се осмеляваше да изрече, за да не би някой да я чуе. Да не би случайно да обрече Сафи на затвор или смърт.

— Марсточаните я заловиха, но аз не знам къде е. Ти, кръвовещ, можеш да я издириш.

— И защо ми е да го правя?

— Защото аз ще ти кажа, къде са останалите ти пари.

Той заобиколи угасналия огън и се приближи с две крачки. Без да мига. Без да извързва поглед встрани.

— Ще ми платиш с моите собствени талери?

Значи парите били негов. Изьолт не знаеше нито как, нито защо бяха попаднали в избата на Матю, но щеше да използва този коз в пазарлъка.

Тя кимна и Едуан се разсмя. В звука се долови слисване и изумление.

— И какво ще те спре да ги задържаш за себе си? Щом открия веровещицата, откъде да знам, че ти ще изпълниш своята част от сделката?

— А аз откъде да знам — контрира Изьолт, — че щом намериш Сафия фон Хастрел, няма да я задържиш? За да я продадеш, както вече се опита да направиш?

Кръвовецията се поколеба и сякаш наум проследи няколко варианта на разговора, после избра този, който най-много му се нравеше. Или служеше най-добре на целите му.

Студена като нишковеца.

— Значи въпросът ще опре до времето — той огъна китки. — Кой кого ще предаде най-напред.

— Значи ли това, че приемаш?

Той направи нова крачка към нея, достатъчно дълга, за да стесни разстоянието помежду им. Изьолт се принуди да повдигне брадичка, за да го гледа в очите.

— Ти не си ми господарка, нишковеца. Не си ми работодател. А още по-малко мой съюзник. За известно време ще вървим по един и същи път, това е всичко. Ясно ли е?

— Ясно.

— В такъв случай — продължи той все така на далмотски — приемам.

Пръстите на Изьолт се свиха в юмруци, за да запази спокойствие. И да не покаже какво облекчение я заля.

Идвам, Сафи.

Тя се извърна, изчака до последния момент, преди да измести очи и да се обърне напълно. После отиде до сенчестия ъгъл, където тлъсти гъби растяха нагъсто по варовиковата стена. Клекна, протегна ръце и напипа кожата.

Извади внимателно ремъка, като гледаше да не одраска дръжките на ножовете и да не влачи колана. Даже докато се връщаше през мократа пръст, го държеше изпънат, без да потраква катарамите.

Подаде му го.

— Трябва да ги излъскаш.

Никаква реакция. Кръвовецят само закопча ножовете през гърдите си методично и безмълвно, после отиде до края на скалния навес. Дъждът зароси отгоре му и за първи път, откак Едуан се бе събудил в гората, дробовете на Изьолт се разтвориха достатъчно, за да си поеме дъх.

Той щеше да ѝ помогне. Нямахше да я убие.

— Готов ли си да потеглим? — попита тя и стисна нишкокамъка. *Идвам, Сафи.* — Нямаме време за губене.

— В този дъжд няма да напреднем много, а скоро ще се спусне мракът — той дръпна катарамата до рамото си и ножовете издрънчаха предупредително. — Потегляме утре призори.

Сетне седна с кръстосани крака на подгизналата земя, затвори очи и повече не проговори.

Командирът на ад-бардовете се завърна от джунглата с несигурни крачки, отиде до раницата на Зандър и затършува в нея. И да беше забелязал пронизващия поглед на Сафи, с нищо не се издаде.

Нощта приближаваше. Сафи се бе надявала да си направят лагер, но Съдбата досега не беше на нейна страна.

Командирът извади сушено месо, свали си шлема и го сложи до раницата. Един слънчев лъч проби горския балдахин и освети тила му, където кръвта беше хванала коричка.

И откъдето се подаваше бяло парче плат.

Ад-бардът беше отишъл в гората, за да превърже раните си. Сафи беше готова да заложи живота си на това. Мъжът не движеше лявата си ръка; а лявото му рамо изглеждаше по-дебело, сякаш превръзките издуваха отдолу кожените му дрехи.

Значи раната кърви. Устните ѝ потрепнаха при тази незначителна сполука. Явно беше отворила раната, когато го удари, а това означаваше, че мъжът е изгубил кръв. Което пък значеше, че силите му са отслабнали.

Устните ѝ се извиха малко по-нагоре.

Ад-бардът забеляза.

— Не се радвай толкова, еретичке. Ти си вързана за дървото, не аз.

Скоро ти ще бъдеш вързан, помисли си тя, но все пак изтри усмивката си. Нямаше смисъл да издава номерата си.

— Наслаждавах се на гледката, ад-барде. Без шлем изглеждаш много по-добре.

Недоверчива бръчка проряза челото на Кейдън — сега, без шлема, той беше Кейдън. Шлифованият измамник, който я бе обрекъл да живее в бягство. Да живее като плячка.

Кейдън се приближи спокойно. Ако не беше вързана, Сафи щеше да го стигне с ръка.

Той поднесе парче сушено месо.

— Свинско шкембе?

— Да, моля. — Тя запърха с мигли. — И благодаря.

Бръчката се вряза по-надълбоко върху челото му и той набързо огледа ръцете и окованите ѝ нозе. Момичето беше все тъй здраво вързано.

— Откъде се взе доброто ти настроение, еретичке? Откъде тези любезни обноски?

— Аз съм домна. Мога да се усмихвам и на най-грозния крастав жабок и да го лаская колко добре му стоят брадавиците.

Изпухтяване, не точно смях. Кейдън приближи свинското на сантиметри от устата на Сафи и я принуди да проточи врат. Да го ухапе и да откъсне. Унизително. Оскърбително.

Затова Сафи се усмихна още по-ведро, задъвка и продължи да дъвче. И още, докато накрая соленото жилаво месо мина през гърлото ѝ.

— Сухичко е — изрече тя. — Може ли малко вода?

Кейдън се поколеба, присвил едно око. Поглед, който Сафи помнеше от нощта на масите за таро. Поглед, който казваше: *Мисля и искам да видиш, че мисля.*

После мъжът сви рамене, сякаш не виждаше причина да ѝ откаже, и отвърза полупразния мях от кръста си. Повдигна го до устните ѝ и тя запрегльща.

Кейдън я остави да пресуши меха.

— Благодаря ти — рече Сафи, след като облиза устни. Беше искрена.

Той кимна и закачи меха на колана си, но движението никак не се хареса на левите му пръсти.

— Ранен ли си? — обади се Сафи.

— Ад-бардовете не могат да бъдат ранени — измърмори той.

— Ах — отрони момичето. — Така сигурно е много по-лесно да се убиват невинни вещици.

— Никога не съм убивал невинни вещици — без да повдига глава, той продължи да връзва меха. — Но съм убивал еретици.

— Колко?

— Четири. Отказаха да се предадат.

Сафи примигна. Не беше очаквала да ѝ отговори и макар че не можа да го разчете с магията си, допусна, че казва истината. Беше убил четирима еретици — неговият живот срещу техния.

— Ами кораба с марсточаните, които погубихте? Тях броиш ли ги?

— Какъв кораб? — бръчката пак се появи на челото му. Погледът му най-сетне светна.

— Онзи, който превърнахте в пепел. Онзи, на който бяхме с императрицата.

— Не сме били ние — той повдигна дясното си рамо и смътно посочи Лев и Зандър. — Ние ви следим от Лейна насам.

— Лъжеш.

Ново пухтене — този път несъмнено смях, защото през лицето му премина полуусмивка.

— Радвам се да видя, че вещерството ти все така не работи върху мен, еретичке.

Усмивката на Сафи посърна. Не можеше да се преструва. Наистина не можеше да го разчете. Реши да пробва с честност. Усмивката ѝ се скри и на лицето ѝ се показа бръчка.

— Защо? Защо магията ми не действа върху вас?

— Магията не влияе на ад-бардовете.

— Знам — рече тя простичко. — Но защо?

Той се почеса по брадичката, където белегът се спускаше надолу.

— Значи чичо ти не ти е казал.

Той отстъпи крачка назад.

— Магия, вещерство, сила. Тези неща са за живите, еретичке. А ние? — Кейдън се потупа по гърдите и металните плочки на бронята му издрънчаха. — Ние, ад-бардовете, вече сме обречени. Ние вече сме мъртъвци.

Стрелата в джоба на Едуан като че гореше, додето той оглеждаше тъмните борове и дъбове наоколо. *Кой кого ще предаде най-напред?* Беше изминал час от сделката между него и нишковещата, но Едуан не спираше да си задава този въпрос.

Дъждът най-сетне беше престанал. Не постепенно, както преминаваше в Манастира, ами внезапно. В един миг — буря. В следващия нямаше и помен от нея. Южният климат беше такъв — лошият късмет и природата чакаха да се нахвърлят върху странниците.

Щом дъждът престана, излязоха нощните буболечки. Запахна цикади, разхвърчаха се молци, разбудиха се и прилепите, които се хранеха с тях. И закръстосваха унилото черно небе. Накрая облаците се разнесоха и се показаха звездите. Едуан видя изгряването на Спящия великан — онази ярка колона звезди, която винаги сочеше север.

Нишковещата спеше. Малко след разговора им тя се бе настанила в най-сухия ъгъл под навеса. Не минаха и две-три минути и вече спеше.

Едуан се зачуди колко бързо я беше грабнал сънят. И колко ли неудобна беше тази странична поза. Колко безстрашно беше момичето, за да изостави напълно бдителността си.

Безстрашна или глупава, и ако се съдеше по номера с ножовете, беше второто. Но пък ето че хитро го бе примамила в това безумно партньорство. *Кой кого ще предаде пръв?*

Едуан знаеше само, че всичко е свързано. Стрелата. Духовникът пурист Корлант. И неговите липсващи талери. Всичко беше свързано, но засега той не разбираше как.

Младият мъж пусна стрелата в джоба си и се запромъква бавно, тихо през гората. Наблизо имаше поток, а той се нуждаеше от баня.

Намери едно място на брега, където клоните на дърветата не бяха толкова гъсти. През тях струеше светлината на звездите. Водата ромолеше в краката му.

Той разкопча ремъка с ножовете, после си свали ризата. Досега не бе имал време да погледне старите си рани. Те, съвсем естествено, се бяха отворили. Но когато ги опипа лекичко, усети само засъхнала кръв.

Въздъхна ядно. Ризата и бричовете му не ставаха за нищо. И ако гората пет пари не даваше, хората даваха. Нишковещата също.

Все едно. Кръвта беше част от Едуан и петната от нея никога досега не го бяха спирали. Беше стигнал дотук. Щеше да продължи напред.

Но по някаква причина, без да иска, натопи ризата в ледения поток. Взе да я търка, за да я изпере. Но кръвта беше попила и не искаше да излезе.

Точно както раните му си стояха през всичките тези години. *Бягай, момчето ми, бягай!*

Едуан тъкмо захвана да трие гърдите си, треперейки от студ, когато на отсрещния бряг зърна движение. Отначало си помисли, че очите му го мамят, че тъмнината му погажда номер, и тогава си спомни една стара песен. Баща му я пееше преди... някога.

*Нивга на сенките в мрака не вярвай,
знай, изкусен фокусник се крий сред тях.
На върха на дървото, дълбоко в земята
измама ти готви тоз фокусник май.*

Едуан разклати глава. Разхвърчаха се пръски. Толкова отдавна не си бе спомнял тази песен. Пак разтръска глава, този път за да прогони измамата от очите си.

Но нещото продължаваше да мърда. Приглушеното сияние примигваше на гроздове в гората. Колкото по-дълго се взираше Едуан, толкова по-ярко светеха гроздовете. По-солидни и по-ярки ставаха очертанията им, сякаш облаците се бяха пръснали и откриваха звездното небе.

— Светулки — рече глас зад гърба му.

Тозчас Едуан я затисна в дъба на брега.

Стояха един срещу друг. Гледаха се. Нишковещата — с гръб към дънера и ръце на Едуановите гърди. Той — с предмишница в гърлото

й, целият мокър.

Две запъхтени въздишки и той я пусна.

— Внимавай повече — тросна се и се отдалечи.

Но дали го каза на нея, или на себе си, и той не знаеше. Знаеше само, че сърцето щеше да се пръсне в гърдите му. Кръвта и магията бучаха в ушите му.

Не беше я подушил. Не беше *могъл* да я подуши, затова тялото му беше реагирало на опасността.

Трябваше да усъвършенства това умение. Поне докато тя беше с него.

— Едва не те убих.

— Номатски — беше отговорът й и той го накара да извърне кръвнишки поглед назад.

Накара го да изръмжи:

— Какво?

Тя се отдели от дървото, излезе на светлината от звездите и като светулките в гората, лицето й засия. Призрачно бяло. Красиво и светецо отвътре.

Част от секундата. Толкова трая всичко. Сетне илюзията отмина. И тя отново беше грозноватото момиче. *Нивга на сенките в мрака не вярвай.*

— Говориш с мен на номатски — обясни тя и изтри водата от гърдите и ръцете си. — А тези светлилки са светулки. В Марсток вярват, че носят късмет. Децата си пожелават нещо.

Едуан въздъхна. Дълъг свистящ звук. Момичето се държеше така, все едно току-що за малко нямаше да я изкорми. Все едно беше от голямо значение да обсъдят желанията или на какъв език говори той.

— Ще те убия, ако не внимаваш — предупреди я той отново на далмотски. — Разбираш ли, нишковеца?

— Дай ми тогава една от монетите си.

Тя наклони глава назад и ясно се видя как вратът й се спуска към ключицата.

Едва сега Едуан се сети, че е гол до кръста. Белезите му се виждаха, кожата му трепереше настръхнала от студа. Но от ризата му нямаше и следа, а той не щеше нишковецата да остава зад гърба му.

— Монетите са покапани с кръв, нали? — продължи тя. — Чрез тях си ме открил. Е, дай ми една монета и тогава винаги ще усещаш, когато се приближавам.

Умно. Приемливо, просто решение на проблем, за който Едуан предпочиташе тя да не знае. Но ето че тя знаеше — той не можеше да я надуши, и толкоз.

Кимна й.

— На разсъмване — рече той, като се бореше с желанието да скочи в реката след ризата си. — Ще ти дам монетата на разсъмване.

Изьолт на свой ред кимна и най-накрая си тръгна. Гората я обгърна, светулките огряха пътя й.

А Едуан тутакси нагази във водата и се замоли течението да не е отнесло твърде надалеч единствената риза, която имаше.

ЧЕТИРИНАЙСЕТ

Мъгла обвиваше нощните улици на Ловац, докато Мерик държеше под око къщата на рода Линдей. Като всички визерски градски домове, тя се възправяше внушително на опасаната с дъбове „Бяла улица“, която се изкачваше до върха на Хълма на кралицата.

В къщата фенерите не светеха, не се виждаха да минават сенки. Оставаше само едно място, където тревоещият би отишъл нощем: в градините си.

За няколко минути Мерик стигна оранжерията. Мъглата забулваше постройката от стъкло и желязо, но принцът знаеше, че тя го чака в градината.

Тринайсет години бяха минали, откакто бе бродил из джунглите в зимната градина. По онова време той беше момче, едва седемгодишен.

Освен това тогава беше денем, но по-важното, беше поканен.

Никой от тромавите стражи не го забеляза, докато се промъкваше от една сянка до друга. На два пъти едва не се сблъска с мъжете, но и двата пъти се загърна в стена от пара като в наметало.

Заобиколи една леха с цъфнали виолетови камбанки и мина със сведена глава под една череша. Ама че жалко пилеене на пространство беше тази оранжерия. Градините. А още по-жалко прахосване на магия. Семейството на Линдей можеше да използва земите си, за да изхрани гладуващите, които се блъскаха пред портите им, но не — те отглеждаха никому ненужни декоративни цветя.

Мерик щеше да добави това към въпросите си към визера.

Той продължи крадешком. Напред към Линдей, към истината за убиеца Гарън. *Сила, сила, сила*. Силата бушуваше в него, лесно щеше да я повика на помощ. Лесно щеше да й бъде господар, колкото и капнал да бе.

След като избяга от Иглената кула, след като прие името Ярост, ветровете му се подчиняваха доброволно, а гневът му бе останал спокоен. Кротък.

А колкото до Мерик, това беше добре. Кротките ветрове оставяха корабите да плават без страх и моряците се завръщаха живи и здрави по домовете си.

Но канапа, в който се спъна, не беше кротък. Мерик усети опънатата нишка пред задния вход на зимната градина още щом тя го удари в крака. Вибрацията пое нататък като дръпната струна на арфа.

О, води на ада.

Ръцете му се вирнаха и ветровете изхвърчаха мощно, за да спрат движението по връвта.

Мерик гледаше със затаен дъх как струната застина. Целият свят застина и се смали до проклетата нишка и гърмящото му сърце. То биеше толкова оглушително, че можеше да го издаде.

Но алармата не се задейства. Капанът не щракна и Мерик внимателно обходи с очи всяко листенце, всяко цветче и всяко парче кора наоколо. Канапът се вмъкваше в сенките, където железните подпори държаха изправени стъклените стени. После тръгваше нагоре и свършваше с пиринчена камбанка.

Мерик си пое дъх. Размина му се на косъм — и да беше малка, камбаната беше достатъчна да извести за пристигането му. Единственият друг звук беше клокоченето на фонтана в сърцето на оранжерията.

Принцът нямаше да се изненада да открие, че младият Серит Линдей се е превърнал в страхлив кучи син, и все пак в детството им в къщата на благородника никога не бе имало стражи и опъната над земята връв.

Това навеждаше на мисълта, че Линдей имаше среща с някого и или се съмняваше във въпросния човек, или възнамеряваше да го предаде. Ако разполагаше с време, Мерик щеше да се покатери на близката череша и да изчака да види кой щеше да падне в капана пред задната врата. Беше ценна информация да знае от кого се страхуваше Линдей.

Мерик обаче нямаше нито времето, нито търпението. Пък и беше зарязал Кам в Иглената кула и тя сигурно се тревожеше къде ли беше изчезнал адмиралът й.

Затова като намести здраво качулката си, той продължи напред. Още на два пъти намери скрита тел и двата пъти я преодоля. Напредваше бавно, промушваше се през листата и коренищата и през

цялото време ветровете му държаха джунглата притихнала. И телта неподвижна.

Най-сетне стигна средата на оранжерията, където чакълът от външните пътеки отстъпваше място на плочки от пясъчен камък, наредени в сложна композиция от слънчеви лъчи. Знакът на семейство Линдей. В средата имаше фонтан в същата форма.

Пред бълбукащата вода седеше Серит Линдей. Тревожното му безпокойство контрастираше с мирното спокойствие на сцената. Той удряше с ръка, удряше искрящо белите лилии покрай ръба на фонтана, докато краката му, обути в изящни пантофки, тъпчеха девствената трева на каша. Даже светлината от уличните лампи изглеждаше твърде ярка и чиста за старомодната черна роба на Линдей.

Това не беше арогантният визер, когото Мерик помнеше от младежките си години. Това беше един уплашен човечец, а уплашените хорица бяха кротки.

Кротостта беше хубаво нещо.

Мерик се промъкна до края на откритото пространство, където тревата свършваше и почваха плочките. Беше зад Линдей и все още скрит. Сетне свали качулката си и изрече грубо:

— Здравей, визер.

Дъхът на мъжа изсвистя като от удар. Той се смали, гърбът му се преви, раменете увиснаха над коленете му. За миг Мерик си помисли, че е припаднал...

Додето се чу немощен шепот:

— Не е у мен.

Мерик излезе от сенките.

— Бъркаш ме с някой друг.

Линдей се изопна. Главата му се извъртя рязко. Очите му срещнаха тези на Мерик. Визерът го огледа от глава до пети, без да пропуска белезите и парцаливите му дрехи. За частица от секундата Мерик си помисли, че мъжът ще го познае от кратките им срещи през годините.

Но не стана така и той почти се усмихна на противоречивите физиономии по лика на младия мъж. Облекчение, смесено със страх и смут... а накрая лицето му потрепна и облекчението се завърна.

Но не на тази последна реакция се бе надявал Мерик.

Той се приближи до фонтана и въпреки че се посви, мъжът не побягна. Даже и когато ветровещият го хвана за яката и го дръпна нагоре.

— Знаеш ли кой съм аз? — изрече той. Беше толкова близо, че чертите му приличаха на маска от фини бръчици. Беше се състарил двойно.

— Не — изстърга гласът му. Вече трепереше. — Не те познавам.

— Казват ми Лявата ръка на Ноден. Ярост. — *Сила, сила, сила.*
— Ще ти задам няколко въпроса, визере, и искам да ми отговориш бързо. Ако ли не...

Той изви юмруци и стегна яката на Линдей. Задуши го. Серит се разтресе още по-силно в ръцете му — ето на такава реакция се бе надявал Мерик.

— Ще отговоря, ще отговоря.

— Добре — принцът присви очи, челото му се опъна. — Купил си затворник от Иглената кула. Името му е Гарън. Искам да знам какво си направил с него.

— Не знам.

Дръпване. Увиване. Дъхът на Линдей секна.

— Не ме лъжи.

— Налага се, налага се — очите му започнаха да се кръстосват.
— Иначе... той ще ме убие.

Мерик кипна. Усука яката му още по-здраво.

— От чия ръка предпочиташ да умреш, визере? От неговата или от моята?

— От ничия — задави се мъжът. — Моля те... Сенчестият мъж ще дойде да ме убие. Помогни ми. Моля те, преди да са ме превърнали в една от техните марионетки... моля те! Ще ти кажа всичко, което поискаш...

Камбанката.

Тихо звънене огласи оранжерията.

Визер Линдей загуби сили, сякаш коленете му омекнаха. Мерик го пусна и той се свлече на плочките.

Звънна втора камбанка. По врата, по гърба на принца полази хлад. Той се обърна...

И видя, че през зимната градина се плъзга стена от мрак. Наближаваше, провираше се, гънеше се, улавяше всичко. Ръце от

сенки се протягаха като ластари — напред, над земята, през листака, по тавана.

Инстинктът каза на Мерик да бяга. Каза на мускулите му да полетят. Но нещо друго в него се разбунтува, нещо яростно, с което шега не биваше.

Мерик остави яростта да го обладае. Тя пламна буйно точно когато мракът мина по него.

Сенчестият мъж беше пристигнал.

Нямаше как другояче да се опише онова, което излезе от джунглата — Линдей добре го бе кръстил. Не защото мъжът беше направен от сенки, а защото се бе загърнал в тях като с наметка. Погълнат жив от тъмнината.

Мъжът, *чудовището*, се извиси пред Мерик. Беше невъзможно да различиш чертите му. Малкото кожа, която се виждаше — по ръцете, врата и лицето — се движеше като хиляди змиорки, които плуваха срещу течението.

Противно на всяко благоразумие и предпазливост, Мерик затвори очи и вдигна ръце, за да предпази лицето си. Отстъпи две крачки и за малко да се препъне в Линдей.

Сенчестият мъж се разсмя. Звукът беше толкова дълбок, че Мерик не го чу. Но усети грохота му в дробовете си. Усети как мъжът каза:

— Уважавам опита ти да ме спреш, визере, но алармите и стражите сега са безполезни. Дай ми това, за което съм дошъл, или всички тук ще умрат. Пазачите ти. Твоят приятел. И ти.

Хленч разцепи мрака и принуди Мерик да свали ръце. Да отвори очи и да огледа сенчестия мъж, който се приближаваше като змия. Създание, което владееше цялата сила в помещението.

Принцът се насили да гледа. Насили ума си да мисли, мускулите да се движат и собствената му сила се разбуди. Но тя бе странно немоцна. Странно студена — ластар от мраз, преплетен с мрак, сякаш сенчестият беше изсмукал топлината от оранжерията.

— Къде е, визере? — гласът на чудовището се понесе, заскриптя. Люспи, търкаци се в пясъка. — Имахме сделка.

— Не м-можах да го намеря — зъбите на Линдей затракаха по-силно от думите му. — Т-търсих.

Сенчестият пак се засмя и приклепна до визера, забравяйки напълно за Мерик. Явно не виждаше заплахата в негово лице.

Това му беше грешката.

Тозчас Мерик привлече магията и отстъпи назад. Вятърът беше все така студен и слаб, но все пак се надигна. Недоловимият бриз се уви около него. Набра мощ. Нарасна, а в това време сенчестият мъж стисна Линдей за гърлото.

Жестът му беше почти гальовен, само да не беше съскащата между пръстите му смърт.

— Това беше последният ти шанс, визере. Сега ще бъдем принудени да изпълним последния замисъл. Никой не ти е крив, визере. *Никой*.

От земята изникна корен и разкъса сенчестия през гърдите. Магията на Линдей.

Вик — човешки и животински, жив и мъртвешки — разкъса оранжерията. За разлика от произнесените слова, воят беше реален. Осезаем звук като мразовит вятър, който разцепи черепа на Мерик и смъкна кожата от лицето му.

Принцът има време, колкото да погледне Линдей в очите, преди сенчестият да стисне юмрук.

Той смачка врата на визера като грозде. От гърлото на Линдей плисна мрак. Кръв и сенки бликнаха от устата му. Изхвърчаха от очите му и с примитивната част на гръбнака си Мерик съжали, че не бе послушал инстинкта си.

С малкото събрана сила той отскочи назад. Ледът го понесе. Студът го поведе. Зимата премина през него, едновременно утешителна и ужасяваща.

Клоните се трошаха, листата шумяха, едно след друго звънчетата звъняха. Сенчестият мъж го гонеше, но коренът на Линдей го беше ранил. Мерик имаше преднина.

Той стигна вратата. Не онази, през която беше влязъл, но все пак изход, който го изхвърли в друга част на външната градина. Нощният въздух го облъкна, освободи го. Вдъкна му сили. И най-накрая вещерството му, мощно и познато, успя да се разгърне.

Той полетя. Като стрела, нависоко, а ветровете бушуваха под него. Но тъкмо стигна връхната точка на полета си, тъкмо се отпусна и се престаши да погледне назад, и стената от сенки го застигна.

Мразовит, ослепителен, мракът изригна над него. Като експлозията на „Жана“, но студът и тъмнината сега избухнаха отвътре навън. Премного мощ, премного ярост, премного студенина.

И тогава магията на Мерик угасна. Той започна да пада. Завъртя се, смъртта го задави. Докато накрая се удари в нещо с такава сила, която сякаш строши костите му. Съзнанието му.

Но дори тогава той не спря да пропада. Сега просто се спускаше по-бавно, потъваше.

Вода, помисли си, а дробовете му се напълниха с нея. След това тъмнината и водният дворец на Ноден го погълнаха.

ПЕТНАЙСЕТ

„Избягваш ме“, рече глас от стъклени късчета и изтерзани съновидения.

Изьолт пак сънуваше. Намираще се в точката между съня и реалността. Клаустрофобичното пространство, където съзнанието се отделяше от тялото. Където тя не можеше да стори нищо, освен да слуша Кукловода.

Името ѝ беше Есме. Изьолт го бе научила по време на последното и единствено нашествие в съня ѝ от нощта преди атаката над Лейна. Есме беше измъкнала местонахождението на Изьолт направо от съзнанието ѝ, а после беше използвала сведенията, за да различица и убива.

Изьолт не можа да ѝ попречи.

„Признай си — рече Есме, — нарочно страниш от мен.“ Изьолт не се и опита да спори. Кукловода имаше право. С всяка частица на съзнанието и тялото си момичето беше отбягвало другата вещица.

А това означаваше, че през последните две седмици не бе мигвала. Само така можеше да се спаси от сънуването. Само така можеше да спре нощните атаки на Кукловода.

Спеше на пресекулки, без да сънува, а умът и тялото ѝ бяха твърде изтощени, за да заспи спокойно. Ето така надхитряше Есме. Докато не си хапна добре и не се успокои.

„Недей.“ Далечен и неясен, гласът на Изьолт от съня ѝ отекна в черепа на Кукловода.

Звучеше кротко. Като хленч. Това я ядоса, но не можеше да го спре, точно както не можеше да спре нахлуванията на Есме. Тя се провираще в съзнанието ѝ като плъх по купчина боклуци.

„Не ми чети мислите тази нощ, Есме. Никога не ги чети.“

Момичето се изопна и силното усещане на свой ред опъна мускулите на Изьолт.

„Не мога да спра — оправда се тя. — Не се опитвам да прочета мислите ти. Те сами изплуват на повърхността. Като мъртвата риба,

която видя тази сутрин. Да, виждам рибите, ледения поток и пръснатите в сечището. Виждам също, че си ги изоставила. Защо, Изьолт? Те дойдоха, за да ти помогнат.“

„Те се опитваха да ме убият, Есме!“

Кукловода се сепна и ужасът ѝ премина по магията, чрез която преследваше нишковещата в сънищата ѝ.

„Не! Аз никога не бих те наранила. Аз ги изпратих като приятели.“

Ред беше на Изьолт да се учуди.

„Аз... не разбирам.“

Мълчание. Явно Есме обмисляше как да отговори. Сетне по връзката им потече топлина и тя заяви:

„Те бяха дошли заради теб, Изьолт. Единият беше ловец, чиито оръжия можеше да използваш. Другите бяха войници. За да те закрилят.“

На Изьолт ѝ прилоша в съня.

„Аз н-не...“ — гласът ѝ секна. Богиньо пощади я, тя заекваше. Дори не знаеше, че това е възможно, когато сънуваш. „Аз... не... разбрах — насили се да каже, — че са искали да ми помогнат. Пръснатите се държах, сякаш се канеха да ме убият.“

„Но вместо това *ти* ги уби — от Кукловода заприиждаха пламъци. — Ти ги поведе по номатската пътека и уби моите пръснати.“

На Изьолт ѝ се зави свят. Тя не беше убила онези хора... нали така? Те бяха пръснати, вече белязани да умрат.

„Не — извика Есме и недоволството ѝ пламна в буйна ярост. — Това бяха хора, които аз пръснах заради теб, защото се втурна глупаво да прекосяваш Спорните земи. Никой не може да прекоси Спорните земи сам и да излезе жив оттам, Изьолт. Но ти заблуди моите пръснати и те умряха.“

Дробовете на момичето се свиха. Тя не искаше Есме да узнава за кръвовещия, не искаше да узнава за нищо. Затова потърси спасение в аритметиката. На повърхността щеше да смята, а отвътре мислите ѝ щяха да следват своя ход.

Умножение. Изьолт обичаше да умножава. *Девет по три прави двацет и седем. Девет по осем... седемдесет и две.*

Но много се забави. Есме видя онова, което се мъчеше да скрие.

Безнишковец. Изумлението ѝ прониза тялото на Изьолт. То бе тъй чисто, че тя видя как тюркоазените нишки обагриха съновидението.

„Какво прави с теб кръвовецият? — Есме заговори уплашено. Паниката ѝ задуши Изьолт. — Ти не разбираш! Той е опасен, Изьолт!“

„Знам — изрече задавено тя. — Но се нуждая от магията му, за да открие нишкосестра ми.“

„Не! — изкрещя Есме. — Аз ще ти помогна. Аз ще ти помогна! Той не е свързан със света като останалите от нас, не разбираш ли? Той няма нишки!“

„Аз... разбирам — повече не можа да каже, защото нейният собствен ужас сега се промъкваше през спящото ѝ аз. — Ти също ли го виждаш?“

„Разбира се, че виждам! А това означава, че становеци като нас не могат да го контролират. Това означава, че той е опасен, Изьолт! Бягай бързо и надалеч! Събуди се, преди да те е убил в съня ти!“

За първи път обаче Изьолт не искаше да се събуди. Не искаше да я изтръгнат от съновидението.

„Какво означава това, Есме? Кажи ми. Моля те.“

„По-късно, Изьолт. Щом той си отиде. Моля те, умолявам те, моля те, СЪБУДИ СЕ!“

И Изьолт се събуди.

Никога досега Сафи не се бе чувствала тъй капнала. Коляното я болеше от удара на Лев. Заздравяващото ѝ ходило — още повече.

Ад-бардовете бяха вървели цяла нощ само с един фенер, който осветяваше пътя им. Спираха, колкото да приклепне в гората, докато Лев държеше главата ѝ на мушка с арбалета си.

Звездите изгряха, а те вървяха все напред и пейзажът се менеше. Балдахинът на джунглата отстъпи място на мъгливи мочурища, в които тук-там се мяркаха дървета и сияещи мраморни руини изпъкваха рязко на фона на небето. Но въпреки открития над главите им небосвод, Сафи предпочиташе джунглата. Тук земята беше на буци и току хлътваше. Високи до кръста ѝ тревни режеха и жулеха краката ѝ, а черният торф ненадейно поддаваше и я засмукваше надолу.

Но тя не се оплака. Нито веднъж. Даже когато ад-бардовете я питаха как е, тя всеки път изцеждаше по едно „добре“.

Но не беше добре. Пулсиращата болка в коляното се усилваше на всяка крачка. Обвитите в плат въжета я режиха все по-надълбоко, но тя веднъж не изруга. Нямаше да достави удоволствие на ад-бардовете да си мислят, че я бяха надвили.

Ванес се държеше също тъй храбро. Не обелваше дума. Не се оплакваше въпреки тежката яка. Въпреки комарите, които хапеха най-много нея от всички им. Въпреки червените петна, които избиваха по ръцете и краката ѝ след всяко ухапване.

Когато призори джунглата отново се показва, Сафи бе на път да се разплаче, а когато стигнаха до следи от хора, гърдите ѝ се разшириха от радост. В очите ѝ запариха сълзи.

Вече не искаше да избяга. Искаше само да *спрат*.

Намираха се до няколко бараки, скупчени покрай лениво течаща река, над която минаваше дъсчен мост. От другата страна чакаше истински град, обграден от мраморни развалини с нацърбени краища и кафяви петна, а димът от стъкмените огнища се протягаше към изгрева.

Сафи искаше да влязат в града. Ад-бардовете искаха да влязат. Но императрицата на Марсток не щеше. Тя забодее пети в черния път и изрева:

— Не може да ме отведете там!

И докато Зандър я влачеше с мъка напред, тя се обърна назад към командира:

— Това е бейдидска територия и ако вляза, ще ме убият!

С леко махване командирът нареди на Зандър да престане и всички спряха на границата между природата и цивилизацията.

— Откъде знаеш, че това е бейдидска земя? — изрече с напрегнат глас той и Сафи погледна към рамото му.

Но ако мъжът изпитваше болка, стойката му с нищо не го издаваше.

Ванес изгледа с омраза знамето, което висеше от върха на разрушената стена. Зелено със златен полумесец — почти идентично с това на марстошкия флот... и все пак не беше същото.

— Змията около луната е символ на Бейдидските пирати — обясни Ванес.

— Да, но — изрече замислено командирът — Друг път до Пиратската република Салдоника аз не знам, затова ще минем оттук.

— Те ще ме убият на място — думите, лицето на Ванес излъчваха уплаха и ужас.

Но истината застърга по магията на Сафи и окаляните ѝ ръце настръхнаха. Императрицата лъжеше.

Сафи тутакси застана нащрек. Преумората, изтръпналите ѝ мускули, жаждата — всичко изчезна и тя наостри уши. Императрицата е видяла нещо, възможност за бягство и Сафи се помъчи да си спомни всички лекции, които беше изтърпяла на бойния кораб. Имаше май нещо за Бейдидските пирати, ама какво?

Адските двери да я погълнат. През всичките години Матю е бил прав — Сафи трябваше да се научи да слуша по-внимателно.

Като въздъхна дълго, тя обви още по-плътното лице си в умора. И да не разбираше каква беше играта, пак можеше да помогне.

— И защо пиратите ще искат да те убият? — попита Лев.

— Защото преди един век моите предци били във война с техните. Когато бейдидчаните изгубили, те били принудени да се присъединят към Марстошката империя. Част от бунтовниците така и не се отказали от борбата и сформирали сегашните Бейдидски пирати. Оттогава насам те имат заповед да убият семейството ми.

Известно време Кейдън местеше поглед от Ванес през моста към ад-бардовете си. Ванес, моста, ад-бардовете. Сетне въздъхна.

— Да ме прокълнат трижди боговете — измърмори накрая. — Ненавиждам политиката.

— Само че това — Ванес се изпъна в цял ръст — няма да промени факта, че пиратите ме искат мъртва.

Лъжа, лъжа, лъжа.

— А още по-малко ще промени факта — изстреля командирът в отговор, — че това е единственият вход. На север са Червените платна и те ще убият *всички* ни на място. Или ще ни продадат на арената и тогава пак ще умрем, само че по-мъчително.

— Има още един вход, сър — тихото боботене на Зандър почти се изгуби сред безкрайната песен на джунглата. — Мостът е по-голям. Има повече движение. По-лесно е да влезем незабелязани на бейдидска територия.

— Това няма да бъде достатъчно — не отстъпи Ванес.

Тя изпъчи гърди и един по един изгледа ококорено ад-бардовете. Умолително, уплашено, абсолютно престорено.

— Аз ви трябва повече жива, отколкото мъртва.

— Ти не си първата, която казва така.

Командирът пророни това с такава умора, че въпреки всичко Сафи усети в гърдите си състрадание. Но после си спомни какво означаваха думите му. Той говореше за *еретиците*. Онези, които беше убил.

— Но този път това действително е вярно — колебливо се обади Лев. — Тя ни трябва жива.

— Добре, добре. Така да бъде — въздишка. — Ще влезем по твоя път в Републиката, Зандър, а след това най-накрая ще се качим на кораба и ще отплаваме от това място. Лев, дай на императрицата шлема си — Кейдън се завъртя към Сафи и свали своя. — Аз ще дам моя на еретичката.

Той ѝ го нахлупи, преди тя да успее да се отдръпне. Топлина, мрак и миризмата на пот и желязо я удариха в носа. Но тя не спори, нито протестира даже след като зрителното ѝ поле беше отрязано на половина, а светът зазвъня и закънтя в ушите ѝ. Даже след като Кейдън я смушка да върви по-пъргаво през джунглата.

Това сега нямаше значение, защото в имперския си ръкав Ванес криеше печелившата карта таро и когато я изиграеше, Сафи щеше да бъде готова.

ШЕСТНАЙСЕТ

Вивия не остана доволна, че я събудиха преди изгрев-слънце. И то не друг, а Серит Линдей.

Положението се утежняваше от пулсиращата болка в черепа ѝ и от усещането, че някой бе изтръгнал сърцето ѝ. Трите часа неспокоен сън не можаха да притъпят безнадеждността, с която бе завършил денят ѝ.

Най-напред Вивия беше отишла в Иглената кула, където завари кабинета си на пух и прах. Никой не знаеше защо. Никой не знаеше как. Стикс била там, казваха всички, но от часове никой не беше виждал първия помощник-капитан.

И тъй, Вивия я зачака. Първо почисти, после провери архивите. Накрая се зазяпа през прозореца, додето полунощ отдавна не отмина. Но Стикс така и не се появи, затова принцесата се върна унило сама в двореца.

Всяка следваща крачка беше по-уморителна от предишната, защото Вивия се досещаше къде беше отшила приятелката ѝ. Нямахше съмнение — беше намерила някой да стопли леглото ѝ. За пореден път. И нямаше съмнение, че въпросният човек е красив, очарователен и весел, каквато Вивия никога нямаше да бъде.

И ето я сега, уморена и измъчена, тя следваше Серит Линдей през семейната му оранжерия с дванайсет войници от Кралските сили, които маршируваха зад тях. Магнолиите потрепваха ярко в крайчеца на окото ѝ. А сезонът им беше преминал.

Силата на тревовеция, помисли си тя, а веднага след това я последва и друга мисъл: Защо Серит е толкова себичен? Ние можем да използваме това пространство, а също и магията му, за да отглеждаме храна.

Въпреки буйната зеленина човек не можеше да пропусне разрушенията. Цели плетове бяха смачкани, а цветните лехи отъпкани. Градината не приличаше по нищо на онова, което Вивия помнеше от

последното си идване тук. Преди векове, както ѝ се струваше, макар че оттогава бяха минали само пет години.

Серит ѝ се бе обяснил в любов, каквато не изпитваше. Тя бе виждала по собствения си баща как умело лъжеха мъжете и използваша брака, за да се сдобият с власт. След това приятелството ѝ с него бе свършило.

Вивия отпрати спомена, изпъна рамене и приглади капитанската си куртка. На две крачки пред нея краката на Линдей куцукаха неравномерно по чакълестата пътека, която излизаше в средата на зимната градина.

Той извърна поглед назад, като опипваше неспокойно високата яка на робата си.

— Дълбоко съм ви благодарен, че лично ще огледате щетите, Ваше Височество. — В тона му нямаше и капка благодарност, а необичаен хленч. — Самата принцеса да дойде дотук. Каква чест.

Принцеса. Вивия усети шиповете по думата. Тя трябваше да ѝ напомни, че още не е кралица, защото Линдей и останалата част от съвета отказваха да ѝ дадат онова, което ѝ се полагаше по право.

Тя даде воля на гнева по лицето си.

— Винаги, милорд. Бих сторила същото за всеки от моите визери.

— О, нима?

Веждите му се повдигнаха. Но се изкривиха, сякаш лицевите му мускули не му се подчиняваха. Игра на светлината навярно.

— А пък аз си помислих, че дойдохте, защото хората ви са... — той снижи глас. — *Некадърни.* Та нима точно заради тях онзи човек на име Ярост не е още на свобода?

Ах, той я предизвикваше. А също и войниците зад нея, защото и те го чуха. Вивия не му отговори.

Миг след това заобиколиха една камбанка, чиито виолетови цветове бяха разцъфтели, и пред тях се показва централният двор в оранжерията. Водата във фонтана се лееше вяло от прегънатия по средата чучур.

В основата му лежеше мъртвец.

— Там, погледнете!

Линдей посочи настойчиво, сякаш Вивия не виждаше обезобразеното тяло. Гласът му бе необичайно изтънял, когато

продължи:

— Вижте какво ми *стори* Ярост!

— Тоест на стража ви — поправи го Вивия.

Тя вдигна ръка и войниците се наредиха в опъната като конец редица. Тогава тя се приближи до трупа.

Мъжът не приличаше на човешко същество, по кожата му пълзяха сенки.

— Визер — поде принцесата и преглътна надигналата се в гърлото ѝ жлъчка, — защо не ми кажете какво се е случило тук.

Тя коленичи. По мъртвеца се нижеха черни линии, тънки на места като паяжина, на други — преплетени на възли. Крайниците му се бяха превърнали в лъскави, овъглени чукани. Почернели пръсти, само девет, отбеляза разсеяно Вивия, почерняло лице и почернял гол скалп.

Зад нея Линдей зачупи ентузиазирано ръце и заразказва как белязан мъж го бил нападнал, докато наглеждал градината.

— Навик, който имам, когато не мога да заспя. Сигурен съм, че ще ме разберете.

— Хъммм — отвърна тя, като слушаше така внимателно, както слушаше баща си.

Навикът беше по-силен от нея. Имаше нещо живо в раните. Когато не ги гледаше съсредоточено, те се движеха. Хем я отблъскваха и пленяваха, хем интуитивно ѝ се виждаха познати.

— Пръснат — измърмори тя накрая, макар че *имаше* още нещо.

— Простете?

Линдей се приближи с още по-явно куцане, като подръпваше яката си, сякаш тя не щеше да се вдигне достатъчно нагоре. Вивия се изправи.

— Нападателят...

— Ярост — прекъсна я Линдей.

— ... рани ли ви?

Тя посочи левия му крак, на който Сирит гледаше да не стъпва, и се престори, че не чу името на светеца. Прозвището, особено пред войниците ѝ, даваше власт на мъжа.

— Ярост ме рани — Линдей вдигна ръкава си, за да покаже почернелите рани по вътрешната страна на ръката си. — Имам още една на крака.

Вивия ококори очи.

— От какво са? Магия?

— О, той със сигурност беше вещер. Покварен ветровещ. Могъщ.

Вивия свъси вежди. Това стесняваше кръга на вероятните убийци, пък и така ще може да го потърси в регистъра.

— Имаше ли вещерски знак?

— Не забелязах. Не се виждаше от белезите. *Белези* — натърти Линдей — като тези тук — и погледна многозначително трупа.

— Значи... вие смятате, че нападателят е бил пръснат.

— Възможно е.

Не, не е, помисли си Вивия. Пръсването щеше да обясни защо мъртвецът изглежда така, но не и как мъжът, представящ се за Ярост, е могъл да води разговор. Нито как е живял толкова дълго. Почнеше ли веднъж гниенето, това изгаряше вещерството за минути.

— Каза ли ти нападателят защо е дошъл?

Вивия се приближи към Линдей. Води на ада, той винаги ли се е потял така обилно?

— Поиска ли нещо?

— Да, поиска — изписука Линдей. — Но простете ми, Ваше Височество, защото това, което ще ви кажа, няма да ви хареса.

Ставаше все по-интересно.

— Ярост каза, че трябва да намеря изчезналия Кладенец на произхода.

Вивия застина.

— Изчезналия... Кладенец на произхода? Не знаех, че се е изгубил.

За кратък миг Линдей задържа поглед на Вивия, сякаш не й вярваше. Накрая се усмихна криво.

— А пък аз така се надявах, че вие ще разберете за какво намекваше Ярост, защото ако не намеря този Кладенец, той ще ме убие.

— Защо този мъж си мисли, че ти можеш да го намериш?

Изкривеното рамо на Линдей се повдигна.

— Не мога да ви кажа, Ваше Височество. Може би не съм го чул добре. Беше посред нощ.

И все още е, глупако. Но Вивия беше заинтригувана. Изчезнал Кладенец. Мъж на име Ярост. Полупръснатото тяло...

— Визер — рече тя накрая с отегчен глас, — възможно ли е да ни дадете нещо за пиене? Устата ми пресъхна, а ми се ще да продължа с огледа на тялото.

Линдей разтвори ръце.

— Разбира се, Ваше Височество.

Визерът повлече крака покрай войниците и изкряка на някого да „донесе нещо за пиене на Нейно височество“. В същото време Вивия клекна рязко до мъртвеца.

По тревата бягаха паяци с най-различна големина. Бяха скрити сред стръковете трева и ако човек не внимаваше, нямаше да ги види.

И не бяха само паяци. Имаше по-дребни буболечки и бръмбари. Те пълзяха покрай Вивия, сякаш бягаха от нещо в оранжерията, скрито дълбоко в зеления гъсталак на джунглата.

Точно като онези, които беше срещнала под земята.

След като изсъска на хората си да не мърдат от местата си, тя проследи върволицата от гадинки покрай една череша. Една слива. Молци, нечувано много молци, политаха от клоните при всеки допир на тялото ѝ, докато накрая Вивия стигна до мястото, откъдето бягаха буболечките.

Капак. Дървен, квадратен, затъпкан в тревата зад масивна преграда от папрати. В единия край дървото беше сцепено и оттам излезе низ от мравки. Вретеновиден бръмбар жътвар.

Вивия стисна устни. Капакът поразително приличаше на онзи в майчината ѝ градина. Тя наклони глава и зачака Линдей да излезе от зимната градина. Не след дълго крясъците му заглъхнаха.

Младата жена повдигна капака. Пантите не се възпротивиха. *Добре смазани и използвани често.* Още паяци изпълзяха на свобода, а насреща ѝ изникна черна дупка със спуснатата надолу въжена стълба.

Нямаше фенер, но не ѝ трябваше. Миризмата на влажния въздух, радостта в гърдите ѝ ѝ подсказаха какво има долу.

Подземието. Нейното подземие под резервоарите я викаше — *Ела, лисиче, ела, жужеше в петите, в ръцете ѝ.*

Такова беше древното езеро. От него я деляха стотици стъпки варовикови скали, мрак и тунели, но то пак си беше там. В жилите ѝ се

разля страх. Жана винаги беше държала езерото да се пази в тайна. Никой не биваше да узнава за него. Никога.

Но ето че Линдей беше открил подземен проход. Въпросът беше дали е намерил и подземното езеро.

Тогава ѝ хрумна друго. *Изчезналия Кладенец на произхода*. Дали пък той не беше езерото... или? За Кладенците на произхода се говореше, че били източник на магия, а Нубревна вече имаше един на юг. Пресъхнал, но все пак Кладенец.

Ако войниците не я чакаха и Линдей нямаше да се завърне всеки миг, Вивия тутакси щеше да се спусне в дупката. Трябваше да разбере къде отива. Трябваше да разбере какво знае Линдей за подземнието и защо то го интересува.

Но хората ѝ бяха тук, а също и Линдей. Да не говорим, че напоеният с дъх на орлови нокти бриз довя петте удара на камбаната. Обикновено Вивия се будеше в този час.

Със свит корем тя осъзна, че слизането в тунела трябва да почака, и извика на войниците да вдигнат останките на мъртвия пазач. Сетне тръгна покрай мравките, паяците и стоножките. Отдалечи се от капака. Отдалечи се от онова, което ги плашеше под земята.

Мерик не се удави.

По необясним начин чистата и студена вода го отнесе на брега. Той се събуди с гръб върху ниския бряг на канала на „Ястребов друм“. Събуди го гласът на Кам.

— О, хайде, сър — тръскаше го тя, а на него му се щеше да престане. — Моля те, сър, събуди се.

— Аз съм... буден — изрече той със стържещ глас.

Клепките му се отвориха широко. Петнистото лице на Кам изплува пред очите му заедно със сивата зора зад нея.

— Благодаря ти, Ноден — изрече тя и най-сетне, *най-сетне* спря да го друса. — Трябваше да си мъртъв, сър, но света Бейл май те закриля.

— Или това — изграчи Мерик, чието гърло бе пресъхнало и изранено, — или Миногите си мислят, че месата ми горчат.

Тя се засмя напрегнато. Престорено. А сетне думите ѝ се ливнаха като неудържим поток:

— Толкова се тревожих, сър! Беше привечер, когато отидохме в Иглената кула. Уплаших се, че си мъртъв!

Срам се надигна в гърдите му, докато тя му помагаше да се изправи.

— Остави, момче. Мога и сам.

— Но аз те видях да се качваш на горния етаж, и зачаках... и чаках, както ти ми каза. А после онази, белокосата, първият помощник-капитан, се качи горе и аз главата си можех да заложа, че си загазил здравата. Само че нищо не се случи. Жената слезе, а ти... не — Кам се удари по корема. — Но нещо под лъжичката ми каза, че си в опасност, само че докато изтичам горе, от теб нямаше и помен... Сигурен ли си, че не си ранен?

— Добре съм — рече Мерик и нахлупи качулката си. — Но целият съм вир-вода.

Това беше вярно, чак долните му дрехи се бяха намокрили. И зъзнеше от студ.

— Защо те намирам в Тимец? Къде беше, сър?

Тя заби поглед в него с нещо средно между яд и молба. Сякаш отчаяно искаше да се разгневи на адмирала си, но не намираше сили.

— Ще ти обясня, щом се приберем в жилището.

— Добре, адмирале — измърмори тя.

Раменете му се изопнаха, щом чу това. Толкова отдавна му се струваше, че не го бяха наричали така, сякаш е било в друг живот.

Той махна на Кам да го пусне — можеше и сам да върви — и тръгна към стълбите, които извеждаха вън от канала. Дължеше извинение на момичето. Не, по-скоро обяснение. Стейша Сотар и Ярост, сенчестият мъж със замръзналите ветрове, мъртвият визер в оранжерията — това не беше история, която се разказваше лесно, като мелодичните приказки на Кам.

А и колкото по-малко знаеше тя, толкова по-добре за нея.

Докато момичето подтичваше до него, той си представи зимната градина. Сенчестия мъж.

Онова същество бе убило визер Линдей с лекотата, с която Мерик можеше да смачка паяк. Ако не беше побягнал навреме, той щеше да бъде следващият.

Най-много от всичко го ядосваше и това беше факт, че не можеше сам да се справи с това чудовище. Не можеше да се пребори с

черната магия, да спре *злините* сам. Но града, народа му... Мерик трябваше да им помогне.

Какво друго му оставаше, освен да следва целта си? Но само с армия от обучени вещици и войници Мерик можеше да се надява да надвие сенчестия мъж. А за да събере такава войска, най-напред трябваше да спечели трона или поне да държи Вивия далеч от него.

Слънцето вече изгрываше, когато с Кам стигнаха Стария град. Първите розови лъчи на утрото се отразяваха в локвите от нощната буря. Кам джапаше в тях и с удвоен срам Мерик осъзна, че момичето върви босоного. Седмици наред вече, а нито веднъж не се бе оплакала.

Той беше забелязал, но толкова много неща му бяха на главата. *Това не е извинение*. Намръщен, той подръпна качулката и се мушна в сградата. Коридорите сега бяха още по-претъпкани, след като хората от улиците се бяха приютили в тях за през нощта, и както винаги Кам подтичваше по петите му.

Щом стигнаха нисичката вратичка на Кълен, Мерик изхвърли всички мисли от главата си и почука съсредоточено заклинанието ключ. Кокалчетата го боляха силно, а пръстите му бяха посинели от часовете в канала.

— О, сър! — Кам се приближи. — Пак ти тече кръв.

— Да — Мерик въздъхна.

Беше капнал. Ледът на Стикс беше раздрал дясната му предмишница, а кой знае още колко рани се бяха отворили при бягството му от сенчестия. Но не чувстваше нищо. Това беше стара кръв.

— Имам лечебен мехлем от землевеща, сър. Взех го от Иглената кула.

Мерик се обърна уморено към момичето, за да му благодари.

Но Кам не го разбра. Различните ѝ ръце се вдигнаха отбранително.

— Не съм го откраднала, сър! Приятелите ми от Иглената кула ми го дадоха!

— О... ами... благодаря ти — рече той накрая и беше искрен.

Но му стана неприятно, че първата ѝ реакция беше да се оправдае — действително ли толкова много я бе кастрил през последните две седмици?

Мерик се вмъкна в апартамента на Кълен, изсъска на фенерите да се запалят и тръгна към кривата маса. Хлябът от вчера беше попил водата и макар да не беше омекнал, поне сега ставаше за ядене.

Той отхапа един залък, издърпа мократа карта от колана си и я разгърна върху масата. После се насили да каже:

— Съжалявам, че съм те уплашил, Кам. Както виждаш, добре съм.

— Жив си — съгласи се тя неохотно, — но не бих казал, че си добре. Вода?

Сянката ѝ се проточи върху картата и една глинена чаша изникна пред Мерик.

— Благодаря ти.

Той я взе, но тогава зърна подутата ѝ и ожулена китка. От вътрешната страна на ръката ѝ имаше рана.

— Какво е станало?

— Нищо, сър.

Тя се измъкна и преди Мерик да я настигне, сянката ѝ се върна. Този път с керамично гърне.

— Мехлемът, сър. За лицето... и за цялото тяло.

— Първо ти — той стана.

Тя издаде брадичка напред.

— Казах, че нищо ми няма, сър. Едни разбойници ме наобиколиха близо до Иглената кула. А в това време Ноден знае ти къде си бил и кой ти е разбил муцуната, а после си скочил в канала и едва не си се удавил. Струва ми се, че ако някой дължи разказ на другия, това си ти.

Мерик се поколеба, юмруците му се свиха. Кокалчетата изпукаха.

— Кой са те обградили?

— Първо ти — отвърна момичето.

Мерик направи грешката да погледне в очите на Кам, където срещна неудържимата ѝ твърдоглавост, така добре позната му, но от друг приятел. От друг живот.

Той въздъхна и се тръшна на стола.

— Сядай — нареди ѝ и тя се подчини.

Мерик изгълта водата на един дъх и накрая рече:

— Заловиха ме, Кам, и то, защото съм безнадежден глупак. Но щом Стикс... тоест щом първи помощник-капитан Сотар разбра, че съм Ярост, ме пусна да си вървя.

Кам потръпна и обви тялото си с ръце. Така охлузванията й останаха скрити.

— Но ти не си Ярост, сър. Ти си призрак, който трябваше да е умрял сто пъти досега.

— Миногите могат да ме вземат — измърмори Мерик и се загледа в празната чаша, — ако освободят Кълен или Сафия, или... всяка по-добра душа от мен.

— Никой, освен вас не го мисли това — измърмори Кам.

Мерик почука по масата, за да смени темата.

— Намерих тази карта в бюрото на сестра ми в Иглената кула.

— Резервоарите — изрече делово Кам и ако и да забележа неловкостта на Мерик, с нищо не го показва. Наведе се и потупа по Х. — А това какво е?

— Надявах се ти да знаеш. Нали ми беше казвала, че някога си се придвижвала из града през тях?

— Да — тя намуси лице и изви устни на една страна. — Това място баш не ми е познато, но горе-долу знам къде се намира. Това тук — тя посочи широк тунел, който минаваше по половината от картата — върви под „Бяла улица“. Ние му казваме Говняната улица, защото там се събират всички отпадъци на града.

— Ами тези часове? — той ограда с пръст списъка.

Тозчас по бледите страни на Кам избиха червени петна.

— Сър, аз знам числата, но не мога да ги прочета.

— Ах! — Мерик неловко се изчерви.

Повечето мъже от екипажа му не умееха да четат. Беше забравил, че се бе сдобил с това богатство само защото се бе родил в правилното семейство.

— Тук има шест часа. Започват от десет и половина и всеки следващ се увеличава с по половин час.

— О, да, сър — усмивка на облекчение. — Това са часовете, когато почват приливите. Тунелите отвеждат водата от реката. Повечето отива по тръбите за града, но част от нея се излива по Говняната улица, помита нечистотиите и ги изхвърля навън.

— Водата се пречиства в голям резервоар под Южния пристанищен район, а после се изсипва обратно в реката на юг от града. Приливите често заливат Говняната улица и както се досещаш, това е още една причина хората да я отбягват. Но *може би* — рече тя провлечено — това е час за среща. Това става редовно по другите тунели. Бандите се събират, бият се една с друга и търгуват в проходите, където Кралските сили никога не припарват.

— Значи сестра ми има среща с някого в дванайсет и половина — усмихна се той уморено. — Браво на теб, момче.

Кам преглътна и залькът премина по дългия ѝ врат. Тя откъсна припряно още един къшей от хляба.

— Закуска? — Мерик прие едно парче, после продължи: — Сега е твой ред, Кам. Каж ми какво стана.

— Беше една от бандите в Леговището — преживяше момичето. По устната му бяха полепнали трошички и то додаде с пълна уста: — Не знаех, че били разширили територията си, а аз бях навлязла в нея. И тъй, върнах се в Иглената кула и там ме зашиха. Дадох ми и мехлема да се мажа.

Мерик кимна спокойно и се помъчи да скрие внезапната ярост, която нахлу в жилите му.

— Коя беше бандата, Кам?

— Не я знаеш — още хляб, още дъвчене, още упорита съпротива. Затова Мерик спря да настоява. Засега.

— В Кулата те познават добре, нали?

— Да — тя повдигна едно рамо. — Някога ходех там всеки ден, преди да постъпя във флота, сър. Когато по улиците и в резервоарите стана опасно да се спи... Накрая винаги замръквах в Иглената кула.

При думите „когато в резервоарите стана опасно да се спи“ гневът пламна още по-ожесточено в кръвта на Мерик.

— Ти... си спала в подземните тунели?

Кам сви безпомощно рамене.

— Да, сър. Човек може да се приюти там. И за живеене става, щом научиш кога пускат водата.

— Колко хора живеят там?

Сякаш разбрала, че Мерик няма да пита повече за бандата, Кам се отпусна несигурно. Стойката ѝ отново се прегърби и тя си отчупи още хляб.

— Хиляди може би.

— Това го знаят всички, нали? Аз съм единственият глупак, който го научава сега — Мерик скръсти ръце на гърдите си и се облегна назад. Дървото изпука възмутено. — Ноден да ме вземе — рече той на тавана. — Аз не знам нищо за този град.

— Ти не си пораснал тука, сър. А аз — да.

Също и Вивия. Тя бе отраснала с моряците и войниците. С Върховния съвет и крал Серафин. Това ѝ даваше предимство. Едно измежду многото.

Като момче Мерик беше вярвал, че той е бил късметлията да живее на свобода с Кълен в земите на Нихар. Да ходи на лов и за риба, да броди из полумъртвите гори. И ако на юг това му бе спечелило преданост и любов, тук, в Ловац, той беше никой.

Но това ще се промени. Мерик ще изкупи вината си. Ще стане този, от когото хората се нуждаеха.

С нова решителност той се приведе над картата.

— Можеш ли да ме заведеш на Говняната улица, момче?

— За срещата ли, сър? Мога. Но само ако ми позволиш да остана с теб, защото — тя повиши тон, преди Мерик да ѝ възрази, — ако ме беше взел с теб горе, аз можех да ти подсвирна предупредително, преди първият помощник-капитан да се качи.

— Тогава ти щеше да се сблъскаш с водовецството ѝ.

— *Водовеца?* — очите на Кам щяха да изскочат. — Истинска водовеца, не просто приливовеца...

Думите ѝ секнаха от прозявката. Зинала широко уста и стиснала здраво очи, тя му заприлича на сънливо кутре.

Тозчас гневът му пак пламна. Той посочи сковано леглото.

— Лягай си, Кам — нареждането прозвуча по-грубо, отколкото искаше. — Ще отидем на Говняната улица, щом слънцето се изкачи нависоко.

Устните на Кам се разтвориха. Тя мечтаеше да се подчини и да си легне, но проклетата ѝ вярност не ѝ даваше да го изостави.

— Ами ти, сър? — попита тя като по даден знак.

— Аз също ще си легна. Все някога.

Предпазлива усмивка се показа и Мерик се помъчи да не се усмихва. Но в света на мрака Кам имаше дарбата да накара стаята да грейне.

Момичето се сви на кравай и почти веднага заспа. Мерик почака, докато дишането ѝ се успокои в съня, после стана безшумно и излезе на пръсти. Трябваше да свърши две неща, преди да си легне.

Най-напред трябваше да намери чифт ботуши, макар че умът му не го побираше откъде да ги вземе в този час.

Втората задача го накара да вземе стъпалата по две наведнъж. Трябваше да намери бандата, която се навърташе около Иглената кула. Бандата разбойници, които си мислеха, че могат да ограбват слабите, за да преживяват.

Защо в едната си ръка си стиснал нож?

— За да напомня остротата ми на хората — измърмори Мерик, когато излезе във влажното утро.

Защо в другата държиш парче стъкло?

— За да им напомня, че виждам всичко.

С тези последни думи той надяна ниско качулката си и се запъти към Леговището.

СЕДЕМНАЙСЕТ

Пиратската република Салдоника не приличаше на нищо, което Сафи беше виждала досега. О, тя бе слушала разкази за необятния град, вдигнат сред древните руини, с неговите вечно воюващи клики и техните територии, които вечно меняха границите си. Беше чувала и историята за арената на робите, където воините и вещиците се биеха за пари и където бейдидчаните и Червените платна заравяли враждата си в името на битките и залозите.

Сафи беше чувала още как всеки човек, независимо от цвета на кожата, произхода и народа му, не само може да живее в Салдоника, но да бъде купен, продаден или заменен. Освен това се носеха и легенди за крокодили, дебнещи в солените плавателни канали. За по-големи от лодки морски лисици в залива, които завличали на дъното хора и кораби.

Сафи винаги беше смятала, че тези истории не са нищо повече от приказки за лека нощ, разказвани на едно непослушно шестгодишно момиченце, което не искаше *да заспива, и, Хабим, можели още една приказка за пиратите?*

Само че всичко беше истина. Всичко.

Е, без морските лисици. Сафи знаеше от първа ръка, че тези твари съществуват, но още не беше видяла Салдонския залив и не можеше да каже със сигурност дали живеят там.

След като час бяха вървели през влажния гъсталак, ад-бардовете, Сафи и Ванес излязоха на неголям път. Разровен и набразден в средата от копитата и каруците, в момента той бе претъпкан с копита и каруци, които още повече го разравяха. Всички се движеха на северозапад и само трима души погледнаха след Сафи и Ванес. Но явно никой не желаше да им помогне и не се интересуваше от тях.

Сафи не ги винеше. Искаше, но разбираше защо хората предпочитаха да си гледат своята работа. Зандър със своя едър ръст стигаше да накара човек да побегне. Лев и Кейдън допринасяха още

повече към образа им на хора, от които е най-добре да стоиш настрана.

Пък и на пръсти се брояха самоотвержените глави като Мерик Нихар. На пръсти се брояха безумните ветровещи, които се впускаха в битка, без да ги е грижа за живота им или за копчетата им.

Не след дълго дърветата свършиха и пред тях се откри широк мост. Тук брегът не беше по-висок от лениво пълзящите мътни води и един хубав дъжд щеше да го потопи.

Крокодилите явно бяха наясно с това, защото зверовете се тътреха мудро от двете страни на разкривените дъски. Богове, ама че много зъби! Не стана нужда Кейдън да я ръчка да побърза.

Най-накрая, когато бризът довя деветте удара на камбаните, адбардовете доведоха Сафи и Ванес пред широката порта в древна прегърбена стена. Отгоре ѝ се вееше огромно знаме и отблизо човек нямаше как да пропусне увитата около марстошкия лунен сърп змия.

В Пиратската република влизаха повече хора, отколкото излизаха, и движението ставаше мудро. Накрая Сафи премина портата и откри, че бейдидчаните бяха направили хубаво място от Салдоника. Учудващо хубаво. Сафи си бе представяла бедняшки квартали, в които цари беззаконие и отчаяние, но откри пътища и дъждовни шахти, огневещерски улични лампи и златоуниформени стражари, които насочваха движението. От всеки стълб дори висяха знамена.

Вярно, че колкото по-навътре навлизаха в низините, толкова по-нагъсто се скупчваха сградите. Вярно, че тук имаше повече народ, отколкото в повечето градове, но въпреки това контролираната от бейдидчаните част на Салдоника решително не беше бедняшки район.

Отвъд презастроените улици на бейдидска територия се простираше мочурливо речно устие. От лявата му страна гъста черна джунгла опасваше блатистия пейзаж. От дясната тресавищата преминаваха в мрачен залив. Доковете, задръстени от корабите, се простираха, додето поглед стигаше.

Ще рече човек, че всички плавателни съдове във Веняса бяха пуснали котва в едно пристанище. За първи път Сафи виждаше толкова много свити платна. И кръжащи чайки.

Проклети птици!

Но онова, което привлече погледа ѝ, беше арената. Нея човек не можеше да сбърка. Още щом погледът през дупката на шлема ѝ падна

върху полукаменната, полудървена постройка, тя я позна. Мащабите ѝ я издаваха — беше по-голяма и по-висока от всяко друго здание в републиката.

От това разстояние обаче приличаше на огромно древно укрепление, което природата се бе опитала да завладее. Беше достроена с дърво, за да се запълни липсващата част, а от осемте ѝ кули се развяваха многоцветни знамена, които придаваха на арената вид на мръсна корона със скъпоценни камъни, оставена на крокодилите.

Скоро Сафи изгуби от поглед и нея, и блатата. Останаха само хората наоколо ѝ. Накъдето и да обърнеш очи, виждаше хора с най-различен цвят на кожата и произход. Дори номатците стъпваха важно и наперено по претъпканите с народ черни бейдидски пътища, а също и южняците, хората от Далечния изток и от етноси, които Сафи дори не познаваше.

Над възгласите на търговците, виковете на моряците и всички звуци, които я обстрелваха, се чуваха и точно толкова лъжи, което след дългите дни в морето и пустошта сепна Сафи.

Но скоро, както ставаше винаги, истините и лъжите се сляха на заден план в познат водопад, който лесно се пренебрегваше и лесно се забравяше даже когато ад-бардовете ги изведоха с Ванес на открития пазар.

Издутите палатки тук се проточваха, додето стигаше поглед.

— В Салдоника човек може да си купи всичко, за което мечтае.

Сафи завъртя схванатия си врат и изгледа Кейдън през процепа на шлема. Той беше блед, лицето му лъщеше не само от потта в летния ден. Раната му се влошаваше и това я зарадва.

Той срещна погледна ѝ с леко повдигане на веждите.

— Може и да продаде всичко, което мрази.

— Това заплаха ли е?

— Аз не те мразя, еретичке. Аз само следвам заповеди — *по дяволите!*

Внезапно той хукна пред Сафи, но без да пусне въжетата ѝ и рязко я завъртя. Раменете ѝ едва не се изтръгнаха от ябълките.

Прониза я болка. Устните ѝ се разцепиха от вик. Тя повлече крака, като се мъчеше да не изостава от Кейдън, който пердашеше напред.

Но въпреки всичко бе твърде бавен, за да спре инцидента. Императрицата бе паднала, блъсната от минаваща каруца. Но не коя да е, ами каруца, водена от трима мъже с бейдидското знаме на куртките.

Шлемът ѝ беше паднал и зачервеното, потно лице на императрицата остана открито пред света. Пред тримата бейдидчани. Тя сведе глава, като да скрие чертите си, но за части от секундата се забави и изви тялото си така, че пиратите да видят вещерския ѝ знак. Във всичко това сетивата на Сафи доловиха престореност.

Ванес искаше да я видят. Тя беше скроила цялото произшествие и планът ѝ беше успешен. Единият мъж се взираше в лицето ѝ, другият в ръката ѝ, а третият се изниза нанякъде, сякаш го чакаше спешна работа другаде.

Сафи не беше сигурна дали спешната работа щеше да ги освободи от ад-бардовете, или щеше да доведе до убийството на марстошката императрица. Но нямаше време да умува, защото Лев си запробива път покрай тясна върволица от сергии, Зандър вдигна покорната императрица, която пак беше с шлема, а най-отзад Кейдън замушка Сафи да върви стремглаво напред.

Първият хан, който ад-бардовете приближиха, беше пълен. А също и вторият, и трите след него. След два дни почваше голям празник и хиляди и хиляди хора се бяха стекли в града за ежегодните битки на арената. Наричаха го „Касапницата на Бейл“ и Пиратската република Салдоника се пръскаше от народ по натъпканите си с кълчища шевове.

Сафи се постара да запомни това, защото можеше да ѝ влезе в работа по-късно, а същото стори и с разположението на местността и обикалящите по улиците войници, които се озъртаха за ад-бардовете. За Ванес. Но със своя ръст Зандър винаги ги виждаше кога приближават. Вдигаше ръка и те свиваха в някоя странична уличка, следвани от императрицата и Сафи.

Шестият хан беше стара кула, преустроена в място за живеене, а всеки етаж беше направен с различни камъни, дървета и капаци. Тук ад-бардовете намериха стая, където да се скрият, но колко време смятаха да останат, Сафи не знаеше.

Стаичката не беше голяма и се намираще на четвъртия етаж. Зандър трябваше да извие главата си настрани, за да влезе през

вратата. Но това нямаше значение, защото щом ад-бардовете ги вкараха вътре с Ванес, великанът изчезна.

Двама на двама. Шансовете им се подобриха, но не много. Особено след като Сафи беше цялата в прахоляк, а Ванес тутакси се сви на кравай в единия край на самотното легло.

Краката и дробовете я боляха. Мехурите по петите, пръстите и глезените ѝ се бяха пукнали. Коляното и ходилото ѝ пулсираха от болка.

Но най-много от всичко я болеше раздраната от въжетата кожа под плата, чиито нишки се забиваха в месата ѝ.

При всяка крачка се обелваше още кожа и раните се вдигаха по-нагоре и по-нагоре по краката и ръцете ѝ.

Сафи изчака мълчаливо, докато Кейдън свали шлема от главата ѝ и цялата стая се разкри пред погледа ѝ: едно легло с покривка от бежова вълна и ниско столче до него. На отсрещната стена — маса с умивалник и водовещерско кранче. Отгоре — две стенни лампи с масло, и накрая — прозорец без стъкло, но с достатъчно широки ребра на капациите, за да влизат ветрецът и гуляйджийските викове отвън.

В стаята нямаше нищо полезно. Поне в умората си Сафи не видя нищо. Но имаше нещо необичайно — надпис над вратата, който гласеше: **ВИНАГИ, ВИНАГИ ОСТАВАЙ ЗА НОЩТА.**

Сафи нямаше представа какво означава това.

Както стоеше, лек натиск в китките ѝ привлече вниманието ѝ пак към Кейдън. Мъжът се бе заел да среже въжетата ѝ и против желанието на Сафи очите ѝ се напълниха със сълзи. Не от облекчение или благодарност, а от болка, която изригна в костите ѝ.

— Трябва да се почистят — рече Кейдън и макар че тонът му не беше заповеднически, Лев начаса скочи.

И излезе от стаята. Още по-добър шанс.

— Седни — нареди Кейдън и Сафи се запрепъва към свободната страна на леглото.

За първи път, откакто ги плениха, се приближаваше толкова много до Ванес. Огньовете на ада, пламтящи демони — императрицата беше в плачевно състояние! Ходилата ѝ се бяха нацепили, краката и ръцете ѝ бяха в кал, а голямата яка още стоеше заключена на врата ѝ.

Замаяна, Сафи се отпусна на крайчеца на леглото. Императрицата не помръдна и Сафи трябваше да напрегне всичките си

сили, за да остане с отворени очи, докато накрая Лев се завърна със сапун и чисти парчета плат.

След нея се върна и Зандър. Носеше храна, *истинска храна, истински хляб и истинска вода*, за да ги прокарат с нея. Миризмата събуди Ванес и при все че рибата беше твърде жилава и толкова люта, че езикът на Сафи пропищя, тя не даваше пукната пара. Нито пък императрицата. Двете изгълтаха яденето, а сетне, преди Сафи да може да поговори с Ванес, тя беше заспала на една страна.

Междувременно Лев и Зандър пак излязоха, а Кейдън премести столчето между леглото и вратата. После свали бронята си. Пласт по пласт. Ръкавиците, доспехите, ризницата от плетени халки, кожената куртка и накрая ботушите. Всичко беше поставено най-старателно на купчина до умивалника.

Ад-бардът се смаляваше и смаляваше, докато остана наполовина от предишния си ръст и само по долни дрехи. Тогава си свали даже и долната риза и я прибави към купчината и отдолу се показва мъж, когото Сафи не можа да познае.

Сега Кейдън не беше ад-бард. *Онзи* човек беше мрачен, вдъхващ страх и удряше бързо. Не беше и шлифованият измамник, който беше лукав, обаятелен и имаше остър език.

Този Кейдън беше жилав, мускулест и с белези. Той беше дълг, беше мрак, беше... скръб_. Да, имаше нещо пусто в него. Изгубено.

Заприлича й на някого, когото познаваше. На чичо й.

Кейдън потопи един парцал в пълния умивалник в краката си, после обърса раната на рамото си, изсъска и пак я отри. Всичките му саби останаха в каниите си, но му бяха подръка. И макар че гърдите му бяха голи, а лицето — разкривено от болка, Сафи и за миг не се съмняваше, че щеше да я убие.

Лъвовете срещу вълци.

Какво би направила Изьолт? — помисли си вцепенено Сафи. *На първо място, нямаше да се остави да я заловят.* Но освен това щеше да научи колкото може повече. Храната удвои умората на Сафи, но все щеше да може да изцеди нещичко от размътения си ум.

Покашля се. Гърлото я заболя, а следващите й думи имаха вкус на черен пипер.

— Какво е станало с теб, ад-барде?

— Раниха ме.

Гърдите на Кейдън потрепераха, когато попи кървавата рана на рамото си. Изглеждаше дълбока, а тялото му бе тънко. Жилестите мускули обгръщаха плътно костите му.

Сафи си спомни гърдите на един друг мъж. Първото нещо, което бе видяла от Мерик, докато той летеше над пристанището във Веняса.

Намръщи се и прогони мислите за миналото. За голите гърди на Мерик. Тези спомени нямаше да ѝ помогнат тук.

— Как те раниха, ад-барде?

— С меч.

— О? — изрече с остър тон Сафи.

Командирът на ад-бардовете отбягваше въпросите ѝ точно толкова умело, колкото тя ги запращаше по него.

— И чий беше този меч?

— На врага ми.

Дълго време се чуваше единствено плисъкът на водата, когато мъжът потапяше окървавения парцал в нея. *Кап-капенето*, когато го изцеждаше. Пъшканията, когато почистваше раната, която искаше повече от една вода, за да заздравее.

Оказа се, че Кейдън има и друг цяр. Той извади глинено гърне от купчината мръсни доспехи, но вместо да намаже рамото си, потопи чист парцал в легена и отиде при Сафи.

Тя не се уплаши. Даже когато той се приближи толкова, че да я хване. Само вирна брадичка и изпъна гръб.

Кейдън я изгледа, както винаги невъзмутим.

— Мислиш си, че ми доставя удоволствие, знам, но грешиш — той коленичи. — Мислиш си още, че е голяма победа да преглъщаш упорито болката. Но не е. Повярвай ми. Занапред това само ще утежни положението ти. А сега дай да ти видя нозете.

Сафи не помръдна. Не можеше да откъсне очи от лъскавата рана, която вървеше под ключицата му. Беше се зачервила силно — знак, че скоро щеше да почне да загнива. Но не това я учуди най-силно, а белезите под раната. И над нея, по гърдите и по ръцете му. Нащърбени ивици, бели колкото и бездруго бялата му кожа, но изпъкнали и уродливи. Те покриваха всеки сантиметър от тялото му и бяха същите като онези по лицето на Лев.

— Нозете ти — повтори Кейдън.

Сафи остана вцепенена, а погледът ѝ — вторачен в най-жестокия белег на гърлото му. Точно над златната верига, същата като на чичо Ерон, той беше дебел колкото палеца ѝ и опасваше цялата шия на Кейдън.

— Добре — рече накрая ад-бардът. — Щом не искаш да ти намажа раните, няма. Императрицата също чака.

— Искам — думата се изплъзна сама. Сафи преглътна и насила отлепи очи от белезите му. — Искам да ги почистиш.

— Умно — той сведе глава почти грациозно. *Почти*. — Аз съм бил на твоето място, еретичке. Всички ад-бардове са били.

— Тогава ме пусни.

— За да избягаш? На Хенрик това няма да му хареса.

После бавно, сякаш не искаше да я изплаши, Кейдън взе глезена ѝ. Сафи едва не изгуби съзнание от болката.

Яростен удар от топлина и светлина. Главата ѝ се замая. Тя се преви на две.

Но Сафи не беше глупачка. И остави ад-барда да почисти глезените ѝ, защото Кейдън беше прав и от твърдоглавието ѝ нямаше полза. То ѝ бе донесло само болка. Но ей, кози цицки, гордостта ѝ пострада, че трябваше да си го признае. Даже пред себе си.

— Защо избяга от Срещата за Спогодбата? — попита я Кейдън, докато попиваше леко раните ѝ.

— А защо не? — изсъска болезнено тя. — Ти би ли искал да се ожениш за стар крастав жабок, който мечтае да се възползва от магията ти?

Кейдън се изкиска, но ако звукът се придружаваше и от усмивка, Сафи я пропусна.

— Ако се омъжиш за него, можеш да помогнеш на Картора. На Хастрел.

— Те нямат нужда от мен — едва измънка тя през стиснатите си зъби.

От глезените Кейдън се бе преместил на ходилата ѝ и там болеше още повече.

— А теб какво те е грижа за Хастрел?

— Отраснах наблизно.

— Тогава трябва да знаеш колко са неприятни Орхинските планини и какви дребни душици имат хората там. На тях им харесва да

живеят под ярема на император Хенрик.

— А ти трябва да знаеш колко незряло звучи това.

В думите на Кейдън се промъкна твърдост. Първият проблясък на нещо подобно на емоция. *Добре е да го знам.* Но ядът не му попречи да продължи да мие все така методично нозете ѝ.

— Картора има своите трески за дялане, еретичке, но в нея има сигурност. Има храна, богатство, пътища, образование. Мога да продължа, защото списъкът е дълъг. Дай ми китките си.

Сафи се подчини и при първото докосване стисна очи. Нахлу болка. После отмина.

— Но — насили се да каже тя, без да оставя разговора да замре — няма свобода, нали?

— Свободата има различни степени. Пълната свобода невинаги е хубаво нещо, както и отсъствието ѝ невинаги е лошо.

— Лесно ти е да говориш, когато не теб държат против волята ти.

Нов смях и очите на Кейдън — кървясали и замислени — се повдигнаха към нейните.

— Ти наистина нямаш понятие.

— За какво?

Но той продължи нататък.

— Всяко нещо си има нюанси, еретичке, не всичко е само истина или лъжа, както ти си мислиш.

— Магията ми не действа така.

Не напълно.

— Каж ми как тогава.

Сафи сви устни, поколеба се. Много дълго време бе крила магията си от света. От мъжа, който сега бе коленичил пред нея... Но навярно това вече нямаше смисъл. Не и след като императорът и адбардовете бяха спечелили.

— Всички лъжат — рече тя накрая.

— Без мен.

Кейдън измъкна корковата запушалка на мехлема и взе малко от него с чист парцал. Щом лекът докосна китките ѝ, болката отслабна. Раните се охладиха.

— И ти лъжеш — възрази тя със затворени очи, за да се наслади на хладното облекчение. — Казах ти, адбарде. *Всички лъжат.* Когато се шегуваме с приятелите си. Когато поздравяваме банално

минувачите. Когато ежедневно вършим безсмислени неща. Една върху друга, стотици хиляди дребни, маловажни лъжи.

Кейдън спря да я маже.

— И ти усещаш всяка от тях?

Сафи кимна и повдигна клепачи, колкото да срещне спокойния му поглед.

— Представи си да живееш до океана. Рано или късно вълните заглъхват, защото свикваш с тях. Вече не чуваш всеки техен грохот... Докато някой ден не почне буря. Големите лъжи, тях ги усещам. А малките? Те заминават с отлива.

Мъжът стоеше неподвижно, със застинало лице, сякаш премисляше всяко изречение. Всяка дума. Всяко мълчание. Но преди да ѝ отговори, на вратата се почука два пъти.

— Аз съм, сър — извика Лев.

Кейдън стана, тозчас дългът и бдителността се завърнаха в стойката му. Той подаде гърненцето и лентата с мехлема на Сафи, после отиде да отвори.

Лев влезе.

— Със Зандър приключихме огледа на баните зад хана, сър. Може да заведем момичетата да се измият — тя завъртя палец към прозореца. — После със Зандър ще нагласите стражите и ще потърсите кораба, докато ние сме навън.

— Добре — Кейдън взе долната си риза и я облече. — Ще ти помогна да отведеш жените до долу... Какво?

Лев повдигна високо вежди.

— Мислех си, че... че може би със Зандър също ще успеете да се изкъпете?

— Аз току-що се измих.

— Не достатъчно добре. А и ние трябва да понасяме вонята ви.

Сафи не можа да се стърпи:

— Иска да каже, че смърдиш като задника на умряло куче.

— Ще го запомня — отвърна Кейдън.

В същото време Лев възкликна:

— Брей, чуй го само този планински говор. Звучиш по-зле и от него.

Червенината пламна по бузите на Сафи. *Мътните да ме вземат.* Толкова отдавна не беше говорила на карторски. Орхинският диалект е

пропълзял в думите ѝ и ето че Кейдън се усмихваше, докато запасваше меча на кръста си. Истинска усмивка, като онази на шлифования измамник, когото беше срещнала на игра на карти. Хитра, потайна...

И Сафи си спомни, че този мъж беше враг. Той беше причината животът ѝ да се превърне в пепел. Не биваше да забравя това. Тези хора бяха нейни зложелатели и тя трябваше да им избяга.

ОСЕМНАЙСЕТ

Изьолт се събуди с напълно схваната лява ръка. След срещата си с Есме беше спала зле, на пресекулки, но последния път, когато се унесе, проспа няколко часа в неудобна поза, с ръката под хълбока си.

Превъртя се, с дясната си ръка повдигна лявата... а после се изправи. Прозрачна розова светлина се просмукваше в покритата с мъх сушина, която бяха делили с кръвовещия. Въздухът беше влажен от вчерашния дъжд, но топъл, а Едуан дишаше тихо и равномерно на няколко крачки от нея.

В гърдите ѝ пламна топлина. Как е могъл да заспи? Защо не я е събудил да бди на пост?

Две седмици пътуваш, без никой да те пази, загриза я съвестта.

Да, заспори тя със себе си, докато разтриваше ръката си, но вече не се налага да го правя. Сега можеше да използва всички възможни средства, а кръвовещият беше точно това — средство. Инструмент.

Дар.

Изьолт си спомни думите на Есме и потрепери. Кукловода беше убила онези хора, за да ѝ „помогне“, и не за първи път тя си пожела да има човек, който да ѝ съдейства срещу Есме.

Богиньо, на този етап би приела всичко — някой все трябваше да знае за съновиденията и контролираните от Кукловода пръснати.

Становещи като нас, беше казала Есме, и Изьолт заразтрива още по-енергично ръката си. Тя не беше като Есме. Тя не беше като Есме.

Покой, заповяда на себе си момичето. *Покой в пръстите на ръцете и на краката.*

След като отново почувства ръката си, Изьолт се измъкна навън в зората с облекчението, че има какво да свърши. Провери дали сабята ѝ е на място и дали саламандровото наметало, тоест саламандровото наметало на Едуан, е вързано здраво, после се мушна между близките стенещи борове. Докато вървеше, стискаше в ръка нишкокамъка си.

Идвам, Сафи. Както държеше плътно рубина, за няколко мига ледът в раменете ѝ се разтопи. Рухна под вълна от топлина. Топлина, която се разля в гърдите ѝ, притисна дробовете ѝ... *Надежда*, осъзна тя накрая. Вяра, че двете със Сафи ще се намерят.

На следващата стъпка сребърният талер, вързан на същата кожена връв като нишкокамъка, звънна в кокалчетата ѝ. Едуан беше пробил дупката в окървавеното сребро толкова леко, все едно беше хартия, и сега двуглавият орел беше топъл. Тя отпусна ръка. Забърза, а краката ѝ зажвакаха по мократа земя.

Когато се върна под мъхестата сушина със заек от капана ѝ, кръвовещият се бе събудил и седеше със скръстени крака на скалата. Очите му бяха затворени, ръцете — отпуснати на коленете. Медитираше.

Изьолт беше чела за практиката в книгата си за Карауенския манастир. Тишината и спокойствието помагаха на монаха да отдели съзнанието от тялото си.

Изьолт беше пробвала веднъж, но без успех. И бездруго вече се мъчеше всячески да се отдели от чувствата си — ами ако се отървеше и от мислите си, какво щеше да ѝ остане?

Едуан с нищо не показва, че е забелязал връщането ѝ, затова тя тихичко се вмъкна под сушинката. Свали саламандровото наметало, запретна ръкави и се зае да одере заека.

— Няма време.

Изьолт трепна. Не беше чула стъпките на кръвовещия, но за разлика от неговата реакция снощи, тя застина напълно неподвижно. Драскотината на гърлото ѝ, точно над ключицата, беше достатъчно предупреждение никога вече да не го стряска.

Когато Едуан ѝ каза в Лейна, че ще я убие, тя не му бе повярвала. Но снощи му повярва.

— По-лесно е да одереш кожата на заека, докато е прясна...

— Това може да почака няколко часа — далмотският му беше дрезгав от съня.

— Месото ще се развали.

— Тогава ще хванеш друг — отвърна той. — Трябва да стигнем колкото може по-далеч, преди жегата да стане нетърпима.

— Защо? — попита Изьолт, но кръвовещият не ѝ обърна внимание и за по-малко от минутка разчисти лагера.

Събра всичко, сгъна го и го прибра в чантата на Изьолт. После я праметна на гърба си и беше готов за път.

Изьолт го наблюдаваше. Мъжът се движеше пъргаво. Без излишни движения, изглежда, вещерството му даваше бързина и изящество, с каквито друг човек не можеше да се мери.

Човъркаше я да разбере как действа то. Човъркаше я да го попита какво изпитва, когато го обладае такава сила, и дали е вярно, че магията му била свързана с Пустотата. Но си замълча.

С часове вървяха, Едуан — неизменно на няколко крачки зад нея. Отказа да върви отпред, явно очакваше Изьолт да го намущка в гърба. А може би това беше изпитание за доверието ѝ към него.

Което и да беше от двете, Изьолт не се противи. Засега.

Кръвовецията я направляваше с по една-единствена груба дума. В един миг газеха през кални наводнени райони, в следващия той ѝ нареждаше да завие надясно и да излезе оттам.

„Право на изток“ — казваше той рязко. Или: „Още малко на юг“.

Изьолт така и не разбра дали менеше посоката, защото Сафи беше променила своята, или миризмата ѝ ту се появяваше, ту чезнеше... и после пак се появяваше, а Едуан я следваше според силите си. Но на всеки няколко минути той спираше, затваряше очи и подушваше въздуха.

После клепачите му се повдигаха и за части от секундата ирисите му пламваха в аленочервено.

След половин ден покрай червени кори и тъмни иглички боровете станаха по-дребни и отстъпиха място на широколистни млади дръвчета. Сребристите стволоче на дъбовете поеха горското царство, обградени от папрати и бял асфодел. Наблизо течеше широката и мътна река Амонра.

От картата в чантата си, а също и от уроците с Матю и Хабим, Изьолт знаеше, че скоро гората щеше да свърши. Земята щеше да слезе в мъглив пролом с гъсти храсталаци и дебели колони от камъни. Реката също щеше да се спусне в извисяващия се Амонраски водопад.

Преди двайсет години марсточаните бяха водили битка тук срещу нубревненците. Тук огънят беше прогонил семействата от домовете им, а Нубревна беше изгубила войната. Поредната страна в списъка.

Преди нея е била Далмотия. Преди Далмотия е бил Марсток. От векове насам полуостровът минаваше от ръка на ръка и от векове насам никой не беше печелил, нито пък губил напълно.

Кръвовещият пое шумно дъх и очите му се напълниха с кръв.

— Имаме два избора — рече той накрая, — или да се спуснем по по-безопасния път в пролома покрай Амонраския водопад, или да продължим на североизток през гората. И преди да си казала „водопада“, имай наум, че този път е по-бавен.

— Далече ли е Сафи? — попита Изьолт и присви очи към пролома, над който кръжаха птици.

— Далече.

— Можеш ли да бъдеш по-точен?

— Не.

Ноздрите на Изьолт се разшириха. *Покой.*

— Откъде да знам, че ме водиш в правилната посока?

— Откъде да знам, че остатъкът от парите ми е у теб?

Едуан имаше право, а и вече се бяха съгласили, че неминуемо ще се предадат един друг.

— Колко опасен е „опасният“ път?

— Много.

Изьолт не можа да се сдържи. Въздъхна.

Без да променя изражението си, Едуан предложи:

— Наблизо има селище. Мога да ти взема кон. С него ще можем да вървим по-дълго, преди да се умориш.

— Колко наблизо? — Изьолт и сама можеше да си вземе кон.

— Час на север с най-бързата ми крачка. Ще се върна до късния следобед.

— А аз... да стоя и да чакам? — Едуан кимна и Изьолт трябваше да си поеме два пъти дъх, преди да продължи спокойно: — И конят ще си струва загубеното време?

— Твоята приятелка е натам — той посочи на югоизток, към Спорните земи. — Тя има преднина от много, много левги и много, много дни. Конят ще помогне.

Колкото и на Изьолт да не ѝ се щеше да признае, доводът му беше логичен. *Използвай всяко възможно средство.* И все пак мисълта да чака няколко часа...

Кръвовещият взе мълчанието ѝ за съгласие. Протегна ръката си.

— Върни ми наметалото. Монасите получават отстъпки при пазарлъка.

Изьолт не можа да му откаже. Наметалото си беше негово. Но го засваля от раменете си неохотно, бавно-бавно. Хладният въздух я обгърна отвсякъде.

Тя преглътна. Кръвовещият обърна бялата страна навън и с леко движение се загърна в него.

— Скоро ще се върна — рече ѝ сърдито, докато се обръщаше. Подуши и се изопна. — Дотогава се скрий някъде. В Спорните земи има и по-лоши неща от кръвовещите.

Конят нямаше да им спести много време. Не и в труднопроходимите Спорни земи. Стига да можеше, Едуан наистина смяташе да намери кон на нишковещата, но не това беше основната причина да се отклони сам от пътя.

Бе надушил чиста езерна вода и мразовита зима. Миризмата на кръв, която го преследваше от измяната на Леополд насам. Чиято и да беше, тя принадлежеше на човека, помогнал на Леополд да спрат Едуан. Миризмата, която се носеше над мястото, където бе скрил парите си, миризмата, която, както предполагаше, принадлежеше на крадеца на талерите му.

А как парите бяха попаднали в ръцете на нишковещата — ето още един отговор, който щеше да изтръгне от гърлото на въпросния човек. И с него нямаше да бъде толкова щедър, колкото беше с Леополд при Кладенеца на произхода в Нубревна.

А най-добре щеше да бъде, ако успееше да открие този призрак и къде беше забутал парите му, и после нишковещата повече нямаше да му трябва. Можеше да остави нея да гние в гората, а Корлант — в колонията му.

Тази мисъл го пришпори да побърза. Дърветата бяха тънкостволи, папратите — ниски. Беше лесно да профучи през тях. Светът наоколо се сля в едно. Зеленики, гранит, кори, обвити в покроба на безкрайна мъгла.

Скоро щеше да научи всичко.

След като усърдно беше проследил нишковещата, която се намираще на стотици левги извън обсега на магията му, новата плячка не искаше почти никакви сили. Той използва излишната магия, за да подсили още повече спринта си.

Докато, както ставаше всеки път, не изгуби следата. Между единия скок и следващия тя просто изчезна. Нямахме мразовити зими. Нямахме чисти езерни води.

Едуан спря рязко и изсъска под носа си:

— Не пак, не пак!

Всеки път ставаше така. *Всеки път* стигаше съвсем близо и тогава губеше миризмата.

Стъпил с единия крак върху килим от борови иглички, а с другия върху възлестия корен на един кипарис, той затвори очи. Обърна ума и вещерството си навътре. Миг след миг се нижеха. Гората край него се събуди, полека-лека се зае с обичайните си дела. Отначало предпазливо — плахи чучулиги. Бдителни златки.

Ако успееше да успокои ума си, да укроти тялото си, тогава вещерството му щеше да стигне връхната си точка.

Това беше планът му, додето отляво не се чу гърлен врясък.

Мигом клепачите на Едуан се отвориха. Погледът му срещна този на една полска врана, чиито черни очи и сив клюн стояха напълно неподвижни. Вятърът появяваше размъкнатите ѝ пера. Враната не побягна, не шавна. Тя преценяваше Едуан съвсем открито.

Космите по врата му настръхнаха. Той никога не беше виждал сама полска врана. Обикновено те летяха на големи ята извън гората.

Едуан подуши въздуха. От рибите до птиците, всички животни носеха все същия див мирис на повърхността: *свобода*. А над него се долавяше... *горска мъгла*.

Той се покашля — остър звук, който се разнесе във въздуха в сечището. Враната примига. Едуан повтори кашлянето и този път пернатата твар разбра намека и литна, отнасяйки свободата и мъглата си надалеч толкова бързо, колкото ѝ позволяваха крилата.

Нова кръв се навря в носа му. Вещерството му се разбуди. Кръв. Магия. Стотици хора. Множество миризми се смесваха една с друга. От деца до старци. Най-различни по вид. И всичко идеше право отпред.

Пирати, не ще и питане. Но от коя клика? И защо чак толкова дълбоко във вътрешността? Както Червените платна със своите многобройни флотилии, така и бейдидчаните със своите потайни нападения с морски огън гледаха да атакуват в близост до брега.

Но и едните, и другите убиваха и поробваха. Както нямаше спасение от войната и ураганните дъждове, така нямаше спасение и от господството, което хората си налагаха едни на други. Обаче човек можеше да опита да се промъкне тихомълком покрай тях и ето защо Едуан продължи дебнешком напред. Чисто самосъхранение. Трябваше да разбере с какво могат да се сблъскат в Спорните земи с нишковещата. Трябваше да узнае кой път ще хванат пиратите, щом излязат от другия край на долината.

Особено ако ще си имат работа с Червените платна.

Затова, след като по примера на нишковещата обърна наопаки карауенското си наметало, той забърза покрай боровете и малките ели, докато накрая се покатери на широк гошорнски дъб и приклегна на един от клоните му, за да види кой ще мине по калната отъпкана земя отдолу.

Не бяха Червените платна, които се появиха пред погледа. Авангардният конник беше облечен в бозави дрехи, но кафявата му кобила беше препасана с бейдидско седло, украсено с пискюли от родното им Пясъчно море.

След първия съгледвач още двама бейдидчани минаха в лек раван. Следваха ги пехотинци, за които Едуан и не подозираше, че съществуват в бейдидската армия. Но ето ги, маршируват, мъж след мъж, след жена, в дълга колона по един. Малки, но силни крачки. Сабите подрънкват на хълбоците им.

Сред тях имаше и доста вещици. Едуан помириса бури, камъни, огньовете, приливи.

И за всеки случай задуши по-усърдно. Но не, пак беше изгубил чистата езерна вода и мразовитата зима. Досега трябваше да проумее, че призракт всеки път го мами. Безполезна работа, всеки път. Само го отклонява от пътя му.

Докато Едуан се чудеше дали да не задигне един от красивите коне от бейдидския ездач, отпред зачаткаха копита и двайсет мъже се появиха на хоризонта. В крачките им нямаше ред, а командата им беше разпасана. Имаха камшици, а по краката и хълбоците на конете им се виждаха отворени рани.

Червените платна.

Тутакси космите по врата на Едуан настръхнаха. Нямаше човек, който да поиска селището или племето му да бъдат нападнати от

пирати, но бейдидчаните поне следваха морален кодекс. А Червените платна — не, Едуан знаеше това от първа ръка.

Едно нещо го накара да се намръщи, да изпружи врат, за да вижда по-добре, и това бе защо тези две клики пътуваха заедно. Те бяха съперници, вечно воюваха за повече територия, повече роби, повече богатства. А ето че цяла войска от вражески пирати сега маршируваше дружно.

Миг след това дойде и отговорът. Тъкмо когато Червените платна минаха под шпионския клон на Едуан, бейдидчанинът се върна в тръс, за да ги посрещне.

— Къде са останалите ти хора? — заговори той на най-противния от всички Червени платна.

Сред всичката злина отдолу, този мъж се радваше най-много на ужасите. Личеше си по браздите в миризмата на кръвта му. *Счупени пръсти и извадени нокти.*

Кръвта на този човек казваше, че той е чудовище. А червеното му седло говореше, че той е водачът.

— Надушихме наградата си — рече мъжът с презрение и равнодушие.

Какъвто и да беше съюзът им, той не беше здрав.

— Да изгорите в огньовете на ада — изплю бейдидчанинът. Кобилата му запристъпя неспокойно. — До утре трябва да стигнем в селището на пуристите. Нима мислиш, че ще чакаме?

— Ако скоро не ни настигнат, тогава да.

Бейдидският ездач изруга отново, този път на език, който Едуан не разпозна. Но докато обръщаше коня си, изрева:

— Кралят ще научи за това. Обещавам ти.

— А аз ти обещавам, че на него ще му бъде все едно.

Тъкмо бейдидчанинът се върна в лек галоп обратно на предната линия, на кон се появи друг пират от Червените платна. *Горяла коса и опушена плът. Есенни клади и викове за милост.*

Огневещ. Кожата на Едуан настръхна. Огънят го... смущаваше.

Водачът също го забеляза.

— Закъсняваш — провикна се. — Иди да помогнеш на другите. Те са близо до водопада. Искам още днес да заловим онази нишковеца.

Нишковеца. Водопад. Думите се свързаха в съзнанието на Едуан и миг по-късно той заслиза безшумно по клона.

Додето от листата не изскочи призрак — черна птица с огромни криле. Враната отлетя с крясък в небето.

Огневещият вдигна глава. През дупка в листака очите му срещнаха тези на Едуан. Мъжът се усмихна. Плесна с ръце. Гошорнският дъб лумна в пламъци.

За секунди цялото дърво запука, запращя и буйно се разгоря. Ако Едуан не си беше сложил саламандровото наметало, той също щеше да се подпали.

Но загърнат в него, той скочи на земята. Там с треперещи пръсти върза през устата си превръзката против огън.

Бягай, момчето ми, бягай!

Хвърли поглед назад. Грешка, защото огневещият приближаваше с вдигнати ръце и огънят се разгаряше по-яростно. Пламъците го облизваха с езици и съскаха. Пожар, който щеше да го надвие.

Едуан не можеше да се бори. Не можеше да мисли, не виждаше, а какво оставаше да се опита да убие огневещия, преди огънят да го повали. Краката му вече не го държаха. Всичко приличаше твърде много на онова утро преди много години.

Без да мисли, без да поглежда повече назад към огневещия, той се завъртя и побягна.

ДЕВЕТНАЙСЕТ

Когато прозвучаха десетте удара на камбаната, Мерик се събуди от тропота на новите ботуши на Кам из къщата. Беше ги оставил до леглото, преди да се мушне в другия му край и да заспи дълбок сън.

Момичето пристъпваше като новородено конче, сковано и отсечено, докато отброяваше необичайно широките си крачки.

— За първи път ли обуваш ботуши? — попита Мерик с глас, който стържеше като меч по точило. — Или са ти малки?

— *Четирийсет и осем, четирийсет и девет* — Кам сви отпуснато рамене. — Май са ми по мярка. И преди съм носил обувки, сър. Като дете. Но все ги захвърлях.

— А днес защо ги запази?

— Да не си просиш благодарности? — Кам направи физиономия и нослето ѝ се набръчка.

Мерик се разсмя. От това го заболя гърлото. И гърдите, и лицето. Но поне смехът му спечели една от широките усмивки на Кам.

— Благодаря за ботушите, сър — тя се поклони. — Сега съм готов за Говняната улица.

— Аз не съм.

Мерик стана, а тялото и новата му кожа се възпротивиха. Мехлемът беше помогнал, но сънят му бе неспокоен. Сънува бурите в Лейна, съборените сгради и Кълен, който се молеше: „Убий... ме“.

Мерик беше благодарен, когато на закуска Кам влезе в обичайната си роля на разказвач. Беше благодарен още, че не забележа пресните корички по кокалчетата му, нито факта, че се е измъкнал навън, докато тя спеше.

— Най-добрият вход към резервоарите — обясни тя с пълна със сочни сливи уста — е откъм Северния пристанищен район.

И продължи да бърби, както обичаше да прави, за най-добрите пътища под земята. За най-безопасните тунели. За бандите, които се бореха за надмощие.

Мерик слушаше и не за първи път забеляза, че тя рядко разказва за себе си. Той бе слушал безбройни истории за неща, които била виждала със собствените си очи или пък разказани ѝ от други хора, но Кам никога не говореше за своя живот.

И колкото повече се вираше в ярко озареното ѝ лице, толкова по не можеше да се отърве от детската песничка, която се въртеше в главата му.

*Брат Филип Глупеца поведе брат Дарет Слепеца
дълбоко в черни недра.
Кралица Рак в пещерата живееше,
но каза си смело Глупеца: „Какво от това?“*

Мерик не помнеше как продължава песничката, и този куплет не спираше да звъни в ритъма, с който дъвчеше сливата си.

Когато най-сетне двамата с Кам, нахлупили качулки, тръгнаха по улиците на Стария град, удари единайсет. Предобедното движение ги повлече в потока си и те тръгнаха на изток с Кам начело.

Над улиците се бе вдигнала ленива мъгла. Снощният дъжд се изпаряваше под лъчите на яркото, палецо слънце. Преди да подминат и последните полурухнали къщи на Стария град, потта вече се стичаше по кожата на Мерик.

Кам се насочи право към навеса на окървавената витрина на месарницата, а сетне прекосиха още две оживени улици. Както винаги тя се оставяше на инстинкта ѝ да ги води и току се обръщаше назад да издърпа Мерик от навалищата, щом войниците ги приближаваха опасно.

Скоро стигнаха най-оживеното пристанище в Ловац. Тук между лодките не се виждаше и педя вода. Ако поискаше, Мерик можеше да прекоси пристанището, като подскача от гемия на фрегата или лодка, докато накрая излезе на калдъръмена улица, опасана с магазини, на четвърт километър оттук.

Точно такава предизвикателство щеше да му хареса като момче. На него и на Кълен.

Убий... ме.

Кам го повика по стъпала към подземието. Някога това е било пазар, където са продавали току-що пристигнали по реката стоки. Мерик помнеше, че е идвал тук като момче. Преди Жана да умре. Преди Вивия да се преобрази завинаги.

Мнозина смелчаци все още се опитваха да въртят търговия, но най-много бяха бездомниците и гладните. Докато следваше Кам в сенките, той видя, че почти всички лампи, закрепени за мокрите плочи по стените, бяха празни, свещите отдавна бяха откраднати, а фенерите — изпотрошени.

Врявата отгоре заглъхна и се смени с по-пискливи гласчета. Детски. Женски. Очите на Мерик свикнаха с мрака и в тъмното се появиха семейства. Водата капеше от сводестия таван и се събираше на локви, които плискаха изпод краката им.

Неприемливо. Тунелът, семействата и живота, с който се бяха примирили. *Помощта идва*, искаше му се да каже Мерик. *Работя колкото може по-бързо*.

— Насам, сър.

Кам зави наляво. Двама старци, които играеха таро, се отдръпнаха, за да им направят път, колкото да се проврат между тях. После момичето изчезна в парче мрак, където светлината от огъня не достигаше.

Изминаха петдесет и шест крачки в тъмнината (Кам броеше както винаги), преди отпред да заблести бледа жълта светлина. Още петдесет и две крачки и стигнаха до нея: огневещерски фенер огряваше остър завой надясно в тунела. После още мрак — този път в продължение на сто и шест стъпки, като по целия път капеше вода.

Накрая почувства промяна в походката на Кам. Момичето забави ход, чу се шумолене като от пръсти, галещи стена, после тя се изпари.

Просто изчезна.

В един миг Мерик чуваше запъхтяното ѝ дишане и чаткането на ботушите ѝ. В следващия остана само плясъкът на капките вода.

И тъй, също като Кам, той плъзна длан по стената на тунела и продължи напред...

Силата запраця по него.

Това продължи само миг, температурата спадна. Въздухът се изсмука от ушите и дробовете му. И той премина. Светлината се завърна, неравномерна, но ярка. Нисък тунел от тухли се простираше

от единия до другия край, а от всички страни прииждаха звуци — хорски викове, тропот на крака.

И ревът на водата, която минаваше през някой далечен тунел на всеки няколко секунди.

Кам дръпна качулката ниско над лицето си и то се скри напълно.

— Трябваше да те предупредя за старите стражи-заклинания. Те имат за цел да не пускат хора, но явно вече не работят както някога. О, но прости ми, сър. Къде са ми обноските? — тя разтвори широко ръце. — Добре дошъл в моя втори дом, сър. Добре дошъл в резервоарите.

Стана почти пладне, преди Вивия да успее да се върне в подземие. Времето я притискаше, чакаше я цяла камара работа. *Провери езерото, претърси тунелите.* Думите се въртяха като ритъм за тичане. Фенерът ѝ се клатушкаше и пращеше. *Провери езерото, претърси тунелите.*

Когато стигна езерото, вече тичаше и без да мисли за униформата, изхлузи ботушите и куртката си, бричовете и блузата. Имаше нещо нередно — виждаше се по широките вълни, които потрепваха по езерната повърхност.

— Угасни — измърмори тя.

После се гмурна. Твърде много вода. Това беше първото нещо, което усети, щом се потопи. Имаше вода, която не бе срещала никога досега. Тя се виеше през реките и се вливаше в резервоарите. Вивия трябваше да разбере защо. Трябваше да открие откъде.

Вчерашният трус не беше причинил значителни щети на повърхността, но Вивия се боеше, че същото едва ли можеше да се каже за подземните галерии.

Тя се спусна в сърцето на езерото, където кристалните води бяха толкова студени, че можеха да се хванат в ръка. Където скалите бяха толкова остри, че можеха да режат. Но само тук принцесата можеше напълно да се свърже с нуждите на езерото, с усещанията му.

Дълбоко, дълбоко навътре във водите му, там, където основите на платото се свързваха със Сирмайските планини от незапомнени времена, Вивия усети вливането на нова вода. Тя не беше от скорошните бури, а от земетресението, и не се ограничаваше до платото, а си бе пробила път под долината към планината.

Там през процеп в земята се просмукваха струйки. Нов леден и чист поток, който увеличаваше обема на водата в тези тунели и на Тимец. Горната река, над езерото.

Водата се движеше нагоре, нагоре като жужащи в кошер пчели. И не само нагоре, а и в кръг, надолу, навсякъде. Ако скоро не я отклоняха, язовирът щеше да прелее. Градът щеше да се наводни. Това нямаше да стане веднага. Мигът щеше да назрява месеци, може би дори години, защото новите поточета бяха малки. Цепнатини в скалата. Но ако тези цепнатини се превърнеха в проломи, ако още един трус разлюлееше долината Стефин-Екарт, тогава водата щеше да нахлуе твърде бързо, за да може да бъде спряна. Градът щеше да потъне за дни.

А ако бентът се пръснеше — даже за часове.

Последният ѝ спор с Линдей в Залата за битки отекна в мислите ѝ: *Ако стане нужда, народът ни ще бъде в безопасност даже извън границите на Нубревна.*

Не. Вивия не можеше да обвърже Нубревна с пуристите. Това не беше решение.

И все пак... Серит Линдей. Защо всичко се въртеше около него? Откакто пукнатината се появи в язовирната стена за първи път преди три години, не друг, а *той* се противопоставяше да я поправят. Сега пак *той* правеше сделки с пуристите и не друг, а *той* разполагаше с врата за подземие, скрита в оранжерията му.

Тази врата беше довела днес Вивия тук. Смяташе да я открие, тръгвайки от подземните галерии, и подозираше, че се намира точно от другата страна на свличането.

Когато излезе от езерото, Вивия беше премръзнала до кости и дишаше тежко. Облече се, треперейки. А когато се обърна да вземе угасналия си фенер, потрепваща светлина привлече окото ѝ.

Като преминаващ пред луната облак, най-близката ивица светещи гъби угасна. Три от шестте светещи бразди сега бяха мъртви.

Каквото се случваше над земята, се случваше и под нея. Втора мисъл догони по петите първата ѝ: *Ярост каза, че трябва да намеря изчезналия Кладенец на произхода.*

Вивия се олюля. Не, не — Линдей грешеше. Освен ако... всеки Кладенец беше обграден от шест дървета, а тук имаше шест линии от

светещи гъби. Всеки Кладенец беше източник на магия и Вивия не можеше да отрече огромната сила, която пулсираше в тукашните води.

Много отдавна учителите на Вивия ѝ бяха казвали, че петте Кладенеца на произхода избирали владетелите на Вещерия. Това беше свързано с Дванайсетте храбреци и макар че тя не помнеше как точно, все пак не беше забравила, че Кладенецът на водата в Южна Нубревна беше пазил автономията на страната им дълго време даже пред лицата на три разрастващи се империи.

Но може би учебниците по история бяха пропуснали нещо. Имаше един Кладенец, за който те не споменаваха. Един Кладенец за елемента, в чието съществуване никой не вярваше.

Кладенецът на пустотата.

Вивия не беше пустовеща, майка ѝ също не беше, а преди нея и баба ѝ не е била. Как тогава семейството им черпеше сила отгук? Езерото не можеше да бъде Кладенец на произхода.

Не можеше.

Ами ако беше... Тогава тя можеше да изцери баща си. Това бе най-голямата сила на Кладенеца. Силата да лекува всяка болест. Ето че можеше да доведе тук Серафин, за да изпробва водата. Ако той оздравееше, тогава тя щеше да разбере.

Но при тази мисъл празнотата в гърдите на Вивия се изпълни. Задръсти се. Сякаш не ѝ се искаше да води баща си тук долу.

Никакви угризения. Продължавай напред.

Вивия грабна фенера, изрече отсечено „пламък“ и присви очи на рязката светлина. Имаше твърде много въпроси, а нямаше никакво време. Трябваше да обмисли всички идеи и възможности, докато търси — подземният град нямаше сам да се намери.

Нито онзи на повърхността щеше сам да се спаси.

Сама.

Изюлт отново беше сама и се питаше какво ли по-лошо би могло да има в Спорните земи от кръвовещите. Едуан я беше оставил до обраслото дърво. Местността си я биваше, в случай че изникнеше нещо непредвидено. Видимостта беше добра, а още по-добро беше прикритието от едри мъхести стволоче и дебелите надвиснали гранитни скали.

След като намери една равна канара, където да се изтегне, Изьолт остави вещите си и най-накрая се зае със заека, който беше уловила сутринта. Цял ден той се бе поклащал от чантата на Едуановия гръб и всеки път, когато Изьолт бе поглеждала към него, мъртвите му очи сезираха в нея.

Тя опъна заека на скалата. Тялото му беше вдървено и изстинало, точно както беше казала на Едуан, че ще стане. Дано само месото не се е развалило.

Имаше само един начин да разбере.

Нави си ръкавите. Палтото на Едуан ѝ беше доста голямо и вълната боцкаше. Но с него се чувстваше защитена. То миришеше на пушек и стара пот. Не беше лоша миризма, даже... приятна.

След като си изми ръцете с водата от манерката, тя извади сабята си. С нея отрязва краката на заека при ставите, но трябваше да внимава за втората стъпка: лек разрез по гърба.

Изьолт беше толкова вгълбена в старанието си да не пробие някой орган (което щеше да съсипе месото), че не усети приближаването на нишките, докато те едва не я сгасчиха.

Ако беше почакала още две секунди, преди да почувства тъканта на света, нямаше да забележи хората, докато не беше станало твърде късно. Но благодарение на Луната майка, навикът ѝ беше по-силен от заека, който беше погълнал вниманието ѝ.

Шест сплита лилави, обагрени със стоманеносиво нишки пълзяха към нея. Глад за насилие, жажда за болка, и то наблизко. Секунди ги делиха от нея.

Изьолт изгуби ума и дума. Нямаше време да реагира, нямаше време да се подготви. Единствената възможност пред нея беше да побегне. Тя грабна сабята си и скочи в дерето, където земята беше равна, а храстите растяха нарядко.

Нишките лумнаха в розов възторг и зелена решимост. Те се впуснаха в устремна гонитба след нея. Но защо, защо, *защо*? Които бяха тези мъже и защо я преследваха? За разлика от хората на Есме, тези преследвачи не бяха пръснати. Нишките им бяха непокътнати и всецяло отдадени на жаждата да измъчват Изьолт, ако я заловят.

Тя бягаше с всички сили. Времето изгуби очертанията си, гората полетя край нея. Изьолт виждаше единствено калната земя в дерето и

положението на папратите. На камъните. На всичко, което можеше да я забави.

Зад гърба ѝ един от мъжете изрева нещо на непознат за нея език. Нишките пламнаха още по-ярко. По-настървено. Боен вик за сплашване на враговете.

Изьолт наистина се изплаши. Едва не се препъна, но успя да запази равновесие. Затича по-бързо и стисна по-здраво сабята си.

Отпред. Дърветата свършват. Небето се показва. Мислите прелитаха през ума ѝ една след друга. Без да ги е канила и без да има време за тях. Без да има време да състави план.

Стигна края на гората. Краката ѝ изтропаха по откритите камъни, където пръскаше вода. Беше река Амонра, разпенена от бързеите, черна от студа. Една от онези буйни реки, в които и водоеците не биха нагазили. Нямахше как да я прекоси.

Изьолт сви надясно. Брегът беше непроходим, подкопан, скалист и осеян с трупи. Тя погледна назад.

Грешка. Мъжете бяха по-близо, отколкото си мислеше. Толкова близо, че можеше да види сипаничавите им лица, белезите и беззъбите им усмивки. Да види свързващите ги помежду им нишки — знак, че следваха една и съща заповед. Знак, че бяха другари и действаха като един.

Изьолт напрегна сили, дишаше запъхтяно и от устата ѝ излизаха малки облачета пара. Амонраските водопади бумтяха напред. Отначало като лек гъдел в основата на гръбнака ѝ. Мъгла, която се бе спуснала на хоризонта. Но с всяка крачка бученето се усилваше и премина в тежък грохот в корема ѝ, в дъжд, който покри всичко с едри капки.

Покой, Изьолт! Покой в пръстите на ръцете и краката ти! Но къде ти покой! Не можеше да намали скоростта, не можеше да се подготви. Намираше се срещу стена от жестоки мъже и бурни бързеи.

Сафи обаче би прескочила стената на секундата. Без подготовка. Без да му мисли. Щеше да действа. Ако Сафи беше тук, нямахше да чака. Щеше да съзре възможността и да я сграбчи.

Независимо колко глупав ти се струва един ход, беше ѝ казала веднъж тя, *глупавият ход също така е нещо, което никой не може да предвиди.*

Да, беше отвърнала по онова време Изьолт, и точно заради това аз вечно ти спасявам кожата.

Хей! Ярка усмивка от Сафи. Поне има кожа за спасяване, Из. Права ли съм?

Сафи имаше право. Луната майка да ѝ е на помощ, но Сафи имаше право. Глупостта понякога беше най-добрият избор.

А понякога и единственият.

Изьолт извъртя глава наляво, както тичаше, и хвърли поглед напред към мястото, където реката се блъскаше неуморно в брега. По развълнуваната вода тук нямаше отломки, мощта на бързея беше голяма. Амонра завличаше надолу клони, листа, живи същества и не ги изплюваше нагоре.

Богиньо, ама че глупост ще бъде да се хвърли в реката. Голяма глупост.

Действай сега. Последствията после. Започнеш ли нещо, довърши го.

Време беше. Преследвачите изхвъркнаха от дърветата.

И Изьолт започна. Тя скочи. Щом калният бряг остана назад и влажният въздух целуна бузите ѝ, от гората се надигна глъчка. Нишките вкупом светнаха ярко в тюркоазена почуда и пурпурен гняв. После Изьолт стигна връхната точка на дъгата и започна да пада.

В този миг една-единствена мисъл прониза съзнанието. Не беше ясна, изваяна от думи, тъй че да се запечата в ума ѝ, а по-скоро усещане, което озари всяка частица от съществото ѝ, щом черните води се приближиха.

Била си тук и преди, казваше чувството. И знаеш как да действаш.

Ръцете ѝ инстинктивно се повдигнаха към вълненото ѝ палто. Вкочанените ѝ пръсти дръпнаха яката, сетне краката на Изьолт разцепиха вълните. Студ, студ, студ, студ я посече. Изтласка целия въздух от гърдите ѝ. Заслепи я, оглуши я, отне ѝ всички сетива.

Амонра я повлече към дъното.

Докато потъваше, тя се измъкна от палтото. То изплува разгънато — примамка и щит, който щеше да скрие Изьолт, докато тя бягаше надолу по течението в бездиханен свят. Свят без контрол.

ДВАЙСЕТ

След като се изкъпаха под зоркия поглед на Лев, Ванес и Сафи бяха принудени да си облекат прашните, изпокъсани дрехи.

На изхода на банята Лев ги погледна извинително.

— Зандър отиде да ви намери дрехи — обясни тя, после застана зад тях и ги изпроводи до стаята им на четвъртия етаж.

Вътре ги чакаше Зандър, с лице, забито в пръстите на краката му.

— Донесох ви няколко рокли. Не бях сигурен какво ще искат да облекат дами като вас.

Сафи не се нуждаеше от магията си, за да долови честността, която потрепваше от думите му. Въпреки здравия си разум, тя се улови, че му се усмихва.

— Благодарим ти, ад-барде.

После двете с Ванес останаха сами, а Лев и Зандър си зашушнаха нещо в коридора. От Кейдън нямаше и помен.

— Двама на двама — измърмори Ванес на марстошки и се упъти към леглото. — Ако не беше тази яка — тя раздруса потъмнялото от водата дърво, — тогава нямаше да има борба.

В това време Сафи се изстреля към прозореца. Капаците бяха отворени и макар че четирите етажа бяха бая нависочко, адските му кози цицки, тя беше готова да опита.

Стигна прозореца. Пиратската република се стелеше пред нея, арената стърчеше в далечината. Тя се опита да подаде глава навън...

Бликна топлина и светлина. Челото ѝ се шибна в твърд въздух и сърцето скочи в гърлото ѝ. Магия. *Стражите*, осъзна тя, макар че какво закриляха и как изобщо ад-бардовете владееха магията, Сафи нямаше идея.

Опита пак и пак, но черепът ѝ всеки път се удряше в невидимата стена. Припламваше светлина, а по краищата проблясваше златист прах.

— Ето какво правели стражите — обади се Ванес от леглото. — Хубаво е да го знаем.

Сафи изсумтя и най-сетне се извърна смръщено от слънчевия морски пейзаж навън и отиде до леглото. С едно движение свали роклята си. Ванес, естествено, се разсъбличаше търпеливо, внимателно смъкна мръсната рокля и грижливо я сгъна на кревата.

Сърцето на Сафи се сви. Така щеше да направи и Изьолт. Познато равновесие между нея, която се хвърля необмислено и прибързано с главата напред, докато спътницата ѝ се бави, съзерцава, събира мислите си.

Сафи потрепери, пръстите ѝ стиснаха здраво ловджийскозелената рокля, докато свободната ѝ ръка посегна към нишкокамъка. Кожената връв лежеше мокра върху гърдите ѝ. Тя я измъкна.

Врълетя я ужас. Камъкът примигваше. *Изьолт.*

— Какво означава това? — попита тихо Ванес.

— Означава, че семейството ми е в опасност.

Гласът ѝ дойде нейде отдалеч. Тя се завъртя, като се мъчеше да определи посоката, в която щеше да я поведе камъкът. Посоката, в която се намираше Изьолт.

— Някъде... натам — обърна се тя на северозапад.

От умората ѝ вече нямаше и следа. Сафи искаше да поеме на път. Искаше да хукне да бяга.

Императрицата явно разбра, защото каза на марстошки с престорено равнодушие:

— Имам план как да се измъкнем оттук.

Сафи примига, извърна се към Ванес.

— По-рано. Ти излъга, че бейдидчаните искали да те убият.

— Излъгах — Ванес измъкна от купчината една жълтеникавокафява рокля и я наложи до тялото си, за да види докъде ѝ стига. — Точно преди Срещата за Спогодбата с Бейдидските пирати постигнахме споразумение. Аз ще им върна по-голямата част от Пясъчно море, а в замяна те ще се присъединят към марстошкия флот. Тъй че, нали разбираш, те не са ми врагове, а съюзници.

Магията на Сафи замърка: *истина.*

— Значи ще ни помогнат?

Ванес трябваше да дръпне три пъти роклята, за да мине деколтето ѝ през дървената яка, а когато свърши, Лев подаде главата си в стаята.

— Готови ли сте?

— Почти — изчурулика императрицата. После забързано зашепна от крайчето на устата си: — Пригответи се, Сафи. Защото скоро бейдидчаните ще ни се притекат на помощ.

— Добре.

Сафи не можа да удържи мрачната си, победоносна усмивка, докато надяваше гористозелената рокля. Кройката беше свободна в горната част, а полите едва стигаха до средата на прасците ѝ, но така ѝ харесваше повече. Можеше да се движи свободно. Да се бие.

Идвам, Из.

Вратата се отвори широко, със свистене и вътре влезе Кейдън. Насочи се право към Сафи, очите му пробягаха по роклята ѝ и той едва-едва кимна одобрително с брадичка. Командирът беше чист и с нови дрехи. Доспехите му обаче ги нямаше. Нямаше ги плетената ризница, кожената куртка, ръкавиците и стоманения шлем.

Мечът му все пак висеше на кръста, а рамото му изглеждаше много по-добре, отколкото преди час.

— Еретичке — рече той и спря пред нея, — сложи си ботушите.

Сафи изви хладнокръвно вежди.

— Защо, ад-барде?

— Защото двамата с теб ще предприемем кратка разходка, а неслучайно местните казват, че улиците на Салдоника са застлани с говна.

Кейдън не върза ръцете на Сафи, но извади кама и я принуди да върви пред него. На една ръка разстояние, за всеки случай.

Излишни мерки от негова страна, защото Сафи нямаше желание да офейка. Нишкокамъкът ѝ беше спрял да мига, но тя все така искаше да се измъкне, а с Бейдидските пирати шансовете ѝ по улиците на Салдоника бяха много по-големи, отколкото съвсем сама.

А те наистина бяха засипани с боклуци и говна и Сафи го забеляза още щом напуснаха чистите граници на бейдидската територия.

— Къде отиваме? — попита тя, извърнала назад глава, за да я чуе Кейдън.

Отново бяха на открития пазар, а отгоре им се вееха алените знамена на Червените платна.

— Нали каза, че Червените платна ще ни убият?

— Така е — издигна глас той над следобедната глъчка. — Те дават обет да убиват на място всеки карторец и ето защо няма да говорим на карторски, а също и няма да се маем там много.

Да се маем много къде? — прииска ѝ се да попита. И защо изобщо ме взе с теб? Но не можа, защото наближиха огромен сводест проход, където чакаха мъже, въоръжени с повече ножове, отколкото зъби в устата.

Те изгледаха Сафи и Кейдън, които минаха спокойно край тях. Лоши хора. Зли, ѝ каза трептенето на магията ѝ. Поне никой не понечи да ги последва в света на сънливите мочурища на територията на Червените платна.

Бейдидчаните бяха разчистили земята и изградили хубав град в своята част от полуострова, но Червените платна бяха оставили джунглата да вирее на воля. Техният свят беше какъвто Сафи си го бе представяла, какъвто Хабим го бе описвал. Разрушени колиби бяха потънали в масивни коренища или се гушеха до обрасли с пълзящи растения руини. Разхвърляни. Без никаква организация. И почти всичко беше построено на колове, ще речеш, че блатистата почва се наводняваше при пороите.

Между сградите бяха праметнати въжени мостове и от разкривените прозорци висяха толкова начесто проснати дрехи, колкото и трупове. Едни бяха подути и пресни, други се бяха разложили и скелетите им лъщяха.

Ето до какво водеше пълната свобода. Ето какво вършеха хората, когато липсваха правила или имперска власт.

Картора има своите трески за дялане, еретичке, но в нея има сигурност. Има храна, богатство, пътища, образование. Мога да продължа, защото списъкът е дълъг.

Проклет да е ад-бардът, защото думите му бяха верни. Те пееха дълбоко във вещерството ѝ с успокояващ златен пулс под изменчивото дращене на злото, което я обграждаше.

Кейдън поведе Сафи по тясна уличка, която минаваше между развалини и дървета. Приглушена музика, разговори и звуци, които се чуваха само в бардаците, предшестваха табела с формата на цвете, която проскърцваше на идващия от блатата бриз: ПОЗЛАТЕНАТА РОЗА.

Кейдън спря Сафи пред дъсчената постройка.

— Вътре ни чака жена адмирал, която трябва да... *поразпитам*.
А твоята работа, еретичке, е да се погрижиш тя да каже истината.

— През разложения труп на баба ми — изсумтя Сафи. — Никога няма да ти позволя да се възползваш от магията ми, ад-барде.

— Нямах избор.

Той развъртя камата. Светлината се отрази в стоманата.

— Не можеш да ме накараш насила — тя запърха с мигли и склочи ръце зад гърба си. — Както, струва ми се, вече ти казах, мога да се усмихвам и на най-грозния жабок, а той и за миг няма да разбере, че го лъжа.

Ред беше на Кейдън да изсумти.

— О, еретичке, ти дори не знаеш, нали? — мъжът мушна ножа си в калъфа на хълбока. — Не моята ад-бардовска защита те предаде във Веняса. Ти сама се предаде.

Сафи замръзна. И въпреки здравия разум, се хвана на въдицата.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа — той се приближи, — че се издаваш.

— Не се издавам.

— О, да, издаваш се.

Той се усмихна. Усмивката на шлифования измамник, от която кръвта на Сафи кипна и тя подскочи.

— Тъй че каквото и да ми каже адмиралът, стига ми да те погледна, за да разбере дали това е истината, или не. А сега... — той сложи спокойно ръце на раменете ѝ и я обърна с лице към разнебитената врата на „Позлатената роза“. — Да влезем вътре и да приключваме по-скоро, преди да сме увиснали да съхнем при онези трупове.

ДВАЙСЕТ И ЕДНО

— Това е ужасно — измърмори Мерик, докато с Кам навлизаха все по-надълбоко под земята на светлината от един стар фенер.

Две нива под входа към влажните резервоари налякалите хора все така не намаляваха, нито пък плъховете, чиито очи блестяха в мрака.

— Човек трябва да вижда небето.

— Не очаквах, че ще се уплашиш, сър. — Кам му хвърли дяволита усмивка през рамо.

— Не съм се уплашил — изглежда я намръщено Мерик. — Тук няма вятър, момче. Няма въздух. Чувствам, че се... задушавам.

— Още сме близо до повърхността, затова свиквай. Говняната улица е много по-надолу и вони повече.

Момичето не преувеличаваше и след като слязоха шест нива по-навътре в земята, зловонието във въздуха започна да се засилва. Въпреки че таваните станаха по-високи, а тунелите — по-широки, скоро смрадта беше толкова непоносима, че човек се задавяше, и толкова остра, че го изгаряше.

Кам се преви, закашля се, за малко да повърне, а светлината на фенера се плисна на всички страни.

— Говняна работа — изрече тя и Мерик не можа да реши дали момичето ругае вонята, или назовава източника ѝ.

Но и в двата случая беше съгласен с нея.

След три завоя в тунела стигнаха позорната Говняна улица. Кам запуши уста с ръката си и вдигна фенера нагоре. Светлината се отрази в широка купчина телесни течности и изпражнения. Имаше и нещо мазно и черно, което капеше от пукнатината между тухлите по тавана.

Но по-неприятни от гледката бяха шумните капки в локвата, *пльок! пльок!* а също и мехурите, които клокочеха веднага след това.

— Не може ли да прелетим до другия край, сър?

Мерик се замисли, дишайки междуременно през ръба на качулката си. Но сетне поклати глава.

— Трябва да повикам ветровете. Мога да опитам, но тук няма достатъчно въздух, за да стигнем далеч.

— По-добре да прелетим половината, отколкото да вървим през целия път — отбеляза Кам. — Тунелът е почти пълен, сър! Онази черта — тя посочи отсрещната стена — показва докъде стигат отпадъците, преди водите да минат и да ги изчистят. Ще нагазим до колене, сър!

Мерик запази мълчание, докато размишляваше колко силно искаше да научи какво прави сестра му в резервоарите. Само че... *неговите* желания бяха без значение. Хората от града се нуждаеха от помощта му.

Той стисна зъби. Хиксът на картата беше право напред и право напред трябваше да върви и той.

— Чу ли ме? — попита Кам. — Отпадъците ни стигат до коленете, сър! Това означава... — незнайно как, тя успя да си придаде още по-болезнен вид. Очите ѝ се затвориха. — Водите ще потекат всеки миг.

— По дяволите — изруга Мерик. — Кам, искам да почакаш наблизко. В някой безопасен тунел.

Момичето се наежи.

— Няма да те оставя! Знам, че много мрънкам, но грешката е моя. Аз си мислех, че онези часове показват кога спират водата, а не кога я пускат!

— Не се вини, момче — от напрежението гласът му прозвуча твърдо. — Аз съм този, който си мислеше, че това е час за среща. И кой знае, може и така да е. Но за теб е опасно да продължаваш.

— За теб също — възрази тя. — Пък и ако не дойда с теб, ти пак ще свършиш някоя глупост — Кам се изпъчи. — Не можеш да ме спреш, сър.

Натегнато мълчание. На тази светлина Кам изглеждаше тъй дребничка. И толкова унило твърдоглава.

*Брат Филип Глупеца поведе брат Дарет Слепеца
дълбоко в черни недра.*

*Кралица Рак в пещерата живееше,
но каза си смело Глупеца: „Какво от това?“*

— Ако пострадаш... — подхвана Мерик.

— Няма.

— ... ще си съсипеш новите ботуши.

— И без това никога не съм обичала обувки.

— Добре — примири се Мерик и Кам се озъби в победоносна усмивка.

Това сложи край на спора им, макар че на него хич не му се искаше да е така, защото сега не им оставаше нищо друго, освен да тръгнат през човешките изпращания. Водите на ада да го погълнат, но никога не си бе представял, че някой ден ще върви през отпадъците в подземните тунели. Разбира се, не си беше представял също, че ще бъде мъртвец, който бяга от собственото си семейство.

Мерик едва не извика от облекчение, когато най-сетне отпред изникна стена и Кам възкликна:

— Мястото на срещата е нагоре по тези стъпала, сър.

Тук разклонението в тунела изпращаше отпадъците в две посоки и пак тук, в стената, беше издълбан свод, който се осветяваше от слаб фенер. Мерик се повдигна на площадка на височината на кръста, а после помогна и на Кам да се измъкне от ноктите на Говняната улица.

И двамата бяха покрити в лигава, слизеста мръсотия, от която на Мерик му се повдигна. Колкото и да тръскаха краката си с Кам, не можаха да се отърват от нечистотиите.

Скоро след това минаха през сводестия проход и лекото съскане на магия ги докосна точно както на влизане в резервоарите. Изглежда, даде си сметка Мерик, заклинанията не просто държаха хората вън, ами и водите вътре.

— Случва ли се водите да повлекат хора? — попита той.

Кам сви едно рамо и най-накрая свали качулката си.

— Случва се, сър. Случва се.

Сетне махна с глава към осветеното стълбище и без да изчака Мерик, тръгна нагоре.

Вивия тъкмо се беше преоблякла в чистата униформа, която винаги държеше скътана зад боровинковите храсти, и вече вървеше между сливовите дръвчета в дворцовата градина, когато до слуха ѝ достигна суматоха.

Тя забави крачка, обърна се назад и видя, че кралят се е запътил към градината на кралицата. Зад него се мъкнеха стражите и слугите, а също и двама лечители в стандартните кафяви роби.

Това беше необичайно. Кралят рядко излизаше от стаята си и никога не стъпваше в градината на кралицата.

Никога.

Докато Вивия се втурна обратно към обраслите с бръшлян стени, хората от антуража му се бяха наредили покрай тях, а тикани от Райът, кралят и столът му вече бяха влезли вътре.

Момчето тъкмо се измъкна навън пред вратата, когато Вивия влетя в градината. Той й кимна намусено, но двамата избягнаха да се погледнат в очите.

Кралят седеше пред езерото в подвижния си стол, с гръб към нея. Ореолът на косата му едва покриваше черепа му, а той още беше по нощница, въпреки че наоколо беше пълно с хора. Някога за същото вечно хокаше майка й.

Вивия приближи Серафин с изпънат като мачта гръб. *Това е нормално*, казваше тялото й. *Не виждам повод за тревога.*

Лъжа. Тялото й беше лъжа. Умът й препускаше, повтаряше всяка нейна стъпка, откакто бе излязла от подземие то преди минути. Беше ли затворила плътно капака? Боровинките бяха ли оправени, както трябваше? Ами ирисите — дали не ги бе стъпкала, без да иска?

— Райът? — чу се тънкия глас на краля.

— Не, Ваше Величество — извика тя. — Вивия е.

— О, хубава изненада — кралят наклони глава настрани и Вивия видя края на щърбавото му ухо. — Помогни ми да стана.

— Сър?

Тя се спусна напред, като се молеше баща й да не се опита да стане сам. Стигна до стола му.

— Сигурен ли сте, че е разумно?

Той вдигна поглед към нея. Тя не можа да преглътне възклицанието си. В мрака на кралското крило дъщерята не бе забелязала колко бледа бе станала кожата на краля. Колко хлътнали бяха очите му.

— Искам да поседя на пейката на Жана — обясни той.

Но когато тя не помръдна, той изръмжа:

— *Сега.*

Тялото му беше болно, но умът му все още владееше нихарския гняв.

Вивия мушна ръка зад гърба му. Той изсъска от болка, очите му се присвиха. *Скелет*, помисли си Вивия. Пръстите ѝ стискаха само кости.

Заля я нова вълна срам. Ключът за бащиното ѝ изцеление навярно се намираше точно под тях. Не можеше да скрие езерото от него. Ще му каже за него. Разбира се, че ще му каже.

С четири нестройни крачки те стигнаха до пейката. Тя беше мръсна, но когато Вивия понечи да изчисти праха, цветния прашец и семенцата, Серафин ѝ нареди под нос да ги остави.

Щом Серафин седна, тя зърна изражението му. Устните му бяха извити назад, ноздрите му потрепваха. Отначало Вивия си помисли, че пейката е твърде мръсна. Сетне осъзна, че очите му се бяха приковали във флотската ѝ куртка.

— Още не си облякла адмиралската униформа?

— Не ми остана време — измърмори тя. — Ще намеря сива куртка довечера.

— О, на мен ми е все тая — той повдигна тънкото си рамо. — За теб се тревожа, Вивия. Визерите ще кажат, че си немарлива, а прислугата — че приличаш на майка си. А това не бива да става, нали?

— Не — съгласи се Вивия и все пак си помисли, че баща ѝ беше този, който изглеждаше мърляв и малко умопомрачен.

— Някакви вести за смъртта на Мерик? — попита той и най-сетне премести погледа си от нея към езерцето. — Какво толкова има шпионите ни да открият кой го е убил?

Вивия беше получила новини, но те бяха объркани и водеха обратно към Нубревна. Убиецът беше скрит сред тях и тя не бе готова да сподели тази информация с баща си.

Поне засега не.

Затова каза единствено:

— Няма нови следи, Ваше Величество, но изглежда, че императрицата на Марсток е била убита по същия начин.

— Ето един силен владетел. Ванес, а също и майка ѝ преди нея.

Вивия преглътна. *Аз мога да бъда силна.*

— Жана беше твърде деликатна. Твърде покорна — Серафин даде знак на дъщеря си да седне до него. — Не като нас.

Вивия седна, но не можа да спре треперенето на ръцете си. Трябваше да ги стисне в юмруци върху бедрата си. *Бездействието е най-бързият път към лудостта*, напомни си тя, сякаш това щеше да обясни вълнението ѝ.

Колкото повече баща ѝ упрекуваше Жана за дреболии, толкова повече Вивия се чудеше дали няма друга причина, поради която гърбът ѝ настръхва.

О, досега тя беше свикнала с обидите срещу другите. Обикновено дори се наслаждаваше на факта, че ако и да мразеше всички останали, Серафин все още обичаше нея. Днес обаче ѝ бе по-трудно да се усмихва и да се смее от друг път.

— Кретени — изсъска той и на Вивия ѝ трябваше миг, за да разбере кого ругаеше в момента.

Лечителите, осъзна след миг.

— Казват ми, че съм по-добре — Серафин се усмихна. — Това е нихарската кръв. Късметлийка си, че във вените ти тече такава сила.

— Знаем — отвърна тя, но погледът ѝ се застоя върху кожата му, крехка като стари змийски люспи.

— Кралското родословно дърво болезнено се нуждаеше от нихарската жилка — продължи Серафин и заговори с въодушевление. — Преди аз да се появя, към Жана се отнасяха с неуважение. Гражданите, войските, а най-вече съветът. Знаеш, че тя получи тяхната почит благодарение на мен.

— Знаем — повтори Вивия.

— И за теб ще сторя същото — той се усмихна нежно, а влажните му очи се скриха сред бръчките му. — Веднъж да оздравея, ще вляза при съвета и ще им нареда да сложат короната на главата ти.

— Благодаря ти.

Тя му се усмихна нежно и беше искрена, защото един Ноден знае какво би правила без баща си. Или без нихарската кръв в жилите си.

Навярно щеше да последва майка си.

— Аз искам най-доброто за теб, Вивия — бризът повя белите му кичури. — И знам, че ти искаш най-доброто за мен.

Вивия застина, срамът я жегна по-остро. Баща ѝ бе тъй болнав и немощен. Каквото и да казваха лечителите, той бе на прага на смъртта.

Но тя щеше да се опита да го излекува. Щеше да му каже за подземното езеро. Вярно, че нещо пролазваше по гърба ѝ при мисълта

за това, вярно, че майка ѝ бе казала да го пази в тайна, но това беше, преди Жана да се хвърли от моста и да остави дъщеря си сама. Това беше, преди да реши, че собствената ѝ меланхолия е по-важна от Вивия.

Серафин ѝ бе останал верен през всички изпитания. Той бе добър баща, макар че тя не го заслужаваше.

Вивия си пое шумно дъх и тъкмо понечи да посочи боровинките и капака, когато се разнесе звън.

Камбаната за тревога в двореца.

Тозчас принцесата скочи на крака и мигом изкрещя на стражите да заобградят краля. Сетне предупреди с шепот баща си да запази спокойствие и се затича вън от градината на кралицата. По средата на леха с тиквички налетя на Стикс.

— Какво се е случило? — изкрещя Вивия над звъна на камбаната, като се стараяше да не обръща внимание колко разчорлена е приятелката ѝ и как е подпухнало лицето ѝ. Сякаш цяла нощ не бе мигнала.

— Хранилицата — викна Стикс и махна на принцесата да я последва. — Някой се е вмъкнал в тях и, сър, мисля, че е бил Ярост.

След оглушителния грохот на водата, тишината на издигация се нагоре тунел бе тревожна. Мерик не разбираше как тъй тънък пласт скала успяваше да заглуши тътнежа отдолу. Особено когато продължаваше да усеща треперенето в краката и в дробовете си.

Миризмата тук беше малко по-поносима, защото, макар че бяха изоставили Говняната улица, двамата с Кам носеха нечистотиите със себе си.

Изкачиха четирийсет и четири стъпала, а Кам по целия път тихо броеше, сетне стигнаха тухлена стена с нащърбена пукнатина, която се спускаше по нея. Процепът явно беше станал по случайност.

Острите му зъби изглеждаха скорошни. Посипаните отломки бяха пресни.

Но нямаше съмнение, че това беше целта, заради която Мерик и Кам бяха били път дотук, затова те се мушнаха през пролуката. Първи мина Мерик и се озова зад лавица от влажно кедрово дърво. Врътна се настрани и попадна в изба.

Кралското хранилище. Изглеждаше точно както го помнеше: неравни лавици, отрупани с щайги, чували, одеяла и бутилки — всичко, което беше необходимо да се ръководи дворецът.

Известно време той стоеше и се заслушваше. Опипваше застоялия въздух за чужд дъх, мижеше срещу слабата, мъждукаща светлина от магическите лампи.

Но не чу никого; не видя никого. Само водата капеше в локва наблизо. Кондензация от плачещите гранитни стени, а може би и пукнатина в основите.

— Намираме се на най-ниското ниво в кралското хранилище — измърмори той на Кам накрая.

Дъхът ѝ изхвърча от изненада.

— Хм, лесно се вмъкнахме.

Мерик се съгласи и се зачуди дали пък хиксът на картата беше знак не за тайна среща, а за дупката в резервоарите, която трябваше да се поправи.

Но ето че бяха тук и той се канеше да поогледа. Особено когато за първи път виждаше запаси на последното ниво. Горните два етажа обикновено бяха пълни, но четирите под тях вечно бяха празни. *Вечно.*

Мерик беше влизал тук преди два месеца. Беше слязъл до второто ниво, а след като не бе видял друго, освен мишки, бе отишъл право при баща си, за да поиска да изпратят търговски представител във Веняса преди Срещата за Спогодбата.

Серафин бе приел.

А сетне беше възложил на Мерик задачата не само да възобнови търговията, ами да представлява Нубревна като адмирал на Кралския флот на Срещата за Спогодбата.

Най-светите души пропадат най-надълбоко.

— Ела — принцът повика Кам с повдигане на брадичката.

Рафтовете в хранилището се събираха в средата, където каменно стълбище се виеше шест етажа нагоре. Вървяха покрай редовете и всяка лавица беше наблъскана с провизии.

— Какво пише тук? — прошепна Кам и посочи един издут чувал.

Бяха преполовили пътя до средата на помещението и провизиите намаляваха.

— Не прилича на нубревненската азбука.

— Защото не е — отвърна Мерик. Той се заигра с мърлявите си ръкави. — Това са думи на далмотски. Тук пише *жито*. На другия — *ечемик* — посочи една щайга с червен надпис отстрани. — В тази щайга има сушени фурми от Марсток. А на онази на карторски пише *орехи*.

Кам изви устни на една страна.

— Но, сър... какво правят тук чуждоземни храни? Нали никой не ще да търгува с нас?

Мерик се питаше същото, но можеше да се досети. Догадката му извикваше марстошко оръжие, миниатюрни кораби и жестокост в морето.

Гневът запращя по ръцете му.

Но запасите тук надхвърляха много повече онова, което двуседмичното пиратство можеше да донесе. Вивия е започнала проекта „Лисиците“ още преди месеци, много преди да предаде Мерик в морето и да го остави да умре.

Колкото повече приближаваха сърцето на избата, където ги чакаше витото стълбище, увереността му растеше заедно с яростта му. Тук всички рафтове бяха празни, сякаш човекът, който бе трупал припасите, искаше те да останат скрити.

— Нагоре — нареди Мерик.

Трябваше да провери петия етаж. Трябваше да види дали има още храна.

Имаше и дробовете на принца се разгоряха като пеци. Петият етаж бе още по-претърпан от шестия и нито един етикет не беше на нубревненски.

И всичките припаси бяха тук, където никой не се нуждаеше от тях. Тези запаси трябваше да изхранват Иглената кула или бездомниците в резервоарите, или — водите на ада! — хората на Нихар щяха да ги вземат. Но ето че те стояха тук, без да са от полза за никого. Освен навярно за Вивия.

Достатъчно, Мерик беше видял достатъчно и беше време да си вървят, откъдето бяха дошли. Тук нямаше никаква среща. Само дупка, която трябваше да се поправи.

Мерик и Кам бяха преполовили пътя към стълбите, когато към тях долетя стенание:

— Помощ.

Мерик замръзна наред крачката си. Кам спря до него. Пъшкането се повтори:

— Помощ.

Кам се хвана за корема.

— Трябва да проверим, сър.

Мерик тръсна глава. *Не.*

— Тук има ранен човек, сър.

Ново тръсване, този път по-твърдо. Нещо ледено се надигна в жилите му. Нещо мощно и черно, изтъкано от Миноги и сенки. *Бягай, докато още можеш*, крещеше инстинктът му. *Тук е опасно за теб!*

Сенчестият мъж беше тук.

Мерик сграбчи Кам за още мокрото и кирливо наметало и я повлече към стълбите. Бяха направили три крачки, когато стигнаха източника на стенанията.

На плочите лежеше проснат мъж с меч в корема, а вътрешностите му проблясваха на пода. В очите му се четеше болка, а линии, черни като най-черните морски дълбини, чертаеха мрежа по лицето му.

Всичко много приличаше на една друга смърт. На друго убийство, което Мерик беше извършил. *Бягай, докато още можеш, бягай, докато още можеш!*

Кам се измъкна от ръката му и коленичи до мъжа.

— Тук съм — изрече тя нежно, за да го успокои. — Вече съм тук.

Очите на мъжа се извъртяха към нея и той сякаш я позна. Опита се да заговори, но кръвта избълбука от устата и от дупката в корема му.

Раната беше смъртоносна и стражът нямаше да оживее, но Кам имаше право. Дори мъртъвците заслужаваха състрадание. И макар че всяка фибра в съществуването му крещеше да бяга, той коленичи до момичето. И тогава го видя.

Единият от пръстите на мъжа липсваше — лявото му кутре, точно като на убиеца Гарън.

Всичко от онази нощ на „Жана“ се повтаряше. Но как? Кой беше този мъж? Едва ли това беше случайно съвпадение.

Преди Мерик да успее да зададе въпросите на умирация, всичко в тялото му застина. Даже хранилицето и пращинките сякаш спряха неподвижни.

Мъртъв. Мъжът беше мъртъв.

Мерик се покашля и понечи да нареди на Кам да вървят. Само че в този миг в избата се разнесе стържене. То пропълзя по кожата му като хиляди пясъчни бълхи.

*Брат Филип Глупеца поведе брат Дарет Слепеца
дълбоко в черни недра.
Кралица Рак в пещерата живееше,
но каза си смело Глупеца: „Какво от това?“*

Кам залитна назад и падна по дупе. Мерик зяпаше трупа. Устата на мъртвеца не помръдваше, очите му останаха безжизнени и изцъклени... Но нямаше съмнение, че думите излизаха от неговото гърло.

Невъзможно, невъзможно.

Кам издрапа назад на четири крака и изсъска:

— Сър, сър — докато трупът продължаваше да шепне.

*На брат Филип Глупеца рече брат Дарет Слепеца:
„Нима кралица Рак вече е слязла от трона?
Чух, че била зла като сто змии тя.
Най-добре от ней да стоим настрана“.*

— Сър, сър, сър — Кам го сграбчи.

Разнесе се камбанен звън. Оглушителен по силата си и неумолим по настойчивостта си — биеше камбаната за тревога в двореца.

Мерик стана. Хвана Кам за ръка и побягна с нея към стълбите, докато остатъкът от песничката продължи да се плъзга край тях.

*На брата си Дарет рече Филип Глупеца:
„Аз вечно над живота ти ще бдя.
Живял съм повече под слънцето от теб,
след мен върви, не ще те подведа“.*

Невъзможно, *невъзможно*.

Стражите вече се спускаха надолу. Мерик усети тропота на стъпките им по каменните стъпала. Почувства дъха им, който се спускаше по въздуха.

С Кам стигнаха най-долното ниво и хукнаха между лавиците. Но необяснимо как, стражите успяваха да ги настигнат.

Миризмата, помисли си смътно Мерик. *Стражите надушват миризмата*. Но нямаше какво да се направи, освен да продължат да тичат. Лавиците се сливаха една с друга пред погледа му. Двата дишаха на пресекулки.

Стигнаха задната стена. Мерик набута Кам зад кедровите сандъци. В същия миг светлината се разля отгоре му.

Десет стражи с факли в ръце се приближиха.

— Ярост! — изкрещя един.

— Застреляйте го! — излая друг.

Мерик се прехвърли в резервоарите след Кам. Глупавото момиче го чакаше и той пак го хвана здраво за ръката и после побягнаха надолу в тъмния тунел.

От варовиковите стени отскачаха сенки, викове, нечистотии. Сетне Кам извика:

— Арбалети!

И в гърдите на Мерик изригна мощен вятър.

Не, не беше вятър. Ударът, грохотът беше от водата.

Войниците им викнаха да спрат. Но те не ги послушаха. Не *можеха*. Този тътен, тази приближаваща буря...

Мерик и Кам трябваше да преминат Говняната улица, преди да ги застигне приливът.

Стигнаха мръсния тунел. Кам падна вътре, с нея и Мерик, коленете им се огънаха. Ръцете и гърдите потънаха. Но ревът, водата ги накараха пак да скочат на крака.

Побягнаха. Една стрела от арбалет изсвири покрай главите им. Втора разби близкия фенер, потоци ги в мрак и те останаха само с факлите на приближаващите се войници.

Но водата не се интересуваше. Тя продължаваше да приижда все по-близо и тъй оглушително, че все едно пак бяха в Лейна. И Кълен умираше пръснат. *Няма спасение. Само бурята*.

Мерик тичаше, с очи, обгърнати в мрак. Със слух, погълнат от бумтежа на водата. Напред, напред, трябваше да продължи напред.

Проблесна оранжева светлина. Нови фенери. Нови тунели. Краят на Говняната улица беше съвсем близо и отатък се виждаше просветващата рампа. Мерик се затича по-бързо. Четири крачки.

Две.

Хвърли се на площадката, но щом се извъртя назад, видя, че Кам изостава с десет крачки, а водната планина е по петите ѝ.

Без да се замисля, той пусна магията си. Ветровете се увиха около момичето. Тънки, но мощни. Точно като нея. Въздушната спирала я повдигна и я пренесе последните метър-два.

Запъхтяна, Кам се свлече на земята до него. Тялото ѝ трепереше. Омазана в слуз и Ноден знае още какво, докато водата се пенеше край тях в омагьосания тунел.

Мерик посегна тревожно към нея.

— Добре ли си? — попита задъхано.

Изтощено кимване.

— Да... сър.

— Не бива да спиране.

— Никога — изпухтя тя и когато той ѝ предложи ръката си, тя се усмихна уморено.

После заедно оставиха свирепата Говняна улица зад гърба си.

ДВАЙСЕТ И ДВЕ

Едуан се спусна по крайречната пътека с пламнала магия. Тялото му хвърчеше прекалено бързо, за да спре, прекалено бързо, за да се бие. И той профуча право през Червените платна, хукнали след нишковещата.

Сред яростни крясъци те извадиха лъскавите си саби. Но Едуан нямаше намерение да се бие. Не и днес.

Един меч изсвири и той инстинктивно залегна, превъртя се напред и се изстреля от дърветата право срещу Амонра.

Нишковещата, нишковещата — къде беше нишковещата?

Ето я. Съвсем близо, на брега. Ще я настигне, ако момичето спре да тича.

Но тя не спря, ами извърши такава чутовна глупост, че Едуан се зачуди дали не бе решила да сложи край на живота си. И преди я бе виждал да прави същото, на пътя покрай скалните отвеси на север от Веняса. Но този път Едуан нямаше да я остави да му се изплъзне.

Този път щеше да скочи с нея.

Кръвомирис, смърдящ на мъчения и размазани вътрешности, го удари в носа. Той се обърна назад тъкмо когато мъжът го нападна. Едуан ритна — сякаш чук се стовари отстрани на коляното на другия.

Костта се строши. Мъжът падна, но Едуан вече тичаше, готов да се гмурне в реката... Само че застина. Едно бежово палто, *неговото* палто, което бе дал на нишковещата, се носеше по реката с такава бързина, каквато не бе по силите на жив човек.

Освен ако това не беше Едуан. Той се спусна в подхранвания от магията му бяг. След секунди настигна палтото, което плаваше надолу по течението, близо до брега.

Едуан се стрелна още по-бързо към едно дърво покрай реката. Брегът под него беше подкопан и оттам стърчаха корени, за които можеше да се хване. Пръстта заваля, когато се спусна до долу и уви ръка около коренището. Водата го опръска, студът смъкна кожата от бузите му.

Палтото стигна до него. Той се протегна. Изпъна ръка... Беше твърде далеч. Пръстите му сграбчиха ледената вода. Без да се замисля, мъжът се отблъсна от брега и се гмурна във вълните.

Но под вълненото палто нямаше никой. Само студ и абсолютната ярост на Амонра.

Изьолт не проумяваше как така още бе жива.

По силата на разума и физиката трябваше да е мъртвец. Амонра беше неукротима. Реката я изплюваше нагоре, после я засилваше надолу. Светлина, глътка въздух. Мрак, смърт. Ни звук, ни цвят, ни дъх, ни живот. Дали за век, или за миг — течението обсеби всяка частица от съществуването ѝ.

Изьолт се удряше в камъните, в дъното, в яростно твърдите вълни. Краката ѝ се закачаха в скалите и клоните. Стотици невидими нокти по дъното. Всеки път, щом запенените води я изплюваха на повърхността, за да може да си поеме глътка въздух, те тозчас пак я засмукваха.

Докато накрая момичето се удари в нещо, което на свой ред я удари. Светът изхвъркна от ума ѝ. Тялото ѝ отскочи назад. Нещо не беше наред и все пак нещо я държеше здраво.

Тя отвори очи, като се бореше с бумтежа на реката върху лицето ѝ. Не видя нищо, но усети нечии ръце. Нечия прегръдка.

Той. Нямаше кой друг да бъде. Само той беше безнишковец.

Само той беше толкова силен.

Но Амонра беше по-силна и от него. Много по-силна. Тя повлече напред кръвовещия, а с него и Изьолт. Повдигна ги на повърхността... после ги запокити на дъното.

Въздух, помисли си Изьолт. За друго не ѝ оставаха сили. Звезди проблясваха, избухваха. Бумтежът изпълваше черепа ѝ.

Но още нещо се намърда в изостреното ѝ съзнание. Някакъв грохот, нещо яростно.

Нещо, в което нямаше да оживеят с кръвовещия: водопадите на Амонра.

Когато вкочанените ѝ пръсти се удариха в едрозърнестите камъни, Изьолт заби крака. Реката я повдигна, но тя потъна още по-навътре. Зад нея кръвовещият последва примера ѝ и закопа петите си.

Той спря речните зъби с тялото си и Изьолт протегна вледенените си ръце, за да се хване за нещо. Обезумяла от страх. *Въздух, въздух.* Кокалчетата ѝ се ожулиха в камък. Като отдалеч усети как кожата ѝ се сцепва и как кръвовещият губи битката. Скоро реката щеше да ги помете.

Въздух, въздух.

Каквото и да бе порязало кокалчетата ѝ, то стърчеше от висока каменна колона. Тя го сграбчи с премръзналите си пръсти. Тъкмо навреме. Петите на Едуан се изтръгнаха от утайката на дъното. Реката го запрати напред.

Но той сграбчи здраво Изьолт, а тя се стисна здраво за скалата. Мускулите ѝ изпищяха, ставите на раменете ѝ изпукаха.

Едуан се закатери по нея. Огромната му груба ръка се затвори около нейната, застопорявайки я на място, а и него също, после той се улови за същия камък.

Въздух, въздух.

Намери нова хватка за ръката си. Той задърпа, Изьолт забута и сантиметър по сантиметър двамата се заизкачваха. Изьолт беше опората. Едуан — хватката. А реката — стихията.

Докато накрая Амонра ги освободи. Докато накрая изплуваха на повърхността и въздухът, *въздухът* ги облъхна.

Изьолт има време, колкото да зърне остриите чупки на водопада под тях и кашлящия кръвовещ до нея, после да се свлече на мокрия гранит, и светът блажено притихна.

Като че часове наред Едуан лежа на гранита задъхан, докато Амонра кипеше отдолу и ледената ѝ захапка лека-полека отпусна костите му. Но ревът на реката тъй и не заглъхна.

Накрая нишковещата се надигна и Едуан стори същото. Преследвачите им от Червените платна си бяха отишли. Наоколо не бяха останали никакви миризми — нито техните, нито нечии други.

— Стой тук — каза ѝ Едуан със задавен от водата глас. — Скоро ще се върна.

Момичето кимна мълчаливо и той насочи магията си навън, а сетне обходи района, за да потърси скривалище. Място, където носът

му не долавяше човешка кръв и където от години не бе стъпвал човешки крак.

Откри останките на древна крепост. Повече гора, отколкото крепост, времето отдавна бе заличило вдигнатите от неизвестна ръка в скалата гранитни стени и колони. Ерозията беше изяла старинните резби до неразличими бразди. Подът и покривите бяха сменени от коренища и клонаци, на мястото на плочките и мозайките сега имаше лишеи и плесен.

Но тук, сгушени в лоното на скалата, те можеха да се укрият и отбраняват. Едуан подуши щателно навсякъде, но не откри друго, освен животински миризми. Враната беше минала оттук, но не и хора. Нито търговци на роби.

Когато се върна при лъскавия гранит, той произнесе единствено „насам“, но тя го разбра. И тръгна подире му. Отдалечиха се от водопада, от реката, от хорския кръвомирис.

Слизането по стръмния склон ставаше бавно. Непроходимият терен непрестанно ги принуждаваше да се връщат назад. Накрая първите монолити щръкнаха назъбено от пръстта, земята се изравни в тясна, буренясала степ. Тук хората бяха издълбали скалата според желанията си. Пак тук гигантските кипариси бяха хванали безпрепятствено корен.

Докато вървяха, нишковещата мълчеше. Дишаше тежко и жадно. Явно се нуждаеше от почивка и храна. И макар че мускулите на Едуан копнееха да побягнат, той вървеше бавно. Така че тя да може да го следва.

Накрая стигнаха сърцето на руините. Единственото място с четири стени, които още не бяха рухнали. Вярно, че пълзящите растения и гъбите бяха превзели гранита, а отгоре нямаше покрив, но стените си бяха стени. И повечето хора ги обичаха.

Но пък нишковещата не беше като повечето хора.

Тя седна на един камък в земята и притисна колене към гърдите си. Въпреки знойната жегга трепереше.

— Защо те търси оня? — дрезгавите думи на Едуан разцепиха живата тишина на мястото.

— Кой? — попита нишковещата с изтощен и приглушен от коленете й глас.

Повдигна глава. На челото ѝ имаше рана, която той едва сега виждаше.

— Духовникът пурист. Корлант.

За негово удивление, дъхът ѝ секна. Тя стисна високо дясната си ръка и по лицето ѝ премина сянка на страх.

Най-яркото изражение, което беше виждал у нея. И то говореше, че грижливият ѝ самоконтрол бе рухнал под изтощението. Едуан не бе вярвал, че това е възможно.

Това момиче се бе било срещу него, бе го измамил и му бе счупило гръбнака. Беше се било срещу градските стражи и се бе хвърлило с главата напред срещу пръснати отрововещи, но никога не бе показвало страх.

— Значи го познаваш.

— А *ти* — личеше си, че трябва да се концентрира, за да изрече думите — откъде го познаваш?

Едуан се поколеба. Известно време единственият звук, който се чуваше, беше далечният рев на водопада. А единственото движение идеше от бриза, който подръпваше клоните над главите им.

Кръвовещият седеше под меча на Съдбата. Въпросът беше коя страна на острието му щеше да боли по-малко? Ако кажеше на Изьолт истината за Корлант и стрелата, то значи предателството, което беше планирал, ставаше невъзможно.

Но ако си затраеше за стрелата, тогава още преследвачи като Червените платна щяха да я гонят. Едуан не можеше вечно да стои до нея, а ако някоя от другите Корлантови хрътки пак ги застигнаше както Червените платна... или онзи огневещ, тогава той губеше среброто си.

Той измъкна стрелата от джоба си.

— Корлант ме нае — обясни рязко, — преди да те срещна. Искаше да те намеря и да те заведе при него. Жива.

Предпазливо, полека той се приближи към нишковещата като очакваше тя да се подплаши.

Но не. Естествено, че не. Момичето потърка горната част на ръцете си и взе стрелата от чакащата му ръка.

— Защо ми казваш това?

— Защото сребърните ми талери струват повече от заплащането, което духовникът ми предлага. И защото Корлант е наел и други

следотърсачи. Онези мъже работят за него и предполагам, че ще има още.

Изьолт го гледаше и леко се поклащаше. Лицето ѝ се набръчка. После тя се разсмя.

Звукът не приличаше на нищо, което Едуан беше чувал някога. Това не беше звънливият смях на богаташките съпруги във Веняса, които сдържаха веселието си и го използваха като оръжие. Нито дрезгавият кикот на човек, който се смее свободно, открито и често.

Това беше остър, задъхан смях, отчасти чуруликащ ромон, отчасти обезумяло стенене. Той дразнеше ухото и не приканваше хората да го споделят.

— Прост късмет — задави се тя. — Ето това ме спасява всеки път, кръвовеци. Чист. Прост. *Късмет*. — За първи път, откакто склучиха споразумението си, нишковецата проговаряше на далмотски. — Богиньо на небесата, изразът казва всичко. Прост късмет. Избери най-глупавото решение и Съдбата ще те възнагради. Аз трябваше да съм мъртва, кръвовеци. Трябваше да са ме разкъсали на парчета още на скалите или да съм се удавила във водопада. Но не съм. Ами Корлант? Той и преди се опита да ме убие. С тази стрела — тя я вдигна и я огледа. — Дори я прокле. Тъй че ако раната не ме погуби, *n-n-проклятието* му да стори това. Но ето че аз съм жива.

Смехът ѝ изтъня. После спря съвсем.

— А през цялото време, кръвовеци, ти се с-спотайваше някъде наоколо. Заради теб трябва да се върна при племето ми, което означава, че пак заради *теб* Корлант м-м-може да ме нападне. С други думи, ако никога не те бях срещнала, дали изобщо щях да бъда тук сега?

Очите на Едуан се присвиха не заради думите, а заради начина, по който ги каза. Тя го винеше за духовника пурист Корлант. Винеше го за всичко, но той също не бе искал това да се случва.

— Ако аз не те бях срещнал — възрази той хладно, — тогава гръбнакът ми нямаше да се счупи, а Леополд фон Картора никога нямаше да ме наеме. Животът на монахинята Иврен нямаше да увисне на косъм, а аз нямаше да бъда принуден да работя за...

— Монахинята Иврен е жива? — нишковецата скочи на крака и ново изражение отми истерията: ококорени очи, разтворени устни.

Надежда. — Мислех си, че пръснатите са я убили в Лейна. Но... тя е жива?

Едуан кимна и Изьолт вдигна глава нагоре. Очите ѝ се затвориха. Когато пак заговори, отново беше на номатски и без да заеква:

— Каквото и да се е случило между нас — с равен глас каза тя, — каквито и събития да са ни довели тук, те не могат да бъдат променени. Сега аз ти дължа живота си. Два пъти.

Щом я чу да споменава, че му дължи живота си, Едуан застина. Но тя не беше свършила.

— В Дейна ти ми обеща, че ако пак се срещнем, ще ме убиеш. Каза, че си си платил дълга. Но по твоите сметки аз съм ти длъжна — веднъж, защото не ме уби снощи. И втори път, защото ме спаси в реката. А може би и трети път, задето ме предупреди за Корлант — тя се засмя със същия онзи истеричен смях, но след миг спря и лицето ѝ стана хладно и сериозно. — Не знам как да ти се отплатя, монахо Едуан, но знам, че Луната майка би желала да опитам.

Мускулите на Едуановото лице потрепнаха. Той се завъртя твърде рязко.

— Аз вече не съм монах — изрече, а после излезе от руините.

Някой трябваше да прибере забравените им вещи.

Предпазливият му ход скоро премина в тръс. В галоп, докато папратите го удряха по прасците. Клоните драцеха кожата му.

Някой дължеше на Едуан живота си. Това се случваше...

За първи път.

И той не знаеше как да го преглътне. Нишковещата Изьолт беше жива благодарение на него. Тя дишаше и вкушваше речната вода, защото той бе спасил живота ѝ.

Макар че и тя донякъде беше спасила неговия. Първо не го бе убила, докато бе лежал в несвяст в мечия капан. После *тя* се бе уловила за камъка преди водопада.

Но Едуан реши да не отваря дума за това, защото, ако нишковещата си мислеше, че му дължи три живота, тогава това му даваше предимство. От което той можеше да се възползва. Без да знае нито как, нито кога, но напълно сигурен, че и това все някога ще стане.

ДВАЙСЕТ И ТРИ

Въпреки съмнителната си външност „Позлатената роза“ обслужваше най-богатите измежду Червените платна. Личеше си по чистите лица и шитите по поръчка костюми на робите.

Щом Кейдън и Сафи влязоха, въздухът се наежи и магията на момичето тозчас се раздвижи по врата ѝ. Имаше някакво омагьосване тук. Заклинание, което заличаваше кусурите, смекчаваше истината и обливаше всички в неестествена, но ласкава светлина.

Лъжа, лъжа, лъжа.

Двойките на ниския диван и хората по масите до един изглеждаха като слезли от картина.

Красота, осъзна Сафи, докато вървеше зад Кейдън към покрития със завеса портал в дъното. Каквото и да беше заклинанието, то даряваше хубост на *всички* тук.

Но не и на Кейдън. Магията в стаята не хвърляше блясъка си върху него и красотата, която притежаваше — Сафи не можеше да отрече съществуването ѝ, — беше изцяло дело на природата. Минаха през завесата, където маси с височина до коляното бяха подредени върху изящни постелки и възглавници. На всяка маса имаше карти и монети, а гъстият дим от лулите се виеше по голата плът на робите в „Позлатената роза“.

Магията на Сафи взе да дращи и бръска по кожата ѝ, докато прекосяваха стаята. Да се каже, че има нещо нередно в това място и в Червените платна, беше твърде слабо.

Кейдън посочи маса в далечния ъгъл, където една жена седеше сама. Сивата ѝ коса беше вързана на главата; а черната ѝ кожа, както на всички други в заведението, блестеше без недостатъци. Пред нея лежаха пръснати карти и спечелени пари, а доволната ѝ усмивка намекваше, че тъкмо беше била на таро.

Жената броеше парите си така вгълбено, че не забеляза приближаването на Кейдън и Сафи, докато първият не се отпусна на пейката до нея.

Смръщено лице.

— Кой си ти... — тя млъкна на средата и още повече се навъси.
— Нож ли си опрял в бъбрека ми?

— Да — отвърна Кейдън на далмотски като жената. — Имам да ти задам няколко въпроса, адмирал Кахена, а после със спътницата ми ще те оставим да си доиграеш картите.

— Ами ако не ти отговоря... тогава какво? Ще ме изкормиш? — жената огъна китки с безразличие и додаде провлечено: — О, не. Някой да ме защити от лошия мъж с ножа.

Сафи мигом я хареса.

— Нали разбираш — продължи Кахена, — че аз ръководя най-голямата флотилия на Червените платна в Яданско море? Ако си толкова глупав, че да забиеш ножа в гърба ми, ще бъдеш мъртъв още преди да стигнеш вратата.

— Тогава, ако предпочиташ — отвърна Кейдън все така равнодушно, — двамата с теб може да продължим разговора си на дъното на адските порти. Чувал съм, че кръвта бързо изтича от бъбреците. Може да се срещнем там, преди да е ударил следващият час.

Кахена го изгледа, докато потропваше с пръсти по масата. На десния ѝ палец имаше дебел пръстен от нефрит, който тракаше ли, тракаше по дървото. Накрая на лицето ѝ се изписа усмивка.

— Кой си ти? Не съм свикнала с мъже, които имат остър език и приятна външност. А ти — тя извърна поглед към Сафи, — седни, момиче. Имаш честната ми дума, няма да те ухапя.

Истината в това твърдение бе тъй очевидна, че Сафи се подчини и седна от другата страна на Кахена. Отблизо се виждаше добре, че картите таро са със зелено-син гръб и оръфани краища.

Сафи започна да барабани по коленете си — ръцете я сърбяха да разбърка картите. Да поиграе. Но си наложи да погледне към адмирал Кахена и да я разгледа внимателно. Успя да види през блясъка на магията. Макар по природа да беше красавица, не беше първа младост и зъбите ѝ бяха потъмнели от кафеникави петна.

Сафи разбра защо, когато Кахена ѝ рече:

— Я ми подай онази лула, момиче.

Сафи ѝ я подаде; Кейдън погледна ядосано.

— Не сме дошли тук за удоволствие, адмирале. Тук сме заради един кораб, който си превзела преди три дни.

— Пламък — измърмори Кахена на лулата си, а после всмукна дълго.

Белият дим се плъзна между зъбите ѝ и тя измърка:

— Трябват ми подробности. Аз превземам много кораби. Споменах ли, че имам най-голямата флотилия в Червените платна? — и се наведе прелъстително към Кейдън.

За учудване на Сафи, той отвърна със същото. Пред очите ѝ той се преобрази в шлифования измамник. Този ярък контраст и бързата промяна бяха смайващи. Тъй съвестният и напрегнат ад-бард на име Кейдън се отпусна и на негово място се появи чаровникът с пленителна усмивка, шлифованият измамник.

Той пусна една такава усмивка и гневът пламна у Сафи. Яростен гняв. Омаян гняв. *Объркан* гняв. Защото точно тази трижди проклета усмивка я беше забъркала в кашата във Веняса.

— Корабът, който търся, е морски катер. Екипажът е облечен в зелено.

— Марстошко зелено или карторско? Ох, ама че глупаво от моя страна — тя засмука лулата си, сетне се обърна към Сафи.

Пръстите на момичето забарабаниха по-бързо.

— Никога не съм виждала други двама души, които толкова много да приличат на карторци. Тази светла косица и тези лунички. Късметлии сте, че още никой не ви е одрал кожата на нашата малка територия.

— Отговори на въпроса — гласът на Кейдън стана коравосърдечен и чарът му вече се изчерпваше. — Къде е карторският катер?

— На дъното на залива.

Това вече беше лъжа. Беше време и Сафи да се намеси. И тя можеше да играе тази игра.

— Значи ето къде си била скрила красотата и младостта, а?

Кахена се задави с дима. После се разсмя.

— Вие двамата — рече тя, като поспря за малко — сте много по-забавни от обичайната ми компания — захапа мундщука на лулата и събра колодата карти таро. — Нали разбирате, че дори корабът ви да е наблизно, пак няма да можете да отплувате.

— Ето защо ти ще ни кажеш къде е екипажът му.

Кахена подсмръкна пренебрежително.

— Утре е Касапницата на Бейл — пред учудено смръщените им лица, жената добави: — Света Бейл, вие сигурно не я почитате в Картора. Но в тези райони тя е закрилницата на моретата и моряците приемат много сериозно правилата ѝ.

— Правила ли? — попита Сафи, макар че Кейдън ѝ казваше гневно с очи: *Не ѝ уйдисвай на акъла.*

— Три правила има тя — припя Кахена и разбърка картите, — нашата закрилница на моретата. Никой да не свирка с уста, щом наближава буря. Шестопръстите котки пазят от мишки. И винаги, винаги оставай за нощта на Касапницата на Бейл.

Е, каза си Сафи, *това обяснява надписа в страноприемницата.*

Кахена не беше свършила:

— Не разбирате ли, мили мои? Корабите нямат право да напускат пристанището, преди да е минала борбата на арената. А дори тогава едва шепа от тях ще отплават. Тази вечер всички ще се напият до забрава, а утре направо до смърт. Това е най-голямата битка на годината.

С усмивка тя разстла ловко картите, за да привлече погледите им. Но нито Кейдън, нито Сафи се вързаха на номера ѝ. Ад-бардът дори заби ножа по-силно и каза:

— Адмирале, търпението ми се изчерпва. Къде. Е. Карторският катер?

Кахена нацупи устни.

— Ама че сте непреклонни и двамата. Какво ще кажете за това... — тя подаде картите на Кейдън. — Ще ви кажа къде е корабът, ако спечелите на таро.

— Не, адмирале. Ще ни кажете още сега.

— Само една ръка. Най-силната печели.

— Съгласна — думите изскочиха от устата на Сафи, преди да ги бе обмислила. Преди да прецени що за съперник беше Кахена. Но жената не лъжеше: ако изгубеше, тя щеше да им каже къде бе изчезналият кораб.

А щом сделката беше сключена, пръстите на Сафи тозчас застинаха.

Адмиралът на Червените платна се усмихна. Димът се уви около кафявите ѝ зъби. После разбърка сръчно картите два пъти и раздаде на всяка по четири. Пръстенът ѝ проблясваше.

— Обръщай — изкомандва тя.

Сафи ги обърна. Ръката беше добра и макар да беше напълно сигурна, че не се издава, тя се постара допълнително да запази непроницаемия израз на лицето си.

— Размяна? — попита подкупващо Кахена.

Ноздрите ѝ се разшириха победоносно. Но това беше блъф. Лъжа. Един лек поглед стигна на Сафи, за да го усети.

— Сменям две карти — момичето плъзна най-слабите си две карти и взе нови от колодата. Императрицата и вещицата. Отлична комбинация.

Но когато Кахена размени само една от картите си, в сърцето на Сафи се настани тревога. Да не би да е сбъркала? Пак ли се повтаряше случката от Веняса? Да не би да разчита грешно и пак да влезе в капана...

— Покажи си картите.

При заповедта инстинктът ѝ се намеси. Сафи ги свали и Кахена стори същото.

Сафи печелеше. На косъм. Безименният монах на Кахена удвои силата на ръката ѝ, но комбинацията на Сафи от вещицата, императрицата, слънцето и раждането накрая спечелиха. И Сафи най-сетне се осмели да погледне към Кейдън.

Очите му грееха, а когато се наведе към Кахена, на лицето му играеше усмивка и в движенията му се долавяше нова енергия.

— А сега кажи къде е корабът, адмирале.

— *Добре* — драматична въздишка. — Прибрах го в моята флотилия, както би сторил всеки човек с малко ум в главата. Катерът е хубав, бърз и аз много се надявам, че няма да си го искате обратно.

Замълча, за да всмукне от лулата. После думите ѝ се процедиха сред мъглив облак:

— Колкото до екипажа, него продадох на арената. Вещерите утре ще участват в борбите, а другите... Всяка хубава схватка има нужда от овце за пушечно месо.

Истина, истина, истина.

Но още докато истината стопляше кожата ѝ, Сафи усети как коремът ѝ се преобърна.

Кейдън явно усети същото, защото лицето му стана ледено. Шлифованият измамник изчезна, остана хладният, сериозен ад-бард. Той стана; Сафи го последва.

Адмирал Кахена се подсмихна.

— Много се надявам пак да се срещнем.

— Надали — обеща ѝ Кейдън и без да докосва Сафи, ѝ даде знак да върви напред към вратата.

— Ами срещата ни на дъното на адските порти? — изчурулика Кахена подире им. — Чаках я с нетърпение.

Никой от двамата не погледна назад. И нямаше за какво — насмешливият смях на жената пират ги придружи чак до изхода.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТИРИ

Вивия огледа дупката в стената на кралското хранилище. Челото ѝ беше набръчкано във всеизвестната намусена нихарска физиономия — онази, която Мерик така лесно владееше, — а пръстите стискаха здраво носа ѝ.

Всичко вонеше на изпражнения.

До нея една хубавичка жена от стражите не спираше да дрънка как не знаела, че в основата имало дупка.

— Отдавна да сме я поправили, ако знаехме — не мирясваше тя.

А Вивия кимна по принуда и си придаде подходящ гневен вид. Но истината беше, че за нея дупката не беше тайна. Всъщност тя беше избрала мястото, защото знаеше, че водите и нечистотиите от Говняната улица щяха да държат любопитните носове надалеч. Досега дупката вършеше отлична работа и те вкарваха през нея незабелязано в хранилището стоките на Лисиците. Или Вивия, или Стикс пускаха водата да пречисти тунела, а след това един по един сандъците влизаха вътре.

Петдесет пъти момичетата бяха пробвали номера и всеки път той беше успявал.

До този момент.

— Проклет да е Ярост — изплю Вивия и думите ѝ се оцветиха от искрена омраза.

Не само заради убития кралски гвардеец, но и защото сега планът ѝ беше разкрит. Твърде много хора бяха видели чуждестранните храни, които бяха скрити в долните нива, а това беше нейна идея, на която баща ѝ се бе противопоставил.

Ах, Серафин нямаше да остане доволен.

Вивия се обърна да си върви. Стражът извика след нея:

— Да запушим ли дупката, сър?

— Оставете я. Сложете охрана на пост. Десет души по всяко време.

Сдържано съгласие и Вивия остави стража и тръгна към витото стълбище. Запровира се между прислугата, войниците и офицерите, които търсеха други дупки в двореца. Други места, откъдето можеха да се вмъкнат престъпниците.

Има твърде много хора, помисли си Вивия и заизкачва стълбите. Не можеше да очаква, че всички ще си държат езика зад зъбите. Един беше достатъчен. Той щеше да се раздрънка пред другаря си на волски чай в бар „Пръснатия“: „Видях марстошко зърно в хранилището!“. После неговият приятел щеше да се разприказва пред майка си, а после разказът щеше да се запредава от уста на уста, докато всички научеха за Лисиците, преди Вивия и Серафин да са готови да го съобщят. Върховният съвет щеше да каже, че това е било необмислен риск, безумен риск, и Вивия никога нямаше да заслужи майчината си корона...

— *Не!* — изсъска тя на себе си и взе да изкачва стъпалата по две.
— *Никакви угризения. Продължавай напред.*

Стигна площадката на следващото ниво и скочи. Бялата глава на Стикс стърчеше над стражите, които бяха наобиколили трупа.

Вивия беше хвърлила само един поглед на тялото, но той ѝ беше достатъчен. Мъжът приличаше досуц на трупа в градината на Линдей. Ярост наистина е бил тук и пак беше убил.

Един офицер, плешив и с баритонов глас, се изправи пред нея, поклащайки глава:

— Не е от нашите, сър.

Вивия примигна объркано.

— Какво искате да кажете?

— Мъжът не е от кралската стража — той си проби път до тялото и двамата с Вивия се надвесиха над него. — Това не е нашата униформа, сър. Трудно е да се види заради черната кръв по него, ако това е кръв — той се сви. — Но отдолу дрехите са други. А и вижте, че има само девет пръста.

Вивия се наведе напред с ръка на носа и устата. Действително пръстите бяха девет. *Точно като на трупа у Линдей.*

— Нима намеквате — изправи се тя, — че мъжът е част от Деветките? Мислех, че бандата отдавна се е разпаднала.

— Може би не е — офицерът сви рамене. — А може би някога е членувал в нея. Кутрето му няма как да порасне отново.

— Да — измърмори тя и сега нихарската ѝ гневна физиономия беше съвсем истинска.

Нищо не се връзваше. Деветките бяха идвали в хранилището, пак те охраняваха оранжерията на Линдей.

— Сър — обади се Стикс.

Вивия се направи, че не я чува, и тръгна към стълбите. Беше дребнаво от нейна страна, но ѝ бездруго вече ѝ се струпа премного на главата. Едва ли щеше да издържи да погледне пак разрошената ѝ коса и намачканата униформа.

Твърде е добра за мен.

— Сър — Стикс я стисна за горната част на ръката. Върху траурната лента. — Ярост си има другар и аз знам къде живее момчето.

Този път Вивия я чу. Спря рязко три стъпала по-нагоре. Обърна се и очите ѝ се изравниха с тези на Стикс. Първият помощник-капитан беше на долното стъпало.

— Не друг, а Ярост обърна кабинета ви с краката нагоре снощи. Нямах време да го подреда, нито да ви изчакам, защото го проследих.

Вивия въздъхна от облекчение, макар че ѝ беше неприятно да си го признае. И дори Стикс да не бе прекарала нощта с друг, тя пак не беше подходяща партия за Вивия.

— Докъде? — попита тя напрегнато.

— До оранжерията на визер Линдей.

Ноден да я обеси! Вивия се нахвърли отгоре ѝ:

— Защо не го спря? Защо не го арестува? Той е убил двама души, Стикс!

Стикс вдигна ръце.

— Не знаех, че ще убие някого! Помислих си, че работи в комбина с визер Линдей, затова зачаках отвън, като се надявах да се появи. А когато мъжът не излезе, се върнах в Иглената кула, където заварих *втори* човек в кабинета ви.

Двете момичета подминаха площадката на четвъртото ниво, като взимаха по две стъпала наведнъж.

— Едно момче — продължи Стикс. — Беше кльоцаво, с по-светли петна по кожата и очевидно търсеше някого. Затова го оставих... А после го проследих. Първо до храма на Ноден на „Ястребов друм“, а накрая до една къща в Стария град.

Третата площадка мина като през мъгла.

— Проследи ли го вътре? Видя ли в кой апартамент влезе?

— Не, не можах да се приближа. Той има завидни инстинкти. Каквито имат децата от резервоарите.

При втората площадка Вивия вече тичаше. *Продължавай напред, продължавай напред!*

— Мога да изпратя войници да претърсят къщата, сър.

— Не — задъхано отсече Вивия. — Не искам да подплашим мъжа. Ако има силата да убива... така — тя посочи надолу, — тогава ще изложим на риск цивилните. Но искам да държите къщата под наблюдение. Ако момчето се появи, проследете го. Ако успеем да го арестуваме, тогава може би ще успеем да примамим онзи звяр, който нарича себе си Ярост.

— Тъй вярно, сър! — Стикс отдаде отсечено чест, докато изкачваха тичешком последната площадка.

Но едва направила десетина крачки, Вивия забави ход. После спря и се преви, за да си поеме дъх. Защото току-що през главата ѝ бе минала ужасна мисъл, от която косъмчетата по ръцете ѝ настръхнаха.

— Стикс — изпъшка тя. — Ако онзи труп... там долу... не е бил страж... — тя замълча, дишайки на пресекулки, — а е бил един от Деветките, тогава какво е правил тук? И какво е правил Ярост тук?

Стикс вдигна ръце безпомощно.

— Аз... не знам, сър. Вие проверихте ли зърното?

— Не... Проклетата да съм, не!

Двете жени хукнаха презглава обратно по стълбите като една. На петото ниво Вивия, със Стикс по петите си, разбута стражите и отиде при най-близкия чувал с чуждестранното зърно.

Но знаеше какво ще открие. Усети го със сърцето си — сигурност, от която ѝ призля, сигурност, която раняваше.

Разпори чувала с далмотския ечемик.

Зърното беше цялото черно, покрито със същото призрачно, черно масло както трупа. Напълно негодно за ядене. Както и следващият чувал, и по-следващият.

Целият труд на Вивия беше отишъл на вятъра. Месеци тайно пиратство без достатъчно оръжия, за да могат да се отбраняват хората ѝ... Месеци скришно товарене и разтоварване в хранилището... Месеци на лъжи и молитви усилията им да не идат на вятъра. И за

какво? Накрая цялото зърно беше унищожено от порочната сила на нечия зла магия.

Не биваше изобщо да се вслушва в съветите на баща си. Трябваше да се довери на инстинкта си и да даде храната на гладните в Иглената кула.

И никога, *никога* не биваше да взима онези трижди проклети оръжия от трижди проклетите марсточани и да зарязва Мерик.

Вивия не можа да се сдържи. Макар че Стикс стоеше до нея с още стотина войници, макар че слухът щеше да стигне до Върховния съвет, тя се хвана за главата и запищя.

В горещия като пещ следобед Кам преведе Мерик по задните странични улички до обществената къпалня в Стария град. И тя като всичко в района беше порутена, но поне водата вътре беше чиста.

По това време на деня нямаше посетители, а жената зад тезгяха едва отвори очи от дрямката си, за да прибере парите на Мерик. Ако и да забележа вонята и мръсотията им, с нищо не го показа.

— Трябват ни нови дрехи — изрече забързано Кам миг след като влязоха в тъмната дървена постройка. — Остави на мен, а? Аз ще се изкъпя, когато се върна!

И без да дочака отговора му, забърза обратно навън под слънчевите лъчи.

Мерик не я спря. Той разбираше, че тя трябва да опази тайната си, а и те наистина се нуждаеха от нови дрехи.

Изкъпа се сам, наслаждавайки се на болката от сапуна по разранената му кожа. На горещата, омагьосана вода, която се движеше покрай кръста му. Колко ли трябваше да търка, за да измие яростта?

Или сенките.

Беше се надявал, че призори, докато се мажеше с мехлема, само му се бе сторило и линиите на гърдите му бяха игра на светлината. Но сега... нямаше как да не забележи черните ивици, които излизаха от сърцето му като строшено стъкло.

Ако това се бе случило преди месец, Мерик щеше да попита леля си какво, по дяволите, става с него. Но сега нямаше към кого да се обърне. Освен към Кам, която знаеше за магията по-малко, отколкото жабата в кладенеца знае за морето.

Като повикана от мислите му, дъсчената врата на стаята се разтвори. Черната глава на Кам се подаде вътре.

— Дрехите, сър.

Пусна ги на пода заедно с чифт груби кожени ботуши. После се оттегли и вратата изскърца, докато я затваряше.

— Момче!

Вратата спря.

— Още ли бият ветробарабаните?

— Да, сър — дойде стегнатият отговор. — Но няма войници в Стария град.

Засега, помисли си Мерик, докато вратата се затваряше. Той продължи да се къпе. Сенките и мъртъвците щяха да почакаат.

Когато свари Кам да брои дъските в стената в преддверието на къпалнята, кожата на момичето лъщеше, а черната ѝ коса изглеждаше пухкава като на младо гъсенце. И тя като Мерик беше облечена в обикновена бяла туника и торбести бежови панталони, но даже навити и запасани с колан на кръста, те ѝ бяха големи. За разлика от него, тя нямаше обуца и наметало с качулка, но и за какво ли ѝ бяха. Лицето ѝ не беше набраздено от белези и не за нея пееха ветробарабаните.

Мерик се приближи до нея.

— Струва ми се, че още воня на лайна. Миризмата ще се запечата завинаги в носа ми.

Но вместо усмивката, която очакваше, Мерик си спечели изпръхтяване. Това бе тъй нетипично за нея, че той я погледна още веднъж. Но тя вече се беше извърнала и слагаше ръка на входа.

Градът се потеше от влагата, хората и жегата, но Кам си мълчеше даже за войниците, покрай които го превеждаше. Даже и когато наджапа с чистите си крака в локва с Ноден знаеше какво, пак дума не обели.

Мрачната извивка на устните ѝ така и не я напусна. Бръчката на челото ѝ не се заглади.

Едва когато се прибраха в жилището на Кълен, Кам най-сетне наруши мълчанието си.

Отиде до мътното стъкло на прозореца, загледа се навън, после се обърна към Мерик. Бузите ѝ бяха поруменели от гняв.

— Откакто си тръгнахме от хранилището, мислих дълго и упорито, сър. Реших, че се нуждаем от помощ.

— Помощ — повтори той и като свали новото си, твърде голямо наметало, праметна го на леглото. — С кое по-точно?

— Мъртъвци оживяват — тя вирна брадичка, сякаш се подготвяше да спорят. — Каквото и да беше онова, което видяхме в хранилището, то не беше редно. Беше... *нечестиво!*

— Стражите ще се оправят с това.

— Ами ако не го сторят? Ако не *могат*? Или ако не видят това, което ние видяхме? Някой трябва да разбере, че в резервоарите се върши черна магия, сър.

— Някой? — попита той предпазливо, макар че вече виждаше накъде отива разговорът.

— Кралските сили. Или... или Върховният съвет.

— Ах, да — Мерик се изсмя сухо и жестоко. — Говориш за Кралските сили и Върховния съвет, които сестра ми ръководи. А тя, в случай че си забравила, се опита да ме убие.

— Не знаем със сигурност, че е била тя.

— Нима?

Горещ, наелектризиран бриз премина през гърдите му. Мерик устоя. Нямаше да изсипе гнева си. Не и върху Кам.

— Тя ни остави да умрем в морето.

— Остави ни заради Лисиците, сър. Не казвам, че е постъпила правилно, само че взе оръжията за Лисиците, а ние току-що видяхме като бял ден, че пиратството ѝ дава резултат.

За миг той остана зяпнал в нея. После убийствено бавно изрече:

— Това, което видяхме, беше, че Вивия трупа храна. За себе си. Ти на нейна страна ли си, Кам?

— Не! — ръцете ѝ се стрелнаха нагоре. — Просто... не можем да се борим срещу трупове, които оживяват, сър! Не и сами! Ами ако принцесата — притисна го тя, — ако принцесата не се е опитала да те убие? Ами ако е бил... ако е бил някой свързан с мъртвеца в хранилището?

Тя се приближи с две крачки към Мерик. Но той ѝ обърна гръб. Не можеше да я погледне. Единственият човек, на когото вярваше, единственият човек, който остана до него в най-трудните мигове... А сега и той се обръщаше срещу него.

Мерик заби поглед в книгите на Кълен. В „Истинската история на дванайсетте храбреци“. Дробовете му се издуха, притиснаха се в

ребрата му с ярост, която молеше да се развилнее. Да блъска и громи. Да се разправи лице в лице веднъж завинаги със сестра му.

— Не друг — насили се да каже той, — а Вивия се опита да ни убие.

— Лъжа! — изръмжа Кам. — Погледни ме, сър.

Мерик не се обърна, а ветровете му вече се завъртаха. Малки, бурни вълнения във въздуха.

Кам се приближи още и тозчас ризата ѝ заплющя като корабно платно.

— Погледни ме!

— Защо? — викна Мерик над събиращите се ветрове. Корицата на „Истинската история“ се отвори. — Какво искаш от мен, Кам?

— Искам да видиш истината! Искам да я *погледнеш* в лицето, сър! Аз не съм сляпа, видях следите по гърдите и ръцете ти! Точно като на мъртвеца в избата са. Трябва да потърсим отговор, сър, и аз мисля, че знам къде...

— И аз не съм сляп, Кам — най-накрая той се обърна към нея. — Виждам прекрасно, че си момиче.

За част от секундата тя го зяпна с отворена уста. Слисана.

— Ти това ли си мислиш за мен? Толкова време, а още не си разбрал? — после се изсмя глухо. — Защо ли се учудвам? Ти не ме забелязваше на „Жана“. Дори не помнеше името ми в онези дни, тогава от къде на къде ще очаквам да проумееш, да ме *видиш* такава, каквата съм днес!

Кам се тикна в него, докато лицето ѝ се приближи на сантиметри от неговото. Толкова беше близо, че дори ветровете му не можеха да се завихрят помежду им.

— Мислиш си, че си безкористен — изрече гневно тя. — Мислиш си, че работиш, за да спасиш всички, само че ако си избрал грешен път? Дори да се правя на момче, никой не страда от това. Ами ти, преструваш се на светец? Преструваш се, че си Ярост? От това страдат всички.

Твърде далеч. Ветровете на Мерик се спуснаха между тях. Блъснаха Кам назад и разпиляха книги на всички страни. Но тя не бе свършила. Дори не се бе уплашила.

Изправи се в цял ръст и изрева:

— Спри да виждаш това, което *искаш* да виждаш, Мерик Нихар, и започни да виждаш действителността такава, каквата е!

После профуча край него. Вратата се тръшна и го остави сам с ветровете и гнева му, и разпилените навсякъде книги.

ДВАЙСЕТ И ПЕТ

Тази нощ съновидението беше различно. Много по-различно.

Изьолт се озова в кулата на Есме, грохнала, рушаща се постройка в Познин, която вече беше виждала веднъж, но през очите на стопанката ѝ.

Този път я видя през собствените си очи. Намираще се в Познин, в собственото си тяло, и се взираше в гърба на момиче, за което предположи, че е Кукловода.

Изьолт не знаеше как бе попаднала тук. Беше се унесла в сън само преди секунди, докато кръвоवेशият стоеше на пост наблизо. А после се бе събудила — ако изобщо можеше да се нарече така — в кулата. Отначало виждаше неясно, тухлите на горния етаж се сливаха в сива маса, тъмнината на нощта вън приличаше на черно петно в средата. Но Изьолт пак позна мястото.

И Кукловода позна, макар че никога не беше виждала момичето. Есме седеше на стол пред писалище, отрупано с книги. На него, а също на перваза на прозореца и на стърчащите от стените камъни горяха свещи, които къпеха цялото помещение в топла, трепкаща светлина.

Дългата черна коса на Есме беше разделена на две плитки и щом зрението ѝ се проясни, Изьолт разбра, че ярките цветове в косата ѝ са платнени ленти. Нанизани с мъниста. И сушени цветя.

Накрая момичето се обърна и по тихото ѝ възклицание и разширените лешникови очи си пролича — тя не бе разбрала, че при нея има друг човек.

След това светлото ѝ номатско лице се озари.

— Ти си била — прошепна и се втурна по неравния под към Изьолт.

Сънното тяло на Изьолт залитна две крачки назад. Стаята се замъгли, разнищи се по краищата. Есме посегна да я хване. Всичко отново се избистри, сякаш нишковещата действително стоеше в стаята.

Само дето ръцете на Есме минаха през нея.

Момичето се разсмя звънливо и непринудено.

— Ще рече човек, че стоиш тук пред мен! Толкова ясно изглеждаш. Как?

Тя изприпка наляво и заобиколи Изьолт. Разгледа я от глава до пети.

— Не... не знам — езикът в съня ѝ беше надебелял. Гърлото ѝ се бе стегнало.

— По-висока си, отколкото си мислех — изрече напевно Есме и плесна с ръце. — И по-яка.

Стисна я за мускула на ръката, но естествено, пръстите ѝ минаха с въздишка през него.

Нов радостен смях. Момичето скокна обратно пред Изьолт и този път впи поглед в лицето ѝ.

По средата на челото ѝ се появи гънка.

— Имаш белег до окото. Прилича на сълза. Какво се е случило?

Лейна, щеше ѝ се да отвърне троснато на Изьолт. *Пръснатите от теб отрововещи*. Но преглътна сънните си думи. Щом убийството на пръснатите на номатската пътека беше разгневило Есме, тогава какво оставаше за обезглавените от нея и Едуан в Дейна?

За късмет Есме не забеляза мълчанието ѝ. Вместо това разпери ръце и попита:

— А аз както очакваше ли изглеждам?

Изьолт се застави да кимне, макар че това не беше истина. Кукловода беше много по-красива, всъщност най-красивата номатска жена, която бе виждала някога, с деликатна брадичка и прозрачна бяла кожа. Цветовете в дългата ѝ коса подчертаваха още повече красотата ѝ, а също и трапчинката на дясната ѝ буза, когато се усмихваше.

— По-... ниска си, отколкото си представях.

Това поне беше истина. Дребничката фигура на Есме не се вместише в огромната магия, която контролираше.

— Каква приятна изненада, че си дошла тук — трапчинката ѝ потъна още по-надълбоко. — Аз тъкмо учех, както правя винаги в този час. Само нощем ми остава време за мен самата.

Трапчинката изчезна, но само за миг. После усмивката ѝ се върна и тя отиде до писалището.

— Сигурно се намираш на някое от древните места — изрече през рамо. — Нещо подобно на моята кула, където стените между този и Древните светове са по-тънки. Но чудно къде ли?

Взе един дрипав том от писалището си и свещта наблизко потече на вадички от течението. После се обърна към Изьолт.

— Отвори очи.

Силата на разпореждането, а и изненадата от него се стовариха върху нишковещата. Тя не можа да устои и сцената от кулата се разми и се сля с руините, където спеше.

Есме въздъхна още по-радостно. Необяснимо как, тя стоеше до Изьолт, стиснала здраво книгата си, а нишковещата се рееше над собственото си спящо тяло. През сънното Аз на Изьолт се пръсна лед на парчета. Тя никога не бе виждала подобна магия. Не бе чувала дори за съществуването ѝ.

Есме не забеляза тревогата ѝ. Този път Кукловода бе напълно отделена от съзнанието ѝ и нито четеше мислите ѝ, нито крадеше тайните ѝ.

— Това наистина е дворец от древни времена. Личи си по статуите. Но дали са сови, или врани?

Сови ли? Изьолт погледна натам, накъдето сочеше Есме. Светлината от нощното небе се изливаше върху разрушените монолити във всеки ъгъл на стаята. Но на Изьолт те не ѝ приличаха на нищо, освен на каменни плочи, обрасли в жълти лишей. Ни на сови, ни на врани, ни на нищо.

— А и лекотата, с която разговаряме, също издава характера на мястото.

Сега говореше на себе си и след като коленичи в средата на стаята, отвори книгата. Светлината не стигаше да чете на нея, но свещите от Познин се бяха прехвърлили тук заедно с Есме.

Изьолт се примъкна по-близо до нея и очите ѝ отскочиха от онова, което Кукловода проучваше в спящото си Аз. Лошо.

Тялото на Изьолт не помръдна, а страниците не издадоха звук. *Лошо, лошо.* Само гласът на Есме стигаше дотук.

— Не виждам това място — рече седналата с кръстосани крака Есме. — Не е споменато в бележките на Еридиси.

— Еридиси?

Изьолт изтърва името, преди да може да се спре. Преди да го осмисли, защото Есме надали говореше за Еридиси видевецата, написала преди векове известната „Скръб на Еридиси“. Точно както Изьолт не бе кръстила старата си парцалена кукла на *онази* Еридиси, а беше избрала името, защото ѝ харесваше, когато беше малко момиченце.

Само че Есме наистина говореше за прославената видевица.

— Да — рече тя просто. — Преди няколко години Рагнор ми даде стария дневник на сестра ѝ — тя хвърли странична усмивка на Изьолт. Почти свенлива. — Всичко, което знам, е от тези страници. От пръсването, през съживяването, до връзването на куклите за Стана. Ти също можеш да се научиш, Изьолт.

Или да се отуча. Преди Изьолт да успее да попита как да избягва това... това ходене в съня, в стаята влезе Едуан.

Той започна да обикаля наоколо като животно в клетка и мина право през Есме. С разперени ноздри душеше въздуха, но каквото и да бе усетил, явно беше, че не можеше да ги види как се реят като призрази в средата на руините.

Есме скочи на крака и изгледа кръвнишки Изьолт.

— Още си с него. Казах ти, че той е опасен.

— Той ми спаси живота.

Изьолт даже не чу собствените си думи. Цялото ѝ внимание бе насочено към кръвовеция, който не откъсваше поглед от спящата Изьолт. Не душеше. Не се промъкваше. Само я гледаше с непроницаемо изражение.

— От какво е спасил живота ти? — попита Есме и застана пред нея, така че да не вижда Едуан.

Когато пак не ѝ отговори, Кукловода повтори:

— От какво е спасил живота ти?

Свободната ѝ ръка се вдигна нагоре с разперени пръсти и тя се вмъкна в черепа на Изьолт.

Съновидението я завладя. Изчезнаха руините, призрачните азове, кръвовецият. Изьолт бе в капан и Есме отново контролираше съзнанието ѝ.

Не остана нищо лично. За секунди Кукловода намери спомена, който търсеше. *О, богиньо, пощади ме.* Думите ѝ отекнаха в черепа на

Изьолт. *Тези мъже са били на косъм да те заловят, а кръвоवेशият наистина те е спасил.*

Ново тършуване. Червеи в мозъка на Изьолт. *Девет по четири, трийсет и шест. Девет по петнайсет, сто трийсет и пет...*

Умножението не спря Есме.

Тези хора работят за... Корлант? Кой е той? Духовник пурист, но... Есме замълча и синьо осмисляне прониза съновидението. Аз го познавам, продължи тя накрая. Но под друго име. Но щом той те преследва, Изьолт, това означава, че ти... това означава, че той... Изумлението на Есме връхлетя Изьолт. О, това не го очаквах! Сигурно има грешка! Ти не си Каар Ауен, нали?

Не! — изкрещя Изьолт. Но крайно пресилено. Само че умереността беше трудно постижима в съновидението. Особено след непринудеността на призрачните руини.

Настана проточено мълчание, което подсказваше, че Есме мисли и разсъждава. Секундите се сляха в минути, а Изьолт нямаше друг избор, освен да чака. Сама. В свят на безкрайни, задушаваци сенки.

Докато накрая Есме пак заговори, а издайническите дробове в съня на Изьолт потрепериха облекчено.

Може би ти си Каар Ауен, Изьолт. А може би не си. Но и в двата случая вече нямаш нужда от кръвоवेशия. Четирима мъже са достатъчни за такива като нас. Пръсвай ги — и готово.

Виж, аз ще ти покажа как.

Светъл блясък. Отново се намираха в кулата, но този път Изьолт бе затворена в съзнанието на Есме. Принудена да вижда през нейните очи.

Момичето стоеше пред прозореца си и явно не се тревожеше от пламъка на свещта, който потрепваше наблизко, нито от восъка, който капеше по роклята ѝ. Посочи в тъмното с присвити очи, докато редиците от пръснати — същите, които Изьолт бе видяла преди две седмици — се избистриха пред погледа им. Неясни силуети в мрака.

— Отпред има един мъж. Виждаш ли го, с престилката? Някога е бил ковач.

Изьолт го видя, нямаше как да избегне това, когато Есме бе впила очите си в него. По сивата престилка на мъжа имаше черни кървави петна.

— Той беше слаб железовец — обясни Кукловода с доста хладен глас. Доста спокоен. — В селцето им си имаше нишкобрат. Мъж без власт над елементите. Когато пръснах ковача, нишкобратът му се опита да се намеси. Не знам какво си е мислил, че може да стори. Когато човек се пръсва, няма кой да го излекува, освен Луната майка... и аз, разбира се — Есме говореше делово, без помен от суета, докато заявяваше, че притежава сила, равна на тази на богинята.

— Но по някаква причина — продължи тя, а в тона ѝ се прокрадна умора — аз не позволих на ковача да нападне нишкобрата си. Навярно в онези дни все още съм била щедра и привиках ковача, преди да е убил някого. Но гледай, виждаш ли розовите нишки? Те трепкат вътре в прекъснатите. И даже остават, когато всички други изчезнат.

Есме огледа щателно нишките, които се въртяха над тялото на духовника, и зачака Изьолт да отговори.

Затова Изьолт накара своето Аз в съновидението да отвърне: *Да, Есме. Виждам нишките на приятелството.*

— Ето така ги контролирам. Прекъсвам всичките им нишки без една, после връзвам нея за стана. Но това е сложно. Друга нощ ще те науча на тази техника. Засега трябва да знаеш само как *да ги убиваш*.

И Кукловода повдигна изящните си китки, крехките си ръце. От толкова близо Изьолт не можа да не забележи колко много си приличаха пръстите им: тънки, та чак кокалчетата им изпъкваха, и с широко пространство между тях, когато ги мърдаха.

Кукловода протегна ръка, извила пръсти като музикант пред арфа.

Или като тъкач на стана си.

Нишките на ковача, онези с цвят на залез, които все още го свързваха с далечния му нишкобрат, се понесоха едва-едва към ръцете на Есме, изпълнаха се тънки-тънки... сетне се плъзнаха между пръстите ѝ.

Щом изтъняха дотолкова, че станаха почти невидими и се натрупаха на дебели топки около пръстите на Есме, тъй че заприличаха на кълбо розова прежда, тя приближи ръце към лицето си.

— Сега се иска малко клъцване.

Лицето ѝ се приведе напред и Изьолт остана с усещането, че устата ѝ се отвори, зъбите ѝ се оголиха, а нишките се мушнаха

между...

Есме щракна челюсти. Нишките изпукаха като погрешна стъпка върху замръзнало езеро. Блесна светлина, те се съсухриха, отдръпнаха се и изчезнаха напълно.

Ковачът започна да се гърчи. Падна на колене, а по тялото му избиха нови рани и започнаха да се цепят. Есме се обърна с гръб към прозореца и Изьолт изгуби мъжа от поглед.

— Сега пръсването ще го обземе докрай — Есме изтупа ръцете си, сякаш парченца от нишките още стояха по тях. — След секунди ще бъде мъртъв.

Изьолт нямаше какво да отговори. В гърдите ѝ се надигна гняв. Кипна в гърлото ѝ. Това не беше нишкомагия. Не беше и етерна магия. Това *не* беше нещо, което тя можеше да прави.

Тя не беше като Есме. *Тя не беше като Есме!*

— Какво ти става, Изьолт?

Н-нищо, опита се да каже. Трябваше да избяга. Трябваше да се събуди. *Аз... искам да опитам това, което ми показва*, излъга тя. Беше готова на всичко, за да избяга от съновидението.

Получи се. Есме се усмихна — Изьолт почувства как усмивката разтегля собственото ѝ лице. После Кукловода кимна и кулата се наклони пред погледа ѝ.

— Добре, Изьолт. Упражнявай се и не след дълго пак ще се видим.

Есме плесна с ръце.

Светът притъмня, а Изьолт най-сетне потъна в истински, спокоен сън.

Нишковещата вдигаше твърде много шум.

Едуан не го бе очаквал от нея. Тя бе упорита, непреклонна. Но ето че той се мъчеше да довърши сутрешната си програма, а нишковещата непрестанно го прекъсваше.

При първите лъчи на слънцето той бе излязъл от вътрешните стаи на древната крепост и на една от по-високите тераси беше намерил открито пространство. Неотдавна тук беше паднала мълния и с пламъците си беше изпепелила младите дръвчета и храсти. Това се случваше често в Спорните земи, сякаш боговете се спускаха и сами прочистваха от време на време старото. И отваряха път на новото.

Като в онази номатска песничка за подскачане.

*Мъртвата трева огън я разбужда,
сухата земя дъжд я напява.
Човек умира и друг се ражда,
кръгът отново се повтаря.*

Тази песничка си тананикаше нишковещата на разсъмване, при това ужасно фалшиво, и страшно разсейваше Едуан, който медитираше със скръстени крака върху една паднала колона.

Но щом го видя, тозчас песента ѝ секна, само че твърде късно. Вече го беше изтръгнала от вглъбяването му. Щеше да наругае момичето, но това нищо нямаше да промени. И щом той се надигна и свали карауенското си наметало, тя пак подхвана тихото тананикане, докато с веща ръка стъкмяваше лагерния огън.

Вместо медитацията Едуан опита да направи сутрешната си разгривка. Започна да върти китките си и да размахва ръце, но не можеше да се съсредоточи. Не и при този шум.

— Тихо — изръмжа накрая.

— Защо? — отвърна му тя и вдигна предизвикателно брадичка.

— Разсейваш ме.

Непокорството ѝ се разпростря от лицето към раменете. Тя се изпъна.

— Нали вече не си монах. Защо медитираш или... там, каквото е това?

Едуан не ѝ обърна внимание и започна да разгрива краката си с високи удари.

— Как тече животът на монаха?

Момичето се приближи.

Още три удара с крак и той премина към кляканията. *Едно, две...*

— Всеки може да стане монах — продължи тя и мина пред него.

— Независимо от произхода или — тя махна към него — вещерството му.

— Не.

Едуан знаеше, че трябва да остави нишковещата сама да си говори, но не можеше да допусне думите ѝ — при това неверни — да висят помежду им.

— Повярвай ми — изпухтя той между кляканията, — и монасите могат да бъдат жестоки като всички останали хора. Но те го правят в името на Каар Ауен.

— Напуснал си манастира заради жестокост?

Едуан спря изправен на следващото клякане. Лицето на момичето беше безизразно, даже изразителният ѝ нос беше напълно застинал.

Той въздъхна.

— Само защото изгубих вяра в каузата, не означава, че тренировката е станала безполезна.

Тя наклони глава на една страна.

— И защо не вярваш в каузата?

В какво беше нагазил? Един въпрос пораждаше още сто, а ето че момичето беше зачекнало последната тема, която му се щеше да обсъжда.

— Достатъчно — той ѝ обърна гръб. — Махни се оттук или пази тишина.

После се премести на едно сенчесто място в сечището, където тревата беше съвсем ниска и рушащата се крепост нямаше да му пречи. Там щеше да може да се върти и премята, да удря с крака и да прави кълба.

По някаква необяснима причина нишковещата го последва.

— Може да отбягваш въпросите ми, но аз няма да се уморя да питам.

В гласа ѝ се долавяше настойчивост. Не заекването, което беше чул да се изплъзва от устата ѝ на няколко пъти. Това беше настойчиво упорство.

Ето че застана твърде близо. Навлизаше в личното му пространство, както никой друг не се бе осмелявал досега.

— Отстъпи — предупреди я той, — или приемам, че искаш да участваш в тренировката.

— Няма да те оставя, докато не ми отговориш.

И се приближи с още една крачка. Предизвикателството беше там — в очите ѝ, в стойката ѝ, в челюстта ѝ.

Едуан почувства възбуда. Сетне я повали с един ритник.

Тя усети какво ще се случи, беше готова за удара, но монахът беше твърде бърз, за да го спре. Кракът му замахна и тя тупна.

Но преди гърбът ѝ да се удари в тревата, Едуан я улови и я пусна леко върху роената земя. Тя тутакси сграбчи ризата му с побелели кокалчета на юмруците.

— Не си хаби силите — рече му с равен глас, — за да се перчиш.

В жълтите ѝ номатски очи нямаше страх, само лека руменина по бузите.

Изчервяването ѝ едва не разсмя Едуан, а също и думите ѝ, защото това не беше перчене. Ударът беше сред най-основните техники на карауенското обучение. За да ѝ го докаже, той улови китката ѝ с другата си ръка, заби пръсти в сухожилията ѝ и завъртя навътре. Ставите ѝ нямаха друг избор, освен да се подчинят.

Тя пусна ризата му, но за негово учудване не се сви, не се замята уплашено. Само зарита буйно с крака, като искаше да ги прехвърли през неговите. Мъчеше се да го затисне на тревата. Твърде бавна беше, твърде бавна. Начинаещ боец срещу майстор.

Едуан я стисна по-здраво и я принуди да се претърколи настрани. Още миг и се бе превъртяла изцяло по корем, а главата ѝ се изви назад. Сега нямаше как да пропусне онова, което гореше в очите ѝ. Спокойствието на нишковеца се бе изпарило.

Тя си го бе изпросила. Знаеше го и беше бясна.

— Защо се интересуваш дали съм напуснал Манастира?

— Не се... интересувам... че си напуснал — напрежението се бе върнало в думите ѝ и Едуан започваше да разбира — това бе знак, че се бори със заекването. — Интересувам се... защо. Вече не вярваш ли в Каар Ауен?

Едуан се поколеба, хванат натясно от острия ѝ въпрос. После си спомни.

— Ах. Монахинята Иврен ти е напълнила главата с небивалици и сега си мислиш, че ти си Каар Ауен.

Той я пусна, превъртя я по гръб и скочи на крака. Подаде ѝ ръка. Тя не я взе. Изправи се на четири крака, загледана в тревата.

— Защо... да са небивалици?

— Ти не си пустовеца — думите му бяха лишени от интонация, но я удариха като камък.

Тя трепна. После каза:

— Н-но... аз... ние излекувахме Кладенеца.

Едуан киша глава на една страна. Пое си дълбоко дъх от влажния утринен въздух. Щурците пееха от гората, а отдалече отново долетя гръм.

— Да — призна накрая той, — някой го излекува.

Той сам бе видял разбуждането на Кладенеца на произхода и все пак като че ли изворът не беше изцяло непокътнат и по нищо не приличаше на Кладенеца на ефира, край който Едуан беше отраснал.

Той й каза това и добави:

— Сякаш Кладенецът беше отчасти жив. Като че ли само половината от Каар Ауен го бе изцелил и според мен, нишковеца, тази половина не беше ти.

Ред бе на момичето да въздъхне:

— Ах!

Тя се изправи. Тялото й се заклатушка с неспокоен и разсеян поглед.

Едуан тозчас разбра, че е допуснал грешка. Трябваше да си държи езика зад зъбите. Трябваше да я остави да подхранва безнадеждната си, безплодна фантазия.

Една нещастна нишковеца само щеше да ги забави.

— Първият урок за новите карауенски монаси — изрече той, сякаш току-що нищо не се бе случило помежду им. — Не предизвиквай човек, който може повече от теб.

Ноздрите на Изьолт потръпнаха. Лицето й стана сурово. Непокорството, решителността се завърнаха и против волята му, устните на Едуан се извиха нагоре.

— Не съм те предизвикала — рече тя хладно.

— Прекалената близост се смята за предизвикателство в повечето култури.

— Тогава ме научи.

Той повдигна вежди.

— На този номер, с който ме затисна. Научи ме, за да не правя втори път същата грешка.

— Нямаме време за това.

Той поклати глава и преднамерено бавно й обърна гръб.

Нишковеца го нападна.

А Едуан се усмихна.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТ

Въпреки отчаяните си опити Сафи беше заспала. И спа през цялата нощ, та чак до другия ден. Храната, банята и тарото изтощиха тялото ѝ и тя се бе свила на кравай до Ванес на леглото. Очите ѝ се бяха затворили. А след това ад-бардовете, императрицата и Пиратската република Салдоника бяха изчезнали.

Докато на вратата не се почука.

Сафи скочи будна толкова рязко, че тупна от леглото. След разходката до територията на Червените платна Лев беше вързала глезените ѝ доста извинително с омотани в коприна въжета.

Преди Сафи да успее да се изправи, ад-бардовете бяха измъкнали ножовете и секирите си, а когато най-сетне се закрепил на крака, Лев — единствената, която беше с броня, се промъкна до вратата с протегнат меч.

Второ почукване. Настойчиво, решително. Сафи погледна императрицата, която седеше до капаците с тесни процепи. Скръстила ръце в скута си, тя седеше съвършено спокойно върху единствения стол.

— Не биваше да идвате тук! — изкрещя някакъв мъж на марстошки.

Ноздрите на императрицата се разшириха от зле прикрита усмивка — което означаваше, че това е било част от плана ѝ. Де да знаеше Сафи какво *всъщност* ще последва.

Ад-бардовете бяха също в недоумение като нея, защото Лев и Зандър зяпаха Кейдън и чакаха заповед, която така и не идваше.

— Говорите ли марстошки? — попита императрицата надутото.

Прекалено надутото. И скочи тъй пъргаво на крака, сякаш яката на врата ѝ бе лека като глухарче.

— Казаха, че не бивало да идваме тук.

Кейдън вдигна едната си ръка и в нея проблесна нож. После подуши въздуха и погледна с присвити очи към прозореца.

— Пушек.

Главите на всички се извъртяха като една към капаците, през които наистина се промъкваше сив дим.

— Бездните на ада — изруга Лев, а в същия миг Зандър измърмори:

— Аз сложих щит на стаята срещу огневещерски пламъци!

— Да, но това не е магически пожар, а алхимичен — вметна грейналата Ванес. С алчна усмивка. — Защото това е бейдидски морски огън.

— Но ние не сме в морето — измърмори Лев. — И защо им е да подпалят целия хан? Нали искат само теб — и тя погледна императрицата.

— Не искате ли марстошката императрица? — провикна се Кейдън все така на карторски. — Тя ще умре, ако не ни пуснете на свобода.

— Точно това заслужава! — чу се приглушеният отговор. А след него и възбуденото: — Защо да взимаме парченца от Пясъчно море, когато можем да притежаваме цял Марсток?

Миг оглушителна тишина, в който кръвта се отцеди от лицето на Ванес.

След това задавен вик разцепи устните ѝ. Тя скочи от стола право на прозореца. Преди някой да успее да я спре, бе отворила капаците.

— *Свалете оръжието!* — изкрещя тя, докато димът влизаше на талази. — Като ваша императрица ви заповядвам да свалите оръжието!

— За Пясъчно море! За Пясъчно море!

Ярка магическа мълния прелетя през стаята над Сафи. Последваха още три и тогава Зандър издърпа императрицата от прозореца. Присвила очи срещу ослепителната светлина, Сафи разбра, че стрели от арбалети летят срещу щита и отскачат назад.

Защитната магия действаше поне срещу атаката отвън. Но димът продължаваше да се вие в стаята. Лютив, задушлив и до болка познат. Твърде скорошен, твърде пресен в спомените ѝ, той накара гърлото на Сафи да се стегне. *Дим. Пламъци. Смърт.*

— Усили стражите против истински огън — излая Кейдън на Зандър. После се обърна към Лев: — Трябва да задържим дима колкото може по-дълго вън от стаята.

Сетне двамата издърпаха вълнената покривка от леглото и с тренирана бързина започнаха да я веят като платно.

Бяла светлина изтрещя през стаята, а димът запари в слъзните канали на Сафи. Тя се завлече до стената, където беше се свила Ванес.

От съвършената ѝ маска не бе останал и помен. През дима и ярката светлина Сафи откри една широко ококорена императрица. Пръстите ѝ дърпаха с побелели кокалчета яката, ръцете ѝ трепереха. Тя *цялата* трепереше.

— Те ме предадоха — изрече тя, а трепкащите ѝ очи се впиха в Сафи. — Те ме предадоха. — И продължи да го повтаря отново и отново. — Те ме предадоха.

Неочаквано ослепителната светлина секна. Стрелите спряха да се удрят в щита, а Кейдън и Лев бяха стигнали прозореца с веещото платно. Сафи дори не забеляза, защото Ванес задърпа яката си с такова отчаяние, че от носа ѝ бе потекла кръв. Малка струйка от едната ноздра.

— Спри — Сафи се примъкна по-наблизо и хвана императрицата за китките. — Не можеш да я счупиш.

Ванес вдигна очи и ги присви яростно до цепки.

— Не виждаш ли, Сафи? Бейдидчаните ме предадоха. През цялото време те са били гнилата ядка в двора ми. Те са взривили кораба ми и те убиха моите... — гласът ѝ секна и тя се изправи нестабилно на крака. — Освободете ме! — нахвърли се срещу адбардовете на карторски.

Кръвта вече шуртеше и от двете ѝ ноздри.

— Щитовете ни ще издържат — отвърна Кейдън.

Но едва изрекъл студено и непреклонно словата си, Зандър се обърна от мястото си до вратата и рече:

— Не мога да подсиля щитовете, сър. Не и докато сме под обсада. Пламъците отдолу се надигат твърде бързо.

Лев се обърна към Ванес:

— Как можеш да ни измъкнеш оттук?

— Мога да спра пламъците. Правила съм го и преди.

— Вярно е — намеси се Сафи и стана на крака. — Така се спасихме от нападението на кораба ни.

Кейдън заби поглед във Ванес, а двамата му подчинени забиха погледи в командира си. И зачакаха.

Докато накрая Кейдън попита:

— Откъде да знаем, че няма да се обърнеш срещу нас, Ваше Величество?

— Защото няма време.

Но дори в яростта, която се сипеше върху стаята, дори в жегата, която се надигаше изпод дъските на пода, Сафи почувства лъжата в думите ѝ.

— Твоята магия не може да ни убие — продължи Кейдън и прибра ножа си в калъфа. Предпазливо движение, сякаш още умуваше как да постъпи. — Няма смисъл да опитваш.

— Вашата смърт — възрази припряно Ванес — няма да ми помогне. Морският огън гори по-бързо от обикновените пламъци, а времето ни изтича!

Тя замахна с пръст към вратата, където димът се просмукваше през цепнатините.

Зандър изруга. Лев грабна вълненото одеяло. Ръцете на Кейдън хванаха яката на Ванес от двете ѝ страни. Устата му се задвижи безшумно, докато в стаята се чу щракване. Дървената яка се отвори широко.

Тозчас Ванес се отърва от нея и нашийникът падна на земята с глухо *туп*, а тя сграбчи Сафи и се стрелна към вратата.

— Свали щитовете — заповяда на Зандър. — Не можем да излезем, докато са вдигнати.

Зандър погледна към Кейдън. Командирът кимна.

— Действай.

Ръцете на великана се вдигнаха и той зашепна тихо. В стаята присветна, чу се бръмчене и нишка по нишка магията се вдигна, но това се стори странно на Сафи — ад-бардовете владеят магии?

Тогавя Ванес повика всяко парченце желязо в помещението и наоколо се вдигнаха ивици размазано сребро и мрак. Два къса се превърнаха в ножове и срязаха с лекота въжетата им, а после се завъртяха в спирала и се източиха до мечове, които да грабнат от въздуха. Един за императрицата, един за Сафи.

Щитът падна. Сафи усети това по силно избухналия шум и яростно валящите стрели от арбалетите по външните стени.

— Измъкни ни оттук! — изрева Кейдън на Ванес.

— Не! — и тя вдигна ръце.

Мечовете на ад-бардовете се обърнаха срещу тях и поеха право към черепите им. Като риби през река, желязото изпращя през главите им и излезе през тила им, а веригите на вратовете им грейнаха в червено.

Ванес знаеше какво ще последва. Но явно искаше да им отвлече вниманието, докато насочи магията си към вратата.

Пъшкане на метал отблъсна Сафи от ад-бардовете. Пантите на вратата се отлепиха. Резето се отвори, смени си формата. А след това, преди някой да я спре, Ванес вдигна ръце напред.

Вратата прелетя покрай нея и Сафи. Вълна от въздух, дим и огън. Дървото се превъртя странично, после се стовари върху тримата ад-бардове и ги притисна в стената като мухобойка три мухи.

— Ние само следваме заповеди — извика Кейдън. Сред надигация се наоколо му дим той приличаше на призрак, на скелет. — Вършехме си работата.

— А аз си върша моята — изрева Ванес със следи от кръв по лицето. И се обърна към празния портал.

Но Сафи не хукна подире ѝ. Тя се взираше в Кейдън отляво. В Лев по средата. В Зандър отдясно. Нямаше доверие на ад-бардовете, не ги обичаше, но не можеше да ги остави да умрат.

— Стой! — викна тя след Ванес и императрицата спря на вратата.

Зад нея се надигаше стена от желязо, измъкнато от пантите, гвоздеите и всичко, до което железовещерството ѝ беше успяло да се докопа.

— Пусни ги.

— Те пак ще се опитат да ни заловят.

— Няма! — извика Лев. Белезите по лицето ѝ лъщяха и светеха.

— Ние ще ви помогнем!

— Не можем да ви се доверим — не отстъпваше Ванес.

Тя сграбчи Сафи за ръката. Кръвта покапа от брадичката ѝ.

— Трябва да бягаме, Сафи. *Сега*.

— Може да ни вярваш — чу се Зандър, чието лице се бе изопнало — вратата го притискаше все по-силно и по-силно към стената. — Ще ти го докажем. Само да си сваля примката...

— Вече го направих.

Всички очи се стрелнаха към Кейдън, чиито пръсти се подаваха над вратата, а в тях беше сплетен златен синджир. Ланецът, който всички ад-бардове носеха, включително и чичото на Сафи. И на него, осъзна тя, всички те му казваха *примката*.

— Честна дума — изграчи Кейдън, а думите сякаш му костваха много усилия, причиняваха му силна болка, — няма да ви сторим нищо лошо.

Това бяха първите думи от ад-барда, които звъннаха по магията на Сафи. *Истина*.

— Няма да ви заловим втори път — продължи той с още по-изопнато лице. — Всички ще избягаме заедно.

Пак истина, истина, *истина* — нямаше съмнение. Магията на Сафи грееше от честността в думите му и макар че тя не разбираше как е възможно, не можеше да отрече видяното. Почувстваното.

— Освободи ги! — изкрещя тя на Ванес. — Той казва истината. Можем да им се доверим. Те ще ни помогнат.

Светът замря. Димът, огънят, искрите. Всичко се разтопи, докато принцесата мислеше.

— Побързай! — викна Сафи, но в същия миг целият хан припука. И хлътна надолу.

Времето им изтичаше и императрицата го знаеше. Тя изръмжа и пусна вратата. Кейдън падна върху Лев, която мигом му помогна да закопчае примката. В това време Ванес изтегли желязото от вратата и черни ивици изпълниха въздуха. За да разшири щита си, преди да излязат в коридора зад желязна стена, която щеше да ги пази от дима и пламъците.

Тръгнаха, крачка по крачка — Сафи и Ванес отпред, а зад тях пристъпваха тримата ад-бардове.

Едуан и Изьолт тъкмо събираха вещите си от руините, когато въздухът се разцепи от гръм. Далечен пукот като от оръдие, изстреляно на много левги разстояние.

Изьолт срещна очите на Едуан.

— Хора — рече тя.

Той кимна.

— Трябва да проверим.

Той пак кимна.

— Стой тук.

Тя не го послуша. И той въздъхна — нещо, което все по-често се улавяше, че прави в нейната компания. Но не я спря и след минути двамата се бяха върнали до същото място, където се бяха боричкали.

Тревата още беше отгъпкана там, където я бе туширал отново и отново. Но без да я наранява — Едуан бе внимавал и винаги спираше навреме, винаги следеше лицето ѝ за болка. Но също така не я остави да го победи. Точно както беше направила монахинята Иврен с него.

От степта се изкачиха, криволичейки, по обрасла с дървета скала, докато стигнаха едно открито място между дъбовете и боровете.

И видяха носещите се нагоре по Амонра лодки.

Едуан изпусна остро дъх. Носът на Изьолт потрепна.

— Червените платна — предположи той. — Има и бейдидчани. След като Двайсетгодишната спогодба беше прекратена, те са се съюзили и ще нападнат заедно.

После бързо обясни кои бяха двете пиратски клики и как всеки съюз с тях висеше под ножа на Съдбата.

Докато говореше, Едуан извади един бронзов далекоглед от ремъка си и огледа района. Всеки кораб беше натгъпкан с войници, а всеки войник беше въоръжен до зъби. Брегът също гъмжеше от хора. Те почти не се виждаха, но ако се вгледаше достатъчно дълго на едно място... Ето на. Движение. Конне. Още войници.

— Къде са тръгнали? — попита Изьолт, щом той свърши с обяснението си.

— Нагоре по течението.

Този път Изьолт въздъхна, но не каза нищо. Мълчанието увисна тъй дълго, че накрая Едуан свали далекогледа си. И откри, че тя го гледа със застинало тяло. Но този път лицето ѝ не бе безизразно. Беше се изопнало от болка, устните стиснати, а нослето набръчкано. Едуан преглътна. Май я беше ударил. Раменете и коленете ѝ бяха покрити със зелени петна от тревата, а синината на скулата ѝ беше почерняла.

Но не. Колкото по-дълго се взираше в лешниковите ѝ очи, толкова по-ясно виждаше. Това не беше болка, беше печал. За втори път тази сутрин съжали, че не си бе замълчал за Каар Ауен.

Той се извърна настрани, прибра далекогледа в калъфа на ремъка си и се покашля.

— Ще слязат преди водопадите, нишковеца. Трябва да се омитаме, преди това да е станало.

— Тогава да тръгваме — рече тя с равен глас.

— Ще се наложи да се движим бързо. Готова ли си?

Тя изсумтя и когато Едуан погледна назад, лицето ѝ се бе смекчило. Едва забележим намек за дяволитост трептеше по него.

— И двамата знаем отговора, кръвовеци — тя мина край него с високо вирната брадичка. Предизвикателна. — Въпросът е дали ти ще можеш да издържиш.

Сетне се впусна в бяг, а Едуан я последва.

ДВАЙСЕТ И СЕДЕМ

До заранта на следващия ден Кам още не се бе завърнала. Мерик бе преброял улиците на Стария град и улиците отвъд него, даже и резервоарите, но не бе открил следа от нея.

Спри да виждаш това, което искаш да виждаш, Мерик Нихар, и започни да виждаш действителността такава, каквато е! Думите ѝ стържеха в ушите му. Отново и отново. Присмиваха му се. Коряха го. Призрак, копнеец за свобода. Спри да виждаш това, което искаш да видиш!

А Мерик копнееше да види Кам, другаря, който не го бе изоставил в тунелите и водите на ада. По цялата Говняна улица и обратно.

Преди да я прогони.

Предполагаше, че Кам е отишла да проучи мъртвеца в хранилището... А после се е натъкнала на нещо, с което не е могла да се пребори. Като сенчестия.

Мерик дръпна ниско качулката си и забърза по „Ястребов друм“. *Спри да виждаш това, което искаш да виждаш! Атаката го блъскаше в гърдите, в ушите. Неизбежна и вярна.*

Мерик бе видял възможност за търговия с други страни, когато такава не съществуваше. Бе видял флот, който се нуждаеше от неговото командване, когато флотът можеше да мине и без него. В Сафия фон Хастрел бе видял себична домна, в Изьолт дет Мидензи — досадна нишковеца, а после и незначително корабно момче в Кам. Но ето че ни една от тези дръзки мисли не се бе оказала вярна.

Но най-лошото беше, че в собствените си очи бе видял себе си като светец, който един ден трябваше да седне на трона — нещо, подсказано му от Кълен, макар че това право принадлежеше на сестра му.

Мерик се блъскаше напред, но напредваше бавно. Прекалено бавно. Навсякъде, където понечеше да стъпи, каруци, бежанци и трижди проклетите мулета препречваха пътя му.

Някакъв непознат се удари в гърба му и когато Мерик не се помести, го блъсна.

— Дръпни се от пътя ми...

Тозчас Мерик го улови за китката и я огъна, докато не усети, че сухожилията и костта се изопнаха. Още сантиметър и щеше да му счупи ръката.

— Ще те убия — беше всичко, което каза.

— Моля ви — запелтечи мъжът.

Мерик го пусна. Захвърли го на пътя. Прииска му се да изреве. *Аз съм опасен!*

Но думите така и не се чува, защото в този миг като спирала около него се уви хладен вятър. Бриз, който запя на магията му.

Смърт. Сенки. И го повика... на юг. Надолу по „Ястребов друм“. Същият леден мрак, който му бе проговорил в хранилището, същото мразовито проклятие, което той се боеше, че бе застигнало Кам.

Мерик изостави кея и се спусна в една сенчеста уличка. Там малко по малко изкачи една стена, от нея се прехвърли на друга, а вятърът го повдигна нависоко. От стена на стена, докато накрая стигна покрив с дъсчени плочки.

Слънцето припичаше. Той приклепна, разкърши пръсти, а прахолякът се изви, носен от ветровете му. Потърси да напипа нещо, с което наелектризираният му въздух да се свърже.

Там. Право напред.

Мерик хукна с развято наметало. Качулката му падна назад. Ботушите му тропаха по плочките и ги събаряха. Чупеха. Надробиха не една.

Стигна края на сградата. Пое си дъх, събра силата си и прескочи линията на мрачната уличка. От покрив на покрив и с всеки нов ветренски скок разстоянието между Мерик и този мрак, сянката, която *пееше* на кръвта му, се топеше.

Накрая покривите свършиха и той бе принуден да спре. Пред него се разстилаше южният пристанищен район, а оттатък него водният мост вървеше над мъгливата долина към Пазачите.

Колко претърпан беше! Водата не се виждаше от лодките, наблъскани нос до кърма. Потокът на пристигащите хора не секваше.

Мерик се плъзна по корем към ръба на наклонения покрив. По навик посегна да извади далекогледа от адмиралската си куртка...

Но куртката я нямаше. Нямаше далекоглед. Нямаше оръжие. Все едно. Те не му бяха нужни, не и когато кръвта му жадуваше този сенчест вятър.

Бързият оглед на пристанището показва пъстротата от хора, млади и стари, от всички краища на света, всеки със своя глас и своето отчаяние. Освен нубревненци тук имаше и хора извън границите. Хора от Спорните земи и от неспокойните Сирмайски планини.

Очите му се спряха върху плешив мъж, който кръжеше на мястото, където доковете се издаваха в пристанището. Също като Мерик и той беше белязан, поне по скалпа, а също и по дланта, която тъкмо вдигна над главата си.

Длан без кутре.

Хлад полази по врата и ръцете му и той се запита дали човекът не е като онзи в хранилището. След това мъжът се обърна и той видя, че това е Гарън. Убиецът от „Жана“.

За няколко мига пристанището изчезна. Останаха единствено убиецът пред очите му и бученето на кръвта в ушите му. Ни вятър погалваше бузите му, ни гласовете стигаха до него.

Целият свят беше ходещ мъртвец.

В онази нощ в мрака на кабината си Мерик бе пронизал със сабята си Гарън през корема. Кръвта беше плиснала, вътрешностите му се бяха изсипали. Но ето че мъжът стоеше тук.

Мерик присви очи. Пред погледа му заиграха слънчеви петна, но въпреки тях пак успя да различи кривите черни линейки, които пулсираха надолу по врата на мъжа.

Следи като тези на Мерик.

Следи, които го зовяха.

Досега не бе разбирал какво означават те. И сега не знаеше. Кам обаче беше права: бяха зли.

Но ако това щеше да го отведе при нея, той трябваше да последва Гарън.

Мъжът започна търпеливо да си пробива път през суматохата в обратната на Мерик посока. Вървеше към бар на име „Пръснатия“, точно до канала. Грамадна каменна сграда, пълна с моряци, войници и всеки, който търсеше евтина пиячка.

За секунди Мерик слезе от покрива и наближи порутената кръчма. Тълпите заглъхнаха до бегъл шум и смътни маловажни

цветове.

Пристигна пред бара и се загледа в табелата, която Поскърцваше на бриза. Почернялата очна ябълка на дървото му се стори твърде позната. Прекалено..._реална_.

Вратата се разтвори широко. Двама пияни още отрано моряци излязоха със залитане навън и Мерик присви глава. Но те не го интересуваха. Някъде вътре в бара пълзеше тъмнина и се разхождаха мъртъвци.

Преддверието беше такова, каквото го помнеше от предишните си посещения. Половината от лампите стояха незапалени, сините черги бяха станали кафяви от калта и всичко бе покрито с блясъка на волски чай. В мазето на „Пръснатия“ варяха най-различни спиртни напитки, но най-известната от тях беше волският чай, макар че това не бе нито чай, нито се правеше от волове.

Но размътваше съзнанието. И то бързо. А в свят, разкъсан от врагове и празни търбуси, редовната клиентела искаше да се накваси. И то бързо.

Мерик влезе в основната част на бара. Свещите трептяха от полилеите. Восъкът капеше върху посетителите на дузината разклатени маси. Той беше преполовил пътя си до вратата в дъното, когато осъзна, че в помещението се бе възцарила тишина. Гуляйджиите бяха спрели да гуляят, а на близката маса един моряк седеше застинал с плоска бутилка на средата към устните му.

Съседът му го смушка. Някой се покашля наблизко. След това изведнъж дървото изпъшка и подът потрепери, когато всички седящи внезапно решиха да станат.

— Нали ти казах, че ще дойде — угоднически и познат мъжки глас се изви като змия в тишината.

Мерик се извъртя към бара, където потният Серит Линдей беше протегнал ръце.

За част от секундата светът се забави. Спря напълно. *Аз те видях как умираш*, помисли си Мерик. Но ето че Линдей стоеше тук, втори ходещ мъртвец, и сега заговори почти замаян от радост:

— Войници, арестувайте го. Арестувайте Ярост.

Сафи, Ванес и ад-бардовете изхвъркнаха от хана минути преди той да рухне сред грохота на черния морски пожар. Притичаха през баните, като се криеха в кълбата дим, а после излязоха в палещото пладне, което напук на всичко беше слънчево и синьо.

Водеше ги Зандър, макар че, ако питаха Сафи, всички улици до една си приличаха. Повечето сгради бяха опасани от руините от някакво забравено минало. Кръвта от Ванесиния нос шуртеше така силно, че никой на нейно място не би издържал, особено ако му се налагаше да препуска с все сили през враждебния град. Но с Лев от едната страна и Сафи от другата, императрицата успяваше да подтичва, плетейки крака.

Най-отзад беше Кейдън, с железен меч, направен от Ванес от две рапири.

Щом Зандър ги изведе на кръстовище с пет къшета с водосточни тръби от брястово дърво и бейдидски знамена като всяко друго в района, Ванес заби пети в земята.

— Трябва... да спра — задъхано рече тя и се преви.

Сафи се обърна заедно с Лев назад и я заля страх. Кръвта от Ванесиния нос беше оставила диря, която всеки празноглавец можеше да проследи. *Мисли като Изьолт, мисли като Изьолт.* Най-напред кръвта. Трябваше да спрат кръвта да не тече по земята.

Но Лев вече късаше парче плат от ръкава си.

— Ето — жената прилекна и го притисна в носа на императрицата. — Трябва да продължим.

— Знам — гласът ѝ се чу приглушено под черното памучно парче. — Ще се справя. Само да си поема... дъх... за миг...

— Нямаме време! — намеси се Кейдън. Той избута Лев и подпъкна голямата си силна ръка зад императрицата. — Бейдидчаните са по петите ни! Трябва да бягаме.

Сафи пусна Ванес и той подкара принцесата в тръс.

Точно навреме, защото мъж в бейдидско златисто съвсем сигурно тичаше към тях. *Бързо.*

Но свел глава, Кейдън вече теглеше Ванес по най-тесната от петте улици.

— Ще се видим от другата страна! — извика той и на Сафи не ѝ остана друг избор, освен да завърти краката си по-бързо след Лев и Зандър.

Само че те също бяха изчезнали в навалищата, а още един бейдидчанин хвърчеше право към нея.

— Прасешки синковци! — извика Сафи и хукна по единствения път, останал за нея — право напред.

Докато подметките ѝ тупаха тежко по отъпканата земя, гневът се разгоря в жилите ѝ. Мръсните му тъпоумници я бяха изоставили! И къде по-точно беше тази „друга страна“?

Сафи сви наляво и се намъкна между група мъже, приведени ниско под скърцащи кошове с пране. Щом те завиха по друг път, и тя зави с тях. После блъсна мъжа до нея. Той се препъна, кошът му падна, прането се разпиля и спъна мъжете зад него. Стана задръстване, но Сафи вече се бе измъкнала.

На следващото кръстовище налетя право на Кейдън и Ванес. О, ето ги и Зандър с Лев, които се блъскаха напред и разчистваха пътя.

Сафи повдигна оценката си за прасешките синковци. Но със съвсем малко.

Пътят се спускаше по склона на хълма и предлагаше изглед към открития пазар с морето от навеси, които потрепваха на вятъра. Биеха камбани за тревога — откога ли? — и това означаваше, че или нови бейдидчани ги чакат напред, или пожарът в хана се е разраснал.

А може би и двете. Но никой от петимата не намали темпото. Даже Ванес, която Кейдън почти носеше. Ад-бардовете, еретичката и императрицата тичаха надолу. Кръстовища и хора преминаваха в неспиращ поток покрай тях.

Докато накрая, точно както се бе страхувала Сафи, излязоха на пазара и бяха залети от зелени и златисти искри. От всички ъгли. Бейдидчани. *Разлютени бейдидчани.*

Те се мушнаха зад няколко палатки — Зандър най-отпред, Сафи най-отзад. За миг останаха сами. Малката уличка, ако изобщо можеше да се нарече така, беше пуста.

Какво щеше да направи Изьолт? Какво щеше да направи?

Тогави Сафи видя и разбра. Не се сдържа и лицето ѝ се разполови в усмивка.

— Напред! — викна тя. — Към каретата в края на палатките!

Зандър не чака втора покана. Насред множеството беше заседнала карета, чиито сенки се протягаха по уличката.

А вратата ѝ беше отключена, както Сафи видя, когато Зандър я отвори широко. Жената вътре зина да изкрещи, но Лев опря нож в гърлото ѝ, преди да е казала гък.

След това Кейдън, Ванес и Сафи се мушнаха вътре зад другите двама ад-бардове. Натръшкаха се по седалките и Сафи дръпна с трясък вратата.

Мина напрегната секунда. Втора. Трета. Но ако кочияшът беше забелязал новопристигналите сред хаоса вън, с нищо не се издаде.

Докато беше жива, Сафи щеше да помни следващия половин час като най-необикновения в живота ѝ. Великолепната тишина в подскачащата карета контрастираше с движението и тревожния звън на камбаните отвън, а изящните стени от син филц и пурпурните завеси на прозорците бяха в пълен разрез с петимата неканени пътници, които едва си поемаха дъх и воняха на пушек.

Да не говорим за домакинята им — баба с наследени от Далечния изток очи, която, освен че не ги желаше, изглеждаше напълно невъзмутима от ножа, опрян в гърлото ѝ.

От тази абсурдна картина липсва единствено валсът за фон, помисли си Сафи. Тогава щеше да заприлича досуц на сцена от някоя от любимите театрални комедии на Матю.

— Съжалявам — каза накрая Кейдън на жената, като още се мъчеше да си поеме дъх. — Трябваше... да се скрием някъде.

— Освен това ни трябва помощ за Ванес.

Сафи се обърна към императрицата до нея, която беше на път да изгуби съзнание.

Далекоизточната дама забеляза това и без да помества ръцете си, посочи с пръст към сандъчето под седалката на Сафи.

— Лечителско ковчеже — и великанът, който и бездруго се бе навел, се наведе още повече, за да го измъкне изпод краката ѝ.

— Внимавай — предупреди го Кейдън, без да откъсва поглед от императрицата, като придържаше парцала до кървящия ѝ нос. — Жената е робовладелец. Не може да ѝ се вярва.

— Робовладелец? — присмя му се Сафи. — Как ли не! *Погледни я.*

Жената стрелкаше очи ту насам, ту натам. Карторският навярно я смути, но не я уплаши.

— Погледнах — изстреля Кейдън. — Лечителският й сандък. Търговците на роби носят такива на арената, тъй като повечето от състезателите им излизат от борбите полумъртви.

— Той има право — изграчи Ванес и магията на Сафи избръмча: *истина*.

Но докато се взираше в тъмните очи на старицата, Сафи не разбираше как е възможно това. Тази крехка бабка изглеждаше тъй мила и състрадателна.

Всяко *нещо има своите нюанси*, беше казал Кейдън предния ден, *и не всичко е само истина или лъжа, както ти си мислиш*.

Полека, напрегнал мускули да срещне капан, Зандър отвори сандъка. Не избухна огън, не пръсна отрова. Намериха точно онова, което им бе обещано — лечителски комплект.

— Може ли? — попита Зандър жената с подчертана вежливост — още един абсурден щрих към сцената.

Но тя вече бе извила ръцете си към Ванес, сякаш казваше: *Не се бави, не се бави!*

Зандър зарови енергично да открие кръвосъсирващ тоник. Сафи грабна чевръсто шишенцето от великана. Сетне и Кейдън се разбърза, изхвърли подгизналото памучно парцалче и повдигна брадичката на Ванес. Гъст петмез с цвета на стара кръв потече в устата й.

Всички в наклонилата се карета зяпнаха сурово и неумолимо марстошката императрица.

Тя пое шумно дъх, закашля се и сведе глава. От носа й не потече кръв. Очите й, макар и зачервени, бяха отворени и будни.

Едновременно Сафи и ад-бардовете се отпуснаха. И изпуснаха бурна въздишка.

Междувременно Ванес обходи с поглед всички ад-бардове поред. Зандър, Лев и накрая Кейдън.

— Благодаря ви.

— Не бързай да ни благодариш — Кейдън отмести леко завесата и присви очи срещу слънчевия лъч. — Камбаните още бият и сме обградени отвсякъде. Въпрос на време е да започнат да претърсват каретите.

— Защо не отидем на територията на Червените платна? — попита Сафи. — Да се скрием, докато гонитбата отмине?

Въпросът беше отправен към Кейдън, но отговори жената от Далечния изток.

— Те са съюзници вече — гласът ѝ беше дрезгав и приятен за слуха. — Бейдидчаните и Червените платна се съюзиха под знамето на Краля на обирджиите. В замяна той им е обещал Нубревна и Марсток.

Кейдън погледна Сафи, но тя само кимна, защото думите на бабката потрепваха от *истината*.

— Бездната на ада — измърмори Лев, а в същото време Кейдън простена.

Ванес се премести напред и застина така.

— Защо ни казвате това?

— Лошо е за бизнеса — носът на старицата се набръчка, а тонът ѝ стана снизходително леден. — Ако двете страни се обединят, тогава търговията вече няма да се контролира от търсенето и предлагането.

— Искате да кажете, че *арената* вече не се контролира от това — възрази Кейдън, а жената повдигна невъзмутимо едното си рамо. Сякаш за да каже: *Все същото*.

През цялото време каретата продължаваше по пътя си.

— Сега там ли отивате? — попита Лев. — На арената?

Кимването ѝ накара Кейдън да се облегне назад.

— Добре — той пусна една шлифовано-измамническа усмивка на Ванес и Сафи. — Нашите хора са на арената. Щом ги освободим, ще оставим това загнило, мочурливо място далеч зад нас. Заедно. Както обещахме.

ДВАЙСЕТ И ОСЕМ

Няколко часа им отне да се спуснат по скалите покрай Амонраския водопад. От жегата и влагата, които се надигаха от клисурата долу, не се дишаше.

Изьолт не обели дума за това, а също и Едуан.

Сега той вървеше отпред, сякаш Изьолт беше преминала някакво изпитание от предишния ден. А може би просто беше забравил да не ѝ се доверява. Тя подозираше и двете. Освен това ѝ бе дал саламандровото наметало, а за себе си бе взел обратно обикновеното палто, с което го намери.

Този жест означаваше нещо. И макар Изьолт да не знаеше какво точно, знаеше, че ѝ беше приятно пак да се загърне с дебелото сукно.

Особено след като нещо в нея се бе прекършило.

Часове по-късно и след доста извървени километри тя най-сетне разбра, че това беше сърцето ѝ. Когато Едуан ѝ беше казал, че тя не е Каар Ауен, бурната тъга, която изпита, я събори и я завлече на дъното. Това беше потвърдението. Доказателството.

Беше се пречупила. Беше безполезна. Беше ненужната половинка в приятелството. Момичето, което вечно щеше да живее в сянка, независимо от това какво прави. Независимо срещу кого се бори. Изьолт никога не бе молила за нищо. Не и откакто като малко момиченце научи, че най-доброто, на което можеше да се надява, бяха ръждясалите катинари.

После бе срещнала Сафи и тайничко, мълчаливо, дълбоко, където чуждите очи не стигаха, бе почнала да се надява, че от живота ѝ ще излезе нещо. Дребните мечти не бяха толкова лоши. От време на време Изьолт можеше да ги докосва и никой никога не разбираше.

Едва сега, когато не можеше да има тази голяма мечта, за която неспирно си нашепваше, че е невъзможна... Не, тя не е половинката от Каар Ауен. Едва сега разбра колко е жадувала за нея.

Още от малко момиченце.

Глупава фантазърка.

Борбата с Едуан ѝ се бе отразила добре. Твърде добре. Изьолт бе забравила за всичко, докато замахваше. Докато се боричкаха. Докато понасяше ослепителната болка от всеки негов удар.

До края беше плувнала в пот и гърдите ѝ се повдигаха уморено много преди тялото ѝ да се предаде. Едуан също се бе изпотил. Постепенно косата на Изьолт се разроши, движенията ѝ станаха несъсредоточени и макар че я бе мятал, душил и отблъсквал всеки неин удар, кръвовещият нито отстъпи, нито отслаби атаката си.

После се надпреварваха през гората, а това беше още по-приятно. Отдавна Изьолт не се бе забавлявала толкова много. Много, много отдавна и това я преизпълни с благодарност. Дори с натъртванията, синините и болката в прасците. Може би когато я хванеше мускулна треска и вече нямаше да може да върви, тогава щеше да промени мнението си. Но едва ли.

Болката беше нейният урок за твърде големите ѝ мечти.

Долината отгатак водопадите беше освежително прохладна. Папратите потрепваха на бриза заедно с белите и жълтите цветчета на асфоделите. Дърветата бяха нарядко, заменени от масивни каменни колони, които никнеха от земята и които променливото корито на реката беше изсякло и набраздило. Колоните бяха най-различни по ширина, височина и цвят.

И вечно тънеха в тишина. Хора отгук не минаваха.

Скоро Едуан изведе Изьолт от тясната клисура и пред тях се разтвори често наводняваните равнини. Отново се появиха дъбове, а с тях и плътната сянка от слънцето.

Появиха се и следи от хора, но не от живите, които чакаха напред. Това бяха бойни полета от отколешни времена, споменът за които се бе изгубил.

Ръждясали шлемове и нагръдници от броня. Мечове, копия, стрели. Накъдето и да обърнеш поглед, Изьолт срещаше следи от смърт, а някои оръжия бяха тъй стари, че земята и папратите ги бяха разяли. Изьолт ги откриваше чак когато се разпадаха под краката ѝ. Други останки пък бяха толкова нови, че светеха недокоснати там, където бяха паднали, оставени да се пържат под знойното слънце.

Имаше и скелети, повечето обвити в мъх. Но не всички.

— Защо лежат тук? — попита накрая Изьолт. — Защо никой не е погребал мъртвците или не ги е изгорил?

— Защото не е имало оцелели.

Едуан свърна надясно и я поведе на юг. Покрай Амонра. Големи, гладки речни камъни се подаваха от меката почва, а млади дръвчета се протягаха към небето под необичайни ъгли.

Гората беше странно притихнала, като че ли и животните знаеха, че това място е прокълнато. И пиратите приближават с лодка. Затова Изьолт заговори тихо:

— Защо е имало толкова много битки? Заради земята ли?

— Тук няма нищо ценно — Едуан също говореше шепнешком.
— Но хората винаги си мислят, че знаят повече от тези преди тях. Че те ще успеят да покорят Спорните земи.

Той скочи на един камък и подаде ръка на Изьолт. Тя я взе, доволна от помощта, макар че разранените ѝ кокалчета възроптаха. Пръстите му бяха топли до нейните.

— В манастира ни учеха — продължи той, щом я пусна, — че когато Храбреците извършили предателство един срещу друг, те провели последното си сражение тук. Смъртта им хвърлила проклятие върху земята, за да не може никой да заграби Спорните земи. Но според мен всичко това са лъжи.

— Защо?

Той се замисли, преди да отговори, и раздвижи ръка, сякаш тя го бе стиснала твърде силно.

— Защото — рече накрая и лека гънка набразди челото му — винаги е по-лесно да хвърлиш вината върху боговете и легендите, отколкото да се изправиш срещу собствените си грешки. Тази земя не е по-прокълнатата от която и да е друга. Просто е напоена с твърде много кръв.

Щом свърши, Едуан продължи напред и Изьолт го последва. Още километър не срещнаха никакви следи от хора. Само древна, забравена кръв. Но изведнъж мъжът замръзна сред крачката си.

— Червените платна — измърмори и приклезна. Задуши. — Онези, които те гонеха. Трябва да заобиколим на север.

Но едва направил три стъпки — и се закова за втори път. Очите му блеснаха в аленочервено от край до край.

Едуан се извърна рязко към Изьолт, а палтото му се развя като котешка опашка.

— Стой тук — нареди ѝ. — Трябва да проверя нещо.

Преди Изьолт да може да му отговори, той беше изчезнал обратно в гората. Нослето ѝ се сбърчи, но тя не тръгна подире му. Дотук кръвовещият не я бе подвел и сега само покоят щеше да ѝ помогне.

Или така поне си каза, докато секундите отлитаха и земята започна да се тресе. Отначало леко-леко. Почти незабележимо, тъй че само глезените ѝ се развъртяха. А молците наоколо литнаха.

После почвата пак потрепери и този път вдигна във въздуха не само молците. Голямо ято скорци литнаха от клоните и закръжиха над дърветата.

Трети трус мина и тръшна Изьолт на земята. Тя тутакси се изправи с разтуптяно сърце, но земята не се успокои. Клоните се разлюляха, западаха листа, катериците, Златките и дроздовете хукнаха да се спасяват.

Над гората се завъртя сянка. Огромна. Крилата. От нея пулсираха ярки сребърни нишки. Такива нишки Изьолт бе виждала само веднъж досега.

На морските лисици.

В Спорните земи има и по-лоши неща от кръвовещите.

Изьолт си беше помислила, че Едуан намеква за по-лоши хора от кръвовещите, хора като пиратите от Червените платна. Но докато сянката се приближаваше и от сърцето ѝ проблясваха сребърните нишки, тя осъзна, че той изобщо не е говорел за хора.

Имал е наум планинските прилепи — огромните митични създания със змейски тела. Древните хищници на бойното поле.

Изьолт стана уплашено на крака и побягна.

Едуан тръгна предпазливо към армиите пред тях, а той бе сигурен, че това са армии, само поради една причина.

Беше надушил счупени кокалчета и изтръгнати нокти — смрад, която изпъкваше сред останалите. Знак, че водачът на Червените платна се спотайва наблизко. Но всъщност миризмата под тази зловещост не му даваше покой. Тя го теглеше напред и той напълно забрави за нишковещата.

Розова вода и топло повити приспивни песни. Дете.

Сърцето на Едуан се смрази. Ледът плъпна в дробовете, в юмруците му, забуча в ушите му. Само два пъти през годините това чувство, този спомен, бе изплувал на повърхността. Два пъти Едуан го бе поглеждал право в очите: да, днес можеш да излезеш.

И двата пъти в ръцете му бяха умирали хора. И двата пъти бе изпитал непреодолима нужда да отмъсти за чуждия живот.

Днес беше третият.

Бягай, момчето ми, бягай!

Той се придвижваше изключително предпазливо по песъчливия и кишав терен покрай реката. Мускулите му, вещерството му крещяха да заработят. Бързо. Мощно. Но тук кръвта живееше във въздуха, напояваше равнината като зловонието на гъмжащо от комари езеро. Едуан насили краката си да продължат агонизиращо бавно напред.

Стигна до реката и спря до лющеща се бяла бреза. Миризмите на детето и водача на Червените платна водеха далеч от реката, на север. Едуан ги последва, а вещерството се раздвижи в жилите му. Животните се разбягаха от пътя му. Земята се разтресе, но той почти не забеляза.

Усещаше единствено студа в юмруците си, жаждата за убийство във вените си.

Скоро се озова в лагер край малко поточе. Всичко му беше до болка познато. Като в онзи ден преди четиринайсет години.

Седмина мъже се мотаеха, повечето чакаха в хубавата палатка със златни ивици по краищата. От онези, които богатите семейства носеха на пикник.

Това бяха мъжете, които Едуан бе срещнал предишния ден. Онези, които преследваха нишковещата.

Той излезе на откритата поляна и смътно се зарадва, когато миг след това земята реши да затрепери. Самотният страж отвън го забеляза. Брадата му лъщеше от мазнина, а красивото му, намазано с масло наметало явно бе задигнато от гърба на някой пътник. Той хвърли тревожен поглед на небето, после се приближи.

Но глупакът не извади оръжието си. Нито пък Едуан.

Речният чакъл хрущеше под стъпките му, а погледът на мъжа обходи Едуан от глава до пети. Това, което видя, не го впечатли.

Добре. Колкото повече се приближаваше към Едуан и колкото повече се отдалечаваше от палатката, толкова по-лесна щеше да бъде

битката.

— Нямах работа тук.

Стражът беше достатъчно близо, че да се чуе гласът му над земния трус и скърцането на гората. Брадата му беше подрязана в дълъг остър връх, както я носеха мъжете от северните земи.

— Обърни се и си върви.

Отново остър поглед към небето. Тогава над тях прелетя сянка, раздвижи въздуха и привлече погледа на Едуан.

Отгоре им кръжеше планински прилеп. Някак отдалеч Едуан си помисли, че никога не е виждал подобно създание. Хем беше голямо, хем слабо, с дълга вееща се опашка. Но иначе приличаше на помалките си плодоядни събратя от южните джунгли.

Навярно Едуан трябваше да се уплаши.

Но ледът в кръвта му търсеше отдушник, а детето в онази палатка трябваше да бъде спасено. Нищо друго нямаше значение сега.

Той обърна гръб на търговеца на роби, който се чудеше кой е по-опасен — Едуан или планинският прилеп. За кръвовеция отговорът беше очевиден:

— Най-добре бягай — предупреди той мъжа. — Или ще те убия. Мъжът оголи зъби.

— Седем срещу един — и хвана Едуан за ризата.

— Точно така. Затова по-добре се омитай.

После с нечовешка скорост затисна дланта му на гърдите си и го удари с юмрук точно над лакътя. Ставата се счупи и раменната кост се пръсна на две.

Костта разкъса плътта, мъжът изпищя.

Това беше само началото. Едуан замахна с отпуснатия лакът към врата му. Нащърбената кост прониза мекото гърло. Тозчас брадата на мъжа почервения и с леко движение на китката Едуан бутна тялото на земята.

Последва неясна мъгла от трусове, писъци и кръв. От страх в разширените зеници на мъжете, когато осъзнаха, че ги чака смърт.

Още шестима. Едуан ги уби по-бързо, отколкото си връзваше обувките. Но с последния, водача, който вонеше на счупени кокалчета кръвовецият не искаше да бърза.

Или поне такъв беше планът му. Той затисна гърба му с коляно, докато поточето течеше по камъчетата край лицето му, после дръпна

нагоре главата му за косата, при което по сипаничавата му брадичка се видяха отворени рани, и тогава човешкият боклук заговори с хриплив глас:

— Кралят ни чака.

— Съмнявам се.

Едуан разкопча ножа си — първото оръжие в тази битка — и го допря точно зад ухото на водача.

Мъжът потрепери, но не от страх. Чудовище като него не се боеше от нищо и Едуан надуши бликналото във вените му удоволствие от бавно пронизващия кожата му нож, чийто връх се заби в нервния възел, откъдето крещящата болка се предаде на цялото му тяло.

— Кралят... на север. Рагнор.

Острието на Едуан застина.

— Рагнор — повтори мъжът. — Той е... Кралят на обирджиите и ни чака. За стоката.

Мина известно време. Планинският прилеп идваше насам и вдигаше вятър, листа и клони. Но Едуан гледаше неподвижно как кръвта на търговеца се стича по врата му и се смесва с потока. След това заби острието до дръжка. Едно пробождане — навътре и навън. Руйна кръв. Вонята го заля.

Преди да се изправи, той грижливо обърса ножа в гърба на мъртвеца. Тъмнината в сърцето му бе по-студена сега.

Бягай, момчето ми, бягай!

Едуан хвърли поглед към небето и прибра ножа. Планинският прилеп се бе насочил насам, а ципестите му криле бяха почти прозрачни.

Звярът изпищя и зъбите на Едуан затракаха. Но не можеше да побегне. Не и без детето, което го бе довело тук. Тръгна към палатката. Момичето, което беше усетил сред розите и приспивните песни, беше там.

Пространството вътре беше натъпкано с вещи и сандъци. Зад една такава кутия, свито на топчица, лежеше дребно телце. Белите й номатски ръчички бяха вързани, на главата й беше нахлупен чувал.

Едуан коленичи до нея, а пръстите му тутакси извадиха най-малкия му нож. Докато режеше въжетата на китките й, той й заговори на номатски:

— Няма да ти причиня болка. Тук съм, за да ти помогна, сестричето ми.

Планинският прилеп пак изпищя във въздуха. Вятърът задуха срещу палатката и развя ритмично страните ѝ, сякаш тварта кръжеше точно над главите им. Но не ги нападна и Едуан не му обърна внимание.

Леката зелена рокличка на момичето беше подгизнала от калната земя. Кожата ѝ беше ледена, а босите ѝ нозе — посинели. Тя се разтрепери, но не го удари, когато Едуан се зае с вързания на главата ѝ чувал.

Беше по-мъничка, отколкото бе очаквал, и мръсна също — с мокра и сплъстена черна коса.

От което и племе да я бяха откраднали Червените платна, това беше станало поне преди два-три дни. Но това се стори странно на Едуан. Баща му не работеше с търговците на роби. Не и след всичко преживяно.

Бягай, момчето ми, бягай!

— Няма да ти сторя нищо лошо — повтори Едуан. Езикът се лееше от устата му много естествено и все пак звучеше необичайно в ушите му. — Тук съм, за да ти помогна.

Момичето не реагира. С нищо не показва, че го е чула. Но когато я поведе към изхода на палатката, тя го последва, и не се противи, когато ѝ рече:

— Ще те нося на ръце.

Едуан я гушна и се изправи. Тя беше тъй лекичка, тъй крехка. Птиче в демоничните му ръце.

Отвън крясъците на планинския прилеп рязко секнаха. Палатката се успокои постепенно.

Създанието беше отлетяло.

— Затвори си очичките — каза на момиченцето той, когато приближиха покривалото на входа.

Не искаше тя да вижда смъртта, която бе посял след себе си.

Но тя отказа. Като най-малката сестричка на Луната майка, която не иска да затвори очи, когато фокусникът ги предава, и тази малка совичка държеше очите си широко отворени.

Изборът си е неин, реши Едуан, и излезе сред закланите трупове.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТ

Ето че Мерик беше налетял на капан. Бе видял това, което искаше да види — мъртвия убиец, — и бе влязъл право в помещение, претъпкано с Кралските сили.

В миг преброи дваисет войници, които препречваха пътя му към изхода на бара и поне толкова меча. Прекрасно съотношение. В полза на войниците.

Но Мерик имаше едно предимство: магията си. Едно вдишване — и гневът му се разгоря. Второ — и той направи завъртане и изрита със заден удар от съседната маса димяща чаша волски чай.

Върху настъпващите войници се изсипа свистящ, яростен дъжд от врящ алкохол.

Един от мъжете беше подготвен за този номер. Приведен леко, той приближаваше, готов да атакува.

Мерик го изчака. Когато мъжът му се нахвърли, принцът се претърколи по гръб и го стисна здраво. Двамата се превъртяха, носени от инерцията на мъжа... Накрая Мерик се приземи отгоре му.

Един юмручен удар в носа. Шурна кръв. Втори в ухото, придружен от силен порив на ветровете му. Тъпанчето на мъжа се спуска и той зарева.

Добре. Думата потръпна в пръстите му, щом грабна сабята на офицера. Чувстваше се прекрасно. Зъл. Отмъстителен.

Той се обърна. Сабята му се изви и пресрещна звънко един флотски меч. Мерик завъртя ефеса около китката на новия войник. Дръпна веднъж и мъжът падна. Сабята му издрънча на пода и Мерик я вдигна.

Вече имаше два меча. Шансовете му се подобряваха.

Но шепа войници се прицелиха в него с арбалетите си.

Той удари един ритник. *Прас!* Една маса се счупи на пода и още две чаши с волски чай полетяха във въздуха. Стрелите заваляха и Мерик се скри зад преобърнатата маса. Тя изскърца, гарафите се пръснаха, пламна огън и светлина.

Една от свещите в полилея беше паднала във волския чай. Скоро между Мерик и войниците лумна огнена стена.

Тъкмо време да скочи зад бара. Той пусна сабите, сетне се прехвърли зад тезгяха, за да усети жегата и да чуе рева на истинската, необузdana ярост.

Кръчмата пламна за секунди.

Присвил очи срещу дима и огъня, Мерик затърси зад бара следи от Гарън. В ъгъла черната врата продължаваше да го зове. Сенките продължаваха да пеят.

При тази мисъл цялата сила на Мерик се разбуди. Въздухът нахлу, носейки искри. Той изскочи иззад бара и с всичката бързина на мускулите и магията си се понесе към четиримата войници, които стояха между него и ъгъла в дъното.

Единият войник се опита да избяга. Мерик замахна с ветровете си като с камшик. Двамата мъже се строполиха.

Шансовете му отново се подобриха. Той не устоя — усмихна се широко и погълна гъст, парещ дим. Огън, дим, пламъци — това бяха неговите елементи. Неговите приятели. Той се бе родил от тях, създание наполовина от плът, наполовина от сенки. Към тези елементи щеше да се върне той.

Остър като бръснач.

Последните двама изстреляха арбалетите си. Мерик не успя да се дръпне навреме, стрелите се забиха в корема и в бедрото му. Но в прилив на сила, която се разля в тялото му, сенките се събраха във вените му.

Мерик има време, колкото да си помисли: *Няма болка*. После изтръгна и двете стрели и продължи. Мина през вратата в ъгъла, която бе почти недостъпна заради гъстата димна завеса и огъня.

Ярост идваше.

Вивия седеше на бюрото си в Иглената кула и отново правеше изчисленията, които беше вписала преди няколко дни. Предишните мрачни, отрицателни суми скоро щяха знаменателно да се обърнат в положителни. И макар че стомахът я свиваше лекичко при мисълта, че бе скрила от баща си последните пратки на Лисиците, в гърдите ѝ се разливаше топлина, която набързо удави вината.

Така или иначе укритите резерви в хранилището накрая се бяха превърнали в огромна загуба, затова Вивия не виждаше причина да продължава да трупа провизии. Точка по въпроса.

С доволно *скръъц* тя вписа количеството на пристигащите храни. После и новата обща сума.

По стълбите се чу тропот от бързи, стремителни стъпки. И тогава влетя Стикс.

— Сър! — рече тя запъхтяно. — Проследих момчето, спътника на Ярост. Трябва да дойдете. Веднага.

Вивия скочи на крака. Листата се разхвърчаха.

— То къде е?

— Тук. В Иглената кула.

И без да я дочака, бялата ѝ глава изчезна от поглед, преди принцесата да стигне до вратата. А когато стигна долното стъпало на виещото се стълбище, Стикс и нейните дълги крака вече бяха наполовина вън от коридора.

Като подтичваше, Вивия успя да я догони тъкмо когато Стикс сведе глава и влезе в кухнята. Пара, жега и глухо дрънчене на ножове заляха принцесата. Хората спираха да ѝ се усмихнат, да се поклонят, да направят реверанс или да отдадат чест. Но Стикс продължаваше да бърза и Вивия я следваше.

Подминаха бумтящите печки, после рафтовете с провизиите за деня. Накрая стигнаха до вратата на избата в най-мрачния ъгъл. Двама войници стояха на пост.

— Момчето излезе ли? — попита Стикс.

— Не, сър! — излая единият, а другият извика:

— Никой не е минавал оттук, сър!

— Добре.

Стикс се наведе, за да мине през свода. Вивия я последва и камъните закачиха косата ѝ отгоре. Сенките закриха очите ѝ.

— Момчето слезе тук долу — прошепна Стикс, докато се придвижваха дебнешком. — Ще го притиснем. Ще го използваме като примамка за Ярост... Тук няма никой — Стикс скочи от последното стъпало. После се завъртя. — Празно е.

Съвсем вярно. Фенерът осветяваше пустеещата четвъртита изба, която беше прекалено тясна някой да се скрие в нея. Човек не можеше да се побере нито върху подпрените за стените рафтове, нито зад тях.

— Кълна се — шепнешком изсъска Стикс повече на себе си, отколкото на Вивия, — че онова момче слезе тук. Хората ми са го изпуснали.

Тя се спусна към стълбите.

— Стой — Вивия тръгна с източен врат към полицата точно отпред.

Тя бе извита настрана и в процепа между нея и другите рафтове пълзяха паяци. Един по един. И стоножки също.

В миг Вивия вклини пръстите си зад дървото. Дръпна. Етажерката се плъзна леко напред, прекалено леко. Сякаш под боровите дъски бяха сложени колелца.

В каменната стена се отвори широка арка, от чийто дъвен крайъгълен камък капеше вода. Една хлебарка избяга навън.

— Свещени води на ада — прошепна Стикс и се приближи до Вивия. — Накъде ли води?

— Тъмнината невсякога е враг — прошепна Вивия. — Решиш ли да прекрачиш този праг.

— Праг... за къде?

Вивия замълча. Не можа да отговори, защото в този миг нещо се разля в гърдите ѝ. Нещо топло — навярно смях, а може би ридание. Защото къде другаде да лежи отговорът за подземния град, освен тук? Точно под посърналия ѝ нос, а също и под посърналия нос на майка ѝ. През всичките години те бяха мислили, че градът е изгубен, а колко месеци беше прахосала тя, за да го търси.

Сълзи запариха в очите ѝ, но Вивия стисна зъби. Щеше да се смее, да плаче, но после. Сега трябваше да продължи напред.

— Вземи фенера — рече глухо.

След това навлезе в мрака.

Вивия тръгна отпред, а зад нея Стикс носеше фенера. Сянката на адмирала се източваше по варовиковия тунел, който вървеше само в една посока: надолу.

След първите си въпроси Стикс, както винаги съвършеният помощник-капитан, не попита нищо повече. Вивия също си мълчеше.

Колкото по-надълбоко навлизаха, толкова по-ярка ставаше познатата зелена светлина. Докато накрая двете жени повече не се нуждаеха от фенер. Луминесценцията осветяваше всичко и ги водеше

все напред като съзвездие по небето. Накрая тунелът свърши с леко открехната каменна врата.

От средата ѝ надничаха шест лица, изваяни от светеция варовик. Едно върху друго, позаличени от времето, но дори така човек не можеше да ги сбърка. Миногите на Ноден.

Вивия спря тук, преглътна, пое си дъх и пак преглътна, защото в гърдите ѝ се бе отворил черен въртоп.

Трябваше само да отвори вратата. Тогава щеше да получи отговорите си. Тогава щеше да има онова, което цял живот бе търсила.

Пое си дъх за успокоение. И бутна вратата. Камъкът изстърга в рамката, зеленото сияние отслабна и лицата потъмняха.

И влезе. В *подземния град*. Той се разстилаше в пещерата пред нея, тесни пътища се простираха навсякъде, а от двете им страни се издигаха триетажни сгради. Някои се подаваха от стените на пещерата, други се изправяха направо от варовиковия под. Прозорците и вратите зееха празни, а вътре се протягаха само паяжини.

Всичко се огряваше от луминесцентната светлина. Гъбите се изкачваха по стените на пещерата и назъбения таван, обвиваха колоните и се разперваха като ветрило над вратите. Някои дори потрепваха от вътрешността на празните домове.

Празен. Обитаем. Вивия можеше да смести в града хиляди, десетки хиляди нубревненци. Въртенето в гърдите ѝ се поднови. Двойно по-бързо. Сладка болка, която се разпростря в дробовете ѝ и притисна сърцето ѝ.

Стикс леко я улови за рамото.

— Каква е тази пещера, сър? Голяма е колкото „Ястребов друм“.

— По-голяма е — Вивия я хвана за ръката и я поведе напред. —

Ела.

Трябваше да се движи напред. Трябваше да намери отговорите.

Навлязоха навътре, минавайки покрай следи от живот. Отпечатъци от стъпки в прашните паяжини и петна по гъбите, сякаш хора бяха влачили недодяланите си ръце през тях. Къщите се редяха една след друга, досущ като древните сгради над земята. Колко много място, най-накрая, *най-накрая*.

Но докато Вивия и Стикс прекосяваха бавно едно кръстовище, в града отекна трясък. Като желязо по камък. Като стар меч, паднал на пода в далечината.

Вивия се изопна. Стикс застина. Те зачакаха със затаен дъх, а зелената светлина и паяжините край тях зашепнаха.

Тогава се чу глас, който викаше. Наблизо, съвсем наблизо. Двете се скриха в най-близката къща. Точно навреме, защото човекът, който изкрещя, скоро мина край тях.

Вивия надникна иззад древния портал, където се бяха спотаили. Едно върлинещо момче с къса коса се бореше срещу двама мъже, които го теглеха по пътя. Ръцете му бяха вързани за китките, но то риташе. Дърпаше се. Плюеше. И отново и отново крещеше:

— Можеше да е другояче! Можеше да е другояче!

Вивия и Стикс се спогледаха в тъмното.

— Това ли е момчето? — попита тя беззвучно.

Стикс кимна.

Най-накрая единият от мъжете, брадат нубревненски звяр, изгуби търпение. Той го улови за яката и го удари с юмрук през носа.

Момчето се закашля, но кашлицата му бързо премина в безумен смях.

— Ще съжаляваш... за това — рече то между зададения си кикот.

— По-скоро *ти* ще съжаляваш — изръмжа звярът. — Да се върнеш тука беше най-глупавото нещо, което можеше да направиш, Кам. Той ще те накара да си платиш, да знаеш.

— Това ще си струва да се види — чу се втори глас. Женски и пресипнал. — Този път едва ли ще ти се размине.

— Ти за кого работиш? — попита момчето без помен от смях. — Кой те е наел да убиеш пр...

Фрас! Гласът на момчето секна. Чу се глухо тупване, сякаш коленете му се подкосиха.

— Бъди добро момиче, Кам — рече огромният мъж, — и си затваряй проклетата уста.

Отговор не последва и когато Вивия надникна втори път, едрият мъж тъкмо вдигаше на рамо безжизненото тяло.

Вивия почака тримата да се скрият от поглед, после се обърна към Стикс, която измърмори:

— Забелязахте ли нещо по ръцете им? — Вивия сбърчи вежди и другата жена завъртя лявата си ръка. — Нямаха кутрета.

Челото на Вивия се изглади.

— Точно като убитите от Ярост трупове. Деветките са се завърнали.

— Или — изрече натъртено Стикс — никога не са се разпадали. А през цялото време са се крили тук...

Тя замълча с ококорени очи. Още гласове приближаваха. Още светлина, оранжева, каквато излъчваха само фенерите.

Хора. Много хора. В града на Вивия и вероятно съратници на Ярост.

И тъй, тя взе решение. Приблужи се до Стикс и зашепна така, че никой друг да не чуе:

— Върни се в Иглената кула. Имаме нужда от войници.

— Какво ще правите?

— Нищо неразумно.

Стикс погледна Вивия с изопнато лице.

— Не ви вярвам. Днес... виждате ми се по-различна.

Веждите на принцесата скочиха от удивление, а после разбра за какво говореше Стикс. Днес наистина беше по-различна. Беше толкова заета, така вгълбена, че не си бе дала труда да бъде Нихар.

По някаква неразумна причина това я накара да се усмихне. А в гърдите ѝ се надигна странно ликуване.

— Върви, Стикс — подкани я тя. — Аз ще наблюдавам Деветките. Може да науча нещо.

— Добре — съгласи се Стикс, но не помръдна.

Бръчката ѝ се вдълба още повече, сякаш се колебаеше...

Накрая се реши и се наведе, докато устните ѝ докоснаха Вивия по бузата. Най-нежната целувка.

— Пази се.

После тръгна.

За няколко мига Вивия не можа да си поеме дъх от вълнение. Стикс бе видяла отвъд маската ѝ, но не беше избягала. Не я бе осъдила. Не я бе намразила.

Водите на ада, какво ли можеше да бъде сега, ако още преди години бе показала истинската си същност? Може би със Стикс щяха...

Не. Вивия изтри очите си. Нямаше да съжалява. По-късно щеше да анализира и да си припомня случката. Сега трябваше да продължи напред.

След като пак дойде на себе си, тя тръгна на разузнаване. Сама. Шумът напред се усили, поне десет души, а с него и светлината стана ярка, като от твърде много фенери на едно място.

Стигна насъбралата се на широк площад тълпа. Шмугна се в една къща точно отсреща. Изкачи се по витите стълби до последния етаж. Тук откри отличен изглед. Тук можеше да се свие в сенките и да наблюдава Деветките долу.

Защото Стикс беше права. Това беше бандата на Деветките. Тя познаваше мъжа в средата, беше го наела. Гарън Лийри от площад „Присъда“. Той обаче беше толкова нехаен в работата си, че при първа възможност Вивия го продаде.

Видът му беше ужасен. Кожа и кости. Черни белези навсякъде.

— Отдръпнете се — изкряска мъжът. — Направете място за сестра ми!

Хората се отдръпнаха и Вивия успя да види как момичето се върна в съзнание.

— Гарън — измърмори то учудено.

И в следващия миг се превърна в циклон. Взе да се гърчи, да надава юмруци, да се върти. Опита се да се изправи, да се изскубне от въжетата. Докато Гарън не извади една секира от калъфа на кръста си.

Кам замря, но езикът ѝ се развърза.

— Ти злоупотреби с мен — думите ѝ отскочиха от варовика и всички на площада ги чуха. — Аз ти вярвах, а ти се възползва от мен.

— Аз само си прибрах това, което ми дължаха Кам, след като ти си тръгна, без да се изплатиш — той завъртя сатъра пред нея. — Да ти срежа ли въжетата? Ще кротуваш ли?

Тя изви устни настрани. Кимна. Гарън срязва въжетата учудващо внимателно. Щом и последното влакно се скъса, Кам издрапа подалече от него.

— В какво си се превърнал?

— Аз мога да те питам същото — той се засмя и двама други мъже от Деветките се разсмяха с него. — Момче, момиче? Още ли не си решила, Кам?

Кам оголи зъби, изръмжа:

— Аз те видях как умираш, Гарън.

— Да. А също и твоя принц. Но смъртта вече не е пречка за мен. И за теб може да бъде така, Кам. А сега ми дай лявата си ръка. Трябва

да довършим това, което започнахме, преди да избягаш.

— Не — тя опита да побегне. Братият я хвана и я хвърли обратно. — *Не!* — изпищя момичето. — *Не!*

Вивия стана. Хората на площада я превишаваха числено, а тя имаше само един нож за защита, тъй като наблизо нямаше вода. Но това нямаше значение. Момичето беше в опасност и Вивия щеше да се намеси.

Тя тъкмо се обърна, за да хукне надолу по стълбите, когато зърна една фигура. Загърнат в тъмнината, мъжът чакаше на върха на отсрещната сграда. Край него се вихреше вятър. Дрехите му заплюяха. Сенките се заизвиваха.

Той скочи на площада и светлината обля лицето му.

Беше Мерик.

Братът на Вивия.

Мерик беше открил враговете: петнайсет души, вперили погледи в Гарън и Кам в центъра на площада. Деветките, осъзна той. Да ги намери се бе оказало страшно лесно. Той беше рибата на въдицата, която сенките теглеха все напред.

През криволичещи галерии, покрай дълги отсечки с вода, надолу в неосветени дупки и по висящи стълби, докато накрая беше дошъл тук. При окървавената Кам, коленичила пред убиеца от „Жана“. Пред брат й — Гарън.

Сега всичко си дойде на мястото — защо Кам се бе скрила в онази уличка, кой я бе нападнал до Иглената кула и защо беше настоявала, че не Вивия стои зад покушението му.

По-късно щеше да я разпита, да научи всичко. Да реши дали ще може да прости.

Но сега Кам беше в опасност.

С един скок Мерик се приземи на площада. Ветровете му се прибраха до него за ръкопашен бой. Един мъж се обърна. Мерик го удари веднъж в гърдите и го повали.

Още двама го нападнаха с извадени саби.

Мерик им се изсмия — ще рече човек, че мечовете щяха да насекат ветровете му. Яростта му.

Той вдигна ръце и завъртя силата си на топка. С едно замахване на китката всички пращинки наблизко удариха мъжете в лицата. Влязоха в очите им.

Те запищяха.

Мерик се завъртя, а ветровете му се разпростряха като продължение на тялото му. Повечето мъже побягнаха, включително и онзи, който бе довякъл Кам на площада. Но с три дълги крачки принцът застигна мъжа и го изрита в свивката на коляното. Онзи падна на земята, откъдето се надигна облак пепел, уловена бързо от ветровете.

Мерик го превъртя по гръб. От гърлото на мъжа се изля нечленоразделна реч. Той бе не по-възрастен от Мерик, само че беше брадясал. И гладен, ако се съдеше по хлътналите му бузи.

Мерик се изпъна и вдигна с две ръце сабята на мъжа. Готов, жаден за отплатата, която живееше в стоманата. Щеше да пререже врата, артериите, гръбнака...

— *Адмирале, спрете!*

Думите пронизаха черепа му. Той застина с вдигнат меч. Ветровете край него се заблъскаха. Брадясалият мъж трепереше, стиснал здраво очи.

Мерик се обърна. На двайсетина крачки Гарън стискаше Кам откъм гръба, опрял секирата в гърлото ѝ.

Тозчас тялото му изстина. Тозчас ветровете му стихнаха.

— Пусни я — опита се да каже той, но гласът му бе дрезгав, безплътен.

Гневна светкавица, когато се искаше мощна буря.

Гарън разбра. Усмихна се и грозното му лице се разтегна в чудновата гримаса.

— Стой си на мястото или момичето умира.

Мерик пусна сабята и вдигна ръце помирително. Трябваше да се движи по течението, с бриза. Уплашеше ли се, Мерик не се съмняваше в това, Гарън щеше да убие собствената си сестра.

Почти беше успял с взрива на „Жана“.

— Пусни я — нареди той с по-силен глас. — Мен искаш мъртъв.

— Вярно — усмивката му се разшири. — Но ти се оказа костелив орех.

— Бих могъл да кажа същото за теб.

Мъжът се разсмя пронизително, Мерик го побиха тръпки.

— Знам кой си ти, принц Мерик Нихар. Но се чудя дали знаеш тя коя е?

Острието я удари леко. Кръвта разцъфна.

Сърцето на Мерик подскочи, но той остана на мястото си. Яростта му бързо отслабваше под кръвта, която потече по шията на Кам. *Движи се по течението, с бриза.*

— Ти трябваше да влезеш в Деветките, Кам — Гарън говореше с подкупващ глас, докато я оглеждаше. — Да поемеш водачеството след мен и да изградиш наново този град с единствения визер, който милее за нас. А ти избяга като страхливка. А после като страхливка ме качи на кораба на принца...

— Не беше така! — изрече Кам.

— Точно така беше.

И с тези финални думи Гарън сграбчи лявата ѝ ръка и отсече кутрето ѝ.

Кръвта шурна в тъмна ивица. Момичето изпищя. Пръстът тупна на земята.

Мерик вече беше при тях, готов да я запрати настрани, преди Гарън да напакости повече.

А той се изсмя, отстъпи несигурно назад, после врътна опашка. И си плю на петите.

Добре. Мерик се зарадва на гонитбата. Побягна. Леко, леко, без ярост. Само студена, пресметлива смърт.

След две улици се приземи точно пред Гарън, който тъкмо бе завил зад ъгъла и не му остана време да се изненада, преди ръцете на Мерик да го стиснат за врата. Той го повдигна. Краката на Гарън увиснаха. После го понесе, докато гърбът на мъжа се удари в стена.

Ветрила от светещи гъби се отлющиха от нея. Но мъжът се разсмя.

— Не можеш да ме убиеш — задави се той и стисна пръстите на Мерик. — Аз съм... като теб, принце.

— Не — Мерик пое шумно дъх и ветровете повяха към него.

— Да, да — ухили се Гарън. — Ние с теб вече сме марионетки! Можем да се върнем от всяка смърт!

— Сигурен ли си? — чу се глас, който Мерик познаваше и който от години мразеше.

Но сега, когато извърна глава и погълна с очите си човека, изпита единствено яростно облекчение.

Вивия тичаше към тях. Очите ѝ горяха, лицето ѝ беше пламнало от познатата нихарска сила. Проблесна сребро. Тя се хвърли в атака и с едно движение обезглави Гарън.

Главата му се килна, падна и миг по-късно тялото му я последва сред облак дъвен варовиков прах.

— Върни се *оттам* — изръмжа Вивия, после вдигна поглед към Мерик.

На лицето ѝ се изписа ново изражение, каквото той никога досега не беше виждал. И то почти приличаше на... угризение.

— Мери — пророни почти смеейки се тя, — изглеждаш *ужасно*.

ТРИЙСЕТ

Сафи се бе отказала да укроти барабанящите си пръсти и подскачащите си пети. Кейдън се бе отказал да ѝ повтаря да спре.

След толкова време в каретата всички бяха напрегнати. Дори жената от Далечния изток се бе хванала да чегърта мръсотията под ноктите си с ядно движение, което с всяка изминала минута ставаше все по-нервно, все по-нетърпеливо.

Но каретата пак едва пъплеше. Веднъж измъкнали се от претъпкания площад, пътниците към арената запълниха всички кални пътища през блатата, всички разнебитени мостове над извитите ръкави на реката. Повечето хора бяха ужасно пияни, както беше казала адмирал Кахена, и макар че Кейдън рядко надничаше зад завесата, отвън се носеше врявата от гуляите, от припламващите дребни разпри, от робите, които сменяха собствениците си при залозите.

Пейзажът също се смени. Твърдата почва премина в неравен тинест терен и разклатени мостове. Острата градска воня отстъпи място на сярното зловоние на мочурището. А през цялото време температурата в каретата се колебаеше между поносима жега и непоносима душна влага.

Единственият човек, който изглеждаше невъзмутим от всичко това, беше Зандър. Той дори се опита да поведе разговор:

— Чувал съм, че Далечноизточният континент бил по-голям и от Вещерия. Вие от кой народ сте?

Това му спечели изпепеляващ поглед от търговката на роби и сконфузено свиване на раменете от Кейдън.

Когато най-накрая кочияшът почука по тавана и изкрещя „Почти пристигнахме!“, никой не се натъжи, че пътуването свърши.

Каретата подскочи и започна да се спуска тромаво. Глъчката навън замря до приглушено от камъните буботене, а малкото светлина, която се процеждаше от крайчето на завесата, изчезна напълно. Бяха влезли под земята.

— Входът за робовладелците — обясни далекоизточната и се присмя на ножа, който още стоеше опрян в гърлото ѝ. — Намира се под арената. Там ще ни чакат много въоръжени хора.

Това прозвуча по-малко като предупреждение и повече като заплаха. И накара Кейдън да се изпъне.

— Зандър — изграчи той, — искам ти да слезеш първи. Оправи се с всички войници, които чакат...

— Моля ви — прекъсна го Ванес и авторитетът ѝ покапа заедно с потта ѝ. — Позволете на мен.

И без да дочака отговор, се пресегна за вратичката. Каретата изтрака за последно, преди да спре.

Никой не попречи на Ванес. Когато Сафи слезе, всичките дванайсет стражи на арената бяха приковани за земята, а устите им — запушени с желязо.

Ванес не бе нападнала единствено кочияша, който се бе проснал върху лъщящите камъни под каретата, и търговката, която още седеше на седалката си и съскаше ругатни по техен адрес.

Докато ад-бардовете събираха мечовете на пленените стражи, Сафи разгледа дъговия вход на арената с надупчен таван и цвъртящи факли. Между плочите, които не прилепваха плътно, се процеждаше вода. Сякаш арената бавно потъваше.

И сигурно беше точно така.

Две арки привлякоха вниманието на Сафи. В едната гъмжеше от сенки, в другата — от звуци. На всеки няколко секунди оттам долитаха рев и радостни възгласи. Жив щурм, под който камъните отекваха звучно.

Каквато и да беше битката над земята, явно си я биваше. А това означаваше, че притихналият тунел води до килиите на робите.

— Еретичке — измърмори Кейдън, който изникна до нея и ѝ подаде груб къс меч. Тежък, но щеше да свърши работа. — Имаш ли предположение къде може да е екипажът?

— Натам — посочи Сафи най-тъмния портал.

Одобрителна полуусмивка от Кейдън, който, след като грабна една факла от поставката ѝ до входа, навлезе с енергичен бяг в недрата на арената. Сафи последва командира, като се мъчеше да посвикне с тежкия меч, а Ванес забърза подире им. Тя, естествено, не носеше оръжие, но нови белезници се увиваха около китките ѝ като змийчета.

Лев и Зандър подтичваха на опашката и се озъртаха назад за още стражи, но никой не ги гонеше.

Подземни богове, ама че беше хубаво пак да се движи, мислеше си Сафи. Хубаво беше да се поразтъпче, без ад-бардовете да я побутват с остен и без бейдидчаните да я преследват. Хубаво беше да хване пак меч, даже и да беше правен за човек с двойно по-големи пестници от нейните. Нищо от това нямаше значение.

Все едно беше, че на всеки няколко крачки ботушите ѝ джапаха в локви, а ледената вода капеше тежко по главата. Тя се *движеше*.

Скоро всички звуци отгоре заглъхнаха и на тяхно място се дочуехот от откъслечни разговори и вечният плясък на полупотопената крепост. Тук целият под беше зает до глезена в гъста сярна вода.

Когато накрая тунелът се разклони на множество посоки, изникнаха шестима стражи. Преди на лицата им да се изпише учудване, Ванес ги бе приковала за влажните стени. Тънки колани на кръста и железни запушалки за устите им.

— Карторци? — попита Кейдън най-близкия мъж, който висеше прегърбен от колан, който трябваше да бъде с шест сантиметра по-надолу.

Очите му се стрелнаха към средния клон от тунели с такъв уплашен поглед, че сгря магията на Сафи.

— Насам — повика ги тя и пак се затича.

Лев излезе пред нея.

— По-добре аз да водя. В случай че срещнем вещици.

Разумно решение.

Отпред проблясваше огън и при приближаващите плясъци разговорите замряха. В миг се озоваха пред ниска тъмница, като излязла из страховита приказка. Беше огромна и се осветяваше от примитивни факли. В каменните килии лица от всякакви цветове, възраст и големина се притискаха в грубите решетки. Мнозина носеха яки като онази, която ад-бардовете бяха сложили насила на Ванес.

— Карторци? — провикна се Кейдън и вдигна високо факлата си.

Последва незабавен отговор. Почти всички вирнаха ръце през решетките.

— Аз съм карторец!

— Не, аз съм карторец!

— *Картора!*

Личеше си, че нито един от тях не беше карторец. Мисълта да оставят всички тези пленени мъже и жени да се бият, да *умрат* за развлечение на залагащите пирати отвращаваше Сафи, но тя не бе и толкова наивна — нямаше как да помогнат на всички.

Бягството. Ето това имаше значение.

— *Насам, сър!* — викна Лев от далечния край и действително, когато Сафи ги застигна, Кейдън разговаряше с мъж в зелена карторска униформа.

Той сякаш питаше *нещо за принца, къде е принцът?* но беше невъзможно да го чуе сред робите, които деряха гърла и пляскаха във водата, гневни, че не ги чуват.

Бягството, бягството. Нейното *собствено* бягство. Само то имаше значение.

Но когато погледна марстошката императрица, Сафи видя нещо коренно различно да проблясва в очите на Ванес.

— Ваше Величество — Кейдън й кимна да се приближи до решетките. — Това е екипажът ни. Освободете ги, моля ви, за да намерим кораба и да се махнем от тази прокълната земя.

Императрицата не помръдна, а робите продължиха да реват. Водата пръскаше нея и Сафи. Роклите им подгизнаха, увиснаха тежко. Изчезна жълтеникавокафявият цвят, изчезна и гористозеленото. Остана само напоената чернота.

— Ваше Величество — подхвана Сафи, като се приближи.

Императрицата й хвърли кръвнишки поглед.

— Не им вярвам. Те ще ни заведат и двете при Хенрик.

— Няма — възрази Сафи. — В хана казаха истината.

— Заради огъня — очите й блестяха като на крокодилите отвън. — Искам ново уверение, ад-барде. Свали веригата си и нека Сафи отново да те прочете. Ако откажеш, няма да освободя никого.

Раменете на Кейдън провиснаха — почти незабележимо, ако не беше потрепнала факлата му.

— Аз ще сваля моята, сър — ръцете на Зандър се вдигнаха към примката на врата му.

— Не! — думата изплющя едновременно от Кейдън и Ванес.

— Аз ще сваля моята — довърши Кейдън и в същия миг Ванес обяви:

— Искам думата на командира!

Зандър трепна, но взе факлата, когато Кейдън му я подаде. После с Лев отстъпиха встрани с тъга в очите.

Тъжни, тъжни очи. Сафи не се нуждаеше от вещерството си, за да познае истината.

Кейдън заджапа напред и спря на няколко крачки от Ванес и Сафи. Подпря сабята на крака си и се засуети с примката, като че ли преди час, като че ли никога досега не бе я свалял.

Ванес вдигна ръце. Белезниците се увиха около врата на Кейдън, докато сабята му го овърза като мангров корен. Задърпа го надолу. Никой не можеше да мръдне. Никой не можеше да я спре. За част от секундата командирът на ад-бардовете беше прикован за земята.

Водата край него се разпротря на вълнички, а робите изреваха своето одобрение.

Зандър и Лев се спуснаха напред, но Ванес ги спря с длан.

— Останете по местата си или той ще умре — тя се плъзна към Кейдън, сякаш беше в бална зала, и го изгледа отвисоко. — Ще отпътуваме за Азмир, командире.

— Ами... ако... откажа? — изпухтя той измъчено и сгърчи лице. *Сгърчи го.* Докато на Сафи й се стори, че нито очите, нито устните му можеха да се свият по-здраво.

— Ще те оставя така. Все някога това ще те убие, нали? Чувала съм разкази за участта на ад-бардовете. Подобно е на пръсването, но по-бавно, а умът през цялото време работи. Съзнаваш всичко, но нямаше власт над нищо.

— Моля ви се — обади се Лев. — Не му причинявайте това.

Кейдън изпъшка. Юмруците му се свиха отстрани до тялото и макар че желязото държеше в клещите си китките му, той заблъска по него. Заудря.

Но това беше само началото. Ванес коленичи до ад-барда, вълните се пръснаха в кръгове, а по лицето на Кейдън плъзна черно.

Отначало Сафи си помисли, че халюцинира с всичките сенки наоколо. Но когато устните на командира се разтвориха от нов стон и от зъбите му се изви чернилка, тя разбра, че всичко беше истина.

Приличаше на дима от лулата на адмирал Кахена. Само че това... беше магия. И беше зла. Кожата на Сафи, вещерството й потръпнаха. Сърцето й също възропта, защото това беше мъчение.

Просто и обикновено. Каквото и да правеше онази примка, без нея ад-бардът беше в агония.

— Спрете — избумтя гласът на Зандър, отекна в напълно притихналите килии.

Всеки роб, всеки моряк, всеки мъж, всяка жена зяпаше командира на ад-бардовете.

През цялото време Ванес остана напълно невъзмутима.

— Ще отплаваме за Азмир, командире. Искам думата ти, че щом се качим на кораба, ще ме отведете там.

Кейдън каза нещо, но нищо не му се разбра. Думите се изгубиха в пляска на юмруците му. В гърченето на краката му в желязото. Но каквото и да каза, то звънеше с обезумяла истина.

Сафи не може да издържи. Тя докосна Ванес.

— *Моля те.*

Никой човек не биваше да понася това... каквото и да беше то.

— Не и преди да се съгласи — Ванес се наведе близо до Кейдън и мракът се заизвива над нея като пара от врящо гърне. — Кажи, че ще ме отведеш до Азмир, командире.

— Да — изпъшка Кейдън, а сетне пак. — Да, да, да, да, да, да, **ДА, ДА, ДА, ДА.**

Това беше нетърпимо.

— Той казва истината! — Сафи се приближи, без да я е грижа, че лакътят ѝ удари императрицата.

Без да я е грижа, че черната магия на Кейдън я полази едновременно студена като зимна целувка и гореща като черен пясък в жарък ден. Тя клекна и заопипва ръцете му за веригата.

Но той я бе изпуснал, затова тя удари по водата, която се пръсна на всички страни. Обезумяла. *Отчаяна.*

А Кейдън не спираше да крещи:

— **ДА, ДА, ДА, ДА!**

Веригата падна. Точно на ключицата му и когато Сафи вирна глава, видя, че Ванес я държи безразлично в протегнатата си ръка. След това императрицата се отдалечи, а желязата, които оковаваха Кейдън, я последваха като кученца по петите.

Лев се спусна да вдигне командира си, а в това време Сафи непохватно сложи веригата около врата му. Още щом краищата се доближиха, магията изсъска помежду им. Те се свързаха и тутакси

мракът беше засмукан и черните спирали се прибраха обратно през белезите по лицето, врата и ръцете му.

Една от които, осъзна Сафи, стискаше нейната здраво. И трепереше с побелели кокалчета. Стискане, което издържа през огъня на ада и обратно.

Очите му се отвориха, зениците му погълнаха всичко, а дрезгавият му и продран глас изрече:

— Благодаря ти... домна. Благодаря ти.

ТРИЙСЕТ И ЕДНО

Изьолт не знаеше какво да прави с детето.

Когато Едуан я откри, тя стоеше на брега на Амонра и гледаше как планинският прилеп отлита на юг. Сърцето ѝ слезе в петите от изненада. От страх.

Той беше тъй безшумен. Без никакви нишки.

И целият в кръв. На ококорените ѝ очи Едуан каза:

— Кръвта не е моята.

После ѝ даде знак да го последва.

И я заведе до купчина бъзови храсти, затъкнати под огромен гошорнски дъб близо до брега. Вътре пулсираха нишки в постоянно уплашено сиво. Изьолт се бе вмъкнала между клоните и до сребристото коренище на дъба бе открила свито момиченце, което почти се бе сляло с дървото. Игра на светлината и все пак Изьолт трябваше да премигне три пъти и да потърка очи, за да види добре. Да установи възрастта на момиченцето, деликатността му, угнетеното му душевно състояние, довело го до вцепенение.

То беше на шест, а може би на седем години. Освен това изглеждаше отчаяно и объркано. Нишките му се виеха в безкрайни нюанси на светлосив страх. Никакви други цветове. Никакви други емоции.

Едуан влезе в бъза, мина покрай Изьолт и коленичи до момиченцето.

— Откъде си, сестричето ми? — говореше на чист номатски. — Червените платна ли отвлякоха семейството ти?

Мълчание. Детето се взираше с големите си лешникови очи в Изьолт.

Дете. Дете. Изьолт не знаеше какво да прави с детето.

Тя пусна раницата си на грапавата земя. Трябваше да намерят подслон, момиченцето имаше нужда от дрешки. От обувки. Огънят също нямаше да им навреди, стига приближаващите армии да не ги видят.

Изьолт се приближи леко към Едуан и нишките на детето светнаха яркочерно паника сред сивото. То се скри по-навътре в корените.

— Няма да те нараня — рече Изьолт и придаде на лицето си спокоен израз, както се надяваше.

Нишките на момиченцето не се промениха.

— Монах — не беше много сигурна защо използва званието на Едуан. Навярно не искаше да каже *кръвовец* пред детето.

Едуан се изправи. Момиченцето се изопна, а когато той се обърна, то го сграбчи. Пръстчетата му се впиха в неговото наметало.

Лицето на Едуан не се промени, когато погледна назад. Каменното спокойствие се запази, но той рече нежно:

— Никъде няма да ходя, совичке.

Тя го пусна.

И залезното розово лекичко затрептя между нишките ѝ. Ослепително ярко сред сивото. Свързващите нишки.

— Какво има? — попита Едуан и накара Изьолт да се обърне към ъгловатото му лице.

Светлосините му очи изглеждаха почти бели на слабата светлина.

— З-защо — подхвана тя, но тозчас стисна здраво устни.

Беше уморена. Планинският прилеп я беше уплашил.

— Защо — опита отново, този път по-спокойно — е тук това дете? Какво смяташ да правиш с него?

— Не знам.

Изьолт погледна косо към момиченцето, чиито големи очи бяха приковани в тях. Както беше казал Едуан, с калните петна по светлата си номатска кожа, тя приличаше точно на малката сестра на Луната майка — Совата.

Трябва да я изкъпем, помисли си Изьолт.

— При Червените платна ли я намери? — обърна се тя пак към монаха.

Той кимна.

— Същите, които те преследваха.

— И... к-къде са те сега?

— Няма ги.

Кръвовецият не каза повече, но и нямаше нужда. Беше ги убил и това обясняваше кръвта.

Изьолт трябваше да се уплаши. Да се стъписа. Да се погнуси. Никой друг нямаше право да отнема живот, освен Луната майка, но... ето че чувстваше само хладно облекчение. Хората на Корлант вече нямаше да я преследват.

— Можеш ли да надушиш семейството на момиченцето? — настоя тя. — Или племето му? Може да го върнем обратно.

Когато Едуан не каза нищо, Изьолт плъзна поглед към него. Той я наблюдаваше с неподвижно лице. Гърдите му също не помръдваха, беше стаил дъх. Изьолт не можеше да предположи какви мисли му минаваха през главата.

По гърба ѝ премина тръпка. Тя се тросна ядно:

— Какво? Можеш или не можеш да проследиш семейството му?

Краищата на Едуановата уста увиснаха надолу.

— Мога. По рокличката му има следи от племето. Но... — Едуан премести поглед зад нея. Зениците му светнаха. — Семейството му е на север. Обратно по пътя, от който дойдохме.

Изьолт сви носле.

— Но ако не продължим сега, няма да можем да преминем. Корабите на обирджиите ще пуснат котва, армиите им ще ни пресекат пътя.

— Да, ще пресекат твоя път.

Няколко мига трябваша на Изьолт да разбере какво ѝ казва Едуан. А щом това стана, в душата ѝ пролази лед. Лека въздишка излезе от устните ѝ.

Това, значи, беше краят на тяхното пътуване заедно. Тяхното необичайно другарство свършваше завинаги.

— Не мога да оставя детето — каза той с равен глас и безизразно лице.

Но Изьолт усети, че се оправдава.

— Да — съгласи се тя.

— То ще бъде бреме за нас, ако продължим напред.

— Да.

— Веровецицата е на югоизток — той посочи реката. — Най-вероятно се намира чак в края на полуострова. А може би в морето.

Изьолт кимна. Не можеше да спори, нямаше какво да каже... за да задържи Едуан при себе си. Пътищата им се разделяха — и толкоз.

— Най-прекият път е да вървиш все покрай реката. Но трябва да побързаш, ако искаш да изпревариш Червените платна. Аз ще отведа Сова...

После каза нещо за храната — да си разделят провизиите и кой да вземе карауенското наметало.

Изьолт вече не го слушаше.

Тя пак погледна момиченцето. Сова. Най-малката сестра на Луната майка. Повече птица, отколкото човек, тя я следваше безмълвно навсякъде. В старите приказки се разказваше, че смелостта на Совата се появявала нощем, а денем птицата се криела в най-мрачните краища на гората — точно както правеше малкото същество сега.

Защо е трябвало да го намира? — питаше се Изьолт и между раменете си усети пронизваща тръпка. Защото ако Едуан не бе намерил момиченцето, сега нямаше да се налага тя да продължи сама.

Сафи се намирал на югоизток; само тя имаше значение. Сафи беше розата на слънчевата светлина, а Изьолт — сянката. Без Сафи Изьолт беше гъмжаща топка от мисли, които вечно я отклоняваха от пътя.

Сафи беше Каар Ауен. Изьолт беше момичето, на което му се щеше да бъде.

Заради тази истина Изьолт ненавиждаше себе си, но нямаше как да избяга от нея. Тя искаше да намери Сафи; искаше Едуан да я отведе при нея; искаше това дете да изчезне.

Чудовище, каза на себе си. Ти си чудовище.

В този миг осъзна, че кръвовещият бе замълчал. Той се взираше в нея и тя го погледна. Секунда. Две. Времето продължи да тече, а бризът развяваше хрусталаците и мушичките бръмчаха.

Изьолт знаеше какво трябва да направи. Знаеше какво щеше да направи Сафи на нейно място. Какво биха направили Хабим или Матю, майка ѝ и всеки, който имаше твърд характер. Защо тогава ѝ беше толкова трудно да намери думи?

Тя преглътна. Едуан се обърна да върви. Нямаше какво повече да си кажат и след миг той вдигна Совата на крака.

— Ще вървиш или предпочиташ да те нося, Совичка?

Момичето не пророни и дума, но Едуан кимна, сякаш той беше този, който бе видял зелената решителност да проблясва в нишките ѝ. Знак, че Свата искаше да върви сама.

Изьолт се обърна и се измъкна от бъзовия храсталак. Нещо се възбунтува в гърдите ѝ. Нещо непонятно, едновременно огнено и мразовито. Ако Сафи беше тук, тя щеше да знае какво чувства Изьолт.

Ето защо трябваше да продължи напред.

Зад гърба ѝ се чуха ситни стъпки и Свата излезе от листата. А след нея и Едуан. Изьолт не ги погледна, мислите ѝ бяха отправени на юг. По най-прекия път покрай Червените платна.

Миг след това тихо, съвсем тихо Едуан се появи до нея. В протегнатата му ръка стоеше стрелата.

Когато Изьолт не посегна да я вземе, той внимателно улови китката ѝ и обърна ръката ѝ нагоре. После сложи желязото в чакащата ѝ длан. То беше топло, също като пръстите му, които се отдръпнаха.

Ни една дума не излезе от устните му, Изьолт също мълчеше. Разгледа почти вцепенено желязната стрела, която проблясваше под лъчите на слънцето.

Едуан се върна при Свата и преди Изьолт да се обърне към него, те вече се отдалечаваха — леко движение сред шумящата зеленина. Накрая Изьолт си върна дар словото.

— Едуан — никога не бе изричала на глас името му.

Учуди се колко лесно го каза.

Той се обърна както винаги с непроницаемо лице. Но по него се четеше нещо... *Надежда*, помисли си тя, макар че това ѝ се видя невъзможно.

Едуан не беше от мъжете, които се надяват.

— Талерите са в Лейна — продължи тя. — На хълма има кафене, в чиято изба открих ковчеже с монети. Не знам как са попаднали там. Аз само ги намерих и ги взех.

Едуан изпусна въздишка. Накани се да я попита още нещо — Изьолт забеляза това по начина, по който беше стиснал устни.

Но после промени решението си и се обърна.

Изьолт последва примера му, извърна се към реката и потегли на път.

Без да поглежда назад.

Мерик коленичи до Кам, забравил за Вивия, Гарън и Деветките. Тя се бе свила, а лявата си ръка притискаше в корема. Кръвта шуртеше.

— Трябва да намерим помощ — каза той.

Опита се да я вдигне, но тя не му даде. Поклати глава.

— Съжалявам, сър — прошепна. — Не знаех какво се кани да направи Гарън...

— Това не ме интересува, Кам. Стани, по дяволите! Трябва да намерим помощ.

Отгоре им се простря сянката на Вивия.

— Иглената кула — рече тя. — Там ще намерим лечител. Насам — и посочи другия край на площада.

— Да вървим тогава — без да обръща внимание на доводите на Кам, Мерик мушна ръка зад гърба ѝ, а Вивия застана от другата ѝ страна.

Но вироглава както винаги, тя ги избута. Лицето ѝ беше преbledняло. Навсякъде имаше петна от кръв.

— Мога да вървя — изпуктя тя. — Боли ужасно, но аз знам най-бързия път. Елате — и се запрепъва през труповете, а на Мерик и Вивия не им остана друго, освен да я последват.

Кам тъкмо ги поведе по една странична уличка, когато Мерик го усети — студено течение от незапалено огнище. Капещ мраз върху вечния му гняв.

Той се завъртя натам и както очакваше, както усети с тялото си, погледът му срещна стена от сенки. Тя се извисяваше над сградите. Целият град чернееше от тях, цялата пещера.

Стената се движеше към тях.

— Бягайте! — заповедта се отрони от езика на Мерик, жива.

Люшна се точно като създанието, което ги приближаваше. Той изкрещя:

— *Бягайте!*

Сграбчи Кам и я повлече по-бързо към Иглената кула или онова, което лежеше пред тях. Но далеч от сенчестия мъж.

Никой не възрази. Всички побягнаха.

С всяка крачка гърдите на Мерик се свиваха. Той беше рибата на въдица, която теглеха в погрешната посока. Улица след улица. Той се мъчеше да държи паниката под контрол.

Далечен глас запя.

Дочуха се думите, с които Мерик вече беше свикнал, песента, която сега живееше в него. Това бяха забравените от него стихове, а може би никога не ги бе чувал. Песента идваше от сърцето на града. Отдалече, но все повече се приближаваше.

*И все по-надълбоко навлязоха в мрака,
където ехо от рачешка щипка зацрака.
Уплаши се Дарет, но Филип Глупеца
му вдъхна кураж лекокрили.*

Кам едва не се препъна. Мерик я улови и я подпря здраво за гърба.

— Какво беше това? — попита Вивия.

Брат ѝ замълча и ги подкара напред, защото стената от мрак ги застигаше.

*И заплува Глупеца дважди по-бързо
забравил, че брат му слепец е.
Бил чувал приказки за славното богатство,
което кралицата натрупала в пещерата.*

Гласът стигна до съседната улица. Сенките се сгъстиха. Всеки миг щяха да захлупят Мерик, Вивия и Кам и да ги заслепят. Да ги хванат в капан.

*Отбягвала рибите кралицата и съкровища
трупала, тъй си мислеше Филип Глупеца.
И вярваше още, че с пари ще си купи
любов, а с богатствата — кралството цяло.*

Пътят напред свърши и кълбо въздух целуна Мерик по лицето. Бриз. Хладен, свеж...

— Завийте надясно — изрева той, а Вивия и Кам се подчиниха.

*А тайната на дългото царуване на Рак била,
че знаела какво мечтаят рибите.
Блестящи скъпоценни камъни и власт,
и вечен глад за мъничко любов.*

Още две улици, още два завоя и нов студен вятър погали Мерик. Но тъкмо разтвори устни да им викне да завият наляво, когато с ужас в гърдите осъзна, че ги беше завъртял в кръг. И тогава по необясним начин черната стена се изправи право пред тях.

Това беше капан. Стръвта на въдицата на кралица Рак, а той наистина беше братът глупец. Вятърът, който бе следвал, принадлежеше на сенчестия мъж.

— Спрете — думата се изплъзна от гърлото му, а той спря тежко и придърпа Кам до себе си. — Поведох ви по грешен път.

Кам запази самообладание въпреки кръвотечението.

— Натам — тя посочи с брадичка нова улица.

След трийсет крачки стигнаха стената в дъното на пещерата, където ги чакаше врата. Тъкмо навреме, защото сенките почти ги застигаха. Пипалата се протягаха напред като смъртта по морското дъно. Тежки. Гладни. Неестествени.

Вивия първа се шумгна през вратата, а след нея Мерик и Кам. Каменният проход се изкачваше спираловидно нагоре, а накрая рязко свършваше при течащата вода. Точно както в резервоара, водата течеше край тях с бясна скорост. Вивия понечи да скочи, за да опита да я надбяга.

— Стой! — извика Кам. — Потокът ще спре! На всеки шейсет секунди спира за десет. Трябва само да знаеш как да броиш!

— Но ние не знаем колко време е минало! — изкрещя Вивия. — Ако не си забелязала, преследва ни чудовище!

Сякаш в отговор, смехът на сенчестият мъж се разнесе по тунела.

— Не се бой от мен.

— Не се боя — отвърна Мерик, без да знае защо.

Дори не знаеше как беше чул гласа над рева на водата.

Тогава потокът спря. Бяла пенеста опашка мина край тях и остави мокри камъни и продължението на тунела на десет крачки от другата страна.

Кам се измъкна от Мерик и побягна. Вивия я последва.

Мерик остана.

О, той се опита да тръгне подире им, но краката му се заковаха за пода. Искеше се огромно усилие да направи една крачка. Втора.

После стана късно. Сенчестият го застигна.

Мракът се стовари отгоре му, както беше станало в оранжерията на Линдей, но с десет пъти, хиляда пъти по-голяма сила. Това не беше лекото угасване на стиснат с пръсти фитил, нито слабото стопяване на огневещерски пламък. Тази тъмнина беше неочаквана и абсолютна. В един миг Мерик виждаше тунела отпред с Кам и Вивия в него.

В следващия беше окован в чернота. Нямаше горе. Нямаше долу. Нямаше усет за това къде свършва тялото му и къде започват сенките. *Затъмнение*. Онова усещане за светлина, където тя липсваше напълно, за болка без източник.

Той тръгна пипнешком напред, но нямаше стена, която да го води. Нищо, за което да се хване. Само думите, които се прокрадваха зад гърба му.

— Знаеш ли, че тази песен не е нубревненска — гласът беше съвсем близо. Дращещ нокът по гърба на Мерик. — Братята глупци са по-стари от този град, а разказът им идва от планините. В онези дни, когато имах друго име. В дните, преди да се превърна в светеца, когото наричат Ярост.

Погали го вятър по бузата. Той вдиша дълбоко и остави въздуха да се завърти край него. Магията се събра. Сега успя да почувства тунела. Водата приближаваше от дясната му страна. Трябваше само да побегне.

И тъкмо хукна, когато сенчестият мъж се разсмя.

— О, нишкобрате, не биваше да използваш магията си близо до мен.

При тези думи Мерик се вцепени. *Нишкобрат*. Това... не можеше да бъде.

Сякаш в отговор тъмнината се отдръпна. Отново се появи светлината от гъбите, която бе останала скрита от бурята на сенчестия

мъж. Тя покриваше всеки сантиметър от този тунел и освети водите, които фучаха насам.

Всеки миг те щяха да го връхлетят. Мерик трябваше да мръдне. Трябваше да побегне.

Но не го стори. Извърна глава и видя как едно по едно пипалата на мрака се прибраха в мъжа, който крачеше към него. Висок мъж. Широкоплещест. С бяла като пепел коса, по чиято кожа танцуваха и се движеха опушени сенки. Те облизаха ръцете му и почернял сняг опаса главата му.

Кълен се усмихна. Пронизваща сърцето, позната усмивка.

— Здравей, стари приятелю. Липсвах ли ти?

Мерик има време, колкото да си помисли *Не може да бъде*, а след това водата го удари.

ТРИЙСЕТ И ДВЕ

Кам крещеше на Мерик да бяга, докато Вивия гледаше сковано.
Сенките и потопът го отнесоха.

Но ако някога се бе налагало да действа, то това беше сега.

— Върви в Иглената кула — заповяда Вивия на момичето. —
Доведи помощ и дръж войниците *вън* от подземиеото.

Без повече думи тя скочи в потока.

Водата я заля. Отне зрението, слуха, чувството ѝ за допир.
Приятел. Майка. Същност. Всичко това беше част от Вивия и Вивия
беше част от него.

Усети Мерик в мрака под тежестта на разпенилите се, ревящи
подземни вълни. *Напред*. Брат ѝ беше напред. В тунелите имаше
разклонение. Той летеше напред. Течението го отнесе надясно.

Вивия пое натам — създание от бързина и мощ. С помощта на
магията и инстинкта си тя плуваше по-бързо от Мерик. По-бързо от
вихрения поток.

Тя беше акула, яхнала приливната вълна. Морска лисица, излязла
на лов.

При разклонението полетя надясно. Дробовете ѝ горяха, но тя
познаваше това усещане. Приветстваше го. Водата беше нейна майка, а
за всеки друг — деспот.

Тя се блъсна в Мерик и здраво го обгърна. Ако в тялото му беше
останал въздух, тя го изкара всичкия.

Но слава на Ноден, поне беше в съзнание, ръцете му я
прегърнаха и тя го понесе. Използваше пяната и стремителната сила,
за да ги тласка напред.

Напред тунелът се разширяваше. Тя усети пролука с въздух над
вълните.

И се изстреля нагоре. Излязоха на повърхността, ребрата на
Мерик се разшириха.

После пак се гмурна с него и тунелът отново се стесни.

Вивия усили скоростта — благодарна, че Мерик не се противи, а инстинктивно издължава тялото си за максимална скорост. Навярно ветровещият в него разбираше и той се бе превърнал в същество почти без съпротивление.

Ето затова винаги му беше завиждала. На него във всичко му вървеше, във всичко. Само че сега беше точно обратното.

Ново разклонение. Този път Вивия се понесе наляво. Напред имаше издатина и Вивия я усети, защото водата се пръскаше по нея.

Мястото щеше да свърши работа.

Тя стисна по-здраво Мерик и той също я стисна, сякаш знаеше, че това, което щеше да последва, нямаше да бъде приятно.

Вълна, помисли си тя. Тя ще ни пренесе. Тя си представи убийствената сила на обратното течение. Под нея и зад нея.

Водата се появи. Мина под краката ѝ. Улови ботушите ѝ и изправи и двама им. Отгоре им се изсипа пълната ярост на течението. Поиска да ги преобърне.

Нагоре! — изкрещя Вивия със съзнанието си. С ума си.

Вълната най-накрая се подчини.

И те се понесоха към тавана, който — Вивия усети — беше твърде близко. Но ако се забавеше, щеше да изпусне движещата мощ на потока и нямаше да може да излезе.

Глава.

Тяло.

Крака.

Вивия и Мерик изплуваха, стискайки ръцете си. Водата ги освободи и те паднаха на варовиковия камък.

Вивия се изправи с мъка. Знаеше къде се намира, защото усещаше докъде стига влагата и къде се събира по скалните стени. Къде водата си е проправила път в другите тунели, по други стълбища и кои галерии остават празни. Безопасни.

Тук беше срутването и тук през пяната имаше дупка в отломките, която тя тъкмо бе прокопала.

Вивия повдигна Мерик, усети как той напъва мускулите си. Щом се изправи и се подпря тромаво на рамото ѝ, Вивия използва мъглата за водач. Толкова много неща ѝ се искаше да каже, докато се тътреха към повърхността. Хиляди въпроси, хиляди извинения и хиляди сърдити хули от по-голямата сестра. Но като бързо покачващата се

вода в платото, думите, които копнееше да каже, не намираха отдушник. Те я притискаха в ребрата, прегъваха се в съзнанието ѝ.

И накрая тя така и не отвори дума.

Мерик беше жив. Тя не знаеше нито как, нито защо. Но брат ѝ беше жив и за първи път в живота ѝ, в този единствен ден, тя бе направила правилния избор. И можеше да продължи напред без никакви угризения.

Изьолт се беше приближила до реката, когато се натъкна на първия труп.

Това не бе забравен скелет от някоя древна война, а ново тяло. Младо тяло.

Тя тъкмо бе заобиколила един паднал дъб, чиито корени бяха приютили пчелите. Жуженето им давеше сетивата ѝ, заглушаваше всичко. Ето защо тя не очакваше да налети на мъртвеца.

Той се бе свлякъл от другата страна на дъба и черната му кожа още не се бе подула. Скорошна смърт — мухите бръмчаха над посещения му врат, но в раната още не се гърчеха личинки.

Изьолт погледна небето. Горے се виеха ястреби и врани, значи напред по брега на реката имаше още смърт.

Тя коленичи до мъжа. Момче, всъщност не по-голямо от нея. Отворените му изцъклени очи се вираха право напред, а мухите лазеха по тях. На колана му се бе навила златна змия, която Едуан бе описал като знамето на бейдидчаните. Но момчето по нищо не приличаше на моряците, които двамата с Изьолт бяха проследили от скалата. Това момче не носеше сабя, само ножове и далекоглед.

Разузнавач. Изьолт ще трябва да си държи очите на четири. Като сгъна длан в ръкава си, тя затвори очите му. Не защото мъртъвците трябваше да влизат „спящи“ в царството на Луната майка, нито защото фокусникът населяваше забравените тела в гората.

Не, Изьолт искаше да затвори очите на мъртвото момче, защото ѝ се повдигаше, като гледаше пълзящите мухи. Покрила пръста си с ръкава, тя пусна левия му клепач.

После затвори и дясното око. Точно тогава в съзнанието ѝ се сплетоха нишки. Гладни лилави нишки, гневни, пурпурни. Движеха се

по края на магията ѝ, орфан край, който се кривеше около нея. Съсредоточени сини, ловни зелени нишки.

Изьолт се повдигна и за първи път, откакто откри трупа, ѝ хрумна какво означава това. Мъртъв съгледвач в един разклатен съюз. Дали това не беше краят на крехкия им мир?

Няма значение, реши тя. Дори бейдидчаните и Червените платна да се обърнат едни срещу други, това нямаше да промени курса ѝ. Ако не друго, това означаваше, че ще трябва да пътува по-бързо.

Тя се отдалечи от тялото и сви направо към реката. Далеч от преследващите нишки. Все повече бързаше и все по не внимаваше. Никой не я преследваше, а не си струваше да губи време, за да прикрива следите си.

Съзнанието ѝ долови нови нишки, пулсиращи откъм реката. От корабите, които плаваха по нея и покрай които трябваше да премине.

Листакът оредя, мочурливата равнина отстъпи място на коренищата и блатистия бряг. Кораби, войници, нишки. Три грамадни галеона, шест по-малки съда, а надолу, при завоя в реката, се носеха онези, които вече бяха отплавали. Във въздуха висеше заряд, тъканта на света потрепваше.

Изьолт познаваше това трептене, макар че за първи път го виждаше и чувстваше в такива огромни размери.

Свързващите нишки скоро щяха да се скъсат.

Без да му мисли, тя хукна в бърз бяг. Глезените ѝ се кривяха, коленете ѝ пукаха, но тя трябваше да мине покрай корабите, армиите и кръжащите птици, преди светът наоколо ѝ да се разкъса. Преди нишките, които свързваха бейдидчаните и Червените платна, най-накрая да се раздерат.

Само не беше помислила, че напред ще я чакат нови трупове. Даже вече беше забравила ястребите и враните. Светът се бе свил до нозете, посоката, скоростта ѝ.

Покоят идваше естествено, когато имаше план. И тя не бягаше презглава, за да се спаси. Но планът ѝ излезе лош и тя го разбра, щом се препъна в поредния мъртвец. Кафявата му ръка приличаше на корен в тревата по брега. Тя беше скочила... и петата ѝ стъпи в ребрата.

Просна се по очи. Ръцете ѝ се приземиха върху краката на трети труп, а лицето ѝ зърна отблизо отворените очи на четвърти мъж.

Устата ѝ се напълни с мухи. Над главата ѝ изграчи врана.

Преди да може да се изправи, жестоките, гневни нишки от по-рано навлязоха в обхвата ѝ. Те препускаха към брега. Скоро щяха да я настигнат.

Изьолт се опита да стане, пръстите ѝ се забиха в мъртвата плът — още достатъчно прясна, за да устои, и твърда. Вкочанена.

Мъртва, мъртва, мъртва.

Щом се изправи, потърси укритие... но тук нямаше нищо. Нямаше скали, под които да залегне, нямаше ниски клони, по които да се покатери.

Тя погледна обезумяло към реката и видя приближаването на нападателите ѝ с яростни нишки.

Нямаше накъде да бяга. Нямаше време да обмисля. Но за първи път паниката не я стегна за гърлото. Нямаше го и отчаяното желание Сафи да е с нея, за да избере интуитивно пътя им. Дишането ѝ се успокои. Вниманието ѝ се изостри. Обучението ѝ чакаше да ѝ влезе в работа.

С дясната си ръка дай на човек онова, което очаква да види.

В пълна с трупове гора решението беше очевидно. Тя легна през краката на най-близкия мъртвец и се направи на умряла.

Затвори очи точно когато Червените платна слязоха на брега.

ТРИЙСЕТ И ТРИ

Едуан крачеше през дъбовите дървета в Спорните земи и без стрелата усещаше джоба си лек. Не си бе давал сметка колко е свикнал с тежестта ѝ. С желязното ѝ присъствие.

Но нея вече я нямаше — и толкоз. Нямаше какво да мисли за това. Продължаваше напред.

Мускулите го сърбяха. Пръстите му се свиваха в юмруци, в такт с крачките му, и всеки път щом Совата се препънеше, той трябваше да преглъща раздражението си.

Тя не беше виновна, че е мъничка и крехка. Не беше виновна, че искаше постоянно внимание. Крачките ѝ бяха малки, телцето — слабо. Тя се свиваше, притискаше се в него и се взираше упорито във всичко, само не и в очите на Едуан.

За всяка негова крачка тя правеше по три. При всяко възвишение, по което той се катереше с лекота, тя трябваше да се превива, да драпа, да се оглежда внимателно на всяка стъпка.

Но нищо не можеше да се направи. Едуан беше избрал този път и той водеше на север. Точно натам, откъдето бяха дошли с нишковещата. Той подозираше, че миризмата по дрешките на Совата щеше да го отведе при същото номатско племе с мечите капани, които разкъсаха крака му. Но като миризмата на нишковещата, и кръвомиризмата на племето беше далеч. Седмица път, а дори и повече с настоящото темпо на Совата.

И то не в посоката на Едуановите пари.

Той бе учуден колко малко го интересуваха талерите му. Всъщност повече мислеше за крадеца, отколкото за самите пари. Искеше да знае как са попаднали в Лейна. Как човекът, който миришеше на чиста езерна вода и мразовити зими, ги беше отнесъл там. Щом Совата отново беше в безопасност, Едуан щеше да открие отговорите на въпросите си.

При тази мисъл в мускулите му се появи ново напрежение. Искеше да побегне. Да се бие. Той добре познаваше това усещане —

беше се сблъсквал често с него, когато монахинята Иврен го хокаше или имаше занимания с гилдмайстор Йотилуци. Това беше стена, която закоравяваше около сърцето му и караше петите му да се забиват дълбоко и силно в почвата.

Накрая Совата изплака — толкова силно бе стиснал ръчичката ѝ.

Едуан спря. Беше я влачил подире си. Защото беше демон и така правеха демоните. Той сведе очи към нейните — ококорени и пълни с жал.

— Съжалявам — каза ѝ, макар че не беше нужно.

Тя му имаше доверие. Глупаво дете. Не можеше да повярва, че баща му я е искал. Защо, защо — след всичко, защо?

Едуан тъкмо се взираше в кървясалите ѝ очички, когато в далечината гръмна оръдие. На юг. Там, където беше нишковещата.

Без да се замисля, Едуан си пое дълго и дълбоко дъх. Силата му се простря, магията му се залепи за миризмата на собствения му талер, който още висеше на врата ѝ.

Да, беше на юг. *Побързай*, помисли си той, защото там почваше сражение.

Това се случваше непрекъснато в Спорните земи.

Едуан остави магията да се утаи, да се навие обратно като връв на макара, когато го връхлетяха нови кръвомиризми.

Със стотици те се надигнаха от гората, идваха насам от север, някои бяха на коне. Някои пеша.

Едуан предполагаше, че това са същите редици бейдидчани, покрай които беше минал вчера, но ето че по някаква причина те са обърнали назад. И сега пътуваха на юг, през пролома с колоните.

Едуан спря. Насред гората, със Совата до себе си. Скоро ездачите щяха да пристигнат... Той подуши въздуха, остави магията му да се издуе и заопипва с нея.

Зад тях прииждаха още хора, точно както с Изьолт бяха видели от руините тази сутрин. Скоро двете групи щяха да се срещнат.

Едуан погледна Совата, която мълчаливо го изследваше. Винаги мълчаливо.

— Сега ще трябва да бягаме, сестричето ми. Аз ще те нося. Става ли? — тя кимна и той коленичи. — Качи се на гърба ми.

Тя се подчини.

Едуан побягна.

Сафи смяташе да последва ад-бардовете и карторските моряци. Най-сетне, да избяга от арената беше следващата логична стъпка.

Но боговете май имаха нещо друго наум. Защото, докато тичаше след Ванес и ад-бардовете, тя зърна познат.

Мимолетно, с крайчеца на окото си и не можа веднага да го познае. Видя четвъртитата челюст на мъжа и някъде в дълбините на съзнанието ѝ просветна спомен.

Но едва когато стигна следващия тунел, думите *Matsiloviñsmut* пробягаха по гърба ѝ.

Нубревненци.

И не кои да е, ами моряците от „Жана“. От стария екипаж на Мерик.

Както вървеше, Сафи обърна назад. Затича се, водата се разплиска нависоко и след десет крачки стигна до килията на мъжа.

Робите ревяха по-силно. Удряха шумно по решетките и плискаха вода. *Освободете ни, освободете ни, освободете ни.*

— Ти! — изкрещя Сафи на нубревненски и се приближи до мъжа с четвъртитата челюст, който стоеше неподвижно. Безизразно. — Как попадна тук?

Той не отговори и тя се приближи още до решетките.

— *Как попадна тук?*

Но мъжът продължаваше да мълчи. Спътниците му обаче проговориха. Приблужи се едно гологърдо момче с плитки.

— Ние сме част от Лисиците, госпожице. От Ловац.

Това не говореше нищо на Сафи.

— Не сте ли от екипажа на принц Мерик?

— Не — обади се друг моряк. Офицер, ако се съдеше по флотската му куртка и закопчаната на врата му вещояка. — Работим за принцеса Вивия. Мисията ни е да събираме храна, семена и добитък — всичко, което можем да занесем на народа ни.

— Нубревна разчита на пиратство? — попита Ванес.

Сафи трепна. Не беше забелязала приближаването ѝ.

Не беше видяла кога се е промъкнала през мъждивата светлина на факлите и плясъка на водата.

— Да — отвърна офицерът. — Но се провалихме. Преди два дни корабът ни беше пленен от бейдидчаните. А ние, екипажът, бяхме продадени на арената.

— Но това не е най-лошото — прекъсна го момчето, крещейки над растящата лудост. — Те взеха кораба ни и го напълниха с морски огън. В тази минута той пътува към Ловац, готов да избие целия град!

Ченето на Сафи увисна и дори Желязната императрица залитна назад.

— Помогнете ни — примоли им се офицерът, като първо погледна Сафи, а после Ванес. — Моля ви. Освободете гласовещата ни. Тя ще прати предупреждение до столицата. Само това искаме.

— Моля ви — плитките на момчето се разклатиха. — *Пиратите убиха принца ни*, а сега ще убият и семействата ни.

Докато говореше и думите му жужаха от истината, напред излезе нова фигура.

Жена с яка. Гласовещата.

Но Сафи не я забеляза. *Пиратите убиха принца ни*. Каква експлозия в тази простичка фраза.

— Принц Мерик — повтори Сафи — е мъртъв?

Когато момчето не я чу, тя се приближи и изкрещя:

Принц Мерик е мъртъв?

То отстъпи назад и кимна.

— „Жана“ се взриви. Морски пожар.

Ванес се обърна към Сафи.

— Като моя кораб — рече тя, без да се изненадва.

Сякаш вече знаеше. *Съобщението на бойния кораб*. С него Ванес е била известена за смъртта на Мерик. Но Сафи не ѝ поиска обяснение, не сега. Нямаше смисъл. Вместо това потърси пипнешком нишкокамъка.

Мерик Нихар беше мъртъв.

Имам чувството, че никога вече няма да те видя. Това бяха последните ѝ думи към него. Трижди проклета да е, съвсем не ги бе мислила. Само беше изрекла на глас тревогата в душата си, след като устните им се бяха докоснали. Пророчеството ѝ не трябваше да се сбъдва. Мерик Нихар не можеше да е мъртъв.

Във въздуха се чу щракване. Яката падна от врата на гласовещата и тозчас жената залитна назад. Очите ѝ порозовяха, когато се свърза с

гласовещерските нишки. Устните ѝ се раздвижиха.

Робите наблизко закрепяха и затропаха още по-силно.

— Защо бейдидчаните са нападнали Ловац? — викна Сафи на офицера.

Но мъжът или не я чу, или не знаеше, защото сви рамене. В очите му се четеше безпомощност.

— Те ни нападат, за да ни смажат — отговорът проехтя от мъжа с четвъртитата челюст. — Докато ние с вас разговаряме, бейдидчаните и Червените платна вървят през Спорните земи, а Рагнор събира обирджийските си армии в Сирмайските планини. Веднъж Ловац да се наводни и народът да измре, нищо няма да може да ги спре да завладеят Нубревна.

— Откъде знаете? — попита Ванес.

— Чух го от мъжете, които ни плениха.

— Аз също — момчето стисна решетките. — Те ще убият всички, които обичаме, ще разрушат домовете ни. Без да се замислят — и ги разклати, за да подчертае думите си.

В това време те се разтвориха. Достатъчно широко, че да мине през тях.

Той ахна и се отдръпна. Всички очи се стрелнаха към Ванес, даже и Сафиините, но железовещата не показва нищо, само заповяда властно:

— Предупредете народа си. И спрете Краля на обирджиите.

После се обърна да си върви.

— Стой! — викна Сафи. — Трябва да освободим всички!

Ванес се престори, че не чува. Ревът се удвои.

— Моля те! — Сафи се хвърли подире ѝ. — И двете пиратски клики ще останат за Касапницата на Бейл, императрице! Няма да отплават чак до утре. Може да оставим килиите в погром.

Но Ванес не се спря. Беше стигнала почти до арката. Почти се бе скрила.

— Спомни си твоите Усойници!

Най-сетне императрицата спря. Обърна се с безизразно лице. Цялата желязо. Лявата ѝ ръка се вдигна нагоре, сякаш канеше Сафи на танц. Магията оживя. Стовари се пламенна и жива върху Сафи, а в това време стоте ключалки простенаха и едновременно се отвориха. На вратите, оковите и яките.

Между две вдишвания прославената арена на робите, където
воини и вещици се биеха за пари, се превърна в битка на оцеляването.
Касапницата на Бейл беше започнала.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТИРИ

Здравей, стари приятелю. Здравей, стари приятелю. Мерик се препъваше на този ритъм, докато следваше Вивия все по-нагоре. Тишината се нарушаваше от задъханото им пуфтене и случайното нахлуване на далечните вълни, докато потрепващите зелени гъби осветяваха пътя им.

Здравей, стари приятелю.

Краката на Мерик спряха да се влачат. Варовиковите камъчета изхрущяха под ботушите му. Той разтърси глава и капчиците опръскаха камъка.

Вивия се обърна назад, кичури коса бяха залепнали по челото ѝ.

— Ранен ли си... Мери?

Това бяха първите ѝ думи, откакто го извади от потока.

Той замълча. Нямаше какво да каже.

Здравей, стари приятелю.

Мерик беше видял как нишкобрат му се пръска в Лейна. Беше видял как разложението го изгаря и как Кълен побягна, за да умре сам. Хората не се завръщаха от мъртвите.

Но... ето че реалността бе друга. Гарън Лийри, Серит Линдей...

Мерик се отръска отново. Този път по-силно. Почти обезумяло... *крачета!* Нечии крачка бягаха по него. Той се хвана за скалпа, за врата. Нещо пълзеше по него. Сенките го завладяваха, мракът, който живееше вътре...

Вивия го плесна по рамото.

Той залитна назад и вдигна юмрук.

— Паяк — изрече тя. — Имаше паяк на рамото.

И посочи косматото създание, което пълпеше бавно нагоре по стената.

Няколко мига Мерик зяпа създанието, а сърцето му се блъскаше в гърлото. *Сенки. Мрак. Паяци.* Нищо от това не бе действително. Разбира се, че не беше.

Той кимна с усилие на сестра си да продължава. Тя се поколеба, устните ѝ се отвориха, като че се канеше да каже още нещо. Но нямаше какво, затова се покашля и пак се затича.

Тунелът свърши. Вивия се изкатери по една въжена стълба. След това светлината блесна ярко и го принуди да присвие очи срещу квадратния отвор над него. Със слънцето нахлу и свеж въздух, свеж вятър, свежо гориво за яростта и раздражителността му, които дни наред го подхранваха.

Мерик не им се противи. Остави гнева да се разпростре като гръм преди буря. Мракът живееше в него, но точно сега принцът щеше да се издигне над него.

Ветровете се събраха под него и той се изкачи. Не му трябваше стълбата, нито въжето до нея. Накрая сивата светлина на деня го погали. Излезе от тунела и се оказа обграден от плетове и бръшлян.

Зашумоляха листа, счупиха се клони. Вятърът от собствения му циклон заедно с вятъра от по-мрачен вихър, който се събираше отгоре им. Мерик се издигна по-нависоко, разчисти растенията и накрая се приземи до езерото. То се развълнува от поривите на магията му.

Градината на майка му. Толкова отдавна не бе идвал тук. Беше буренясала, сенките потрепваха, а плачещата върба потапяше отново и отново клоните си в езерото.

— Мери, ранен си — рече Вивия.

Тя стоеше до мраморната пейка, обърнала тяло към портата, докато погледът ѝ се рееше назад. Вятърът фучеше в папура зад нея, но подгизналата ѝ униформа не помръдваше.

Сестра му ли стоеше пред него? Когато Мерик я погледна, видя, че от перченето ѝ не бе останало и помен. Нито от снизходителната ѝ сила и самодоволния ѝ нихарски нрав.

В действителност Мерик видя майка си.

Не в действителност. Илюзия. Точно както се бе случило с Кълен в подземиято.

— Коремът ти — додаде Вивия. — И кракът ти.

Мерик сведе очи към дупката в ризата и тази в бричовите му. Отвътре надничаха почернели, кървави следи. Сега си спомни, че в „Пръснатия“ го бяха уцелили със стрели. Допря пръсти в кръвта, но не усети болка. Само набръчканата кожа под тях. Вече хванала коричка.

— Добре съм — рече накрая и ръцете му се отпуснаха. — Но Кам. Трябва...

Не довърши. Не знаеше какво трябва. Беше изоставен на произвола на съдбата. Без цел. Потъваше под вълните.

Най-светите души винаги пропадат най-надълбоко.

Седмици наред беше търсил доказателства, че сестра му го е убила. Седмици наред бе жадувал тези доказателства, за да може веднъж завинаги да докаже, че тя подхожда грешно към управлението, а той не.

Нали това беше истината? Той бе виждал онова, което бе желал да види, макар че в дълбините на съзнанието си бе знаел, че Вивия не е враг. Бе имал нужда от някого, върху когото да хвърли вината за собствените си провали.

Сам си беше враг.

— Твоята приятелка — гласът на Вивия го върна към настоящето. — Аз я пратих в Иглената кула. Може да се върнем там, но трябва да кажа на Кралските сили какво става под земята...

Тя не довърши и челото ѝ ненадейно се набърчи. Изви поглед към портата, към града.

Мерик също го чу. Биеше ветробарабан, а песента му почти се губеше в черната буря на небосвода, където от вихреното ѝ сърце изтрещя светкавица.

Втори барабан заприглася на първия, а после и трети, докато из Ловац загърмяха стотици. По-силно от урагана, по-силно от лудостта.

Нападение над Северното пристанище, гърмеше ритъмът им. Всички войски да се съберат. Нападение над Северното пристанище.

Мерик дори не се замисли. Изду магията си — вятър, който щеше да го отведе бързо и надалеч. Загреба под нозете сестра си и себе си.

После заедно двамата Нихар полетяха към Северното пристанище. Градините се стопиха зад тях и разкриха земята, по която пъплека хората. Улиците на Ловац гъмжаха от народ, както вълната прорязва пясъка и оставя след себе си стичащи се вадички.

Всички тичаха в същата посока. Далеч от Северното пристанище, далеч от кълбата черен, тежък, неестествен дим. Той се носеше над пристанището и заличаваше детайлите. Облак, който изгаряше всичко.

Но колкото повече се приближаваха с Вивия, толкова по-ясно съзираше Мерик причината за черните пламъци, които бързо се разнасяха и чиято сърцевина беше от чисто, кипящо бяло.

Морски пожар.

Мерик беше слушал разкази как цели флотилии изгарят на пепел върху разпенените вълни. Морският огън изяждаше всичко, а водата само му помагаше да се разпростре. Той беше погълнал собствения му кораб, самия Мерик, а сега горяха още кораби. Доковете и сградите покрай пристанището.

Ако бурята, която се виеше над тях, най-накрая се разразеше, тогава нищо нямаше да попречи на огъня да изпепели града.

Очите на Мерик потекоха, докато се напругаше да види откъде сред пушека и пустошта нападаха Кралските сили. Той се спусна по-надолу, Вивия се заклати зад него. Още по-надолу, докато зърна блокадата в края на „Ястребов друм“. Камъни и пясък се трупаха все по-нависоко, за да спрат реката. Да заградят улиците.

Стената щеше да задържи морския огън.

Преди Мерик да стигне блокадата, познат шепот премина по врата му. Някой дръпна каишката. Макарата се опъна.

Полетът му се забави. Той хвърли поглед назад. Към окото на бурята. Към пълзящия мрак, който простираше пипалата си надолу към града.

Сенчестият мъж.

— Какво има? — извика Вивия над ветровете на брат си. Изсъхналата ѝ униформа плющеше, а косата ѝ се развяваше на всички посоки. Тя се олюля и се опита да се хване за въздуха.

— Сенчестият — отвърна Мерик, без да крещи, и нямаше нужда.

Вивия вече го беше видяла, беше разбрала. Тя не възрази, когато, докато димът брулеше лицата им, той ги свали ниско и я остави близо до блокадата.

Не възрази и когато Мерик не кацна до нея, а се обърна и яхнал гъст, пламтящ вихър, полетя обратно към покривите.

Заваля.

Вивия се приземи тежко. Ударът премина през петите, глезените, коленете ѝ. Щеше да падне, но войниците я задържаха и ѝ помогнаха

да се изправи. После я посочиха на командващия.

Визер Сотар.

Бащата на Стикс се извисяваше над всички останали и крещеше заповедите си на редицата от ветровещерските офицери покрай блокадата.

— *Дръжте камъните сухи! Прогонете дима!*

Щом зърна Вивия, той хукна към нея. По лицето му се стичаше черен от дима дъжд.

— Докладвайте ми — нареди Вивия, докато войници и цивилни притичваха с каруци с камъни и тухли за дигата.

А също и тела. Някои бяха живи и пицяха, но повечето бяха овъглени до неузнаваемост.

— Гласовеците ни получиха новини от Салдоника, че насам пътувал кораб с бейдидчани и морски огън — извика Сотар. — Ние тутакси спряхме движението по реката, но вече беше късно — той посочи там, където реката се вливаше в Северното пристанище. — Корабът беше пристигнал, а когато се опитахме да се качим, за да го претърсим, се появи маркуч и запръска морски огън.

— Кой кораб? — попита Вивия с още по-силен глас. После покри нос и уста срещу дима. — Как е минал покрай Пазачите?

— Това е един от нашите кораби, Ваше Височество! Двумачтов боен кораб, който има разрешението ви.

Вивия се сви.

— Моето ли? Аз не съм...

О, сега си спомни. Един двумачтов кораб на Лисиците беше изчезнал край брега на Салдоника.

— Сега се изкачва по водния мост! — продължи Сотар. — Боим се, че се е насочил към язовира, но не можахме да го спрем! От всички ветровещи, които изпратихме там, никой не се е завърнал.

Вивия кимна безмълвно. Дъждът, димът, горещината и шумът се бяха превърнали в глух жужащ фон.

Без угризения, опита се да си каже тя. *Продължавай напред*. Все трябваше да има някакво решение. Някакъв начин да спре кораба, преди да е стигнал язовира. Но ето че...

За част от секундата светът край нея се разми в неясен градски пейзаж, задушен от назъбените черни пламъци. Тя се преви на две. Калдъръмите на „Ястребов друм“ се разлюляха.

Угризенията я мъчеха. С *хиляди*, а тежестта им я смазваше и Вивия не можеше да продължи. Беше кораб, който не можеше да отплава, защото котвата му, купищата му от котви, го държаха залепен за дъното.

— Ваше Височество! — до нея Сотар говореше нещо.

Опитваше се да я вдигне. Тя не го чу, не даваше пукната пара. Откакто майка ѝ умря, се стараеше да бъде нещо, каквото не беше. Беше носила маска след маска с надеждата, че рано или късно една от тях ще пусне корени. И ще прогони празнотата в нея.

А съжаленията се трупаха ли, трупаха, растяха. И подхранваха празнотата, додето Вивия вече не можеше да отрича съществуването ѝ.

А сега... Виж какво бе направила само. Пожарът, смъртта бяха нейно дело. Тя беше сложила началото на Лисиците. Тя бе откраднала оръжията, с които флотилията ѝ доби повече дързост.

И тя, Вивия Нихар, беше оставила брат си да умре. Повече не можеше да се надбягва с тази истина. Точно както щеше да загуби надбягването с пламъците.

— Доведете лецител за принцесата! — извика Сотар.

Опита се пак да я вдигне, но Вивия не му позволи. Закотвена. Заседнала. Докато го чу да казва:

— Вече изгубихме принц Мерик! Не можем да изгубим и принцесата. Отведете я оттук.

Принц Мерик. Името се промъкна в съзнанието ѝ, разположи се в сърцето ѝ и накара мускулите ѝ да застинат. Защото принц Мерик не беше загинал и тя не бе изгубила брат си.

Човекът, в чиито вени кипеше истинската нихарска кръв, беше жив и се бореше, защото и той като нея не можеше да стои със скръстени ръце. Това си оставаше истина и поне по тази черта Вивия приличаше на баща си. И на Мерик.

Ето това беше тя. Разполовена точно по средата, тя носеше силата, енергията на баща си. Но също и състраданието на майка си, нейната обич към Нубревна.

Щом проумя това със сърцето си, Вивия разбра. Беше време да се превърне в човека, който отдавна трябваше да бъде.

Тя се изправи, отскубна се от ръцете на Сотар и хукна бясно към блокадата. Вляво имаше дупка в камъните. Щеше да мине през нея.

Щеше да стигне пристанището. Щеше да стигне до кораба, преди морският пожар да пламне още по-яростно.

Сотар ѝ извика да спре.

— Огънят ще ви убие!

Естествено, но Вивия знаеше, че на водния мост я чакаше смърт. Черните неестествени пламъци щяха да подпалят кожата ѝ и да горят ненаситни, докато стигнат до костите.

Но Вивия не можеше да остави многобройния народ, своя народ, да умре. Ако бентът се спускаше, целият град щеше да пламне и да изгори. После щеше да бъде потопен.

Тя се гмурна при кея. Спусна се надолу през дима, през пламъците, където морският огън вече не можеше да я нарани.

После заплува колкото можеше по-бързо с магията си нагоре по северния воден мост.

ТРИЙСЕТ И ПЕТ

Никога сърцето на Изьолт не бе било така силно.

Сигурно мъжете наоколо го чуваха. Сигурно виждаха пулсирането му през тялото ѝ, удар след удар, гръмко.

Мъжете бяха дванайсет. Девет от брега, трима от дърветата. Единият беше стъпил с ботуша си само на няколко крачки от нея и звук, подобен на точило върху стомана, стържеше в ушите ѝ. Човекът остреше ножа си.

Тя се бе покрила с косата си и повдигнала яката, за да скрие по-добре светлата си кожа. Но от мухите нямаше спасение. Те лазеха по ушите ѝ, ръцете ѝ. Даже по тила ѝ, навътре под наметалото.

Момичето не помръдваше. През разтворените си устни дишаше колкото може по-незабележимо.

Мъжете мълчаха и чакаха. Накрая и последният дойде при тях. И със затворени очи Изьолт усети жестоките му сиви и огненочервени нишки. Огневец. Той беше главният тук, защото, щом пристигна, нишките на другите се оцветиха в мъхнатозелено уважение.

Огневещият закричи през трупове.

— Взеха детето.

— Бейдидчаните ли? — попита мъжът с ботуша наблизо и се отпусна по-тежко.

Костите изхрущяха.

— Кой друг е там? — от огневещия се плъзна топлина, сякаш на всяка дума излизаха огнени пламъци. Нишките му действително проблясваха с оранжеви ластари.

— Мислех си, че Рагнор е казал за детето само на нас — обади се трети мъж със силен акцент.

— Явно е излъгал.

Огневещият се беше приближил. Изьолт усещаше нишките му, дочуваше дъха му, докато онзи душеше около трупове като куче по диря.

Сърцето ѝ се заблъска по-силно. Тя затрепери. *Моля те не идвай тук. Моля те не идвай тук.*

— Може би бейдидчаните не знаят какво са намерили — каза първият мъж. — Може би са я отвлекли по случайност.

— И поради това са убили седмина от нашите?

Совата, осъзна Изьолт, а веднага след това ѝ хрумна нова мисъл: *Едуан е убил седем души.*

Огневецият навря носа си по-наблизо. Беше намерил нещо, което му хареса. Нишките му пламнаха от любопитство и желание.

Профуча огън. Пламъкът опари бузата на Изьолт.

Мъжът с ботуша залитна и заруга тихо.

Огневецият се разсмя, а в носа на Изьолт се напъха миризмата на изгорена коса. Мъжът изгаряше труповете.

— Спри — рече онзи с ботуша и нишките му изсветляха в бежова погнуса. — Бейдидчаните ще видят пушека.

— Какво значение има? — сопна му се огневецият.

Но все пак плесна с ръце и огънят угасна. Останаха само миризмата и съскането.

— Ще превземем корабите им. Ще плячкосаме конете им. Цяла Салдоника даже, ако ги нападнем сега. Изведнъж, докато бейдидчаните не са се подготвили.

При тези думи всички нишки в околността посиняха в гладни оттенъци на виолетовото. Те искаха онова, което беше в ръцете на бейдидчаните.

— Ами Рагнор? — попита нов глас. — Ами детето?

— Ще вземем детето и ще го продадем. Щом магията му е толкова ценна, че Рагнор я иска, тогава ще се намерят и други желаещи.

По нишките им отново пробяга съгласие. Мъжът продължи да говори, но Изьолт вече не го слушаше. *Не можеше*, защото огневецият пристъпваше към нея.

Целият свят се сви до приближаващите му отляво ботуши. Една, две крачки.

И той се намери до нея. Стъпи на ръката ѝ и съзнанието ѝ избухна в бяло. Дробовете ѝ се изопнаха. Не можеше да си поеме дъх, не можеше да шавне, не можеше да мисли. Мускулите ѝ жадуваха да отвори очи.

Изьолт не видя, но почувства как огневещият коленичи. Коляното му се заби в лакътя ѝ и изкриви ставата под непривичен ъгъл.

Чуваше дишането му. Острото изпускане на дъха му, който миришеше на пушек и смърт. По-близо. Мъжът се наведе по-близо, пръстите му хванаха саламандровото наметало...

Рог раздра въздуха. Дълбоко, грохотно и кръвожадно.

Като една нишките около Изьолт светнаха в тюркоазена изненада. Последва светлокафяв смут. Тъй бързо, че почти се изгуби, след което ги завладя алена ярост.

После гръмна топ. Веднъж. Втори път.

Огневещият пушна наметалото на Изьолт и стана на крака. Изръмжа и пламъците му я облизаха. Но тя пак не мръдна.

Той отиде при другите и заедно мъжете зареваха яростно към небето.

Чак когато си тръгнаха и нишките им се отдалечиха на достатъчно разстояние, тя стана.

Саламандровото наметало беше непокътнато, но бричовете ѝ бяха изгорели под коляното. Ярък, болезнен мехур вече се подаваше от дупката. Но Изьолт беше жива.

Да се благодари на Луната майка, жива беше.

Няколко мига се колеба. Полуизправена, полуприклеknала, докато наблизко почернелият труп още димеше.

Трябваше да се омита. Начаса. Преди битката да е избухнала. Но по кой път да тръгне — това беше въпросът и макар че знаеше какво *иска* да избере, какво *трябва* да избере, желанията и нуждите ѝ сега се разминаваха.

Изьолт напипа нишкокамъка. Той беше оставил отпечатък под ключицата ѝ, точно както и сребърният талер до него. Стисна ги, докато кокалчетата ѝ не побеляха. Разумът ѝ на нишковеца ѝ казваше да поеме по единия път. Да хукне презглава и да надбяга онова, което приближаваше. Половинката от сърцето ѝ и свързващите нишки я теглеха на юг, пак по този път.

Но другата половина копнееше да поеме на север. По неразумния път. Където оцеляването беше невъзможно.

В далечината се чуха нови гърмежи от оръдията. По небето се носеше дим. Битката беше започнала и скоро щеше да стигне до

мястото, където се намираха Едуан и Совата. Ако Изьолт поемеше на юг, щеше да остави всичко зад гърба си.

И тогава, докато стоеше там в мъчителна нерешителност, тя долови рев на магия. Ураган от мощ и огнени нишки се преплетоха по небето — жар, която можеше да подпали гората.

Тозчас Изьолт разбра какво трябва да направи. Разумът нямаше значение, нито нишковещата практичност, а още по-малко воюващите половини на сърцето ѝ.

Най-важното беше да постъпи правилно.

Тя направи избора си и побягна.

Едуан носеше Совата на гърба си. Момиченцето подскочаше и се тресеше, а страхът му беше очевиден.

Но като своя съименник, Совата беше боец. Тя се държеше здраво и веднъж не се оплака. Кръвта на Едуан, събудена от магията му, му даваше крила, тъй че жив човек не можеше да се мери с бързината му. Нито да го спре.

Или така поне се надяваше той. Никога досега не му се бе налагало да хвърчи така с друг човек на гърба.

Рог раздра въздуха с един-единствен проточен вой. *Ау-ууууу!*

После в далечината избухна огън — запален с магия ад.

Огневещ. Едуан не знаеше дали е вчерашният, но това нямаше значение. Пламъците и горещата вълна на пожара прииждаха към тях. Той трябваше да ги надбяга.

Тогава в гората се появиха коне с бейдидчани на гърбовете си. Цветните им седла проблясваха ярко на фона на сивата мъгла, която се носеше между дърветата.

Едуан завъртя Совата отпред и я сложи на земята. В гърба му се заби стрела, той залитна напред и коленичи над нея.

Стрелите не я уцелиха и това поне беше едно хубаво нещо.

Той я прегърна, скри я с тялото си, а в това време състави списък на раните. *Счупено ребро. Пронизан ляв бял дроб. Пронизано сърце.*

Прободеното сърце щеше да бъде проблем и да го забави. Ако кръвта не течеше мощно в жилите му, Едуан нямаше да може да използва пълната си сила. Ще тича бавно, ще му прималява.

Втора стрела го уцели. Право в тила. Кръвта ружна.

Където и да отидеше, вечно, вечно имаше кръв.

Огънят се приближаваше. Димът задраци по гърлото му, раздразни слъзните му канали. Очите му потекоха и дъбовете, конниците и нападащите отгатык войници се извиха и размазаха.

Бягай, момчето ми, бягай!

Реката. Ако успееше да отведе Совата до Амонра, тогава щяха да се спасят от усилващия се пожар.

Той стана и счупи дръжката на стрелата от врата си. Отвсякъде го връхлитаха гласове и кръвомиризми. Бягаха сърни, катерици, къртици.

Едуан безмълвно вдигна Совата на рамо и пак хукна. Един елен тичаше наблизко и кръвовещият се застави да бяга в ритъм с него. Да следва пътя му през дърветата.

Нито веднъж Едуан не провери как е Совата. За тази цел се налагаше да извие врат назад, а за това нямаше време. Не и когато на всяка крачка трябваше да стъпва предпазливо, за да избяга от огъня. Не и когато трябваше да внимава да не я изпусне.

Най-накрая двамата с нея и еленът надбягаха рева на далечните пламъци. На мястото на пожара задрънча оръжие. В носа му пропълзяха кръвомиризми. В Спорните земи отново беше започнала война.

Едуан не намали темпото, а даже затича още по-бързо. Совата се тресеше на гърба му, но и двамата се държаха здраво един за друг.

Отпред дърветата свършиха. Реката се откри, но корабите в нея горяха и оръдията гърмяха.

Еленът стигна края на гората. Изправи се и кръвта ливна.

Сам Едуан едва успя да спре. Да се обърне, преди новите стрели да се посипят върху тях. Две се забиха в лявата му ръка, но той се изви и пусна Совата на земята.

Стрелите я пропуснаха. Тя беше невредима, беше невредима.

Но Едуан имаше прекалено много рани, прекалено много кръв изтичаше от него, дробовете му бяха пълни с прекалено много пушек. А още по-лошото беше, че се намираше на реката и не виждаше как да я прекоси.

Бягай, момчето ми, бягай!

Едуан завлече Совата обратно между дърветата. Твърде грубо, твърде рязко. Тя се препъна и падна.

Уплашените ѝ плачещи очи се вдигнаха към Едуановите. Колко страх имаше в тях, колко объркване и доверие!

Земята потрепери и се раздвижи почти едновременно със запъхтяното дишане на Совата. Неочакван и необикновен, трусът превърна краката на Едуан в прах. Той падна на брега извън дърветата.

Стрелите валяха отгоре му една след друга.

Обърна се към Совата, за да ѝ каже да *бяга! Да се скрие!* Както му беше казала майка му преди много години. Но той се забави. Един ездач от бейдидчаните я сграбчи. После обърна коня си и препусна обратно сред дима между дърветата.

Едуан се повлече след тях. Земята продължаваше да се тресе и всеки последвал трус забиваше стрелите по-надълбоко в плътта му. Нямаше как да ги махне, защото тялото му щеше да почне да се лекува с пълна пара и тогава щеше да изпадне в несвяст.

Изхълца. От устата му шурна кръв. Пред погледа му се замая, причерня му.

Опита се обезумяло да надуши кръвта на Совата. Или на мъжа, който я отвлече, но беше твърде слаб и не можеше да разхищава магията си.

Той плетеше крака и залиташе между дърветата. Животните продължаваха да тичат, птиците се стрелкаха, а през цялото време пламъците приближаваха. Но Едуан не усещаше горещината. По този път бяха отвели Совата, по него щеше да върви и той.

Докато отпред не изникна фигура.

Отначало Едуан я взе за привидение. Изтощението и погълнатият дим му играеха шеги и той имаше чувството, че между горящите дървета върви през черни сенки.

Тогава от огъня излезе фигурата. Ръцете ѝ бяха вдигнати като на маестро и накъдето насочеше китките си, изригваха нови огньовете. Дървета, плетове и даже птици пламваха и умираха.

Едуан трябваше да избегне срещата, но нямаше накъде да бяга. Пожарът вилнееше и той беше в капан.

Огневещият се обърна да подпали една бреза и пламналите му като въглени очи зърнаха Едуан.

Мъжът се усмихна, зъбите му се белнаха в огнения свят и Едуан го позна. Беше същият от по-рано. Огневещият, който се бе опитал да го убие.

Щом мозъкът му схвана това, нова енергия се събуди в мускулите му. Димът го заслепяваше, огънят го изгаряше, но с тази сила можеше да побегне напред. Ако убиеше мъжа, огънят щеше да свърши. Носен от магията си, с три бързи крачки Едуан беше при огневещия. Измъкна мечата си.

Онзи отвори уста и избълва огън.

Едуан едва смогна да скочи наляво, а струята премина край него с такъв рев, че погълна всички други шумове. С такава температура, че изпепели сетивата му.

Едуан се завъртя. Мечът му удари огъня, а под краката му пламнаха клади. Искрите и димът го заслепяваха_. Бягай, момчето ми, бягай!_

Той свърна пак наляво. Още огън. Залитна надясно. Безкрайни пламъци. Обърна се назад, но откри само камъни. *Колоните в клисурата*. Нямаше спасение.

Обърна се с лице към огневещия, който не свалеше от лицето си онази проклета усмивка. Злорада и ликуваща.

Ето как ще умра. Никога не си бе мислил, че ще е от пламъци. Обезглавяване може би. Старост по-вероятно. Но не и огън, не и след онази смърт, от която се бе спасил като дете.

Светът пред него потрепери и се размаза. Но подготовката му се притече на помощ. Със свободната си ръка провери дали ремъкът е на мястото си. Ножовете чакаха да ги грабне.

Едуан зае бойна поза — макар кръвта да гореше, душата му нямаше да изгори.

Огневещият вдигна ръце за един последен пожар. Въпреки дима Едуан надуши как атаката събира сили в кръвта на мъжа. Мускулите му се изопнаха и той зачака удобния миг за нападение. Трябваше да се хвърли право в пламъците, ако искаше да се докопа до врата му.

Но атака така и не последва. Докато Едуан стоеше напрегнал сили, готов, над огъня преминаха сенки. Отначало той ги взе за буреносни облаци, само че колкото повече се вираше, толкова по-ясно виждаше, че те идваха от огневещия.

По тялото му се появиха линии, вади от мрак. Той взе да се гърчи и да пици. Стисна чернеещите си, изприщени с мехури ръце. Започна да се дере с нокти.

Пръсване, осъзна Едуан и в същия миг огневещият застина. Очите му станаха чисто черни. Огньовете му изгаснаха един по един край него.

Зад огневещия се появи фигура в бяло. Вървеше вдървено, ръцете ѝ бяха протегнати, очите — обърнати навътре в главата. Превръзката против огън на саламандровото наметало скриваше половината ѝ лице. По челото ѝ имаше пепел.

Откъде се беше взела тук нишковещата? Защо? Това Едуан не знаеше, но знаеше, че не може да извърне поглед встрани.

Тя вървеше с равномерни крачки към огневещия. Той приличаше на чудовище, но когато се загърчи и изръмжа на Изьолт, тя не показа страх. Изобщо не реагира.

Свали превръзката на саламандровото наметало, после разтвори широко уста и... разкъса въздуха със зъби. Огневещият се свлече. Мъртъв.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТ

На средата на водния мост Вивия полетя към повърхността. Тук морският огън беше спрял. Тук не плаваха кораби, а тя яхна гребена на направената от нея вълна.

Дори през бурните води позна бойния кораб на Лисиците.

Щом си помисли, че на борда му има бейдидски пирати, в гърдите ѝ избухна гняв. Той набъбна и притисна вените, кожата, дробовете ѝ.

Нихарската ярост.

Тя най-сетне я бе завладяла. Най-сетне можеше да се домогне до необуздания гняв от бащиното си родословие, можеше да прегърне обезумялата сила, която поглъщаше страха.

Вивия излетя с огромна сила от водата. Моряците я видяха. Посочиха я, устите им зяпнаха широко, а други се втурнаха да се бранят.

Но бяха твърде бавни, а Вивия прекалено бясна. Тя полетя към основната палуба на кораба. Във въздуха замахна с юмруци, замахна с вълните. Хората изпопадаха по гръб. Един върху друг, в реката, а един се наниза право на сабята, която бе закъснел да извади.

После тя се приземи на палубата, дървото се сцепи под коленете ѝ. С едно замахване на лявата ѝ ръка — и вълната изхвърли още мъже зад борда. Повдигане на дясната — и парченца вода пронизаха телата. Разпориха гърлата.

Ярка, гореща кръв я опръска по кожата.

Но тя не забеляза, вперила поглед в маркуча на кърмата. До днес никога не беше зървала морски огън, но разпозна източника му. Масивна кожена тръба с ширината на дъб помпаше смола изпод палубата. Гърлото ѝ беше направено от оръдие, което се въртеше навсякъде и можеше да се насочва към целта.

Един меч замахна към главата ѝ. Тя залегна. Твърде бавно. Стоманата отсече парченце кожа и плат от лявото ѝ рамо и то закърви. В ръката ѝ се насъбра топлина, далечна и безсмислена. Но Вивия беше

при маркуча и моряците не можеха да сторят нищо. Като се напъна, тя го завъртя с лявата си ръка и се прицели в главната палуба. После вдигна тапата...

— Спрете! Спрете!

Една фигура с развята роба закуцука към нея, размахала ръце.

Серит Линдей.

Ръката на Вивия се спря учудено. Тук, в Нубревна, е бил скрит виновникът, тук все някога щяха да я отведат оплетените нишки на шпионите ѝ. Линдей работеше с бейдидчаните, с Деветките и той се бе опитал да убие Мерик.

Вивия не знаеше как и защо, но не можеше да отрече истината пред очите си. Всичко водеше към Серит Линдей.

— Не се приближавай! — заповяда му тя.

Линдей спря. Дрехата му беше разкъсана, лицето му — зацапано с черно. Пепел, предположи Вивия, само че мракът се движеше. Въртеше се в кръг, увиваше се.

— Ако пуснеш морския огън, ще подпалиш гърнетата с барут под палубата — викна Линдей. — Ще загинем и двамата.

Вивия не се стърпя и се разсмя. Глух, дрезгав звук.

— Какво търсиш тук, Серит? Не ти ли стигна, че ни предаде на пуристите?

Лицето му се сгърчи. Мракът запулсира по кожата му. Той запрегльща, сякаш щеше да повърне.

А през цялото време корабът се носеше напред към язовира. Мъгливата долина отдолу, все още зелена и пълна с живот, се плъзгаше край тях.

Накрая Линдей изквича:

— Не съм искал да предавам Нубревна. Рагнор ми обеща трона ви.

Гласът му секна. Той се преви. Закашля.

От устата му потече черен катран. Сенките по кожата му се завъртяха по-бързо. Набъбнаха леко, като на пръснат.

Вивия остави маркуча и се приближи с три крачки към визера, когото ненавиждаше най-много от всички. Моряците се спуснаха като един, но през черния катран Линдей изръмжа:

— Останете на място.

— Какво става с теб? Пръсваш ли се?

Още три покашляния и главата на Линдей се вирна нагоре със светнали очи. Когато пак заговори, гласът му беше ласкав. С акцент.

— Мъртвите не могат да се пръсват, принцесо. Защото техните нишки... вече са разкъсани. Аз просто ги улавям, преди да са изсъхнали.

— Коя си ти?

Въпросът беше тъй тих, че се изгуби в бриза над мостовете и далечните гърмежи на бурята и морския огън зад тях.

Но Линдей, или човекът, който го контролираше, успя да я чуе.

— От мен трябва да се боиш, принцесо, защото, щом бентът се пръсне и градът загине, аз ще вляза в него и той ще стане мой. В това число Кладенеца, който семейството ви крие от векове.

При тези думи светът се разтегли и потече мудно и странно. Тозчас хиляди мисли се заблъскаха. Стотици дребни детайли изпъкнаха.

Язовирът изникна с огромната си пукнатина странно притихнал. Странно спокоен. Чайките кръжаха, а един ястреб яхна въздушните течения покрай моста. Бризът погали кожата на Вивия, а моряците вдигнаха глави към небето, сякаш в очакване на нещо.

Или някого.

С тремаво движение, при което сцената се разми като прясна боя под дъжда, Вивия погледна зад себе си. Към Ловац, където черните стълбове дим се издигаха нагоре, но вече отслабваха.

Бурята също си отиваше. Дъждът бе спрял, светкавиците също. Само черните виещи се облаци се издигаха от стените като изсмуквана от рана отрова.

Ловац щеше да преживее деня, но само ако Вивия успееше да запази бента здрав. Само ако успееше да спре кораба. И дори магията на водните мостове да не издържеше, последниците за наводнената долина бяха за предпочитане пред тези за наводнения град.

Тя завъртя главата си наляво. Загледа се в пъстрия килим на фермите далеч долу. Същата гледка е видяла майка ѝ, преди да се откаже завинаги от живота.

Не беше лоша гледка като за последно, реши Вивия.

И с тази мисъл времето полетя напред. Светът оживя и Вивия скочи към гърлото на морския огън. Хвана железния лост и дръпна

ръчката на мястото ѝ. От края изскочи лъскава смола. Сетне потече с пълна сила и се разля по дъските, мачтите и платната.

Избухна огън. Черен и бял и плъзна твърде бързо, за да се спасят.

Останалите моряци побягнаха. Не и Линдей. Той остана на мястото си, смолата го обля и тялото му пламна като факла. И не помръдна даже когато се разгоря буйно.

Вивия се обърна към насипа и скочи. Гмурна се под вълните и заплува, тласкана от магията си обратно към Ловац.

Но беше бавна, твърде бавна.

Корабът избухна. Взривната вълна я удари и я изстреля на повърхността. Последва звукът и тя полетя нагоре.

Щом тялото ѝ изхвърча от водния мост и под нея се показва изпъстрената със сенки и огнени пламъци долина, Вивия се усмихна. Дори да умреше, поне водният мост бе издържал.

А също и бентът.

На Сафи ѝ се щеше да счупи нещо. Имаше нужда да троши, да къса, да удря, да убива.

Може би тогава светът отново щеше да си дойде на мястото.

Невъзможно беше Мерик Нихар да е мъртъв. Истината гърмеше в ритъма на сърцето ѝ. В ритъма на големите ѝ крачки.

Робите търчаха на всички страни покрай нея с отдавна залинелите си крака. Вещерствата им чакаха да се развилнеят. Крещяха, тичаха гладни. От дясната ѝ страна избухнаха огнени пламъци, отляво задуха вятър, камъните под краката ѝ се затресоха. Водовъртеж от цветове и насилие, глад и свобода — истина, истина, *истина*. Робите бягаха оглушително през еднаквите тунели. Човек не можеше да разбере кой накъде тича.

Нечии пръсти я стиснаха за лакътя. Тя вдигна високо меча си... но беше Лев с огромните си очи и дългите белези.

— Къде е императрицата?

Сафи не знаеше, затова си замълча.

— Трябва да вървим — продължи Лев и я стисна по-силно. — Робите освобождават другите роби и всеки миг тук ще нахлуят стражите.

Добре. Сафи се усмихна. Тя ще срине това място със земята и ще започне с бейдидчаните, които са убили Мерик.

Лампите светнаха ярко. Сгушените в стените камъни за тревога започнаха да мигат, призовавайки стражите.

Усмивката на Сафи се разшири.

— Лев! — Кейдън си проправи път през множеството с карторските моряци зад гърба му. — Няма да можем да излезем оттам, откъдето влязохме. Зандър отиде да потърси друг изход... Къде е императрицата?

Въпросът беше отправен към Сафи, но тя се ухили още по-широко. Зандър, чиято глава се извисяваше над гъмжилото, им помахаша да го последват.

Сафи тозчас тръгна, доволна, че може да се движи. Да се бие. С разперени лакти и оголени зъби, тя се заблъска с тялото си в хората.

През цялото време камъните за тревога блестяха ослепително.

Хаосът изплю Сафи пред Зандър, който чакаше до необичайно притихнал, странно пуст тунел. Двама-трима роби хукнаха по него, но повечето видимо го отбягваха.

— Това е пътят към арената! — гръмовитият бас на Зандър се изгуби във врявата. — Но мисля, че има пряк път, който ще ни изведе навън!

— Води ни! — заповяда Кейдън, после се обърна към карторския екипаж и се зае да ги брои, докато притичваха край него.

Сафи последва едрата тъмна фигура на Зандър. Локвите изчезнаха. Странна вибрация се появи в пода.

Отначало тя си помисли, че това е резултат от робите, които бягаха шумно на свобода. Но колкото повече приближаваха разклонението пред тях, толкова по-силно се усещаше тресенето. Чувстваше го от краката чак до белите си дробове при всяко вдишване.

Дори факлите запращяха в поставките си.

— Какво е това? — попита единият от моряците.

— Идва от арената — отвърна друг.

— Ето затова няма да вървим натам — Лев тръгна напред и първа стигна разклонението. После извика на всички: — Стойте тук за малко — и навлезе в левия и по-мрачен тунел.

Секундите затекоха и всички се събраха пред разклонението. Сърцето на Сафи биеше в същия ритъм като вибрациите през

камъните — по-бързо и по-бързо, докато се увери, че по черния проход, който Лев беше избрала, имаше нещо нередно.

Тя се обърна към Кейдън:

— Повикай я. Там в дъното има нещо.

— Какво... — подхвана Кейдън.

Нередно, нещо *нередно*. Сафи изтича напред и направи фуния с ръце:

— Лев! Връщай се!

— Ей сега! — чу се далечният отговор. — Виждам нещо...

Думите ѝ секнаха, погълнати от пронизващ крясък.

В края на тунела блесна оранжева светлина и гласът на Лев се върна при тях по камъните:

— **ОГНЕН ЯСТРЕБ! ИМАТ РАЗГОНЕН ОГНЕН ЯСТРЕБ! БЯГАЙТЕ!**

— О, по дяволите! — рече Кейдън.

А може би беше някой от екипажа. Или дори самата Сафи. Но тя със сигурност си го мислеше, когато подви опашка и хукна, сякаш демоните от Пустотата я гонеха.

Огнени ястреби. Демони. Кажете-речи едно и също.

Зад гърба ѝ глъчката се усили. Растящ рев като от бясно приближаващ водопад. Само че водопадите не караха земята да трепери, нито превръщаха мрака в ден.

След това я застигна и горещината. Опари я, изгори я с ноктите си по раменете много преди огнената светлина да я настигне.

А когато и това се случи, милички адски двери, Сафи никога не си бе плюла тъй яко на петите. Тя задмина моряците, задмина робите, задмина Кейдън и Зандър и ох, ето я и императрицата, която тъкмо излезе през слънчевия портал.

— БЯГАЙ! — изкрещя Сафи и удари Ванес по ръката.

С цялата си сила я изблъска от вратата, от пътя на огнения ястреб.

Но навън не беше по-добре. Бяха стигнали арената.

Навсякъде по чакълена настилка вилнееше Касапницата на Бейл. Една светкавица проряза въздуха, опърли леко бузата ѝ, а после се удари в щръкналия от земята сталагмит. Един буревещ се биеше срещу землевещ, *Отлично*.

Сафи се хвърли наляво и едва избегна порой от ледени късове, които набързо се стопиха в стена от пламъци. Всички граници между приятели и врагове, роби и робовладелци, Червени платна и бейдидчани бяха изчезнали. Всички се биеха. Всеки трижди проклет жив човек на арената се бе вкопчил тяло в тяло, меч в меч, магия в магия в някой друг.

О, да не забравяме и огнения ястреб. Той беше стигнал до арената и сега излетя от тунела в ивица бял огън.

Слава богу, мускулите на Сафи бяха по-умни от мозъка ѝ, защото при вида на звяра — огнена линия, дълга колкото един галеон, и с двойно по-широки криле — тя с радост щеше да остане да го зяпа, изпълнена с благоговение.

Краката ѝ обаче копнееха да *тичат*. Тя се хвърли към сталагмита, но той тутакси се раздробил. Сафи скочи на крака — прикритие, прикритие. Трябваше да намери прикритие. Ястребът кръжеше и кряскаше яростно на яркото синьо небе.

После прибра крилете си и се спусна надолу. Право към нея.

Тя се опита да избяга, да се скрие, да завие остро настрани, но още докато го правеше, разбра с онази основна част от мозъка ѝ, създадена да оцелява, че това не е създание, от което ще избягаш, като *свиеш бързо встрани*.

Шумът погълна слуха ѝ, яростният ад — очите ѝ. Нямахше накъде да бяга. Не и този път.

Нечие тяло я блъсна отзад. Тя падна на земята и брадичката ѝ се удари силно в чакъла.

— Затвори си очите! — изкрещя Кейдън.

Тя го послуша. Огненият ястреб нападна.

Старият живот се свърши.

Когато беше малка, Хабим ѝ беше разправял, че марсточаните вярвали, че огнените ястреби били духовете на живота. На раждането. Да срещнеш огнен ястреб и да оцелееш значело, че ти се дава втори шанс. Ново начало. Загърбване на миналото.

Сафи повярва, защото в мига между два удара на сърцето ѝ, докато звярът сипеше отгоре ѝ светлина, горещина, крясъци, цялото ѝ същество се концентрира върху мимолетната мисъл. Спомен, подострен като най-финия меч.

Всичко, което обичаш, беше казал чичо й, ще ти бъде отнето, Сафия... и убито. Но скоро ще се научиш. В ярки подробности ще научиш. После беше продължил: Ако поискаш, би могла да огънеш света, да му дадеш нова форма. Имаш нужното обучение, аз се погрижих за това. За беда, изглежда ти липсва желание да действаш.

Е, да върви по дяволите това. На нея не й липсваше желание да действа — тя беше самото действие. От главата до петите.

Започни, довърши.

Сафи беше готова да огъне света. Да го пречупи.

И при тази мисъл започна новият живот.

Огненият ястреб прелетя край тях с писък. Кейдън стана от гърба й. Косата й беше опърлена на половината от дължината й. По краищата на роклята й зееха огромни дупки.

Кейдън й подаде ръка. И както по-рано, от белезите му потече мрак, който нашепваше, че нещо *не* е в реда на нещата. Зениците му се бяха разширили до краищата на ирисите му.

— Става ли следващия път, когато видиш огнен ястреб, да не стоиш на пътя му — задъхано рече той и думите му се смесиха със сенките.

После се обърна и понечи да се отдалечи замаяно. Но Сафи го сграбчи за примката и го дръпна до лицето си.

— Какво си ти? — изсъска.

Но още докато задаваше въпроса, сенките се отдръпваха. Ирисите му отново се стопиха до кафяво и от езика му повече не излезе подобен на дим мрак.

— Ако се измъкнем живи оттук, ми напомни да ти кажа — отвърна той и пак заприлича на шлифования измамник, когото познаваше. — Но засега, домна, продължаваме напред.

ТРИЙСЕТ И СЕДЕМ

Мерик познаваше бурята. Беше оцелял в такава в Лейна, докато летеше срещу същите силни ветрове в търсене на окото. В търсене на източника ѝ.

Днес, когато намери сърцето на бурята, долетя същият мъж. Но днес Кълен не се бе свлякъл и не умираше, а се носеше изправен, като че стоеше на върха на планина.

Веднъж в детството му една от къщите в Нихарските земи беше пометена от огън. Хората в нея се бяха спасили, но кучето им беше изгоряло. Лъскавият му обгорен труп се запечата завинаги в паметта му сред останките от пожара.

И ето че сега отново беше лице в лице със същото. Останки. Труп. Грозен, но явен, даже докато съзнанието му нашепваше: *Спри да виждаш това, което искаш.*

Кълен го забеляза. Блесна светкавица и озари зъбатата му усмивка. Устните му се разтегнаха хем по познат, хем по напълно нечовешки начин. Черни ветрове се въртяха на спирала зад него, носеха отломки, есенни листа и мента.

— Няма ли да ми кажеш едно *добре дошъл*, нишкобрате?

— Ти не си ми нишкобрат — Мерик се учуди колко равно прозвуча гласът му. — Аз видях как той умира.

— Видя как се *пръсвам* — Кълен вяло разпери ръце и от пръстите му изскочи светкавица. — Но това не е непременно краят.

— Кой си ти?

— Знаеш отговора. Аз съм отмъщението. Аз съм справедливостта. Аз съм Ярост.

При тези думи лед и гняв забиha надълбоко ноктите си в гърдите на Мерик. Но той смътно разбра, че те не бяха негови.

— Аз те помолих да ме убиеш — продължи Кълен.

Приблужи се. И сенките, които живееха в плътта му и светваха в очите му при всеки гръм отдолу, ясно се видяха.

— Спомняш ли си, Мерик? В Лейна аз помолих за ветроудар. Слава на Ноден, ти ми отказа, иначе ни един от двамата ни нямаше да бъде тук днес. Ти щеше да си мъртъв, аз щях да бъда мъртъв и двамата щяхме да танцуваме валс с Миногите.

Мерик понечи да отговори. Понечи да каже нещо, но думите не идваха. В главата му се въртеше само: *Ти щеше да си мъртъв, аз щях да бъда мъртъв.*

Кълен се разсмя.

— *Но само в смъртта те могат да проумеят живота. И само в живота ще променят света.*

Той се почука по главата, а неестествената му усмивка се разшири още повече. Но не стигна до мъртвите, мъртвите му очи.

— Спомените на Ярост винаги са били тук, Мерик. Трябваше само да умра, за да ги отключа. Сега ще те направя крал! — от Кълен лъхна мраз. Сила, молеца да бъде използвана. — Заедно ще завладеем града! Цялата страна!

— Не — Мерик поклати глава.

От бузите му покапаха сълзи. Изчезнаха в бурята.

— Не искам това, Къл! Не искам да бъда крал...

— О, искаш и още как.

Преди Мерик да мигне или да се противопостави, Кълен го беше стиснал за врата. Той изсмука дъха от дробовете му.

— Ако не тръгнеш с мен, нишкоbrate, тогава ще те считам за мой враг. И помни, аз стискам нож в ръката си.

— Моля те, Къл — Мерик заудря по ръцете му. — Това не си ти!

— Това съм аз, Мерик. Истинската ми същност най-сетне бе освободена — пръстите му стиснаха по-здраво, забиха се в плътта на Мерик.

— Спри бурята — изхриптя той. — Върви си, Кълен, *върви си.*

— Не! — засмя се гърлено Кълен и звукът предизвика гръмотевица. Бяха много, много нависоко. — Аз създадох този град и аз ще го унищожа!

— Аз няма да ти позволя — изхриптя Мерик.

Дробовете му пламнаха. Гореше отвътре навън. Кълен заби пръстите си още повече. Черен лед прониза кожата на Мерик. Заваля сняг.

— Мислиш ли, че можеш да ме спреш, Мер? Аз съм вързан за стана, а ти си вързан за мен. Ако изпратиш душата ми отвъд последния риф, твоята ще ме последва. Нишкобратя до края.

След тези думи той пусна Мерик. Въздухът нахлу в дробовете му, а ветровете се мушнаха под краката му. Задържаха го на високото. Ветровете на Кълен, но и неговата сила се виеше сред тях. Сякаш двамата контролираха магията, сякаш вещерството, яростта беше дълга река помежду им. Кладенец, от който и двамата черпеха.

И в този миг Мерик проумя.

Той беше мъртвец. Като Гарън. Като Линдей. И точно като Кълен, който се рееше пред него. Светецът на разрухата, по-гротесков от Миногите. Кълен беше Ярост до мозъка на костите си.

— Виждам, че разбираш — и макар че думите му се изгубиха в бурята, Мерик почувства как отеконаха в душата му. — Експлозията на „Жана“ те уби, но ние сме свързани като нишкобратя. Същата нишкомагия, която ме поддържа жив, се прехвърли върху теб. Ако един от нас умре, другият също умира. И тъй, какъв избор ти остава, освен да минеш на моя страна?

Зад Кълен блесна светлина. Тъй ярка, че очите на Мерик се затвориха. Ръцете му се вдигнаха. Последва гръм, който разтърси земята. Когато отново отвори очи, Кълен се взираше надолу.

През облаците и хаоса Мерик също видя кораба с морския огън, който беше избухнал.

Кълен изви глава към Мерик. Очите му бяха чисто черни. Нямаше светкавици сега. Само лед, вятър и ярост.

— Сестра ти си мисли, че е спечелила, но аз сам ще счупя бента. Рано или късно този град ще се върне в ръцете на законния си владетел.

Мерик вече не го слушаше. През насълзените си очи и бурята той видя скачащите в долината фигури — цветни петънца в свят от дим и черни пламъци.

Някой се опита да придърпа водата към себе си. Да се изтегли обратно на водния мост. *Вивия*. Но тя падна и на Мерик му останаха две възможности.

Да спаси града.

Или да спаси сестра си.

Отговорът беше очевиден. Един в името на многото — цял живот се бе водил от това убеждение: пожертва себе си, отказа се от Сафи и накрая изгуби Кълен заради по-голямото добро, както вярваше.

Но друго бе излязло накрая.

Винаги друго излизаше накрая. Мерик винаги оставаше с празни ръце, а мракът копаяше все по-надълбоко. Скоро в него нямаше да остане нищо, нищо за даване.

Но сега му просветна. Какво знаеше той за този град? Какво знаеше за визерите и флота? Беше се опитал, Ноден му е свидетел, че беше се опитал да бъде човекът, от когото се нуждаеше народът му, но неизменно получаваше в отплата пепел и прах.

Вивия обаче... сестрата, която Мерик никога не бе разбирал и бе забравил как да обича, човекът от рода Нихар, който можеше да изведе нацията им до сигурност и благоденствие, която гледеше тъй презрително империите, както гледеше вълните...

Вивия трябваше да стане кралица. Тя беше родена, беше подготвена за това.

— Ела — нареди Кълен и привлече вниманието му. По свързващите ги нишки затрептяха ветрове и мраз. — Време е да напомня на хората, че виждам всичко.

Нуждата да се подчини изкрystalизира в костите на Мерик. Нуждата да използва циклона на Кълен, да се подчини на безкрайната мощ. Да руши, да вреци, да къса и да громи.

Но Мерик устоя. Този път се сви навътре в себе си. Докато откри нихарския нрав. Подпалките на нихарската ярост. Това беше неговата магия — немоцна и незначителна, но изцяло негова. Тя трябваше да му стигне.

Иначе Мерик никога нямаше да улови сестра си преди гладните Миноги.

С тази мисъл той обърна гръб на Кълен, използвайки своята магия, своята собствена воля.

Многото в името на един.

Избягаха от Касапницата на Бейл сред мъгла от стомана, кръв и магия. Стоманата на Сафи. Кръвта на другите. Магията на Ванес.

Близо до главния изход на арената се събраха със Зандър и Лев, които все още бяха следвани от по-голямата част от карторския екипаж.

— Дяволска работа — изруга Сафи, щом излязоха, защото бъркотията тук беше още по-ужасна, отколкото сечта вътре.

— Дяволска работа — съгласи се Кейдън.

Единственият път към пристанището преливаше от бягащи и биещи се хора. Два моста се бяха срутили от тежестта им, а още три бяха погълнати от пламъци.

Последната капка обаче беше водата, която обграждаше арената. Тя кипеше от кръв и движение. Крокодилите се мятаха, гърчеха и ядяха живи и мъртви наред.

— Няма как да стигнем до пристанището — извика Сафи.

Кейдън ѝ хвърли крайно самодоволна усмивка.

— Това не е никаква пречка. — После изкрещя: — Ад-бардове! Стройте се! Останалите зад тях! Ти — посочи той императрицата, — трябва ни три щита. И да са големи.

Ванес отвърна на доволната му усмивка и вдигна ръце с все същия самоконтрол, който бележеше всяко нейно движение и магията ѝ. Три железни щита, и то големи, се образуваха от всичкото желязо наоколо. Мечът на самата Сафи се изскубна от ръцете ѝ и после се изви във висок до гърдите щит за Кейдън.

— Минете отзад! — изкрещя той.

Сафи се подчини.

— Разпръснете се!

Тутакси ад-бардовете оформиха триъгълник. Зандър — на върха му, Кейдън и Лев — точно зад него. После полетяха с пълен напред.

После спряха.

После щурм.

Сафи никога не бе виждала подобно нещо. Ад-бардовете работеха в пълен синхрон. *Щурм. Пауза. Щурм. Пауза.* И макар че малцина смелчаци нападнаха строя им от страни и отзад, моряците бяха добре обучени.

По този начин карторците прекосиха тресавището. Времето изгуби смисъл. Движеше се от секунди и вдишвания до напъни и затишия. До замахващи мечове и ръмжащи в ушите бърни. *Щурм. Пауза. Щурм. Пауза.* Все напред под ведрото, безоблачно небе.

Докато накрая стигнаха пристанището.

Докато накрая стигнаха кораба.

Но не бяха единствените, които се бяха добрали до карторския катер в края на дока. По палубата му вече пълзяха моряци, а от кърмата сивокоса жена тръбеше заповеди.

Тя ги зърна още преди екипажа ѝ. Усмихна се и неискреността ѝ пробяга по магията на Сафи. Сетне изви глас:

— Закъсняхте, душички, корабът е мой!

Един по един мъжете се обърнаха да видят кой е дошъл. И един по един наизвадиха ножове, саби и огневещерски пищови.

Ръцете на Ванес се вдигнаха и Сафи тозчас видя накъде отиват нещата. Нова схватка, нови кръвопролития, още погубени животи.

Тогавя си спомни за желанието да действа. За огъването и подчинението на света и преди да се усети, се намери пред императрицата. Пред ад-бардовете.

— *Стойте!*

Кахена зачака, повдигнала вежди нависоко.

— Може да минем и без това — рече Сафи.

Мерик беше мъртъв и безброй още хора, но това не означаваше, че всички днес трябваше да заминат при него.

— Вървете си — Кахена се приближи до перилата. Мечът ѝ издрънча в бедрото ѝ. — Нямам нищо против вас, но аз първа се качих на кораба. Сега той е мой.

— Да играем за него.

Думите ѝ се изплъзнаха. Ох каква, каква глупост. Но пък беше неочаквано за всички.

Кейдън и Ванес се обърнаха към нея с втрещени лица.

Адмирал Кахена обаче изглеждаше предоволна. По лицето ѝ се разля котешка усмивка и тя се подпря с една ръка на перилата.

— Не на таро — рече провлечено. — А дуел. Аз... — Разпери пръстите на гърдите си. — Срещу теб. Без оръжия. Само с мозък и мускули. Който излезе жив, ще задържи кораба.

— Не! — Кейдън посегна да хване Сафи. — *Не!*

Но беше късно. Тя вече се съгласяваше, вече кимаше и се качваше по подвижния мост.

Започни, довърши.

ТРИЙСЕТ И ОСЕМ

Едуан не можеше да откъсне очите си от нишковещата. — Край нея димът се виеше нагоре. След като огневещия го нямаше да поддържа пламъците, остана само обгорената земя и Едуан най-сетне се окопоти.

С Изьолт се намираха в най-южния край на колоните, където реката течеше спокойно сред древното бойно поле.

Той се облегна на една колона и се загледа в приближаващата Изьолт. Тя беше пръснала онзи мъж. Със същата лекота, с която той укротяваше кръвта на хората, тя бе прерязала връзките на огневещия с живота. Той бе виждал и преди такава магия. Черна магия. Магия от Пустотата, като неговата. Но никога, и след хиляда години живот, той нямаше да предположи, че нишковещата...

Изобщо не беше нишковеща.

Докато чакаше, си спомни тазсутрешната песничка. *Мъртвата трева огън я разбужда, сухата земя дъждът я напоява.* Онзи момент сред руините му се струваше преди цял един живот. Но не беше. Изьолт беше все същата жена, която се бе била с него. Която се бе надбягвала с него.

И която се бе върнала да го спаси.

Заваля и дъждът угаси огньовете на огневещия. Оръдията продължаваха да гърмят, а изстрелите от револверите да пукат. През ситния дъждец долитаха откъслечни гласове, което показваше, че битката е стигнала клисурата.

Изьолт посегна към Едуан. По бузите ѝ се стичаше пепел, черни дъждовни реки и за част от секундата тя му се видя гнила като мъжа, когото току-що бе убила.

После илюзията се разпадна. Пръстите ѝ го хванаха за рамото и тя безмълвно го обърна настрани. Не нежно, а умело. Стисна забитата в дробовете и сърцето му стрела.

Едуан знаеше какво се кани да направи Изьолт, знаеше също, че трябва да я спре. Начаса. Преди да ѝ задлъжнее още с живота си.

Но не го стори. Остави я да се подпре с крак на колоната. Остави я да измъкне желязото от сърцето му.

Заля го болка, тежка като душния дъжд. Той се отпусна на камъка. Гърдите му се повдигаха, преглъщаха жадно. Кръвта шуртеше.

— Заловили са Совата — рече тя.

Едуан кимна и челото му се отърка в скалата.

— Тя не е обикновено дете — настоя Изьолт. — И бейдидчаните, и Червените платна я искат.

Той пак кимна. И сам се беше досетил, макар че му трябваше време да разбере какво означава всичко това.

— Те идват насам заради нея, Едуан.

Гласът ѝ сега бе по-суров. По-силен от ситния дъждец.

Едуан отвори очи. Черни капки прорязваха линии през древните бразди по колоната.

Още две стрели бяха измъкнати от плътта му. Едната от бедрото, другата от рамото му. Тозчас погледът му се избистри.

Още две стрели излязоха и гръбнакът му се изпъна в пълния си ръст. Още три — и магията му се усили.

— Хора — рече той и се обърна към Изьолт. — Стотици хора идват от тази посока.

Този път тя кимна, без да се учудва.

— Това са Червените платна от реката. Те искат да си върнат Совата и затова я търсят.

В този миг мисълта го удари право в гърдите. Изьолт беше тук. Беше изоставила издирването на веровещицата и стоеше тук, сред димящите въглени в полето. Преди да успее да заговори, преди да успее да я попита откъде е научила за Червените платна, нечовешки вик раздра въздуха. По-силен от отслабващия дъжд, по-оглушителен от гърмежите на топовете.

Планинският прилеп се беше завърнал и се спускаше право към тях.

Едуан едва успя да дръпне Изьолт настрани — и ноктите му се удариха в камъните.

Мерик не можа да хване Вивия.

Циклонът на Кълен го блъскаше от всички страни, докато той се мъчеше да прати ветрове, които да уловят сестра му. Докато се мъчеше сам да се откопчи.

Но Кълен сякаш надуваше какъв ще бъде следващият му ход. Сякаш усещаше дребното, жалко сърчице на истинската сила на Мерик.

Двамата с Кълен бяха свързани. Душите, магията им, а това означаваше... Никаква магия. Мерик не можеше да използва ветровещерството си тук. Гърдите го заболяха, тялото му се отпусна, но той освободи вятъра. Освободи магията си. Освободи яростта.

После започна да пада право към сърцето на бурята. Свободно падане към водния мост. Усети как писъкът на Кълен гърми в черепа му. Магията го прониза през корема, през крайниците. *Използвай ме, използвай ме, използвай ме.*

Но Мерик устоя. Продължи да пада, останал без същност, единствено черният морски огън летеше с бясна скорост към него. Подмина водния мост. Горещината го погълна. Сенките се разбесняха. Но отдолу, отдолу го чакаше зелената долина.

През замъглените си от сълзите и вятъра очи Мерик зърна сестра си. С разперени крака и ръце, водата се извиваше до нея в широки мрежи, които непрестанно се разбиваха, докато тя падаше. Не бяха достатъчно силни, за да я спасят от удара, но забавиха падането ѝ. Точно колкото Мерик да я настигне.

Той прилепи ръце до тялото си, изпъна пръстите на краката си.

Водата опръска лицето му — капки, върху които Вивия беше изгубила контрол. По-бързо и по-бързо. Нямахше магия, която да го тласка напред, само силата на Ноден. Силата на падането_. Движи се като вятъра, движи се като потока._

Мерик я застигна. Водата го удари и го проряза на хиляди места. Ръцете му я обгърнаха и той я стисна силно. Завъртяха се. Кръг след кръг, без да виждат. Без да чуват. Само водата, вятърът и чувството за мълниеносно приближаващата смърт.

Но сега, сега Мерик можеше да полети. Сега можеше да използва силата, която го свързваше с Кълен.

Под телата им се надигна вятър, завъртя ги в нова спирала. В яростен изблик, на който Кълен не можа да устои, Мерик повика още

ветрове. Още и още. Толкова въздух, че да ги задържи. Да превие тревата. В огромен кръг, над който Мерик и Вивия постепенно спряха.

Щом се приземиха, нозете им се подкосиха. Ръцете на Мерик потънаха в мократа трева и почва. Какъв ярък, жив мирис след целия пушек и бурята.

— Мери — рече Вивия.

Рамото ѝ кървеше.

— Ръката ти — отвърна той.

Повдигна се разтреперан. Винаги ли е имало толкова много трева? Тя вече се бе изправила, сякаш ветровете на Мерик никога не я бяха прегъвали.

— Добре съм — Вивия стана на крака. — Не я чувствам. Мери, трябва да ти кажа...

Силен гръм прокълтя през долината. Сякаш планината се бе срутила. Сякаш самата земя се бе разцепила на две.

Бентът се пропука.

Сафи срещу Кахена.

Боят беше на палубата на катера, а екипажът гледаше от дока. Без оръжия, без обувки, без друг човек на борда. Само двете жени и кръжащите над главите им чайки.

Останалият свят изчезна. Изчезна далечният рев от арената. Изчезна даже и скърцането на корабните дъски. Светът се стопи, както я бе учил Хабим преди почти десет години. Погледът ѝ се рееше на нивото на гърдите на Кахена, за да може да обхваща с него цялото ѝ тяло. Всяко негово потрепване, всяко движение. Сетне тя заби здраво нозе в грубото дърво, за да почувства поклащането на кораба.

Кахена беше по-ниската, но Сафи не беше глупачка и знаеше, че това е в неин ущърб. Кахена беше опитен, уверен боец. Личеше си по подскоците на краката ѝ и по вдигнатите ръце с отпуснати юмруци.

Личеше си и по подутите ѝ, бърхтени години наред уши, след което винаги се бе изправяла.

Но най-страшното беше, че е бодра. Тя не бе тичала цяла сутрин от пожарите, бейдидчаните или полудялата арена. Най-голямото предизвикателство пред Сафи щеше да бъде да остане нащрек. Съсредоточена...

Ненадейно я връхлетя юмрук. Сафи изруга. Кахена вече нападаше. Още един замах, и още един. Сафи едва успя да го блокира навреме. Не ѝ остана избор и трябваше да отскочи назад.

Мястото ѝ отесня твърде скоро. Перилата се приближиха застрашително — трябваше да нападне, иначе щеше да бъде притисната в ъгъла. Ритна леко, колкото да свали ръцете на Кахена. Успя и юмруците ѝ нанесоха двоен удар.

Едната група кокалчета удари Кахена в носа. Другата се заби в гърдите ѝ — не за болка, а за сила. Заради спечеленото разстояние, когато Кахена залитна назад.

Но адмиралът се усмихваше с пожълтелите си зъби и макар че очите ѝ се насълзиха, Сафи не ѝ беше счупила носа.

Кахена подсмръкна.

— Знаеш ли, момиче, аз не ти знам името.

Тя тропна с левия крак, погледна Сафи в очите, сетне светкавично ѝ се нахвърли. Изпънатата ѝ ръка я удари през гърлото. Последва широк удар в носа на Сафи и Кахена успя да го счупи. Един последен ритник я блъсна назад и тя размаха ръце да не падне.

От ноздрите ѝ шурна кръв. В очите ѝ бликнаха сълзи. Поне болката идваше някъде отдалеч. Беше свикнала да я удрят, това не я забави.

Но ето че пак беше в отстъпление. Кахена отново говореше. Умишлено я разсейваше.

— Какво щастие — удар, париране, ритник в ребрата, — че и ти като мен обичаш басовете, момиче.

Още кръв. Още болка. Не я слушай, не я слушай.

— Но знаеш ли какво обичам още повече от тях? — Кахена залегна, после отскочи назад, преди кракът на Сафи да я ритне в коляното.

Сафи продължи да напада. Рязък удар с крак, нокти по лицето, завъртане и юмрук. Колкото повече настъпваше, толкова повече Кахена не успяваше да отбие ударите ѝ. Докато скоро Сафи нанасяше удар след удар и беше съвсем близо да я изрита с коляно в корема. Лакът в брадичката...

Кахена я хвърли назад.

В един миг Сафи виждаше палубата, платната, небето. В следващия целият свят се бе превърнал в небе.

Главата ѝ се спуска. Видя звезди посред бял ден. В ребрата ѝ изригна болка. Кахена я риташе. Веднъж, два пъти.

Сафи се сви, посегна да сграбчи крак, нещо, все едно какво. И докопа панталоните ѝ. Това стигаше. Тя дръпна пирата надолу.

Или опита. Но Кахена използва инерцията, за да вдигне Сафи на крака право в чакация я юмрук.

Счупеният ѝ нос този път изхрущя. Причерня ѝ пред очите. Тя залитна назад и за втори път черепът ѝ се удари в палубата. Но тя не усети нищо.

Примигване. Падаше. Примигване. Беше на земята. *Примигване.* Кахена я беше прекрачила. *Примигване. Примигване.* Предмишницата ѝ се притисна в гърлото ѝ. Но без сила. Допираше се леко, докато с другата си ръка жената се подпираше до главата на Сафи.

— Не ми отговори, момиче. Затова повтарям: знаеш ли какво обичам повече от басовете?

Черният ѝ пръстен проблясваше на светлината на слънцето в очите на Сафи.

— Какво? — едва успя да каже тя.

Кръв, кръв. Накъдето ѝ да погледнеш, всичко беше обагрено в кръв. Всеки дъх също.

— Обичам добрата сделка.

Сафи нямаше отговор на това. И какъв смисъл да остроумничи, когато вече беше изгубила. Ако Кахена искаше да я разсейва с думи, така да бъде.

Само че когато Кахена изрече: „Каж ми името си“, на Сафи ѝ хрумна, че това беше техника не за разсейване, а за забавяне. *Най-важните* думи, вечно ѝ натякваше Матю, *са неизказаните.*

— Ти... искаш да изгубиш — Сафи я погледна в очите. И двете използваха момента да си поемат дъх. — Защо?

Очите на Кахена се присвиха. Не, те се сбръчкаха. Тя се усмихваше широко.

— Защото корабът не ми трябва. Но услуга от бъдещата императрица на Картора е друга работа. Представи си какво бих могла да направя с това, Сафия фон Хастрел.

Страх, мрачен и сковаващ, изпълни дробовете на Сафи. Естествено, че Кахена е научила името ѝ. Това не беше точно тайна, а

и Кахена явно не разбираше, че Сафи е веровещица. Този факт все още не ѝ беше известен.

— Ето сделката, момиче — Кахена едва-едва се отпусна и мракът леко замая Сафи. — Ще те оставя да спечелиш тази битка и с екипажа ми ще си заминем. В замяна ти ще ми бъдеш задължена. Някой ден ще си събера борчовете — думите на Кахена бяха заредени с истина. — Имаме ли сделка?

Сафи се загърчи. Изви се на една страна. Изопна тяло. Но нямаше въздух, а и никога не си бе правила труда да научи граплинга. Небето, лицето на Кахена, корабът ту се появяваха, ту чезнеха. И на Сафи не ѝ остана избор. Трябваше да приеме.

Но със задавен глас изрече:

— При две... условия.

Това не се чу, не ѝ достигаше въздух! — но Кахена разбра и я отпусна толкова, че Сафи да може да изцвърчи:

— Няма да убивам никого заради теб и аз... няма да ти дам живота си.

Усмивката на Кахена се разля.

— Тогава имаме сделка.

Докато изричаше думите, по кожата на Сафи изсъска магия. В ъгълчетата на очите ѝ проблесна светлина.

В нефритения пръстен на Кахена бръмчеше магия.

— А сега ме преметни, момиче, и започни да ме налагаш, докато те замоля за...

Този път Сафи я отблъсна с бедрата си. Някъде отдалече чу радостните викове от дока. Ад-бардовете. Карторският екипаж.

Неистина, неистина, неистина. Гърбът на Кахена се удари в палубата и Сафи се покатери отгоре ѝ. *Неистина, неистина.* Нови възгласи, още кръв и още зло, което задраци по магията ѝ. Нейните собствени лъжи. Лъжите, които щяха да им помогнат да избягат на свобода.

— Спри — изохка Кахена. — *Спри!* — очите ѝ потъваха назад в черепа. — Достатъчно, момиче, достатъчно!

Сафи спря. После слезе от по-силната, по-дребната, по-мъдра жена.

— Корабът сега е наш — задъхано извика тя, за да я чуе екипажът. — Вземи хората си и си вървете.

Неистина, неистина, неистина.

Кахена въздъхна и се отпусна на палубата в престомена загуба. Лицето ѝ беше станало на пихтия. Но това беше лъжа, пълна лъжа.

— Отивам си. Корабът пак е твой.

И с това се свърши дуелът, сделката беше окончателна.

Сафи не остана да гледа оттеглянето на адмирала. Не видя и кога екипажът от карторци, ад-бардовете и спорещата Ванес се качиха на борда. Тя завлече потрошеното си тяло на кърмата и погледна към мрачния залив. Растящата война зад нея ехтеше из Салдоника.

Но докато очите ѝ стояха вперени в лекото полюшване на салдонишките вълни и кръвта от носа, бузите и устата ѝ капеше ли, капеше, мислите ѝ бяха отправени другаде.

В дланта ѝ лежеше нишкокамъкът ѝ и примигваше, грееше, което показваше, че Изьолт пак е в опасност. А Сафи не можеше да стори абсолютно нищо, освен да стои тук и да се моли на боговете.

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТ

Планински прилеп. Същият от по-рано. Защо изобщо се учудваше, че го вижда? Тези твари се хранеха с леш, а тук вилнееше битка.

Времето сякаш спря, докато Изьолт лежеше до Едуан и разглеждаше чудовището. Черната му козина потрепери. Прилепът се отръскваше от дъжда.

Сетне се нахвърли върху главата ѝ с оголени зъби и разтворена паст.

Инстинктът ѝ взе връх. Тя се превъртя настрани и измъкна сабята си. Силна. Чувстваше се по-силна от всякога. И не можеше да спре да се чуди бегло между запъхтените си вдишвания дали беше заради...

Заради огневещия.

Скоростта ѝ все така не можеше да се мери с Едуановата. Мечът му вече косеше безмилостно козината на прилепа и с дъжда се разхвърчаха мъхести кафяви снопове. Сребърните му нишки грейнаха по-ярко. Изьолт нямаше да може да ги пръсне, но ѝ се повдигаше от това, че отчаяно ѝ се искаше да може.

Но сега не беше време за вина. Нито за погнуса. Нито за угризения. Тя трябваше да използва новата си сила, за да се спасят с Едуан.

Като по команда Едуан нападна ниско, но прилепът се завъртя в мъгла от кряскащи гористи сенки. Едуан се насочи право към зъбите му.

Изьолт се спусна напред с боен крясък, който изригна от гърлото ѝ:

— *Ела! Ела насам!*

Това спечели на Едуан половин секунда, но тя му беше достатъчна. Той се хвърли към най-близката колона и с три крачки се изкачи по нея.

После се приготви да прониже звяра откъм гърба. Планинският прилеп стоеше с разперени крила за равновесие и нямаше да смогне да се извърне навреме.

Мечът на Едуан се повдигна, готов да вложи цялата сила и магия в удара...

Тогава Изьолт видя как сребърните нишки затрептяха с нов цвят, за който не знаеше, че е възможен. Но ето че сред сребърния се вплиташе и усукваше залезно розово.

Свързващите нишки.

Мечът на Едуан срещна плът и козина. Заостреният край на ухото — парче месо, голямо колкото Изьолтината глава — падна на подгизналата от дъжда земя.

Планинският прилеп изрева и дъхът му я събори със силата си. После обърна огромното си змийско тяло и разпери крила. Земята затрепери под всяка негова крачка.

Още четири измъчени стъпки и прилепът отлетя.

Залезните нишки лумнаха по-ярко и поведоха погледа ѝ към водопада. Към шепа слаби, далечни, ужасени и скъсани нишки. *Познати* нишки.

Совата. Планинският прилеп беше свързан със Совата.

Едуан се приближи уморено към нея. Мечът и тялото му бяха оплискани в кръв. Бузите му бяха алени, а очите му кървясали.

— Водопада — задъхано рече Изьолт. — Совата е на водопада. А прилепът... е свързан с нея.

Едуан примигна объркано. Въздъхна разтреперано. После разбра.

— Ето защо пиратите са я отвлекли. Дете, което може да контролира... планински прилеп.

Той изтри лицето в рамото си, после подаде ръка на Изьолт.

Тя я стисна здраво и пръстите ѝ се сплетоха с неговите. Побягнаха заедно.

Очертанията на света се размиха до набраздени камъни и пара от дъжда. Изьолт виждаше само сипейте под краката си и колоните пред тях. Бялото ѝ наметало се развяваше, а Едуан я пронизваше силно.

Точно като писъците на планинския прилеп. Нападенията му се подновиха. Сребърните нишки, покрити с розови, се носеха все по-наблизо. И по-наблизо. Но сега Изьолт знаеше, че атаките му са

безцелни. Прилепът нападнаше безпричинно, защото Совата беше заловена безпричинно.

Поне това помогна на Изьолт да види накъде ще се спусне прилепът следващия път.

— *Наляво!* — извика тя и като един двамата с Едуан се хвърлиха зад тънка като дърво каменна колона.

Сребърни нишки. Крясъци на обречен. Планинският прилеп се блъсна в колоната.

Колоната падна.

Едуан я поведе напред. Но този път тъкмо като заби здраво пръсти в ръката ѝ, тя осъзна, че планинският прилеп остава назад. И вместо да се издигне нависоко за нова ожесточена атака, той се рееше в небето.

Совата. Бяха близо до нея.

— *Реката!* — изкрещя Изьолт и тогачас Едуан смени посоката.

Те изскочиха иззад колоните и Амонра ги посрещна. Белите ѝ бързеи бяха почервенели, а по течението се носеха трупове.

Тук се водеше битка. Стрели валяха, гърнета с барут се взривяваха, а мечове звънтяха безконечно. Цареше хаос и на вражеските страни им беше все едно кого убиват. Яростни, кръвожадни нишки изпълниха погледа ѝ. Почвата се бе просмукала от кръв.

Веднъж Хабим ѝ бе казал: *Войната е безчувствена*. Тя винаги бе смятала, че това е метафора. Но сега разбра, че Хабим е имал предвид точно това. *Войната беше* безчувствена и заля като вълна сетивата ѝ. Даже вещерството ѝ. Премаза всяка *частица* от съществуването ѝ. Унищожил я. Натрошил я на парчета.

Совата чакаше в основата на водопада. Уплашените ѝ разтреперани нишки светеха през мъглата покрай реката.

Силно изплющяване разтърси въздуха. В миг небето почерня и от скалата заваля дъжд от стрели. Едуан сви надясно и издърпа Изьолт зад камъните. Точно навреме, защото стрелите уцелиха мишената си. Войници и коне, Червени платна и бейдидчани се строполиха като житни класове под косата.

Но нишковещата и Едуан не можеха да спрат и се затичаха напред през ситния дъждец. Нападнаха ги с мечове, но с Едуан до себе си, Изьолт ги избягваше с лекота. Двамата се огъваха, хвърляха се

напред, залягаха, превъртаха се. Подвижна смесица от стъпки, изградени върху кръв и нишки.

Вече бяха почти при водопада. Почти при Совата.

Мъглата се вдигна, прогонена от крилете на планинския прилеп. Той се приближи с разперени нокти и зинала паст.

Мъглата се разчисти напълно и се показа Совата, вардена от десет мъже. Останалите ѝ пазачи бяха размазани по скалите трупове или се носеха по течението. Такъв беше методът на планинския прилеп. Дори в този миг ноктите му се впиха в един мятац се бейдидчанин. После звярът се издигна във въздуха, клъвна мъжа веднъж и го пусна в реката.

Следващото му спускане прогони мъглата и за част от секундата Изьолт видя всичко, което трябваше: девет войници, скоро щяха да останат осем, скриваха Совата, която се бе свила до скалата с чувал на главата.

Отдясно изскочи мъж от Червените платна. Едуан го вкамени с един удар. Не го уби, но войникът остана зад тях, застинал на място като статуя.

Мъглата ги обгърна. Планинският прилеп се спусна ниско — беше време за последния ход.

— *Взemi Совата!* — изрева Изьолт на Едуан и в този миг се откъсна от ръката му.

Обърна се с лице към останалите войници. Те си имаха достатъчно неприятности с планинския прилеп и все още не я бяха забелязали.

Със силно сумтене тя се нахвърли върху най-близкия мъж, чийто поглед бе вперен в небето. В грозното същество, което се приближаваше.

Извъртайки се, тя нанесе удар. Коляното на мъжа се подкоси и той падна. Камъните тук бяха хлъзгави, а Амонра гърмеше наблизко — враг, срещу който никой не би могъл да се изправи.

Ето защо тя изрита с всичка сила войника по врата. Той падна в реката. Поредната жертва на Амонра. Останаха седем мъже, но сега земята започна да се тресе. Не, не земята, а камъните. Пригладеният чакъл на брега. Той се разлюля като вълните в морето и всичко това се ръководеше от почти невидими тъмнозелени нишки.

Очите на Изьолт ги проследиха в мъглата... до Совата. Това бяха нейните нишки. Нейната магия. Нямаше време да се обмисля какво значи това, нито да се опитва да я спре. Още един мъж я забеляза. Сабята му се издигна.

Изьолт се присви ниско. Въздухът над нея изсвистя. Твърде близо, острието премина твърде близо и мъжът беше твърде наблизно. Изьолт имаше нужда от пространство.

Но и сребърните нишки щяха да свършат работа. Тя залегна на камъчетата и планинският прилеп уби още трима вместо нея.

Останаха четирима мъже.

В този миг Едуан свали чувала от главата на Совата. Нишките ѝ се стрелнаха като копия, избухнаха с такава сила, каквато Изьолт не беше виждала преди.

Земята потрепери. Планинският прилеп нададе писък, нишките на землевещерската сила покриха всичко.

Краката на Изьолт се разклатиха. Тя падна върху хлъзгавите камъни, изпусна мечата си и се опита да се задържи. Амонра течеше наблизно. Изьолт политна натам. Тогава водата се стовари отгоре ѝ, остави я без въздух, прогони мислите ѝ.

В продължение на три дълги, гръмовни удара на сърцето ѝ окървавените води се пенеха край нея. Тя не можеше да помръдне. Някаква сила я повлече към дъното.

След това земята под нея забумтя. Заскриптя, заклати се и я повдигна, както майка носи на ръце рожбата си. Изведе я от реката чак на брега, където я положи в ръцете на Едуан.

Той я пусна на крака и изкрещя нещо. *Бягай*, досети се Изьолт. *По-бързо*, предположи тя, макар че не го слушаше. Вниманието ѝ беше впримчено от съсухрящите се нишки на землевещата, която беше сторила това, което трябваше.

Изьолт се напъна да види Совата, която се катереше тежко по скалата, докато през цялото време планинският прилеп кръжеше и махаше с крила. Пазител, който държеше войниците на разстояние. И който прогонваше стрелите, щом приближаха.

Що за загадка? Дете, което движи земята. Дете, което може да контролира планински прилеп. Но Изьолт не можеше да отрече видяното.

След миг настигнаха Совата и без да продума и дума, Едуан я качи на гърба си. Тя се вкопчи с ръчички във врата му и нишките ѝ се разгоряха ярко в същия топъл залез. После тримата продължиха заедно да се изкачват по хлъзгавата от дъжда скала, докато легендарното създание, създанието от бойните полета, разчистваше пътя им напред.

Мерик и Вивия стояха на водния мост. Мерик от едната му страна, Вивия от другата.

Разпенилите се бели води прииждаха мълниеносно към тях. Високи колкото язовирната стена. Високи колкото града. Потопът щеше да ги връхлети всеки миг. Топли, слаби ветрове, но пък само негови, се насъбраха край Мерик. Вивия също призова приливите си.

Двамата се спогледаха. Двама Нихар. Две магии. Брат и сестра, които никога не се бяха опознали, никога дори не се бяха опитали.

Потопът ги застигна.

Те разпериха ръце. Вятър, вълни, сила. Стена от магия, която да пресрещне бялата пяна. Мерик се подхлъзна назад по мокрите камъни, докато ветровете му вееха бурно напред. От гърлото му се изтръгна писък. Ченето му увисна и нови ветрове, нова сила изригнаха от него.

Още и още. Недокосван кладенец дълбоко в душата му. Свързан не с Кълен, а със собствената му нихарска кръв. Със сестра му, която се бореше рамо до рамо с него срещу наводнението.

Без гняв, без омраза, без любов, без минало. Единствено настоящето. Единствено водата, която се забави, която връхлети, която се разпръска.

И спря.

Мерик повдигна единия си крак. Прекрачи напред, забута и забута вятъра, забута потока.

След втората стъпка последва трета. Единият крак пред другия, над зелената долина, под тук-там прояснилото се синьо небе.

По моста вървеше и Вивия. В крачка с Мерик. Едно. Две. Напъни се. Бутай. Три. Четири. Продължавай.

Мъчително, сантиметър по сантиметър потопът се отдръпваше. Напъвай се. Бутай. Продължавай.

Изведнъж по водния мост изгърмя лед и изхруска над реката. Нагоре по приливната вълна от язовира и за кратък миг разсея Мерик.

За кратък миг потопът тръгна напред и спечели няколко сантиметра.

Стикс, осъзна той. Тя се затича към тях по леда, който беше направила. После застана до Вивия и като зае нихарската поза, се залови да им помага.

Водата отстъпи назад.

Напъвай. Бутай. Продължавай.

Пристигнаха още хора, още вещици. Вятър и Прилив. Камък и Растения. Цивилни и войници, всеки буташе напред под все същия нихарски такт.

Назад, назад, те печелеха терен, печелеха бързина и скоро всички вървяха изправени. После се затичаха.

После спряха съвсем, защото бяха стигнали до счупената язовирна стена. Водата се прибра в стария си дом, а ледът, корените и камъните бавно се издигнаха. Ред по ред стената беше вдигната от стотици вещици. Стотици нубревненци.

Докато за Мерик не остана работа. Той се обърна и пак срещна очите на Вивия. Тя кимна веднъж и на устните ѝ се появи нещо подобно на усмивка.

Мерик кимна в отговор и нахлупи разкъсаната си, подгизнала качулка. Обърна се и тръгна обратно към Ловац. Сестра му беше овладяла битката, вещиците и новия бент, който растеше пред очите им.

Тя не се нуждаеше от непохватни опити за помощ. Още по-малко от един мъртвец.

И тъй, Мерик скочи от водния мост и полетя към Иглената кула.

Едуан вървеше вече часове наред със Совата на гръб, нишковецата беше на пет крачки зад него, а планинският прилеп неуморно кръстосваше небето.

Едва-що бяха напуснали територията на Спорните земи. И макар че Едуан беше се запътил на север, откъдето първоначално бяха дошли с Изьолт, той не смееше да спре.

Още по-малко пък да остави Совата да върви сама. Раменете му отдавна се бяха сковали в притъпяваща ума агония, отвъд болката, но момиченцето спеше кротко. Ако се събудеше, ако той я пуснеше на земята... Твърде бавно, тя щеше да върви твърде бавно.

Едва когато най-сетне слънцето тръгна към залез и иглолистните гори на западна Нубревна протегнаха над пътеката им дългите си мрачни сенки, чак тогава Едуан си позволи да спрат.

Бяха стигнали едно накъдрено, ясно и чисто езеро между дърветата. От другия му край стърчеше забравена, наполовина потопена стена.

— Сами сме — изрече с дрезгав от дима глас нишковещата. — Трябва да спрем.

От часове насам това бяха първите думи, които някой изричаше, и на Едуан те се сториха безсмислени.

Тогава проумя, че тя говореше далмотски, а не номатски — навярно за да не може да ги разбере Совата.

— Не съм доловила човек наблизко, откакто слънцето започна да залязва — тя посочи неопределено към хоризонта. — Пък и... съм жадна.

Това беше. Краят на аргументите ѝ.

Устните на Едуан понечиха да възразят, но Совата се размърда в ръцете му. Прозина се.

И тъй, с изнурени жили, той я спусна на земята. А тя скочи на крака и се протегна, като че ли беше най-обикновено дете, което се събужда от най-обикновен сън.

Четири вълнисти порива на въздуха набраздиха водата, палтото на Едуан се развя и той го свали от разранените си рамене. Тогава се появи планинският прилеп, кацна на потопената стена, където дългата му опашка се плъзна между очуканите краища. Туфестият ѝ връх потъна под водата.

Совата не показва никакъв интерес към огромния звяр, който захвана да се мие като котка най-напред от окървавеното си дясно ухо. Момиченцето вървеше вгълбено в себе си към опасалите ръба на езерото камъни. Когато стигна водата, неуверено взе да пие от шепите си, имитирайки Изьолт.

— Сестриче? — каза ѝ Изьолт. — Как ти е истинското име?

Совата не ѝ обърна внимание и Изьолт хвърли безпомощен поглед на Едуан.

Той сви рамене. Совата не беше първото дете, което онемяваше във войната. Но нишковещата не се отказа и в думите ѝ се долови напрежение:

— Можеш ли да говориш, сестриче? М-можеш ли да ни кажеш името на племето ти? Нещичко?

Совата продължи да лочи вода, сякаш Изьолт я нямаше.

Накрая с тежка въздишка тя се отказа. Изправи се и скочи по камъните. Дори на фона на здрача се виждаше колко е мърлява. Краищата на черната ѝ коса бяха опърлени от пламъците.

Това не беше нишковещата, която бе сгащила Едуан при мечешкия капан. Нито нишковещата, която се бе била с него същата сутрин. Това беше променена жена.

Едуан знаеше, защото и той беше минал по същия път. Точно като него, скоро и тя щеше да научи, че няма как да надбяга сътворените от нея самата демони.

От този ден нататък тя щеше да свива и разгъва пръстите си точно както правеше в момента. Щеше да върти китките си и да пука врат. Щеше да изтяга долната си челюст и да се чуди кой ще е следващият, умрял в ръцете ѝ. Кой нямаше да се измъкне от лапите ѝ.

След тази вечер вечно ще я гони гладът да надбяга кошмарите. Ще тича, ще се бие и пак ще убие, за да се увери, че духовете са истински.

А те са.

Едуан се запита дали не трябва да се чувства гузен. Все пак тя беше пръснала огневещия, за да спаси него. Но той не усещаше страх в гърдите, нито вина. По един или друг начин тя сама щеше да открие истинската си природа.

— Твоята приятелка отново е на път — каза той, щом Изьолт застана на пост до него. От ръцете ѝ покапа вода по камъните. — Мисля, че по море. Ако беше продължила, нямаше да стигнеш при нея навреме.

Изьолт не помръдна. Но се взря настойчиво в очите му, в които, той знаеше, се въртеше кръв. Трябваше да използва цялата си сила, малкото останало от нея, за да стигне миризмата на веровещицата.

— Семейството на Совата сигурно е загинало — каза тя накрая, все така вперила очи в Едуан.

— Сигурно — съгласи се той.

— Къде ще я отведеш в такъв случай? Надали много семейства ще приемат планински прилеп сред членовете си — говореше без

интонация, както винаги, но човек не можеше да пропусне лекия хумор под думите ѝ.

Едуан ѝ отвърна в тон:

— Или пък кръвовещ.

Устните ѝ се повдигнаха нагоре. После тутакси се изравниха.

— Или пък становеца.

Думата се стовари като чук помежду им.

Едуан не ѝ възрази. Тя беше такава, каквата е, а човек, който се бореше срещу природата си, беше обречен на мъка. Понякога и на смърт.

Ето защо ѝ каза:

— В Карауенския манастир винаги приемат всички.

— Даже и планински прилепи? — отново онзи мимолетен намек за усмивка.

— Да, стига да служат на Каар Ауен.

Изьолт застина и Едуан се зачуди дали не избърза. Не стига че беше трудно да се взреш в Пустотата, ами какво да прави човек, ако Пустотата също го погледне?

Точно както ставаше в момента. Това полюшване в позата ѝ. Това трескаво стрелване на езика по устните ѝ. Ако тя наистина беше становеца, тогава беше свързана с Пустотата. А ако наистина беше пуствовеца, то може би беше Каар Ауен. Тя прозря всичко.

Едуан също.

— Карауенският манастир.

Думите се отрониха от устата ѝ като молитва. После тя примигна и рече:

— Ти нали вече не си монах.

— Ето защо — той протегна раменете си — няма да остана. Ще оставя Совата, ще оставя прилепа, ще оставя и теб. После ще замина за Лейна да си прибера парите. — *И може би да заловя принц Леополд.*

Изьолт кимна, сякаш планът я устройваше. По някаква причина жестът ѝ го обезпокои. Спокойното ѝ съгласие сви дробовете му.

Каквото и да беше това чувство, то мигом отмина, а Совата нагази по-навътре в сенчестото езеро. Планинският прилеп удари с опашка по стената, както изглеждаше — с неодобрение. А може би беше развеселен. Невъзможно беше да отгатне човек.

Изьолт се отдалечи от Едуан и извика на Совата да внимава.

А той както винаги остана като наблюдател на ръба на сцената, докато светът се разгръщаше пред него под свечеряващото се небе.

ЧЕТИРИЙСЕТ

Била съм тук и преди, помисли си Сафи, докато оглеждаше белите следи, оставяни от карторския кораб. Мочурливото крайбрежие на Салдоника отдавна беше потънало в далечината и сега залезът бе запалил огън върху вълните. Върху замазания, опръскан със сол изглед от прозореца.

И преди е *била* тук. На кораб за Азмир, докато някой превързваше раните ѝ.

Болката избухваше ярко, безмилостно всеки път, когато иглата на Кейдън пробиваше кожата над веждата на Сафи. Ако креслото ѝ не беше с твърда облегалка и яки поставки за ръцете, тя отдавна да беше паднала, защото, колкото и да внимаваше ад-бардът, пак я болеше, докато шиеше цепката от юмука на Кахена.

От час Сафи стоеше в капитанската каюта. Най-напред Лев беше счупила наново носа ѝ, а после го беше наместила. Въпреки отчаяните ѝ опити Сафи беше вила и още много кръв изтече. Дори след цялата болка и сълзите от нея, Лев беше принудена да си тръгне с извинителна усмивка:

— Не съм сигурна, че някога пак ще изглежда както преди, домна.

Сафи беше свила рамене. Кахена беше взела всички магьоснически лекове на борда, а Сафи знаеше, че без тях ще носи белезите и гърбавия си нос до края на живота си. Това обаче хич не я безпокоеше. Не и когато имаше куп неща, за които наистина да се тревожи.

Като нишкокамъка ѝ.

Беше спрял да мига. Изьолт пак беше в безопасност, но докога ли?

— Сбърках за тебе — проговори Кейдън и разпръсна мислите ѝ. Това бяха първите му думи след *Вдигни си главата* и *Затвори очи*. — Във Веняса си помислих, че си безразсъдна. А също наивна и себична.

Сафи не се сдържа и го изгледа кръвнишки нагоре.

— Благодаря?

Иглата я убоде. Кейдън застина на столчето си. После въздъхна.

— Стой мирна, домна.

Сафи подсмръкна и се опита да отпусне лицето си. Той продължи:

— Смелостта ти по-рано днес, на кораба, когато се би с адмирала. Пак беше безразсъдно, но беше умно. И изобщо не беше себично. А онова, което направи в Салдоника, в хана... Сбърках за теб.

— А пък аз — измърмори Сафи, като внимаваше да не движи лицето си — не приемам този опит за извинение.

Кейдън изсумтя веднъж, почти като смях, после се наведе, за да завърже конопа над окоото на Сафи. Секундите течаха, болката гърмеше в черепа ѝ, а Сафи нямаше накъде да гледа, освен в златната верига, висяща на врата му.

Примката на ад-бардовете.

Мъжът се отдръпна.

— Не е зле. Дай ми дясната си китка.

Сафи се подчини и той я повдигна към прозореца и светлината над морето, която струеше оттам. Пръстите му се забиха силно в синините на предмишницата ѝ.

— Ад-барде — поде Сафи.

— Хъмм? — той постави ръката ѝ с дланта нагоре на коляното си.

После взе иглата и ново парче от конопения конец.

— Ти каза ли на императора каква съм аз? Каква е магията ми?

— Не съм — отговорът последва без колебание. Кейдън вкара конца в иглата и медта проблесна на залеза. — Но му потвърдих онова, което вече беше чул от други източници.

— Ах!

Сафи въздъхна шумно и мускулите ѝ се отпуснаха. Облегна се назад и загледа как Кейдън почисти дългата рана с напоен във вода парцал. Бликна нова кръв, а с нея и нова болка.

Сафи продължи да говори с усилие.

— Как разбираш каква магия имам? Какво правят ад-бардовете? Каза ми, че ако оцелеем, ще ми обясниш.

— Надявах се да забравиш — очите му се стрелнаха нагоре. — Но човек не може да изиграе веровещицата.

— Отговори на въпроса.

— Да кажем, че... — за миг той задъвка устната си. — Да кажем, че някога ад-бардовете също са били еретици. Точно като теб — тук той замълча, докато остави изцапания с кръв парцал и пак вземе иглата. — Нашите магии ни бяха отнети, домна, за наказание. Сега служим на човека, който ни ги отне. Свалим ли примката, умираме.

Сафи изохка и сви очи. Иглата я промуши, болката изригна и тя си спомни. Спомни си чичо Ерон, който си сваляше веригата, примката, само за по няколко секунди всеки път. Колкото Сафи да прочете истините му.

После винаги си я слагаше.

Тя отвори очи и видя под носа си главата на Кейдън. По челото му имаше лунички. Досега Сафи не ги бе забелязала.

— Когато носите примката, вие сте защитени от магията. Как?

— Не мога да ти издам всичките си тайни, домна. Иначе ще избягаш, а после императорът ще ни избеси до крак и този път с истинска примка.

Той се засмя, но смехът му беше примесен с тъга. Преди Сафи да го попита още нещо, пантите пропяха.

Влезе императрицата на Марсток, а жълто-кафявата ѝ рокля изшумоля. Както всички останали, и тя беше облечена в дрехите, с които избягаха от Салдоника. Адмирал Кахена не беше оставила друго на борда, освен бъчвите с прясна вода и мебелите.

Ванес застана между прозореца и Сафи. Лицето ѝ беше спокойно, *лъжливо* спокойно. Макар че нямаше и помен от пораншното ѝ прилошаване от кръвта, а катерът ги водеше право към Марсток, истината беше, че императрицата никога не сваляше гарда си. Никога.

— Кога ще свършиш, ад-барде? — попита го тя.

— Още няколко минути.

— Тогава ще говоря пред теб.

— Добре — Кейдън продължи да работи, без да бърза, без да се мае, с обичайната си предпазлива съсредоточеност и обичайните, постоянни приливи болка.

— На сутринта ще стигнем марстошките брегове, Сафи. В знак на благодарност за всичко, което направи, откакто потеглихме от Нубревна, искам да ти дам избор.

— Може да останеш на грижите на ад-бардовете и да се завърнеш в родната си земя, а може да дойдеш с мен в Азмир. Щом ми помогнеш да прочистя двора си, ще бъдеш свободна да си тръгнеш. А аз... — тук тя замълча и за кратък миг хладната ѝ маска трепна. През нея проби лъч искрена надежда. — Аз ще ти дам достатъчно пари да отпътуваш, накъдето пожелаеш. Да започнеш нов живот.

Предложението се спусна на талази в каютата, като издут чаршаф над матрак, преди да докосне леглото.

— ... избор — повтори Сафи и забеляза как внимателните движения на Кейдън този път се забавиха.

С лявата си ръка Сафи стисна нишкокамъка. Разкъравените ѝ, потрошени кокалчета докоснаха леко стоманената верига, която Ванес ѝ бе сложила преди седемнайсет дни.

Колко много неща се бяха случили оттогава. С Ванес. С ад-бардовете. Никой от тях вече не ѝ беше враг.

Истина, истина. Гърлото ѝ я стегна при тази мисъл и по разкъсаната ѝ плът пробягаха хладни тръпки. Ако отиде в Картора, ще изгуби свободата си, а Изьолт никога нямаше да я намери, никога нямаше да я види отново. Сафи ще стане невеста на императора, негова веровещица, заключена в студения замък, от който никога нямаше да избяга.

Но в Марсток... В Азмир... Там имаше шанс. Веднъж да изкорени корупцията в двора, щеше да си тръгне. На всичкото отгоре щеше да си тръгне с пари и двете с Изьолт най-накрая, *най-накрая*, щяха да започнат наново живота си някъде.

Ами ад-бардовете, с тях какво ще стане? Завръщането им в Картора без Сафи си беше смъртна присъда, Кейдън сам ѝ каза токущо. А Сафи не им беше спасила окаяните кожи, за да ги убие сега Хенрик.

Вече беше изгубила Мерик Нихар. Ако зависеше от нея, повече хора нямаше да губи.

— Ще дойда с тебе в Азмир — Сафи се опита да напомпа думите си с авторитет, — а ад-бардовете ще дойдат с мен. Ще бъдат личната ми стража.

Думите отекнаха в малката каюта. Ванес изглеждаше озадачена, а Кейдън спря да шие и погледна Сафи с ококорени очи. На устните му играеше нещо подобно на смръщване.

Тишината се проточи няколко секунди. Докато накрая Ванес подсмръкна.

— Приемам условията ти, Сафи. И... — тя склони глава, а на лицето ѝ се появи истинско, непресторено спокойствие. — Благодаря ти, че не ме изостави.

Императрицата на Марсток излезе така, както беше влязла. Едва когато вратата щракна, а корабът се залюля наляво и надясно четири пъти, чак тогава Кейдън проговори.

По някаква причина бузите на Сафи поаленяха.

— Защо ни взимаш с теб? — едва чуто попита той. — Знаеш, че накрая ще трябва да те отведем в Картора.

— Знам — Сафи повдигна лявото си рамо и се опита да изглежда нехайно, а пръстите ѝ най-накрая пуснаха нишкокамъка. — Но нали знаеш старата поговорка: *Щом приятелите ни са наблизо, не ни грози опасност...*

— Разбирам — той изсумтя. Иглата се повдигна. Медта проблесна. — *Щом приятелите ни са наблизо, не ни грози опасност, но още по-добре, ако враговете са ни под око.*

— Не — Сафи се изопна и зачака захапката на иглата. — Само тази част за приятелите, ад-барде. Не сме врагове. Вече не.

Тя се усмихна, макар и напрегнато, и той ѝ се усмихна в отговор. После я промуши с иглата. Веднъж, два пъти. Последни болезнени убождания и раната ѝ беше закърпена.

Изьолт изчака слънцето да залезе и звездите да изгреят, преди да направи хода си.

Бяха намерили една полянка нагоре по хълма и до поточе, което ромолеше надолу към езерцето. Според Едуан и Изьолт мястото беше ужасно незащитено и той бе казал това на Совата, когато тя ги доведе тук. Дърветата стенеха твърде шумно, течащата рекичка нямаше да спре и бълха.

Но момиченцето беше седнало тук твърдоглаво, с кръстосани крака. Пак тук планинският прилеп се бе приземил тежко, а после беше завлякъл масивното си тяло зад Совата. Сребърните му нишки бяха угаснали, сякаш сънливостта беше приглушила ожесточеността му, и скоро той захърка.

Невероятно, помисли си Изьолт, тъкмо такава приказка ѝ се щеше да разкаже на Сафи, щом отново се срещнеха. Само дето прилепът вонеше, а по гъстата му козина бръмчаха мухи и това съсипваше част от обаянието.

Совата обаче нито забелязваше смрадта, нито се интересувахе от нея и щом чудовището се сви на топка върху каменистия бряг, тя се гушна в него и заспа.

И най-накрая, най-накрая Изьолт можа да си отдъхне на спокойствие.

— Къде отиваш? — попита Едуан, когато мина край него на път за езерцето.

— Наблизо — тя посочи неопределено с глава. — Искам да... пийна вода от езерото. Скоро ще се върна.

Той се намръщи и макар че не каза нищо, ясно си пролича, че не одобрява. Изьолт се изчерви. Бяха стигнали толкова надалеч в странното си партньорство, че вече си държаха сметка един на друг какво правят.

Нишковещата стигна езерцето странно запъхтяна. Поне нямаше да има кой да я обезпокои. Никой нямаше да я чуе как се приближава дебнешком до ръба му и кляка над водата.

Отражението ѝ се проточи по повърхността. Заигра едва забележимо по краищата, сякаш се чудеше кое ли е.

Откъсни, откъсни, извий и откъсни.

Изьолт отмести поглед и пръстите ѝ се повдигнаха към нишкокамъка.

Тя свали кожената връв и погледна рубина, който лежеше върху сребърния талер в дланта ѝ.

— Сафи — прошепна тя. Другата ѝ ръка захлупи камъка. — Сафи — повтори и насочи магията си навън, търсейки нишки.

Сафи беше някъде по море, а камъкът беше свързан с нея. Ако Есме можеше да ходи в съня си и ако...

Тъй де, ако Изьолт наистина беше като Есме, тогава тя също щеше да може да ходи насън.

Но нищо не се случи. Нищо, нищо, трижди проклето нищо.

— Невестулките да те припикаят — прошепна тя и топли сълзи опариха очите ѝ. Тя подсмръкна и стисна по-здраво камъка. — Къде си, мътните те взели, Сафи?

Не ти прилича да ругаеш, Из. За тази работа се иска страст.

— Сафи? — Изьолт тупна по дупе. Един камък я убоде по хълбока. — Ти ли си?

Че кой друг ще бъде? Това е моят сън.

Беше се получило. Изьолт не можеше да повярва, но ето че стана.

— Това не е сън, Саф. Аз наистина съм тук. И разговарям с теб.

Естествено че е сън. Би трябвало да знам, след като аз съм тази, която спи.

— Саф, това е нишко...

Изьолт се поколеба и в гърдите ѝ се образува ледена паяжина. Защото това не беше нишкомагия, нали така? Това беше магията на Есме, а Есме не беше нишковеща.

Каквото и да бе това вещерство, каквото и да можеше да прави, едва ли беше изцяло зло, щом можеше да поговори със Сафи.

Изьолт преглътна.

— Това е магия — каза тя накрая. — И повярвай ми, истина е.

Възцари се мълчание. После замаяни розови нишки и топлина изпълниха съзнанието на Изьолт. Лъч от слънчевата светлина на Сафи прогони хладината.

Богиньо, това чувство ѝ бе липсвало.

И, богиньо, нейната нишкосестра ѝ бе липсвала.

Да ме припикаят невестулките! — Гласът на Сафи в съня звучеше задъхано и приповдигнато. — *Ние наистина разговаряме, Из! Можеш ли, мътните го взели, да повярваш?*

Изьолт не се сдържа и се разсмя.

Сафи също и залезните цветове обагриха свързващите ги нишки. Нишките на приятелството.

Преди Изьолт да се наслади на приказния цвят, нечия фигура привлече окото ѝ. Някой вървеше между боровете.

Без нишки. Сърцето ѝ подскочи. Беше Едуан, разбира се, че беше той, но защо му е било да идва насам?

Изьолт заговори бързо:

— Къде си, Сафи? Добре ли си?

Пътувам на кораб за Азмир. И да, добре съм. Ще пристигнем в столицата утре. Ти къде си?

— Идвам к-към теб.

Езикът на Изьолт надебеля. Толкова много неща искаше да каже. А всеки миг трябваше да свърши. Едуан беше стигнал до потопената стена. Още малко и щеше да я чува какво казва.

— Ще ми трябва време, за да стигна в Азмир, Саф, но бързам колкото мога. Сега трябва да прекъсвам.

Чакай! Стой! Моля те, Из!

— Не мога — процеди тя.

Само ми кажи ти добре ли си? И не ме лъжи, Из. аз ще разбера.
Без да иска, Изьолт се усмихна и заекването ѝ изчезна:

— Добре съм, Сафи. Скоро пак ще поговорим. Обещавам.

После пусна рубина.

След секунда нишките на Сафи изчезнаха. Сърцето на Изьолт остана ледено и тя надяна кожената връв отново на врата си.

Едуан стъпи на брега. Прекоси мълчаливо камъните и за нейно учудване, Изьолт усети, че раздразнението ѝ се стопи.

Естествено, че пак ще може да ходи в съня. Времето ѝ със Сафи не беше свършило. Това бе само началото.

Едуан спря до нея и също огледа отражението си. Без да сяда, разбира се. Изьолт се съмняваше, че той изобщо някога сядаше. Или се отпускаше. Или правеше нещо, което нормалните хора правят.

Но май и тя не беше напълно нормална. *Становеща...*

Не, няма да мисли за това.

Тя потопи ръцете си във водата. Ледената ѝ хватка прогони мислите ѝ. Продължи да ги пъха навътре, докато водата покри лактите ѝ. Горните ѝ мускули...

— Светулки.

— Какво? — Изьолт ги издърпа шумно. Ръцете ѝ настръхнаха от студа.

— Там — Едуан посочи отсрещния бряг. — Светулки. Чува ли съм, че носят късмет в Марсток. А децата си пожелавали нещо.

Имаше нещо ведро в гласа му, като че ли...

— Шега ли си правиш? — Изьолт стана.

По камъка се посипаха водни капчици.

— Не.

Тя не му повярва. Сви носле в усмивка и премести погледа си към блещукащите светлинки между боровете. Въздухът, небето, водата, всичко напомняше за срещата им отпреди две вечери.

И в същото време беше различно. Тогава с кръвоवेशия бяха врагове и само парите ги свързваха. Тази вечер бяха съюзници и ги свързваше... Изьолт не знаеше какво точно. Свата със сигурност, а може би и планинският прилеп.

Тя си пое дъх и се удиви как дробовете ѝ се изпълниха. После затвори очи. Искаше да си пожелае нещо, но имаше толкова много възможности. Искаше Сафи да бъде до нея. А също и Матю, и Хабим. И макар че не разбираше съвсем защо, това важеше и за майка ѝ.

Но най-много от всичко си мечтаеше за отговори. За магията. За Каар Ауен.

Бих искала да разбера каква съм.

Очите ѝ се отвориха. Едуан продължаваше да наблюдава светулките.

— Пожела ли си нещо? — попита тя и за нейна изненада той кимна отсечено с глава. — Какво?

Той раздвижи ръце. После сви рамене.

— Ако се сбъдне, тогава може би някой ден ще ти кажа.

Завъртя се и тръгна през брега, а при дърветата се спря и ѝ извика:

— Внимавай, когато се върнеш, защото прилепът си е опънал опашката на твоя камък.

Изьолт гледа след него, докато той се превърна в поредната тъмна ивица сред боровете.

После осъзна, че се усмихва, но и сама не знаеше дали заради Едуан, намисленото желание, или Сафи.

След като седна на един камък, Изьолт си свали ботушите и потопа пръстите си в езерото. Студът я ободри. Даде ѝ сили, тъй че щом стисна нишкокамъка и пак зашепна на Сафи, връзката мигновено се установи.

Нощта се изниза. Прекрасна във всичките си измерения, а Изьолт и Сафи се кикотеха, слушаха и разказваха преживелиците, които бяха събирали през последните две седмици.

През цялото време боровете се полюшваха, езерото се къдреше на вълнички, а светулките танцуваха.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ЕДНО

Залата за битки. Вивия отново стоеше с лице срещу дъбовите врати, но сега прислужниците тозчас скочиха да ѝ отворят.

Този път Вивия буташе баща си в количката.

Най-напред придойде миризмата на розмарин, примесен с мента. После морето от ирисовосини рокли с над трийсет плуващи над тях лица. Визерите и техните семейства се извърнаха като един при отварянето на вратите. Разговорите стихнаха и през тях премина вълна, когато всички се надигнаха и се поклониха.

Дамските ботуши на Вивия зачаткаха, а роклята ѝ зашумоля в обратния ритъм на скърцащите колела на бащината ѝ инвалидна количка.

— Ваше Величество, Ваше Височество — изрече най-голямата дъщеря на визер Илтар и направи реверанс, а Вивия не можа да сдържи усмивката си.

За първи път в историята други жени влизаха с нея в Залата за битки. След днешния ден, след празника, Вивия смяташе да превърне това в традиция.

Щом стигна до челното място на масата, тя коленичи, за да заключи количката на баща си.

Това трябваше да бъде ден на скръб, но никой на масата не носеше тъга на челото си. И как биха могли да тъгуват, когато градът беше оцелял в морския пожар и бурята? Когато, напук на всички капризи на съдбата, те бяха излезли по-силни от битката?

Сега хората в Ловац знаеха за подземния град и инженери и вещици вече обхождаха улиците, за да се уверят, че става за живеене. Вече беше пристигнал и първият кораб с храни от фермите Хастрел в Картора, а с Марстошката империя се подготвяше нов договор, защото, след като Ванес очевидно беше *оживяла*, тя имаше нови идеи за преговорите.

Вивия не можеше да сдържа радостта си днес, защото знаеше нещо, което тези хора не знаеха. Докато градът вярваше, че Ярост ѝ бе

помогнал на водния мост, тя знаеше, че това е бил Мерик.

Мерик беше жив.

Но бе напуснал града. Той и двете му приятелки, момичето Кам и още една току-що пристигнала, на име Райбър, бяха тръгнали на север, към Сирмайските планини.

— Райбър казва, че там има лек за моето... състояние — той беше посочил потопеното в сенките на качулката му лице. — А и тук няма нужда от мен. Ти държиш здраво кормилото.

Вивия не беше съгласна, но не възрази. Мерик я бе открил в главното помещение в Иглената кула, където още стотици гласове се бореха за терен в главата ѝ. Където тя не разполагаше нито с времето, нито с мястото да му даде подходящ отговор.

Пък и ако той действително искаше да напусне града, тя нямаше право да го спира. Затова беше кимнала:

— Моля те, дръж ме в течение, когато можеш, Мери. Кралските гласовещи работят денонощно.

— Ще се опитам — беше единственият му отговор.

После си бе нахлупил ниско новата качулка, защото Вивия беше настояла да се облече добре за пътуването, и завинаги беше си тръгнал от Иглената кула.

Той нямаше да се опита да се свърже с нея. Беше го разбрала още в Иглената кула, разбираше го и сега, докато подръпваше грапавата вълнена яка на роклята си.

Тя стана и се покашля. Семействата на визерите си мислеха, че баща ѝ ще говори, след като вече беше достатъчно добре, за да се завърне. И всички го гледаха в очакване. Но Серафин беше подканил Вивия „да бъде кралицата, от която хората се нуждаеха, и не след дълго ще последва и истинската корона“.

Тя пак се покашля. Всички погледи се обърнаха към нея. Най-накрая без съпротива.

— При все че сме се събрали да си спомним брат ми — рече тя със същия гръмък глас, с който хиляди пъти беше чувала баща си да говори, — има много други хора, които също трябва да почетем. Стотици нубревненци загинаха в нападението отпреди три дни. Войници, семейства и... и един от нас. Член на този съвет.

Хората в залата смениха позите си. Всички сведоха погледи в земята. Никой не знаеше истината за Серит Линдей и Вивия щеше да я

запази за себе си.

Поне докато не откриеше кой точно го контролираше и как.

Тя продължи, като извиси още по-силно глас:

— С всяко листо, което днес ще хвърлите от водния мост, си спомнете хората, които се биха за нас. Които умряха за нас. Мислете също и за онези, които ще продължат тази битка и може също да умрат.

— Войната едва сега започва. Много скоро победата ни ще се превърне в спомен, но нека никога не забравяме преминалите последния риф на Ноден заради нас. И нека никога не забравяме... — Тя навлажни устни. Изпъна се в цял ръст. — Нека никога не забравяме брат ми, принц на Нубревна и флотски адмирал, Мерик Нихар. *И да не виждаме понявга сполуката, когато губим...*

— ... *Дарява ни със сила нашата закрилница* — залата се разтресе от гласовете, издигнали се като един. — *И от бедата винаги ще ни избави.*

Имаше си предимства в това да си мъртвец.

На Мерик Нихар, принц на Нубревна и бивш адмирал в Нубревненския флот, му се щеше отдавна да бе мислил за *живота*.

Може би тогава в този момент нямаше да го изпълва толкова голямо съжаление. Може би щеше да си спомня много повече скъпи неща за Кълен и Сафи, дори за Вивия. Толкова много, колкото бяха падащите листа от водните мостове.

Мерик, Кам и Райбър се бяха изкачили на хълма близо до язовира. Планът им беше да тръгнат на север покрай реката до Сирмайските планини, но докато вървяха, беше започнало погребението.

Момичетата поискаха да гледат и колкото и да беше противно, на Мерик също му се бе приискало.

Листата падаха с различна скорост, оранжеви и ярки, зелени и живи. Някои се понасяха по въздушните течения, подскачаха нагоре, а други попадаха на попътна струя и се спускаха на земята. Някои горяха и димът като опашка ги следваше. Други просто светеха — незапалени, но все така ослепителни на залязващото слънце.

— Красиво е — каза Кам с лявата ръка на сърцето си, застанала до Мерик.

Лечителите ѝ бяха казали да стои в това положение и поне веднъж тя се подчиняваше.

Не, не, не „тя“, напомни си той. Кам живееше като момче и макар че Мерик още не беше свикнал да мисли за нея като за „него“, чакаха ги седмици път. Предостатъчно време, за да тренира наново ума си.

— Красиво е — съгласи се Райбър от другата ѝ страна и отмести една плитка, която ѝ влизаше в очите. За разлика от Кам, тя беше запазила плитките си на корабно момче и макар че ги беше вързала назад, едната все се измъкваше.

— Видях достатъчно — отговори накрая Мерик и се обърна.

Стигаше му толкова мрачност за един ден. Той нахлупи колкото може по-ниско качулката си. Твърде много хора се мотаеха наоколо. Фермери от долината и войници, които не бяха на пост на наблюдателниците при язовира. Белезите му вече зарастаха, косата му пак никнеше, а истинското му лице се подаваше през черните мрежести сенки и Мерик не можеше да рискува да го видят.

Светът трябваше да си мисли, че е мъртъв. Не само защото така щеше на спокойствие да преследва Кълен, но защото светът не се нуждаеше от него. Нито пък Вивия, и Мерик знаеше, че без него животът ѝ ще бъде по-лек.

Един заради многото.

Когато двете с Райбър го застигнаха на брега на Тимец, където изровената от копитата пътека се връзваше между дърветата, тогава Кам започна да си тананика позната мелодия.

Тозчас Мерик се наежи и забърза напред. Брезите, яворите и боровете протягаха клоните си към небето.

— Не тази песен, моля те.

— Защо? — попита Райбър. Тя удължи крачките си, за да го настигне. Ботушите ѝ се поклащаха в улеите по пътя. — Песничката има хубав край.

После, преди Мерик да може да я спре, тя запя.

*С остър нюх слепецът брат Дарет
надуши, че опасност грози ги напред.
Ина кралицата рече: Мене, мене изяж*

аз по-голям съм от брата ми Филип.

*И зейна широката ѝ пасть, а Филип
се върна бързешком при Дарет.
И перка до перка избягаха двамата братя
далеч от кралицата Рак.*

*Брат Филип Глупеца рече на брат Дарет Слепеца,
щом от мрачната пещера се спасиха:
„Прощавай, изоставих те, братко, назад,
но ти беше смел, приятелю мой“.*

*„Мили Дарет, прости ми — рече Филип Глупеца, —
не ти, а аз бях слепецът.
Захвърлям богатства, корона и злато,
щом ти ще си вечно до мен“.*

— Видя ли? Краят е щастлив.

Тя се усмихна и от ръкава ѝ се изсулиха две карти със златни гърбове. Тя ги подхвърли към Мерик и Деветте хрътки и Глупака се показаха и запърхаха на бриза, не съвсем естествено.

Мерик спря. Торбата му падна тежко на земята. После се преви и застана на четири крака.

Сърцето бумтеше в дробовете му. Калта и сипеят се размиха пред очите му до червени и сиви ивици, които затрептяха с все по-забързания му пулс в забързаните му ветрове.

*„Мили Дарет, прости ми — рече Филип Глупеца, —
не ти, а аз бях слепецът“.*

Мерик беше глупецът през цялото време. Сега всичко му просветна. Беше желал нещо нереално, нещо, което не можеше никога да има, и то по грешните причини.

Като виждаше само онова, което бе желал да види.

Но и неговата история, като тази на двамата братя, имаше щастлив край. Все още беше тук, нали? И Кълен също, и може би, може би и за двамата имаше надежда да бъдат спасени.

Райбър знаела как да го изцели, така му беше казала. Как да спре странното полупръсване. А отговорът ги чакал в Сирмайските планини и тъй като Мерик нямаше какво да губи, а можеше само да спечели, като ѝ се довери, той си бе стегнал багажа и бе тръгнал на път.

Кам, естествено, отказа да остане в Ловац.

Когато Мерик си спомни упорито стиснатите зъби и свитите ѝ устни, раменете му се отпуснаха. Дъхът му се успокои.

Той се изправи, заслушан в мрака наоколо. Щурците, совите, козодоите изпълваха въздуха с песните си. Звуците, с които бяха отраснали с Кълен и които някой ден пак щяха да слушат.

— Сър? — измърмори Кам и се приближи.

Очите ѝ... не, очите му светеха с тревога, хем позната, хем не. Той му бе простил, задето скри истината за Гарън и Деветките.

*А тайната на дългото царуване на Рак била,
че знаела какво мечтаят рибите.
Блестящи скъпоценни камъни и власт,
и вечен глад за мъничко любов.*

Мерик беше простил и на Райбър, задето го бе изоставила в Нихарския залив. Задето беше опазила тайните си и дори за това, че си беше присвоила сърцето, времето и любовта на Кълен.

Но точно Кам и Райбър му се бяха притекли на помощ, а не някой друг.

Е, без Вивия.

Тогава той им се усмихна. Въпреки волята си.

— Хайде — праметна торбата си през рамо. За първи път от седмици се почувства жив. — Чака ни дълъг път, а скоро слънцето ще се скрие.

Така Мерик Нихар потегли щастлив, без богатства, корона и злато, но рамо до рамо с другарите си.

Издание:

Автор: Сюзан Денърд

Заглавие: Ветровещ

Преводач: Кристина Георгиева

Година на превод: 2017 (не е указана)

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо (не е указано)

Издател: „Егмонт България“ ЕАД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2017

Тип: роман

Националност: американска (не е указана)

Печатница: „Полиграфюг“ АД — Хасково

Излязла от печат: 06.05.2017 г.

Редактор: Надя Калъчева

Художник: Scott Gromando; Мах Plasse (карта)

Коректор: Павлина Върбанова

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/14900>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.